BESTSELLER INTERNAȚIONAL

SERIA ULTIMUL REGAT

„Cel mai mare scriitor de romane istorice din zilele noastre."
Washington Post

BERNARD CORNWELL

PURTĂTORUL TORȚEI

BERNARD
CORNWELL

PURTĂTORUL TORȚEI

În această serie:

ULTIMUL REGAT

CĂLĂREȚUL MORȚII

STĂPÂNII NORDULUI

CÂNTECUL SABIEI

ȚINUTURI ÎN FLĂCĂRI

MOARTEA REGILOR

LORDUL PĂGÂN

TRONUL GOL

RĂZBOINICII FURTUNII

PURTĂTORUL TORȚEI

BERNARD CORNWELL

PURTĂTORUL TORȚEI

Traducere din limba engleză și note
IOAN CIUPERCĂ

LITERA®
București
2018

The Flame Bearer
Bernard Cornwell
Copyright © 2016 Bernard Cornwell

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Purtătorul torței
Bernard Cornwell

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORNWELL, BERNARD
Purtătorul torței / Bernard Cornwell;
trad. din lb. engleză: Ioan Ciupercă. –
București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3073-5
I. Ciupercă, Ioan (trad.)

821.111

Purtătorul torței
este dedicată lui Kevin Scott Callahan,
1992–2015

Wyrd bið ful ãræd[1]

[1] „Soarta este neînduplecată" (în anglo-saxonă)

Toponime

Ortografierea toponimelor în Anglia anglo-saxonă rămâne o chestiune prea puţin lămurită. Nici măcar în privinţa numelor nu există opinii consecvente şi un acord general. Astfel, numele Londrei apare ca Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster şi Lundres. Fără îndoială, unii cititori ar putea prefera alte variante ale toponimelor din lista de mai jos. În ce mă priveşte, am folosit, de regulă, ortografierile din *Oxford Dictionary of English Place-Names* sau *Cambridge Dictionary of English Place-Names* pentru perioada în care a domnit regele Alfred, respectiv 871–899 d.Hr., dar nici această soluţie nu este perfectă. În anul 956, numele insulei Hayling era scris şi Heilincigae şi Hæglingaiggæ. Nici eu nu am fost mereu consecvent; am preferat numele modern de Northumbria în loc de Norðhymbralond pentru a nu crea impresia că hotarele vechiului regat ar coincide cu cele ale comitatului modern. Din aceste motive, lista care urmează, ca şi ortografierile toponimelor, este pur orientativă.

Ætgefrin	Yeavering Bell, Northumberland
Alba	regat care includea cea mai mare parte a Scoţiei moderne
Beamfleot	Benfleet, Essex

Bebbanburg	Bamburgh, Northumberland
Beina	râul Bain
Cair Ligualid	Carlisle, Cumbria
Ceaster	Chester, Cheshire
Cirrenceastre	Cirencester, Gloucestershire
Cocuedes	insula Coquet, Northumberland
Contwaraburg	Canterbury, Kent
Dumnoc	Dunwich, Suffolk (în prezent, în mare parte acoperit de ape)
Dunholm	Durham, comitatul Durham
Eoferwic	York, Yorkshire (numele danez: Jorvik)
Ethandun	Edington, Wiltshire
The Gewasc	The Wash
Godmundcestre	Godmanchester, Cambridgeshire
Grimesbi	Grimsby, Humberside
Gyruum	Jarrow, Tyne & Wear
Hornecastre	Horncastle, Lincolnshire
Humbre	râul Humber
Huntandun	Huntingdon, Cambridgeshire
Ledecestre	Leicester, Leicestershire
Lindcolne	Lincoln, Lincolnshire
Lindisfarena	Lindisfarne (Holy Island), Northumberland
Lundene	London
Mældunesburh	Malmesbury, Wiltshire
Steanford	Stamford, Lincolnshire
Strath Clota	Strathclyde
Sumorsæte	Somerset
Tinan	râul Tyne
Use	râul Ouse (Northumbria) şi Great Ouse (East Anglia)
Wavenhe	râul Waveney
Weallbyrig	nume fictiv pentru un fort construit pe zidul lui Hadrian
Wiire	râul Wear
Wiltunscir	Wiltshire
Wintanceaster	Winchester, Hampshire

PARTEA ÎNTÂI

Regele

Unu

Începuse cu trei corăbii.

Acum erau patru.

Cele trei corăbii veniseră pe ţărmurile Northumbriei atunci când eram doar un copil; la câteva zile după ce fratele meu mai mare murise şi la câteva săptămâni de când tatăl meu îl urmase în lumea de dincolo, unchiul meu pusese stăpânire pe pământurile noastre, iar eu plecasem în surghiun. Acum, după atâţia ani, stăteam pe aceeaşi coastă, uitându-mă la cele patru corăbii care se apropiau de ţărm.

Veneau dinspre nord, şi tot ce vine dinspre nord este nefast. Nordul ne trimite frig şi gheaţă, vikingi şi scoţieni. El ne aduce duşmani, şi eu am avut destui duşmani pentru că venisem în Northumbria ca să iau înapoi Bebbanburgul. Venisem să-l ucid pe vărul meu care-mi încălcase drepturile. Venisem pentru a-mi lua înapoi pământul natal.

Bebbanburgul se întinde către sud. Nu puteam vedea meterezele peste care caii se ridicau, căci dunele erau prea înalte, dar puteam vedea fumul care se ridica din vetrele fortăreţei şi era purtat spre vest de vânturile neîmblânzite. Fumul era purtat spre culmile întunecate ale Northumbriei, şi acolo se amesteca cu norii cenuşii care le acopereau.

Era un vânt tăios. Nisipurile nemărginite care se întindeau până către Lindisfarena erau vălurite către coastă. Acolo erau acoperite de spumă. Era îngrozitor de frig. Vara ar fi trebuit

să vină în Britania, dar iarna încă își arăta colții pe țărmurile Northumbriei și mă bucuram că am pe mine mantia din piele de urs.

– O zi proastă pentru marinari, îmi spuse Berg.

El era unul dintre oamenii mei mai tineri, un viking care se bucura de reputația unui priceput spadasin. În ultimul an, părul îi crescuse și mai mult, așa încât acum i se revărsa pe sub marginile coifului ca o uriașă coadă de cal. Văzusem o dată cum un saxon îl apucase de părul lui lung pe un om, îl trăsese jos din șa și îl străpunsese de mai multe ori cu lancea în timp ce zăcea în iarbă.

– Ar trebui să-ți tai părul, i-am spus.

– Îl leg atunci când mă lupt, mi-a răspuns el și și-a întors privirea către mare. Se vor lovi de coastă, sunt prea aproape de țărm!

Cele patru corăbii urmau linia țărmului, dar rămâneau cu mari eforturi în larg. Vântul le-ar fi împins spre țărm pentru a le împotmoli în bancurile de nisip, a le răsturna și a le face praf, dar vâslașii trăgeau din greu la vâsle în timp ce cârmacii încercau să țină corăbiile departe de pericol. Valurile se spărgeau de corăbii și se revărsau peste punțile lor. Vântul care bătea dintr-o parte era atât de puternic încât ar fi putut smulge velele, așa că acestea erau lăsate jos pe punte.

– Cine sunt ei? m-a întrebat fiul meu, dând pinteni calului pe lângă mine.

Vântul îi flutura mantia și înfoia coama și coada calului său.

– De unde să știu? l-am întrebat.

– Nu i-ai mai văzut?

– Niciodată, i-am spus.

Știam cele mai multe corăbii care cutreierau coastele Northumbriei pentru pradă, dar acestea nu-mi erau cunoscute. Nu erau corăbii de negoț, aveau prorele înalte și bordul lăsat în jos al navelor de luptă. La proră, aveau căpățâni de fiare, ceea ce însemna că erau păgâni. Corăbiile erau mari. Am numărat pe fiecare cam patruzeci sau cincizeci de oameni care, acum,

vâsleau pentru a-și salva viața în apele vrăjmașe și în fața vântului înverșunat. Venea fluxul, puhoiul de apă se îndrepta spre nord, iar corăbiile se luptau să-și țină cursul spre sud cu prorele lor împodobite cu dragoni lovindu-se de șuvoaiele care le biciuiau carenele. Mă uitam la cea mai apropiată corabie aflată în vâltoarea unui val și vedeam cum jumătate din ea se afunda în apele ca gheața care-i zdruncinau etrava. Oare ei știau că prin apropiere era un vad mai puțin adânc, în spatele Lindisfarenei, care le putea oferi adăpost? Acest canal putea fi ușor văzut la reflux, dar acum, în puhoiul de apă când marea era frământată de vântul turbat, trecătoarea era ascunsă vederii de ceață și de valurile clocotitoare. Cele patru corăbii, neștiind că există un canal care le putea oferi protecție, au trecut pe lângă intrarea în el și au continuat înaintarea plină de zbucium spre un loc unde puteau ancora în siguranță.

Se îndreptau spre Bebbanburg.

Mi-am întors calul spre sud și i-am lăsat pe cei șaizeci de oameni ai mei pe coastă. Vântul îmi biciuia fața cu vârtejuri de nisip.

Nu știam unde fuseseră cele patru corăbii, dar știam unde vor să ajungă. Se îndreptau spre Bebbanburg și, dintr-odată, m-am gândit că viețuirea nu va mai fi ușoară.

Ne-au trebuit doar câteva momente pentru a ajunge la canalul Bebbanburg. Valurile uriașe se spărgeau de țărm și clocoteau la intrarea în port, umplând îngusta gură de intrare cu o spumă învârtejită cenușie. Nu era o intrare largă; copil fiind, înotasem de multe ori de-a latul ei, dar niciodată în timpul fluxului puternic. Una dintre cele mai vechi amintiri ale mele este legată de momentul în care mă uitam la un băiat care se înecase după ce fusese aruncat la intrarea în port de către fluxul puternic. Îl chema Eglaf și cred că avea vreo șase sau șapte ani când a murit. Era fiul unui preot, singurul lui fiu. E ciudat cum îți revin în memorie nume și chipuri din trecutul îndepărtat. Era un băiat mărunt și slab, avea părul negru și era foarte nostim;

îmi plăcea de el. Fratele meu mai mare îl provocase să înoate prin canal şi-mi amintesc că el nu-şi putea stăpâni râsul când Eglaf se scufunda în vârtejurile cu zbiciri albe ale mării întunecate. Eu plângeam, dar fratele meu mi-a dat o palmă peste cap.

– Era prea slab, mi-a zis el.

Cum ne mai place să dispreţuim slăbiciunile! Doar femeilor şi preoţilor le este permis să dovedească slăbiciuni. Poate şi poeţilor. Bietul Eglaf pierise pentru că dorise să arate că e la fel de neînfricat ca noi, ceilalţi, dar până la urmă a dovedit că e la fel de prost ca noi.

– Eglaf, am rostit cu voce tare numele lui în timp ce galopam în josul colinei de nisip.

– Ce-ai spus? a strigat fiul meu.

– Eglaf, am spus din nou, fără a catadicsi să-i explic.

Cred că atât timp cât ne amintim unele nume, acei oameni sunt vii. Nu ştiu cum supravieţuiesc; fie sunt duhuri plutind precum norii, fie trăiesc în lumea de dincolo. Eglaf nu a ajuns în Valhalla pentru că nu a murit în bătălie, dar şi el era creştin, aşa că precis a ajuns în paradisul lor, şi asta făcea să-mi pară şi mai mult rău pentru el. Creştinii îmi spun că ei îşi petrec tot timpul rugându-se pentru Dumnezeul lor ţintuit pe cruce. Tot timpul! O veşnicie! Ce zeu îngâmfat poate fi acela care îşi doreşte să fie mereu slăvit? Acest lucru mă duce cu gândul la Barwulf, un nobil din Saxonia de Vest care-i plătea pe cântăreţii la harpă pentru a preaslăvi faptele lui de vitejie, care chiar nu existau. Barwulf era un om neruşinat, gras, egoist şi hapsân, care se dorea mereu proslăvit. Mi-l imaginam pe acest zeu creştin ca fiind un nobil gras şi furios, care zace pe o pajişte şi se bucură când servitorii îi spun cât de măreţ este el.

– Se întorc, mi-a spus fiul meu, întrerupându-mi şirul gândurilor; m-am uitat spre stânga şi am văzut prima corabie îndreptându-se către canal.

Intrarea în canal se putea face foarte uşor, deşi un căpitan fără experienţă ar fi putut fi păcălit de puternicii curenţi ai mareelor în apropierea coastelor, dar acest om era destul de

priceput pentru a prevedea pericolul și a condus lunga lui corabie exact așa cum trebuia.

– Numără oamenii de la bord, i-am cerut lui Berg.

Am dat pinteni cailor pe malul de nord al canalului unde nisipul era plin de alge, scoici și bucăți de lemn acoperite cu sare.

– Cine sunt ei? m-a întrebat Rorik.

Noul meu servitor era doar un copil.

– Probabil sunt vikingi ca și tine, i-am spus.

Eu îl ucisesem pe tatăl lui Rorik și-l rănisem pe el într-o bătălie crâncenă care-i alungase pe păgâni din Mercia. M-au cuprins remușcările când mi-am dat seama că am vătămat un copil; avea doar nouă ani și-l lovisem cu jungherul meu Acul-Viespii. Sentimentul de vinovăție pe care-l încercam m-a făcut să-l adopt, tot așa cum Ragnar cel Bătrân mă adoptase pe mine cu multă vreme în urmă. Brațul stâng al lui Rorik se vindecase și, deși nu era la fel de puternic precum cel drept, putea să țină în mână un scut și părea fericit. Îmi plăcea de el.

– Sunt vikingi! a repetat el fericit.

– Așa cred, am zis eu.

Nu eram sigur, dar ceva în legătură cu corăbiile mă făcea să cred că mai degrabă sunt vikingi, nu danezi. Lighioanele uriașe de la prorele corăbiilor acestora erau foarte viu colorate, iar catargele scurte erau înclinate mai mult spre pupă decât în cazul celor mai multe corăbii daneze.

– Nu te duce unde-i apa prea adâncă! i-am spus lui Berg care înaintase în apa plină de vârtejuri ce trecea deja deasupra copitelor calului.

Fluxul, învolburat de vânt, tălăzuia prin canal, iar eu mă aflam pe malul celălalt, aflat la vreo cincizeci–șaizeci de metri mai departe. Pe acest mal, erau o mică fâșie de nisip care în curând avea să fie acoperită de apele fluxului și, în sus, o potecă de pietre negricioase ce urca spre un zid înalt. Un zid de piatră care, la fel ca tot ce exista în Bebbanburg, fusese înălțat încă de pe vremea tatălui meu, iar în mijlocul său se afla Poarta Mării. Cu ani în urmă, înspăimântat de ideea că l-aș fi putut ataca,

unchiul meu zidise cele două porți care asigurau intrarea principală în fortăreață, Poarta de Jos și Poarta de Sus, și construise Poarta Mării la care se putea ajunge doar de pe mare sau pe o potecă de nisip ce ajungea sub meterezele dinspre mare. Cu timpul, teama lui s-a mai potolit, și, pentru că aprovizionarea Bebbanburgului prin Poarta Mării se făcea greu și dura mai mult, el a redeschis cele două porți dinspre sud, dar Poarta Mării rămăsese și ea. Dincolo de ea, era o potecă abruptă ce urca până la o poartă situată mai sus; aceasta asigura trecerea prin palisada de lemn înconjurătoare a vârfului stâncos pe care era construit Bebbanburgul.

Oamenii se strângeau pe platforma de luptă a palisadei. Făceau cu mâna, nu către noi, ci către corăbiile care sosiseră, și mi s-a părut că am auzit aplauze venind de pe metereze, dar poate că a fost doar o închipuire.

Dar sulița nu a fost o închipuire. Un bărbat o aruncase de pe palisadă și m-am uitat la ea cum se înălța spre norii întunecați. Pentru câteva secunde, a părut că stă atârnată în aer, dar, apoi, întocmai ca un șoim prădător, a coborât cu mare viteză și s-a înfipt în bancul de nisip la nici cinci pași de locul unde se afla calul lui Berg.

– Adu-o încoace, i-am spus lui Rorik.

Acum, puteam să aud vorbele de batjocură care veneau dinspre metereze. Sulița ar fi putut cădea mai aproape, dar e drept că fusese o aruncătură puternică. Au mai căzut două sulițe, dar n-au făcut decât să împroaște fără rost cu apă în mijlocul canalului. Rorik mi-a adus prima suliță.

– Ține vârful jos, i-am spus.

– Jos?

– În nisip.

Mi-am desfăcut zalele și șireturile și am țintit.

– Ține-o nemișcată, i-am poruncit lui Rorik, și când am fost sigur că oamenii de la prora primei corăbii se uită la mine, am urinat pe vârful suliței. Fiul meu a chicotit, iar Rorik a râs. Acum dă-mi-o mie, i-am zis băiatului și am apucat sulița de mânerul ei de frasin.

Am rămas în așteptare. Prima corabie intra în canal; valuri de apă se revărsau peste carenă pe măsură ce oamenii vâsleau. Prora înaltă, pe care se afla un dragon cu gura căscată și ochi strălucitori, se ridica deasupra apei. Mi-am tras brațul în spate și am așteptat. Va fi o aruncare dificilă, îngreunată de vânt și de mantia din piele de urs care îmi trăgea brațul în jos și pe care nu aveam timp să o dau jos.

– Ăsta e blestemul lui Odin, am strigat către corabie.

Apoi am aruncat sulița.

Douăzeci de pași.

Și sulița udată cu urină a lovit din plin, exact așa cum ochisem. A intrat în ochiul dragonului, iar mânerul ei a tremurat în timp ce corabia înainta prin apele fluxului spre apele interioare mai liniștite ale portului puțin adânc care era adăpostit de furtună de către marea stâncă pe care se afla fortăreața.

Fortăreața mea. Bebbanburg.

Bebbanburg.

Am visat să recapăt Bebbanburgul încă din ziua în care îmi fusese furat. Hoțul fusese unchiul meu și acum, fiul lui, care avea neobrăzarea să-și spună Uhtred, stătea în marele fort. Oamenii îmi tot ziceau că nu poate fi recucerită decât prin trădare sau prin înfometare. Era solidă, ridicată pe stânca înaltă care era ca o insulă, și puteai ajunge la ea pe uscat doar pe un singur drum îngust; și... era a mea.

O dată am fost foarte aproape să recuceresc fortăreața. Trecusem cu oamenii mei prin Poarta de Jos, dar Poarta de Sus fusese închisă la timp, așa încât vărul meu stăpânea fortul uriaș de lângă marea agitată. Flamura lui cu cap de lup flutura în vânt acolo, și oamenii lui ne batjocoreau de pe metereze în timp ce ne îndepărtam și cele patru corăbii își croiau drum prin canal pentru a găsi un loc unde să ancoreze în siguranță.

– Cred că sunt o sută cincizeci de bărbați, mi-a spus Berg.

– Și vreo câteva femei și câțiva copii, a adăugat fiul meu.

– Oricine ar fi, înseamnă că au venit ca să rămână, am zis eu.

Am mers pe malul de nord al golfului unde ţărmul era plin de focuri la care oamenii vărului meu afumau heringi sau fierbeau apă de mare pentru a obţine sare. Aceşti oameni trăiau înghesuiţi în căsuţele lor aflate la marginea ţărmului. Erau speriaţi de noi şi de corăbiile abia sosite care aruncau ancorele lor din piatră printre micile bărci de pescuit care se adăpostiseră de vântul năprasnic în apele liniştite de la Bebbanburg. Un câine lătra dintr-o căsuţă cu acoperiş de iarbă, dar a fost repede redus la tăcere. Am trecut călare printre două case şi am urcat pe povârnişul din spatele lor. Gâştele au fugit la apropierea noastră, iar paznicul lor, o fetiţă de vreo cinci sau şase ani, a scâncit şi şi-a ascuns capul în mâini. Când am ajuns pe creastă, m-am întors să mă uit la cele patru corăbii şi am văzut cum oamenii de pe ele se îndreptau prin apă către ţărm cu boccele grele pe umeri.

– I-am putea măcelări până să ajungă la ţărm, a sugerat Uhtred, fiul meu.

– Nu putem acum, am zis eu şi-am arătat către Poarta de Jos care străjuia istmul îngust ce ducea către fort.

Prin arcada pe care era fixată o tigvă ieşeau oameni călări şi se îndreptau către port.

– Suliţa Domniei Tale este tot acolo, a zis Berg, râzând pe înfundate şi arătând către cea mai apropiată corabie.

– A fost o aruncare cu noroc, a spus fiul meu.

– Nu e vorba de noroc, a răspuns Berg pe un ton mustrător. Odin a călăuzit-o.

Era un tânăr evlavios.

Călăreţii îi îndrumau pe războinicii abia sosiţi către colibele din sat, în loc să-i ducă spre marele bastion de pe stânca înaltă. Oamenii coborâţi de pe corăbii au aruncat pe ţărm boccelele, apoi mănunchiuri de suliţe, grămezi de scuturi, mormane de topoare şi spade. Femei cu copii mici au venit la mal. Vântul aducea cu el zvonuri de voci şi de râsete. Era clar că aceşti oameni veniseră ca să rămână şi, ca pentru a arăta că puseseră stăpânire pe acest pământ, un bărbat a înfipt un steag în nisipul

de pe mal și a răsucit bine bățul acestuia. Era un steag cenușiu care flutura în bătaia vântului rece.

– Poți vedea ce-i pe el? am întrebat.

– Un cap de dragon, a răspuns Berg.

– Cine sunt cei care flutură un cap de dragon? m-a întrebat Uhtred.

– Nimeni dintre cei pe care-i știu, am răspuns eu, ridicând din umeri.

– Eu aș vrea să văd un dragon, a spus Berg, căzut dintr-odată pe gânduri.

– Ar putea fi ultimul lucru pe care să-l vezi, a ținut să remarce fiul meu.

Nu știu dacă există dragoni. N-am văzut niciodată vreunul. Tatăl meu îmi spunea că dragonii trăiau pe culmile înalte ale munților și se hrăneau cu vite și oi, dar Beocca, unul dintre preoții tatei și tutorele meu în copilărie, era sigur că toți dragonii dorm în adâncurile pământului.

– Sunt creaturi ale Satanei și se ascund la mare adâncime, așteptând ziua cea de pe urmă, îmi spunea el. Și atunci când se vor deschide cerurile, anunțând a doua venire a lui Hristos, ei vor țâșni din pământ ca niște demoni! Se vor lupta! Aripile lor vor întuneca soarele, suflarea lor va pârjoli pământul, iar focul lor îi va arde pe cei drepți!

– Vom muri cu toții?

– Nu, nu, nu! Ne vom lupta cu ei!

– Cum te poți lupta cu un dragon? l-am întrebat eu.

– Cu rugăciuni, copile, cu rugăciuni.

– Și așa îi vom omorî pe toți, am spus eu, și el m-a mângâiat pe cap.

Acum, cele patru corăbii aduseseră sămânța dragonului în Bebbanburg. Vărul meu știa că Bebbanburgul este sub asediu. Ani de zile, fusese un loc ferit, protejat fiind de o fortăreață imposibil de cucerit și de către regii Northumbriei. Acești regi fuseseră vrăjmașii mei. Ca să atac Bebbanburgul, ar fi trebuit să pătrund prin Northumbria și să înfrunt oștile danezilor și ale

vikingilor care s-ar fi aliat pentru a-şi apăra pământurile. Acum, regele din Eoferwic era ginerele meu, fiica mea era regina lui, păgânii din Northumbria îmi erau prieteni, aşa că aş fi putut străbate fără oprelişti drumul de la graniţa Merciei până la zidurile Bebbanburgului. O lună întreagă, am profitat de această libertate ce mi se oferea pentru a călări prin păşunile vărului meu, să-i jefuiesc gospodăriile, să-i căsăpesc pe cei care-i erau credincioşi, să-i fur vitele şi să mă grozăvesc prin faţa zidurilor. Vărul meu nu ieşise să mă înfrunte, preferând să stea la loc ferit în spatele formidabilelor metereze, dar, de această dată, îşi întărise forţele. Cu siguranţă, oamenii care descărcaseră scuturi şi arme pe ţărm fuseseră tocmiţi ca să apere Bebbanburgul. Auzisem zvonuri că vărul meu era gata să-i plătească cu aur pe aceşti oameni a căror sosire o aşteptam. Şi acum, iată-i aici.

– Suntem mai mulţi decât ei, a spus fiul meu.

Aveam aproape două sute de oameni într-o tabără instalată pe colinele dinspre apus, aşa încât, într-adevăr, dacă am fi ajuns să ne luptăm, am fi fost mai mulţi decât cei care abia veniseră; dar nu şi dacă vărul meu ar fi adus în rândurile lor şi soldaţii din garnizoana lui. El comanda acum peste patru sute de aruncători de suliţe, ceea ce ne-ar fi pus într-o situaţie mult mai grea.

– Coborâm să-i întâmpinăm, am spus.

– Să coborâm? a întrebat Berg, uimit.

Noi eram în acea zi doar vreo şaizeci de oameni, adică mai puţin de jumătate din câţi erau duşmanii.

– Trebuie să aflăm cine sunt înainte de a-i omorî, am spus. Aşa este politicos. Am arătat spre un copac îndoit de vânt şi i-am spus servitorului meu: Rorik, taie o creangă din carpenul acela şi ţine-o ca pe un steag. Întoarceţi scuturile cu faţa în jos, am strigat eu cu voce tare, ca toţi oamenii să mă poată auzi.

Am aşteptat ca Rorik să fluture creanga în semn de pace şi ca oamenii să întoarcă scuturile, aşa încât emblema cu cap de lup să fie cu faţa în jos, apoi am coborât panta împreună cu armăsarul meu, Tintreg. Mergeam încet. Voiam ca nou-veniţii să fie siguri că avem gânduri paşnice. Ei veneau să ne întâlnească.

Vreo doisprezece oameni însoțiți de douăzeci de călăreți ai vărului meu erau împrăștiați pe pășunile unde caprele celor din sat păşteau printre ciulini. Călăreții erau conduși de Waldhere, cel care comanda trupele de casă și pe care-l întâlnisem cu doar două săptămâni în urmă. Venise în tabăra mea, de pe colinele de la apus, cu o mână de soldați, cu o creangă ca semn al păcii și cu cererea neobrăzată ca noi să plecăm de pe pământurile vărului meu înainte ca ei să ne omoare. Am respins cu dispreț propunerea și l-am umilit pe Waldhere, dar îl știam drept un luptător încercat și periculos, rănit de multe ori în luptele împotriva prădătorilor scoțieni. Ca și mine, purta o mantie din piele de urs și avea o sabie grea atârnată la șoldul stâng. Fața lată era încadrată de un coif din fier cu gheară de vultur în vârf. Avea o barbă scurtă sură, ochii lui cenușii păreau neîndurători, iar gura ca o crestătură lungă arăta de parcă n-ar fi zâmbit niciodată în viața lui. Pe scut avea aceeași imagine ca și cea de pe scutul meu, capul lupului cenușiu. Era simbolul Bebbanburgului, și eu nu renunțasem niciodată la el. Waldhere a ridicat mâna înmănușată pentru a-l opri pe bărbatul care-l urma și dădu pinteni calului până la câțiva pași de mine.

– Ai de gând să renunți? m-a întrebat el.

– Nu-mi aduc aminte numele tău, am spus.

– Mai toți oamenii elimină excrementele prin şezut, tu tocmai le-ai scos pe gură, a replicat el.

– Pe tine maică-ta te-a fătat prin şezut și încă mai miroși a excrementele ei, i-am spus.

Insultele erau ceva obișnuit. Nimeni nu-și întâlnea dușmanul fără a-l înjura. Ne înjuram, apoi ne luptam, deși nu cred că ar fi trebuit să scoatem spadele din teacă. Trebuia să ne prefacem, totuși.

– Ai două minute, după care te atac, m-a amenințat Waldhere.

– Dar eu sunt aici cu gânduri pașnice, am zis și i-am arătat creanga.

– O să număr până la două sute, a zis Waldhere.

– Dar aveţi doar zece degete, a intervenit şi fiul meu, făcându-i să râdă pe oamenii mei.

– Până la două sute, după care o să-ţi vâr creanga de pace drept în fund, a mârâit Waldhere.

– Şi tu cine eşti? l-am întrebat pe bărbatul care urca pentru a veni lângă Waldhere. Am presupus că era conducătorul nou-veniţilor. Era un bărbat înalt şi spălăcit, cu un ciuf de păr blond care, de la fruntea înaltă, îi cădea pe spate. Era îmbrăcat elegant şi avea un colier din aur la gât şi inele de aur pe braţe. Catarama centurii era din aur, iar prăselele spadei străluceau ca aurul. Îmi părea la vreo treizeci de ani. Era lat în umeri, avea o faţă lungă, ochi deschişi la culoare, iar pe obrajii lui erau desenate capete de dragoni. Spune-mi cum te cheamă, i-am cerut eu.

– Nu-i răspunde, a mârâit Waldhere.

A vorbit în engleză, deşi eu întrebasem în daneză.

– Dacă acest bastard cu gură spurcată mă mai întrerupe o dată, voi socoti că mi-a rupt creanga păcii şi-l poţi omorî, i-am spus lui Berg, privindu-l în continuare pe nou-venit.

– Da, stăpâne.

Waldhere s-a încruntat, dar n-a spus nimic. Ei erau mai puţini, dar cu cât zăboveam mai mult pe păşune, numărul lor creştea. Şi veneau cu scuturi şi cu arme. În curând, aveau să fie mai mulţi decât noi.

– Deci, cine eşti? am întrebat din nou.

– Numele meu este Einar Egilson, iar oamenii îmi zic Einar cel Alb, a răspuns el mândru.

– Eşti viking?

– Da.

– Iar eu sunt Uhtred din Bebbanburg, i-am spus. Oamenii mă numesc în multe feluri. Dar cel mai mândru sunt de numele Uhtredærwe. Asta înseamnă Uhtred cel Rău.

– Am auzit vorbindu-se despre tine, a zis el.

– Ai auzit de mine, am spus eu, dar eu n-am auzit de tine! De asta ai venit? Crezi că numele îţi va fi faimos dacă mă ucizi?

– Da, va fi, a spus el.

– Și dacă eu te omor pe tine, Einar Egilson, crezi că asta îmi va spori faima? Am scuturat din cap ca și cum aș fi răspuns eu la întrebare. Cine te va jeli? Cine-și va aduce aminte de tine? Apoi am scuipat înspre Waldhere. Acești oameni te-au plătit cu aur ca să mă ucizi. Și știi de ce?

– Spune-mi tu, a zis Einar.

– Pentru că încă de când eram un copilaș au încercat să mă omoare și n-au reușit. Știi de ce nu au reușit?

– Spune-mi tu, a repetat el.

– Pentru că sunt blestemați, am zis eu. Pentru că ei se închină zeului țintuit în cuie al creștinilor, dar el nu-i va ajuta. Ei îi disprețuiesc pe zeii noștri. Am văzut la gâtul lui un ciocan din os alb cioplit. Dar cu ani în urmă, Einar Egilson, am trimis asupra lor blestemul lui Odin și am îndreptat furia lui Thor către ei. Și tu vrei să iei banii lor spurcați?

– Aurul e aur, a zis Einar.

– Iar eu am trimis același blestem asupra corabiei tale, i-am spus.

A dat din cap, a pus mâna pe ciocanul lui Thor, alb, dar nu a spus nimic.

– Ori te voi omorî, ori ni te vei alătura, i-am spus lui Einar. Nu-ți voi da aur ca să mi te alături, îți ofer ceva mult mai de preț: viața ta. Luptă pentru acest om (și am scuipat încă o dată înspre Waldhere) și vei muri, luptă pentru mine și vei trăi.

Einar n-a mai spus nimic, doar a continuat să se uite la mine cu respect. Nu eram sigur că Waldhere a înțeles discuția noastră, dar tare ar fi trebuit să înțeleagă. Știa că vorbele noastre erau dușmănoase pentru stăpânul lui.

– Destul! a mârâit el.

Nu l-am luat în seamă pe Waldhere și am continuat să vorbesc cu Einar.

– Toți cei din Northumbria îi urăsc pe acești oameni, și tu vrei să mori pentru ei? Și dacă alegi să mori pentru ei, noi vom

lua aurul care nu va fi aurul tău. Va fi aurul meu. M-am uitat spre Waldhere. Ai terminat de numărat?

Nu mi-a răspuns. Trăgea nădejde că tot mai mulți oameni i se vor alătura, destui cât să ne copleșească, dar eram cam tot atâția, și nu dorea să înceapă o luptă pe care nu era sigur că o va câștiga.

– Spune-ți rugăciunile, pentru că moartea ți se apropie, i-am zis.

Mi-am scuturat degetul mare și l-am îndreptat către el. Și-a făcut semnul crucii în timp ce Einar se uita îngrijorat la noi.

– Dacă ai curaj, te aștept mâine la Ætgefrin, i-am spus lui Waldhere.

Mi-am scuturat din nou degetul, în semn că blestemul fusese proferat, și am plecat spre apus.

Atunci când un om nu poate lupta, el trebuie să blesteme. Zeilor le place să se simtă trebuincioși.

În amurg, călăream spre apus. Cerul era acoperit de nori, iar pământul mustea de apă după zile întregi de ploaie. Nu ne grăbeam. Waldhere nu ne urmărea. Mă îndoiam că vărul meu va fi acceptat provocarea de a se lupta cu mine la Ætgefrin. Mă gândesc că s-ar fi luptat, acum când are soldații încercați ai lui Einar de partea lui, dar s-ar fi luptat pe un teren ales de el, nu de mine.

Am mers printr-o vâlcea care urca ușor către colinele înalte. Era tărâmul oilor, un pământ mănos, dar acum pășunile erau goale. Puținele gospodării pe lângă care trecurăm erau întunecate și nici un fir de fum nu ieșea prin găurile din acoperișuri. Noi pustiiserăm acest ținut. Adusesem cu mine o mică armată din nord și, într-o lună, i-am atacat pe cei care trăiau pe pământurile vărului meu. Le alungaserăm turmele, le furaserăm vitele, dăduserăm foc hambarelor și arseserăm bărcile de pescuit aflate în porturile de la nord și de la sud de fortăreață. Nu omorâserăm pe nimeni, afară de cei care purtau flamurile vărului meu și de cei puțini care se împotriviseră și nu luaserăm sclavi. Am fost

îndurători, căci acești oameni ar fi fost într-o bună zi ai mei, așa încât i-am trimis să caute mâncare la Bebbanburg, acolo unde vărul meu ar fi trebuit să-i hrănească pentru că noi luaserăm toate rezervele de hrană din ținut.

– Einar cel Alb? a întrebat Uhtred.

– N-am auzit niciodată de el, am răspuns eu disprețuitor.

– Eu am auzit de Einar, a zis Berg. Este un viking care l-a urmat pe Grimdahl când acesta naviga pe râurile din pământul alb.

Pământul alb era vasta întindere de dincolo de patria danezilor și a vikingilor, un ținut cu ierni lungi, copaci albi, câmpii albe și cer întunecat. Se spune că acolo trăiesc uriași și oameni care au blană în loc de haine și gheare care pot despica un om de la buric până la șira spinării.

– Pământul alb; de aceea se numește „Einar cel Alb"? a întrebat fiul meu.

– Pentru că-și lasă dușmanii să sângereze până se albesc de tot[1], a explicat Berg.

Am surâs, totuși mi-am atins ciocanul lui Thor prins la gât.

– E viteaz?

– E viking, deci este un mare luptător! a spus Berg, umflându-se în pene. S-a oprit puțin, apoi a continuat: Dar am auzit că i se spune și altfel.

– Altfel?

– Einar cel fără de noroc.

– De ce fără de noroc? am întrebat eu.

Berg a ridicat din umeri.

– Corăbiile lui au eșuat, nevestele i-au murit. Berg și-a atins și el ciocanul de la gât ca să fie ferit de nenorocirile de care tocmai vorbise. Dar câștigă multe bătălii, a continuat el.

Nefericit sau fericit, mă gândeam eu, Einar și cei o sută cincizeci de luptători încercați ai lui erau o forță puternică

[1] În original, *bleed white* – a stoarce toată vlaga sau toate bogățiile cuiva

pentru Bebbanburg, atât de puternică încât era limpede că vărul meu nu i-a lăsat să intre în fortăreaţă de teamă că ei s-ar fi putut întoarce împotriva lui şi ar fi devenit noii stăpâni ai Bebbanburgului. În loc de asta, îi încartiruise în sat şi nu mă îndoiam că, în scurt timp, le-ar fi dat cai şi i-ar fi trimis să-mi hărţuiască trupele. Oamenii lui Einar nu erau aici pentru a apăra zidurile Bebbanburgului, ci pentru a-i îndepărta pe oamenii mei de lângă meterezele lor.

– Vor veni, am zis.

– Vor veni?

– Waldhere şi Einar, am răspuns eu. Nu cred că vor veni mâine, dar vor veni curând.

Vărul meu va dori să pună capăt acestei poveşti cât mai repede. Mă voia mort. Aurul de la gâtul şi de la încheieturile mâinilor lui Einar dovedea că vărul meu îl plătise ca să-şi aducă luptătorii lui şi să mă omoare. Dacă nu mâine, mă gândeam, atunci în cursul săptămânii.

– Priveşte, stăpâne, mi-a zis Berg, arătând către nord.

Pe colina de acolo se afla un călăreţ.

Stătea nemişcat. Vârful suliţei lui era îndreptat în jos. S-a uitat câteva momente la noi, apoi s-a întors şi a călărit dincolo de creastă.

– E al treilea pe ziua de azi, a spus fiul meu.

– Şi ieri, alţi doi, a adăugat Rorik.

– Ar trebui să ucidem unul sau doi dintre ei, a zis Berg cu duşmănie.

– De ce? am întrebat. Vreau ca vărul meu să ştie unde suntem şi să vină spre suliţele noastre.

Călăreţii erau iscoade, şi am presupus că vărul meu îi trimisese ca să ne urmărească. Erau buni pentru asta. De zile bune, formaseră un cordon larg în jurul nostru, un cordon de nevăzut în cea mai mare parte a timpului, dar ştiam că sunt acolo tot timpul. Am întrezărit, pentru un moment, un alt călăreţ tocmai când dispărea în spatele colinelor dinspre apus. Razele soarelui care se pregătea să apună s-au reflectat în

vârful sângeriu al suliței lui, apoi acesta a dispărut în umbră. Se îndrepta spre Bebbanburg.

– Douăzeci și șase de vite și patru cai, a spus Finan.

În timp ce eu îi dădeam cu tifla vărului meu aducându-mi oamenii aproape de fortăreață, Finan prăduia la sud de Ætgefrin. El mâna vitele capturate pe un drum pentru turme ce ajungea în final la Dunholm.

– Erlig și alți patru bărbați le-au luat, a zis el. Erau două iscoade pe drum înspre miazăzi.

– Le-am văzut și noi la nord și la răsărit. Și erau niște animale frumoase, am adăugat eu plin de invidie.

– Și acum el are o sută cincizeci de noi luptători? a întrebat Finan neîncrezător.

– Vikingi, toți adunați sub comanda unui bărbat care se cheamă Einar cel Alb, am încuviințat eu.

– Încă unul pe care să-l nimicim, a zis Finan.

El era irlandez și cel mai vechi prieten al meu, secundul meu la comanda oamenilor și tovarășul meu de nenumărate ori când făceam zid de scuturi. Acum, părul lui era sur, fața i se ridase. Și eu îmbătrâneam și voiam să mor liniștit în fortăreața care îmi aparținea de drept.

Mă gândeam că mi-ar trebui cam un an ca să pot recuceri Bebbanburgul. Mai întâi, vara, toamna și iarna aș împiedica alimentarea lui cu hrană, omorând sau capturând vitele și oile care trăiau pe pășunile nesfârșite și pe colinele înverzite. Aș distruge hambarele, aș arde căpițele și aș trimite bărcile mele să distrugă bărcile pescărești ale vărului meu. I-aș forța pe localnici să-și caute adăpost în spatele zidurilor înalte ale fortăreței, astfel încât el să aibă mai multe guri și mai puțină mâncare. În primăvară, toți ar fi flămânzi, și oamenii flămânzi sunt mai slabi, și atunci când vor începe să mănânce șobolani, aș ataca.

Sau măcar asta speram.

Noi facem planuri, dar doar zeii şi nornele de la umbra lui Yggdrasil ne hotărăsc soarta. Planul meu era să-i slăbesc, să-i înfometez şi chiar să-i omor pe vărul meu şi pe oamenii lui, dar *wyrd bið ful ăræd.*

Ar fi trebuit să ştiu.

Soarta este neînduplecată. Am sperat să-l ademenesc pe vărul meu în valea de la est de Ætgefrin unde să înroşim cele două pârâiaşe cu sângele lor. Era un mic adăpost la Ætgefrin. În vârful dealului, era un fort construit de strămoşii care locuiau în Britania în acele timpuri, înainte ca romanii să vină pe aceste meleaguri. Zidul dinspre răsărit al bătrânului fort se năruise, dar urmele şanţului de apărare nu prea adânc înconjurau încă vârful acela înalt. Nu se aflau acolo case sau alte construcţii, nici copaci, doar muncelul mare de pe colina înaltă bătută fără încetare de vânturi. Nu era un loc bun pentru a ridica o tabără. Nu se găseau lemne de foc, şi cea mai apropiată sursă de apă se afla la o jumătate de kilometru distanţă, dar oferea o bună vizibilitate. Nimeni nu se putea apropia fără să fie văzut. Iar dacă vărul meu ar fi îndrăznit să trimită oameni acolo, noi i-am fi văzut şi, astfel, am fi fost avantajaţi.

Nu a venit. În schimb, trei zile după ce l-am înfruntat pe Waldhere, am văzut un călăreţ singuratic venind dinspre sud. Era un bărbat mărunt călare pe un cal mic. Era îmbrăcat într-o mantie neagră ce-i flutura în vântul rece care sufla cu putere dinspre mare. Omul s-a uitat lung la noi, apoi a împuns micuţul cal cu piciorul şi s-a îndreptat către povârnişul abrupt.

– E un preot, ceea ce înseamnă că ei vor să vorbim, nu să ne luptăm, a spus Finan pe un ton tăios.

– Crezi că l-a trimis vărul meu? am întrebat eu.

– Cine altcineva?

– Şi atunci de ce vine dinspre sud?

– E preot. Nu-şi găseşte drumul dacă-l întorci cu spatele şi-i dai un şut în spate.

Am căutat să văd vreun semn de iscoadă prin preajmă, dar n-am văzut nimic. Nu mai văzuserăm nimic de vreo două zile. Lipsa iscoadelor m-a convins că vărul meu punea ceva la cale, așa că am călărit spre Bebbanburg și ne-am uitat la fortăreață unde am văzut ce se întâmplă. Oamenii lui Einar făceau o nouă palisadă peste istmul de nisip ce duce către stânca pe care se află Bebbanburg. Se pare că asta era tactica defensivă a vikingilor, un nou zid exterior. Vărul meu nu avea încredere să-i primească în fortăreață, așa încât ei își construiau un nou refugiu pe care noi ar fi trebuit să-l depășim înainte de asaltul final către Poarta de Jos și, apoi, cea de Sus.

– Nenorocitul ne vrea pe terenul lui, nu vrea să se lupte cu noi altundeva, a mormăit Finan. Ar vrea să crăpăm pe zidurile lui.

– Și acum, sunt trei ziduri ale lui, am spus. Ar trebui să trecem de palisada cea nouă, de formidabilele metereze de la Poarta de Jos, și tot ar mai rămâne marele zid în care se află Poarta de Sus.

Dar acest nou zid nu era vestea cea mai proastă. Mă îngrijorau cele două corăbii nou-venite în portul Bebbanburg. Una din ele era o corabie de luptă, mai mică decât cele patru pe care le văzuserăm noi sosind, dar, ca și acestea, avea flamura cu cap de dragon a lui Einar. Alături de ea se afla o corabie de comerț cu cală pântecoasă. Oamenii cărau butoaie la țărm, mergând prin apa puțin adâncă, și depuneau proviziile pe mal în fața Porții de Jos.

– Einar le aduce hrană, am spus eu descurajat. Finan tăcea. Știa ce simt: deznădejde. Vărul meu avea mai mulți oameni și o flotilă care-i aproviziona cu hrană garnizoana. Acum nu-i mai pot înfometa, nu atât timp cât nenorociții ăștia sunt aici, am adăugat eu.

Mai târziu, în acea după-amiază, sub un cer întunecat, la Ætgefrin a venit un preot. M-am gândit că fusese trimis de vărul meu cu vreun mesaj dușmănos. Era destul de aproape de mine și i-am putut vedea părul negru lung și unsuros care-i

atârna de o parte și de alta a feței palide și neliniștite. Privea către noi de dincolo de zidul dinspre răsărit. Ne făcea semn, așteptând un semn și din partea noastră care să-i dea asigurări că e bine-venit, dar nici unul dintre oamenii mei nu i-a răspuns. L-am urmărit doar cum, cu foarte mare trudă, și-a terminat urcușul și l-am trecut de meterezele acoperite cu iarbă. Preotul se clătina ușor când s-a dat jos de pe cal și a tresărit când s-a uitat la noi. La oamenii mei. Oameni îmbrăcați în zale și în piele, oameni puternici, oameni cu spade. Nimeni nu i-a spus un cuvânt, toți așteptam să ne lămurească de ce a venit. Într-un târziu, mi-a surprins privirea, a văzut aurul de la gât și de pe brațe, s-a îndreptat către mine și a căzut în genunchi.

– Ești Lord Uhtred?

– Sunt Lord Uhtred.

– Numele meu este Eadig, părintele Eadig. Te-am căutat, stăpâne.

– Îi spusesem lui Waldhere unde mă poate găsi, i-am spus cu asprime în glas.

Eadig m-a privit derutat.

– Waldhere?

– Ești din Bebbanburg?

– Bebbanburg? A scuturat din cap. Nu, stăpâne, noi venim din Eoferwic.

– Eoferwic! nu mi-am putut ascunde eu mirarea. Noi? Câți ați venit?

M-am uitat spre miazăzi, dar n-am văzut alți călăreți.

– Am plecat cinci oameni din Eoferwic, Domnia Ta, dar am fost atacați.

– Și ești singurul care a scăpat? a spus Finan pe un ton învinuitor.

– Ceilalți i-au atras pe atacatori departe de mine, a răspuns părintele Eadig care îmi vorbea mai degrabă mie decât lui Finan. Voiau să ajung la Domnia Ta. Știau că este important.

– Cine te-a trimis? am întrebat.

– Regele Sigtryggr, stăpâne.

Am simțit un fior ca de gheață în inimă. Pentru o clipă, n-am îndrăznit să spun nimic, înspăimântat de ce ar fi putut spune acest tânăr popă.

– Sigtryggr, am spus într-un târziu, gândindu-mă ce nenorocire l-a făcut pe ginerele meu să trimită un mesager. Mă temeam pentru fiica mea. Stiorra e cumva bolnavă? am întrebat imediat. Copiii?

– Nu, regina și copiii sunt bine.

– Atunci...

– Regele îți cere să te întorci, stăpâne, i-a scăpat lui Eadig; a scos un pergament făcut sul din mantie și mi l-a dat.

Am luat pergamentul turtit, dar nu l-am desfăcut.

– De ce?

– Saxonii ne-au atacat, stăpâne, și Northumbria este în război, a zis preotul care era încă în genunchi, pironindu-mă cu privirea. Regele are nevoie de trupe. Și de Domnia Ta.

Am înjurat. Deci, Bebbanburg trebuia să mai aștepte. Urma să plecăm spre miazăzi.

Doi

Am plecat a doua zi dimineaţă. Conduceam o sută nouăzeci şi patru de oameni şi vreo douăzeci de băieţi care erau servitori. Am călărit prin ploaie şi vânt sub un cer acoperit de nori la fel de negri ca mantia părintelui Eadig.

– De ce a trimis ginerele meu un preot? l-am întrebat.

Ca şi mine, Sigtryggr se închina vechilor zei, adevăraţii zei ai Asgardului.

– Noi facem munca de cancelarie pentru el, stăpâne.

– Noi?

– Da, noi, preoţii. Suntem şase cei care-l slujim pe regele Sigtryggr. Îi scriem pravilele şi hrisoavele. Foarte probabil... a şovăit el, pentru că ştim să citim şi să scriem.

– Şi păgânii nu ştiu? am întrebat.

– Ba da, stăpâne, a răspuns el, înroşindu-se.

Ştia că celor care se închinau la vechii zei nu le plăcea să fie numiţi păgâni şi de aceea ezita.

– Mă poţi numi păgân, am spus. Sunt mândru de asta.

– Sigur, a zis el tulburat.

– Şi acest păgân ştie să citească şi să scrie, i-am spus.

Am această pricepere pentru că am fost crescut la fel ca un creştin, şi creştinii preţuiesc scrisul, ceea ce cred că este un lucru folositor. Regele Alfred a înfiinţat în Wessex şcoli unde băieţii erau pedepsiţi de către călugări dacă nu deprindeau tainele alfabetului. Sigtryggr, curios să ştie cum domneau saxonii în Britania, m-a întrebat odată dacă n-ar trebui să facă şi el la fel,

iar eu i-am spus să-i învețe pe băieți cum să mânuiască o sabie, cum să țină un scut, cum să țină un plug, cum să călărească un cal și cum să taie o vită. Și pentru asta nu-ți trebuie școli, i-am spus atunci.

– Și m-a trimis pe mine, stăpâne, a continuat părintele Eadig, pentru că știa că s-ar putea să ai întrebări a-mi pune.

– Întrebări la care poți răspunde?

– Pe cât de bine voi putea.

Mesajul din pergamentul lui Sigtryggr spunea doar că armatele saxonilor de vest invadaseră sudul Northumbriei și, dat fiind acest lucru, el avea nevoie de luptătorii mei cât mai repede puteam ajunge în Eoferwic. Mesajul era semnat cu o zgârietură, care putea fi a ginerelui meu sau a securii lui. Creștinii considerau că un mare avantaj în a stăpâni scrisul și cititul este că, astfel, poți fi sigur că mesajul este nefalsificat, dar ei plastografiau tot timpul documente. Exista o mănăstire în Wiltunscir ai cărei călugări aveau îndemânarea să scrie hrisoave ca și cum ar fi fost vechi de două sau chiar trei sute de ani. Răzuiau pergamente mai vechi doar atât cât să lase să se vadă destul de mult din textul original, iar textul nou, scris peste cel vechi cu cerneală diluată, era aproape imposibil de descifrat. Apoi făceau copii ale unor vechi sigilii cu care pecetluiau aceste hrisoave măsluite cu ajutorul cărora pretindeau că foști regi acordaseră bisericii pământuri bune sau venituri din taxele vamale. Starețiii și episcopii care plătiseră călugărilor pentru aceste falsuri duceau aceste hrisoave în fața curții de judecată pentru a obține izgonirea proprietarilor de drept de pe proprietățile lor, și astfel creștinii se îmbogățeau și mai mult. Socotesc deci că cititul și scrisul sunt într-adevăr lucruri de folos.

– Armate ale saxonilor de vest, nu ale celor din Mercia? l-am întrebat pe părintele Eadig.

– Saxonii de vest, stăpâne. Au o armată la Hornecastre.

– Hornecastre? Unde-i asta?

– La răsărit de Lindcolne, pe râul Beina.

– Astea sunt pământurile lui Sigtryggr?

– Da, stăpâne. Graniţa nu e prea departe, dar pământurile sunt ale Northumbriei.

Nu auzisem de Hornecastre, ceea ce înseamnă că nu era un oraş important. Importante erau oraşele construite lângă drumurile romane şi cele fortificate ca burguri, dar Hornecastre? Singura explicaţie care mi-a venit în minte era că oraşul constituia un loc potrivit pentru adunarea armatelor care urmau să atace Lindcolne. I-am spus şi părintelui Eadig ce gândeam, şi el a încuviinţat.

– Da, stăpâne. Şi dacă nu-l găsim pe rege la Eoferwic, mi-a spus să i ne alăturăm la Lindcolne.

Era clar. Dacă saxonii de vest voiau să captureze Eoferwic, capitala lui Sigtryggr, atunci ar fi trebuit să meargă spre nord până la drumul roman, să asalteze zidurile înalte ale oraşului Lindcolne, pe care să-l ocupe înainte de a se îndrepta spre Eoferwic. Dar nu-mi era clar de ce a izbucnit acest război.

Nu-mi era clar, pentru că exista un tratat de pace între saxoni şi danezi. Sigtryggr, ginerele meu şi regele Eoferwicului şi al Northumbriei, încheiase un tratat cu Æthelflaed, conducătoarea Merciei, şi cedase pământuri şi burguri ca preţ al acestei păci. Unii oameni îl desconsiderau pentru asta, dar Northumbria era un regat slab; regatele Mercia şi Wessex erau puternice. Sigtryggr avea nevoie de timp, de oameni şi de bani pentru a rezista atacurilor violente ale saxonilor despre care ştia că vor veni.

Şi asta se întâmpla pentru că visul regelui Alfred devenise realitate. Sunt destul de în vârstă ca să-mi amintesc de vremurile când danezii stăpâneau toate teritoriile care formează acum Anglia. Ei ocupaseră Northumbria, Anglia de Est şi toată Mercia. Guthrum Danezul a invadat atunci Wessexul, împingându-l pe regele Alfred şi o mână de oameni în ţinuturile mlăştinoase din Sumorsæte, dar Alfred a obţinut o victorie neaşteptată la Ethandun şi, de atunci, înaintarea inevitabilă a saxonilor către miazănoapte a fost îngreunată. Acum, vechiul regat al Merciei era în mâinile saxonilor, iar Edward al Wessexului, fiul lui Alfred şi fratele lui Æthelflaed, recucerise Anglia de Est.

Visul lui Alfred a fost să unească toate teritoriile în care se vorbea limba saxonă și, dintre acestea, lipsea doar Northumbria. Exista un tratat de pace între Northumbria și Mercia, dar cu toții știam că atacurile saxonilor sunt aproape.

Rorik, băiatul viking pe al cărui tată îl ucisesem eu, asculta ce vorbeam cu părintele Eadig.

– Stăpâne, a întrebat el nervos, de care parte suntem noi acum?

Am râs. Eu m-am născut saxon, dar am fost crescut de danezi, fiica mea se măritase cu un viking, cel mai bun prieten al meu era irlandez, femeia mea era saxonă, mama copiilor mei era daneză, zeii mei erau păgâni și am jurat credință fiicei lui Alfred cel Mare, Æthelflaed, care era creștină. De care parte eram eu?

– Tot ce trebuie să știi, băiete, a mormăit Finan, este că Lord Uhtred este de partea care câștigă.

Ploaia ne biciuia, prefăcând drumul pe care mergeam într-un noroi gros. Ploaia bătea atât de tare încât a trebuit să-i vorbesc mai tare lui Eadig.

– Spui că nu cei din Mercia au invadat?

– Nu ei, din câte știu eu, stăpâne.

– Doar saxonii de vest?

– Așa se pare.

Era tare ciudat. Înainte ca Sigtryggr să se urce pe tronul din Eoferwic, am încercat s-o conving pe Æthelflaed să atace Northumbria. Ea a refuzat, spunând că nu va porni un război dacă oastea fratelui său nu se va alătura oamenilor ei. Iar fratele ei, Edward din Wessex, a fost de neînduplecat. El a stăruit în a susține că Northumbria poate fi cucerită doar de oștirile din Wessex și Mercia luptând împreună, și acum mărșăluiește singur? Știam că există un grup la curtea Saxoniei de Vest care era sigur că Wessexul poate cuceri Northumbria fără ajutorul Merciei, dar Edward a fost întotdeauna mai prudent. El își dorea ca oastea surorii sale să i se alăture.

Am insistat la părintele Eadig, dar el era sigur că nu Mercia atacase.

– Cel puțin nu când am plecat eu din Eoferwic, stăpâne.

– Sunt doar zvonuri, a spus Finan disprețuitor. Cine poate ști ce s-a întâmplat? Vom ajunge acolo și vom vedea că e doar o afurisită de cireadă de vite.

– Iscoade, a zis Rorik.

Am crezut că se referă la faptul că o mână de iscoade de saxoni de vest a fost luată drept o invazie, dar mi-a arătat în spatele nostru; când m-am întors, am văzut doi dintre călăreți uitându-se la noi de pe un deal. Nu erau ușor de văzut prin ploaia torențială, dar, neîndoielnic, ei erau. Aceiași cai mici și iuți, aceleași sulițe lungi. Nu mai văzusem iscoade de câteva zile, dar iată că se întorseseră și ne urmăreau.

Am scuipat și am zis:

– Acum vărul meu știe că plecăm.

– O să fie fericit, a zis Finan.

– Par a fi cei care ne-au atacat, a spus părintele Eadig, uitându-se la iscoadele din depărtare și făcându-și semnul crucii. Erau șase, călărind cai iuți și având sulițe.

Sigtryggr îl trimisese pe preot cu oameni înarmați care să-l escorteze, dar care se sacrificaseră astfel încât Eadig să scape nevătămat.

– Sunt oamenii vărului meu, i-am spus părintelui Eadig, și dacă îl prindem pe vreunul dintre ei, îți voi da voie să-l ucizi.

– Nu pot face asta!

– Nu vrei să te răzbuni? l-am întrebat, uitându-mă încruntat la el.

– Eu sunt preot, stăpâne. Nu pot să ucid.

– Dacă vrei, te învăț eu cum s-o faci, i-am spus.

Mă îndoiesc că voi înțelege vreodată creștinismul. „Să nu ucizi!" ne învață preoții, apoi îi încurajează pe războinici să lupte împotriva necredincioșilor și chiar împotriva creștinilor, dacă au cea mai mică șansă să obțină pământuri, sclavi sau arginți. Părintele Beocca m-a învățat cele zece porunci ale lui

Dumnezeu, dar eu am învățat de mult că cea mai importantă poruncă a creștinilor este „Să-i faci pe preoți mai bogați".

Iscoadele ne-au urmărit pe drumul nostru către miazăzi încă două zile, până când, într-o seară ploioasă, am ajuns la zid. Zidul! Sunt multe minunății în Britania, oamenii din vechime ne-au lăsat cercuri misterioase de piatră, în timp ce romanii au construit temple, palate și mari amfiteatre, dar, dintre toate aceste minunății, zidul mă uimește cel mai mult.

Bineînțeles că romanii l-au construit. Ei au ridicat un zid de-a latul Britaniei, chiar prin Northumbria, un zid ce se întinde de la râul Tinan de pe coasta de răsărit a Northumbriei până la țărmul Cumbriei de la Marea Irlandei. Zidul se termină la Cair Ligualid și, deși cele mai multe pietre ale lui au fost furate pentru a fi folosite la ridicarea de case, cea mai mare parte din el este încă în picioare. Și nu este doar un simplu zid, ci sunt metereze solide de piatră, suficient de late pentru ca un om să poată merge pe ele; în fața zidului erau un șanț și un dig de pământ și încă un șanț, iar la fiecare câțiva kilometri se afla câte un fort precum cel pe care noi îl numeam Weallbyrig. Un șir întreg de forturi! Niciodată nu le-am numărat, deși, o dată, am călărit pe lângă zid de la o mare la alta. Ce forturi extraordinare! Adevărate turnuri din care santinelele puteau ține sub observație colinele din nord. Aveau bazine de apă, barăci, grajduri, depozite, toate făcute din piatră! Îmi aduc aminte cum se încrunta tata atunci când ocolea zidul urcând din vale până la următoarea colină și se întreba: „De câți sclavi au avut nevoie pentru a construi așa ceva?"

– De sute de oameni, spunea fratele meu mai mare.

Șase luni după aceea, el a murit; tata mi-a dat numele lui, și eu am devenit moștenitorul Bebbanburgului.

Zidul delimita granița de miazăzi a ținuturilor Bebbanburgului. Tatăl meu lăsa întotdeauna vreo douăzeci de războinici în Weallbyrig cu sarcina de a încasa taxe de la cei care treceau pe drumul principal ce lega Scoția de Lundene. Acei oameni dispăruseră de mult, atunci când danezii au cucerit Northumbria,

o invazie care l-a costat viaţa pe tatăl meu şi m-a lăsat orfan cu nume nobil, dar fără pământuri. Da, fără pământuri, căci unchiul meu mi le-a furat.

– Eşti un stăpân fără stăpânire, mi-a spus odată pe un ton sardonic regele Alfred. Lord fără nimic şi lord de nicăieri. Uhtred fără Dumnezeu, Uhtred fără pământuri, Uhtred fără nădejde.

Avea dreptate, bineînţeles, dar acum eram Uhtred din Dunholm. Am cucerit această fortăreaţă atunci când l-am înfrânt pe Ragnall şi am ucis-o pe Brida. E o fortăreaţă mare, formidabilă, aş spune, precum cea din Bebbanburg. Iar Weallbyrig marca graniţa de nord a teritoriului Dunholmului şi hotarul de sud al domeniului Bebbanburg. Nu ştiu dacă se numea altfel, noi i-am zis Weallbyrig, ceea ce însemna fortăreaţa zidului, căci fusese construit pe locul pe unde marele zid trecea peste o colină joasă. De-a lungul anilor, ploile acoperiseră şanţurile care acum erau mai puţin adânci, dar zidul în sine încă era solid. Clădirile rămaseseră fără acoperişuri, dar noi am curăţat dărâmăturile de la trei dintre ele, am adus bârne din pădurile de lângă Dunholm şi am făcut noi acoperişuri pe care le-am învelit cu straturi de iarbă. Apoi am construit un adăpost nou în vârful turnului de observaţie pentru ca santinelele să fie ferite de vânt şi de ploaie atunci când supravegheau zona de miazănoapte.

Miazănoapte mereu. Mă gândeam adesea la asta. Nu ştiu câţi ani au trecut de când romanii au părăsit Britania. Părintele Beocca, tutorele meu în copilărie, îmi spunea că asta se întâmplase cu mai mult de cinci sute de ani în urmă şi, probabil, avea dreptate, dar chiar şi atunci, oricum cu mult timp în urmă, santinelele îşi ţintuiau privirile spre nord. Întotdeauna înspre nord la scoţieni, care trebuie să fi fost la ananghie, atunci ca şi acum. Îmi amintesc cum îi mai blestema tatăl meu, iar preoţii se rugau ca Iisus cel răstignit pe cruce să-i pedepsească, şi asta mă nedumerea, căci scoţienii erau şi ei tot creştini. Când aveam doar opt ani, tata mi-a dat voie să călăresc împreună cu luptătorii lui într-o invazie represivă de furat vite în Scoţia. Îmi aduc

aminte un orășel așezat într-o vale largă unde femeile și copiii se înghesuiau într-o biserică.

– Nu vă atingeți de ei! a poruncit el. Se află într-un loc sfânt!

– Dar sunt dușmanii noștri, am crâcnit eu. Nu vrem să avem robi?

– Sunt creștini, mi-a spus el scurt, așa că le-am luat vitele lor mițoase, am ars cele mai multe case și ne-am întors acasă cu polonice, cazmale și oale pentru gătit, cu orice putea fi topit în fierăriile noastre.

– Pentru că sunt creștini, nu înțelegi, copil prost ce ești? a zis tata iarăși.

Nu înțelegeam, dar apoi au venit danezii care, firește, au dărâmat bisericile pentru a fura argintul din altare.

Mi-l aduc aminte pe Ragnar care, într-o zi, mi-a spus râzând:

– Creștinii ăștia sunt foarte cumsecade. Își pun bogățiile într-o singură clădire pe care o marchează cu o cruce! Acest lucru ne face viața mai ușoară.

Așa am aflat că scoțienii sunt creștini, dar ei erau și dușmanii noștri, tot așa cum erau dușmani când mii de sclavi romani cărau piatră prin colinele din Northumbria pentru a construi zidul. În copilărie, eram și eu creștin, nu credeam că există ceva mai bun pe lume și-mi aduc aminte că-l întrebam pe părintele Beocca cum pot fi alți creștini dușmanii noștri.

– Sunt într-adevăr creștini, dar sunt sălbatici, mi-a explicat părintele Beocca.

Odată, mă luase cu el la mănăstirea din Lindisfarena și-l rugase pe stareț, omorât de danezi acum vreo șase luni, să-mi arate una dintre cele șase cărți ale mănăstirii. Era ditamai ceaslovul, cu foi crăpate, și părintele Beocca le-a întors cu venerație, urmărind rândurile de litere grosolane scrise de mână cu unghiile sale murdare.

– Aha! Uite! a spus și a întors cartea ca să pot vedea scrisul, deși pentru mine nu însemna nimic, pentru că era în latină. Asta e o carte scrisă de sfântul Gildas. E o carte foarte rară. Sfântul Gildas era breton, iar cartea vorbește despre venirea

noastră! Despre venirea saxonilor! Nu ne iubea, pentru că, la acea vreme, noi nu eram creştini, a spus el chicotind. Dar am vrut să vezi asta pentru că sfântul Gildas venea din Northumbria şi-i ştia bine şi pe scoţieni. A întors cartea şi s-a aplecat asupra paginii. Iată! Ascultă! „De îndată ce romanii au plecat acasă la ei", a tradus el, scrijelind cu unghia de-a lungul rândurilor scrise, „au apărut hoardele spurcate de scoţieni ca nişte roiuri de viermi ieşind prin crăpăturile din pământ. Sunt lacomi după sânge şi se îngrijesc mai degrabă să-şi acopere feţele blestemate cu păr decât să-şi acopere părţile intime cu haine."

Beocca a făcut semnul crucii şi a închis cartea.

– Nimic nu s-a schimbat. Ei sunt hoţi şi tâlhari.

– Hoţi şi tâlhari fără haine? am întrebat eu.

Pasajul despre părţile intime îmi trezise interesul.

– Nu, nu, nu. Sunt creştini acum. Slavă Domnului, îşi acoperă părţile ruşinoase acum.

– Deci, sunt creştini, am spus eu. Şi nu facem o incursiune pe pământurile lor?

– Bineînţeles că facem! a răspuns Beocca. Pentru că trebuie pedepsiţi.

– Pentru ce?

– Pentru că au intrat pe pământurile noastre, se înţelege.

– Dar dacă noi intrăm pe terenurile lor, nu suntem şi noi hoţi şi tâlhari? am insistat eu.

Totuşi, îmi surâdea ideea că şi noi suntem la fel de sălbatici şi fără de lege ca şi scoţienii vrăjmaşi.

– Vei înţelege când vei creşte mare, a răspuns Beocca aşa cum răspundea de fiecare dată când nu ştia răspunsul.

Acum, când am crescut mare, tot nu înţeleg argumentul lui Beocca, nu înţeleg de ce spunea el că războiul nostru împotriva scoţienilor era o acţiune îndreptăţită de pedepsire. Regele Alfred, cu inteligenţa lui recunoscută, spunea adesea că războiul care s-a dezlănţuit în Britania era o cruciadă a creştinismului împotriva păgânilor, dar, când a ajuns pe teritoriul Ţării Galilor sau al Scoţiei, dintr-odată a devenit altceva. A devenit

războiul creștinilor împotriva creștinilor și a fost la fel de sălbatic și de sângeros, iar preoții ne-au spus că noi împlinim voia Dumnezeului răstignit pe cruce, și tot asta le spuneau preoții din Scoția propriilor războinici când ne atacau pe noi. Adevărul este, bineînțeles, că era un război pentru pământ. Erau patru seminții pe una și aceeași insulă, gali, scoțieni, saxoni și vikingi, și toate patru doreau același pământ. Preoții predicau fără încetare că trebuie să luptăm pentru pământ, căci el ne-a fost dat ca răsplată de către Dumnezeul răstignit pe cruce, dar când saxonii au cucerit pentru prima dată acest pământ, noi toți eram păgâni. Așa că, probabil, Thor sau Odin ne dăduse nouă pământul.

– Acesta-i adevărul? l-am întrebat în acea noapte pe părintele Eadig. Ne adăposteam toți într-una din construcțiile frumoase din piatră din Weallbyrig, apărați de zidul roman împotriva vântului năprasnic și a ploii și ne încălzeam la focul din vatră.

– E adevărat, stăpâne, că Dumnezeu ne-a trimis pe acest pământ, mi-a zâmbit nervos Eadig. Dar nu vechii zei, ci Dumnezeul adevărat. El ne-a trimis.

– Pe saxoni? El i-a trimis pe saxoni?

– Da, stăpâne.

– Dar noi nu eram creștini atunci, am continuat eu.

Oamenii mei, care auziseră totul, au zâmbit larg.

– Nu eram creștini atunci, a fost de acord cu mine Eadig. Dar galii care se aflau pe acest pământ înaintea noastră erau creștini. Numai că ei erau creștini răi, așa că Dumnezeu i-a trimis pe saxoni ca pedeapsă.

– Ce făcuseră ei? am întrebat eu. Galii, vreau să spun. De ce zici că erau răi?

– Nu știu, stăpâne, dar Dumnezeu nu ne-ar fi trimis dacă ei nu meritau o pedeapsă.

– Deci, erau răi, și Dumnezeu a ales să aibă în Britania păgâni răi în locul creștinilor răi. E ca și cum ai tăia o vacă pentru că are o copită ruptă și-ai înlocui-o cu una care este capie.

– Ei, dar Dumnezeu ne-a adus la adevărata credinţă drept răsplată că i-am pedepsit pe gali! a spus el, luminându-se la faţă. Acum suntem o vacă bună.

– Şi de ce i-a trimis Dumnezeu pe danezi? am întrebat eu. A vrut să ne pedepsească pentru că eram creştini răi?

– Se prea poate, stăpâne, a zis el stânjenit.

– Şi când vor lua sfârşit toate astea?

– Sfârşit?

– Unii danezi se convertesc. Pe cine va trimite Dumnezeul tău să-i pedepsească atunci când vor deveni creştini răi? Pe franci?

– Se vede un foc, ne-a întrerupt fiul meu.

Dăduse la o parte perdeaua făcută din piele şi se uita spre nord.

– Pe ploaia asta? a zis Finan.

M-am dus lângă fiul meu şi, aproape sigur, pe colinele îndepărtate din nord strălucea o vâlvătaie. Focul înseamnă necazuri, dar nu-mi puteam imagina că vreun grup de năvălitori se rătăcise în această noapte cu ploaie şi vânt.

– Probabil că o gospodărie a luat foc, am sugerat eu.

– Dar e foarte departe, a spus Finan.

– Dumnezeu pedepseşte pe cineva, am spus eu. Dar care Dumnezeu?

Părintele Eadig a făcut semnul crucii. Ne-am uitat un timp la flacăra din depărtare, dar alte focuri n-au mai apărut. Apoi ploaia a acoperit flacăra, şi cerul s-a întunecat din nou. Am schimbat santinelele şi ne-am culcat.

A doua zi dimineaţă, duşmanul a apărut.

– Domnia Ta, Lord Uhtred, vei merge spre miazăzi, mi-a poruncit duşmanul.

Venise cu ploaia de dimineaţă, şi am ştiut despre sosirea sa când santinelele din turnul de veghe au zdrăngănit drugul de oţel ce servea drept clopot de alarmă. Era la o oră şi ceva după ce se crăpase de ziuă, deşi era greu să-ţi dai seama, pentru că

singurul semn că soarele răsărise era o lumină vagă în spatele norilor dinspre răsărit.

– Sunt oameni acolo, a spus una dintre santinele arătând spre nord, vin pe jos.

M-am aplecat peste parapetul turnului și m-am uitat prin negură și ploaie. Finan a urcat scara în spatele meu și m-a întrebat:

– Ce se întâmplă?

– Poate sunt ciobani, am sugerat eu.

Nu vedeam nimic.

Ploaia se mai potolise, cădea doar o burniță măruntă.

– Aleargă către noi, stăpâne, a zis santinela.

– Aleargă?

– Oricum se împiedică.

Am privit, dar n-am văzut nimic.

– Sunt și doi călăreți, a anunțat Godric, cea de-a doua santinelă.

Era tânăr și nu prea ager la minte. Până cu un an în urmă, fusese servitorul meu și era înclinat să vadă dușmani în orice umbră.

– Eu nu am văzut nici un călăreț, stăpâne, a spus prima santinelă, un om de încredere pe nume Cenwulf.

Caii erau înșeuați, gata pentru drumul zilnic. Mă întrebam dacă nu ar fi meritat să trimit iscoade înspre nord ca să afle dacă într-adevăr sunt oameni acolo, cine sunt și ce vor.

– Câți oameni vezi?

– Trei, a răspuns Cenwulf.

– Cinci și doi călăreți, a spus în același timp Godric.

M-am uitat spre nord, dar nu vedeam nimic în afară de ploaia căzând pe ferigi. Valurile de ceață zdrențuită acopereau dâmburile de pământ mai îndepărtate.

– Ciobani, probabil, am zis.

– Au fost și călăreți, stăpâne, a spus șovăind Godric, i-am văzut eu.

Nici un cioban n-ar umbla călare. Mi-am aruncat privirea prin ploaie și ceață. Ochii lui Godric erau mai tineri decât cei ai lui Cenwulf, dar și imaginația lui, mai plină de fantezii.

– Pentru Dumnezeu, cine ar umbla pe afară la ora asta în zori de zi? a bombănit Finan.

– Nimeni, am zis eu, îndreptându-mi spatele, Godric are iar închipuiri.

– Ba nu, stăpâne! a zis el cu seriozitate.

– La lăptărese, doar la asta se gândeşte.

– Ba nu! a zis, îmbujorându-se.

– Câţi ani ai? l-am întrebat. Paisprezece? Cincisprezece? La vârsta ta, eu mă gândeam doar la ţâţe.

– Nu te-ai schimbat prea mult, a murmurat Finan.

– I-am văzut, stăpâne, a crâcnit Godric.

– Iar ai visat ţâţe, am zis eu, dar m-am oprit imediat, pentru că pe colinele udate de ploaie erau nişte oameni.

Patru oameni apăruseră dintr-o adâncitură de pământ. Alergau spre noi, alergau disperaţi şi, un moment mai târziu, am înţeles de ce: şase călăreţi veneau prin ceaţă, în galop, pentru a le tăia calea.

– Deschideţi poarta! am ţipat la oamenii de la baza turnului. Ieşiţi şi aduceţi-i pe aceşti oameni aici!

Am coborât în grabă scara şi am ajuns exact când Rorik îl aducea pe Tintreg. Am aşteptat să-i strângă chinga, apoi am sărit în şa şi am plecat în urma a vreo doisprezece oameni călări către colină. Finan era aproape în spatele meu.

– Stăpâne! a strigat Rorik alergând după mine dinspre fortăreaţă.

Ţinea în mână centura cu spada mea grea, pe care am numit-o Răsuflarea-Şarpelui, băgată în teacă.

M-am întors, m-am aplecat din şa şi am smuls spada, lăsând centura şi teaca în mâinile lui Rorik

– Întoarce-te la fortăreaţă, băiete!

– Dar...

– Înapoi!

Cei doisprezece oameni, deja călare, gata să plece din fortăreaţă, erau mult înaintea mea, călărind pentru a tăia calea celor care-i urmăreau pe cei patru oameni. Călăreţii, dându-şi seama

că sunt mai puțini decât noi, au făcut cale întoarsă, dar chiar atunci a apărut cel de-al cincilea fugar. Se ascunsese probabil printre ferigi, departe, spre linia orizontului, și acum apăruse coborând povârnișul. Călăreții l-au văzut și s-au îndreptat către el. Auzind zgomotul copitelor, s-a răsucit cu gândul de a fugi, dar călărețul din față a încetinit, a ridicat încet sulița și a înfipt vârful acesteia în spinarea fugarului. Pentru un moment, omul s-a încovoiat rămânând în picioare, dar apoi, al doilea călăreț l-a depășit, l-a lovit cu un topor și am văzut cum țâșnește sângele. Omul s-a prăbușit imediat, iar moartea lui le-a distras atenția urmăritorilor și i-a întârziat; asta le-a fost salvarea celor patru tovarăși ai lui care se aflau în paza oamenilor mei.

– De ce n-a rămas ascuns acest idiot neghiob? am întrebat eu, făcând semn din cap către cei șase călăreți care-l înconjuraseră pe cel căzut la pământ.

– Iată de ce, mi-a răspuns Finan, arătând către nord, unde se vedea un grup de călăreți care apăreau printre cețuri. Dumnezeu să ne apere, a continuat el făcându-și semnul crucii, dar asta e chiar o nenorocită de armată.

În spatele meu, santinelele din turn zăngăneau drugul de oțel pentru a-i chema și pe ceilalți oameni ai mei pe meterezele fortăreței. O rafală puternică de ploaie ne-a izbit pe toți și am putut vedea la orizont mantiile călăreților. Erau cu zecile.

– Fără flamură, am zis.

– Vărul Domniei Tale?

Am scuturat din cap. În acea lumină plumburie mi-era greu să-i disting pe oamenii din depărtare, dar mă îndoiam că vărul meu ar fi avut curajul să-și aducă garnizoana atât de departe spre sud într-o noapte întunecoasă.

– Poate Einar? am întrebat.

Dar în acest caz, pe cine vânau? Am dat pinteni lui Tintreg pentru a ajunge la oamenii mei care-i păzeau pe cei patru fugari.

– Sunt vikingi, stăpâne, a strigat Gerbruht când m-am apropiat.

Uzi leoarcă, aceştia tremurau de frig şi erau înspăimântaţi. Erau toţi tineri, blonzi şi aveau feţele vopsite. Când au văzut spada din mâna mea, au căzut cu toţii în genunchi.

– Te rugăm, stăpâne! a zis unul dintre ei.

M-am uitat către nord şi am văzut că armata de călăreţi nu se mişcase. Doar stăteau cu ochii pe noi.

– Trei sute de oameni? am încercat eu să ghicesc.

– Trei sute patruzeci, a zis Finan.

– Numele meu este Uhtred de Bebbanburg, le-am spus oamenilor îngenunchiaţi în ierburile pline de apă. Am văzut spaima de pe feţele lor şi i-am lăsat să o simtă câteva momente. Voi cine sunteţi?

Şi-au bolborosit numele. Erau oamenii lui Einar, trimişi în recunoaştere. Călăriseră cea mai mare parte a după-amiezii trecute şi, neluându-ne urma, s-au instalat în coliba unui cioban de pe colinele din apus. Chiar înainte de răsăritul soarelui, călăreţii veniţi de la miazănoapte i-au trezit din somn şi au trebuit să fugă, abandonându-şi caii în panica mare care i-a cuprins.

– Cine sunt ei? am întrebat, dând din cap către călăreţii dinspre miazănoapte.

– Am crezut că sunt oamenii Domniei Tale, stăpâne!

– Nu ştiţi cine v-a vânat? i-am întrebat eu.

– Duşmani, stăpâne, a spus unul dintre ei pe un ton jalnic şi fără speranţă.

– Bine, spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

Cei cinci oameni fuseseră trimişi de Einar ca să ne caute, dar trei dintre iscoadele secrete călări i-au descoperit în lumina cenuşie a dimineţii chiar înainte de răsăritul soarelui în spatele norilor deşi de la răsărit. Coliba ciobanului era într-o adâncitură de pământ, şi ei au reuşit să o tragă din şa pe una dintre iscoade şi să le pună pe fugă pe celelalte două. L-au omorât pe acel om, dar, în acest răstimp, ceilalţi doi au şters-o.

– Deci, l-aţi omorât pe omul acela, le-am spus, dar nu l-aţi întrebat cine este.

– Nu, stăpâne, a recunoscut cel mai în vârstă dintre cei patru supraviețuitori. Nu înțelegeam ce spunea. Și s-a luptat cu noi. A scos și un cuțit.

– Cine credeți că era?

Bărbatul a șovăit, apoi a zis că lui i s-a părut că iscoada ucisă era o slugă de-ale mele.

– Deci, l-ai omorât pur și simplu.

– Ei bine, da, stăpâne, a spus bărbatul, ridicând din umeri.

După aceea, au fugit către miazăzi și și-au dat seama că sunt urmăriți de o armată întreagă de călăreți.

– Ați omorât un om, am zis eu, doar pentru că ați crezut că mă slujea pe mine. De ce nu v-aș omorî și eu pe voi?

– Țipa întruna, stăpâne. Trebuia să-l reducem la tăcere.

Avea dreptate și mă gândeam că și eu aș fi făcut la fel.

– Ce să fac eu cu voi? am întrebat. Să vă predau acestor oameni? Și am arătat spre călărețiii care erau în așteptare. Sau pur și simplu să vă omor?

Nu aveau vreun răspuns și nici nu așteptam vreunul.

– E mai bine să-i omori pe nenorociții ăștia, a zis Finan.

– Stăpâne, te rugăm! a șoptit unul dintre ei.

Nu i-am dat atenție. Vreo șase călăreți plecaseră din vârful colinei și se îndreptau către noi. Veneau încet ca pentru a arăta că nu au gânduri vrăjmașe.

– Duceți-i pe acești patru nenorociți în fortăreață, i-am poruncit lui Gerbruht, și nu cumva să-i omorâți.

– Nu, stăpâne? a rostit cu dezamăgire frizianul cel mare.

– Nu încă, am răspuns.

Fiul meu venise dinspre fortăreață. El și Finan au călărit împreună cu mine până când ne-am întâlnit cu cei șase călăreți.

– Cine sunt acești oameni? m-a întrebat el.

– Nu e vărul meu, am zis eu. Dacă ne-ar fi urmărit, ar fi făcut-o fluturând flamura lui cu cap de lup. Și nu e nici Einar.

– Atunci cine? a întrebat fiul meu.

Un moment mai târziu, am știut cine este. Cum cei șase călăreți se apropiau, l-am recunoscut pe bărbatul care-i

conducea. Era călare pe un frumos armăsar înalt, negru şi purta o mantie lungă, albastră care acoperea şi crupa calului. O cruce de aur îi atârna la gât. Călărea stând drept în şa şi cu capul sus. Ştia cine sunt eu, ne mai întâlniserăm. A zâmbit când a văzut că mă uit la el.

– Vom avea necazuri, le-am spus tovarăşilor mei. Cumplite necazuri.

Şi aşa a fost.

Bărbatul cu mantie albastră încă zâmbea când şi-a strunit calul la câţiva paşi de noi.

– O sabie scoasă din teacă, Lord Uhtred? m-a mustrat el. Aşa saluţi un vechi prieten?

– Sunt un om sărac, am răspuns. Nu-mi pot permite să-mi cumpăr o teacă.

Am împins Răsuflarea-Şarpelui în cizma stângă, făcând-o să alunece cu grijă până când lama s-a oprit lângă gamba piciorului, plăseaua nesprijinindu-se de nimic.

– O soluţie elegantă, a spus el, luându-mă în râs.

El însuşi era elegant. Mantia lui albastru-închis era surprinzător de curată, zalele erau lustruite, cizmele, curăţate de noroi, iar barba era tunsă, ca şi părul lui, negru ca pana corbului, legat cu un inel de aur. Căpăstrul era ornat cu podoabe de aur, un lanţ de aur îi împodobea gâtul, iar măciulia spadei era din aur strălucitor. Era Causantín mac Áeda, regele Albei, pe care eu îl numeam Constantin, iar lângă el, pe un armăsar ceva mai mic, era fiul lui, Cellach mac Causantín. Patru bărbaţi aşteptau în spatele lor, şi toţi se încruntau la mine, probabil pentru că nu mă adresasem lui Constantin cu „mărite rege".

– Prinţe, mă bucur să te văd din nou, i-am spus lui Cellach.

Cellach i-a aruncat o privire tatălui său ca şi cum i-ar fi cerut voie să răspundă.

– Îi poţi vorbi! i-a spus regele Constantin. Dar vorbeşte rar şi cu cuvinte simple. E saxon şi nu pricepe vorbele prea lungi.

– Lord Uhtred, și eu mă bucur să te văd iar, a răspuns politicos Cellach.

Cu ani în urmă, pe când era doar un copil, Cellach îmi fusese ostatic. Îmi plăcuse de el atunci și încă îmi plăcea de el, deși cred că, într-o zi, va trebui să-l omor. Acum avea vreo douăzeci de ani și era la fel de chipeș ca și tatăl său. Același păr negru, aceiași ochi albaștri, dar, așa cum mă așteptam, îi lipsea siguranța de sine.

– Ești bine, băiete? l-am întrebat.

Ochii i s-au luminat când i-am spus „băiete" și a încuviințat din cap.

– Deci, mărite rege, am zis uitându-mă înapoi la Constantin, ce te aduce pe pământul meu?

– Pământul tău? a răspuns râzând Constantin. Asta e Scoția!

– Trebuie să vorbești rar și simplu, pentru că nu înțeleg cuvintele fără sens, i-am replicat.

Constantin a râs și-a zis:

– Mi-ar fi plăcut să nu te plac, Lord Uhtred; viața mi-ar fi mai ușoară dacă te-aș urî.

– Cei mai mulți creștini mă urăsc, i-am spus, uitându-mă la preoții încruntați.

– Aș putea învăța să te urăsc, a spus Constantin, dar doar dacă vrei să fii dușmanul meu.

– De ce aș face asta? l-am întrebat.

– Chiar, de ce? Nenorocitul zâmbea și mi s-a părut că nu-i lipsea nici un dinte. Mă întrebam cum de reușise să-i păstreze pe toți. Prin vrăjitorie? Dar nu vei fi dușmanul meu, Lord Uhtred.

– Nu?

– Bineînțeles că nu. Am venit cu gânduri de pace.

L-am crezut. Credeam, de asemenea, că vulturii fac ouă de aur, că zânele dansează în cizmele noastre la miezul nopții și că luna e făcută din brânză din Sumorsæte.

– Poate că despre pace s-ar putea discuta mai bine lângă vatră și cu niște căni cu bere alături, am zis eu.

– Vedeți, a zis Constantin, întorcându-se spre preoții lui furioși. V-am spus eu că Lord Uhtred va fi ospitalier.

Le-am permis lui Constantin și celor cinci tovarăși ai săi să intre în fortăreață, dar am stăruit ca toți ceilalți oameni să aștepte la o jumătate de kilometru distanță, unde erau supravegheați de luptătorii mei care se aliniaseră pe meterezele de nord ale fortăreței Weallbyrig. Constantin, prefăcându-se nevinovat, îmi ceruse să le dau voie tuturor să intre pe poartă. În loc de răspuns, i-am zâmbit, și a avut eleganța să-mi zâmbească și el. Armata scoțiană putea aștepta în ploaie. Probabil că nu ar fi avut loc o bătălie atât timp cât Constantin era oaspetele meu. Totuși, ei erau scoțieni, și doar un nătărău ar invita mai mult de trei sute de luptători scoțieni în fortăreață. Era ca și cum cineva ar deschide poarta unei stâne de oi pentru o haită de lupi.

– Pace? l-am întrebat pe Constantin, după ce a fost servită berea, alături de pâine ruptă în bucăți și o fleică de șuncă tăiată felii.

– Este datoria mea de creștin să fac pace, a spus Constantin cu pioșenie.

Dacă regele Alfred ar fi spus așa ceva, aș fi știut că e adevărat, dar Constantin obișnuia să-și bată joc de cuvinte cu multă iscusință. Știa că nu-l cred, nu mai mult decât s-ar fi crezut pe sine însuși.

Am poruncit să fie aduse mese și bănci în sala cea mare, dar regele scoțian n-a stat jos. În schimb, s-a plimbat de colo colo prin sala luminată de cele cinci ferestre. Era vreme mohorâtă afară. Constantin părea fermecat. Și-a plimbat un deget peste micile rămășițe de ipsos, apoi a descoperit o fisură, altfel insesizabilă, între brâul de piatră al peretelui și bârnele podelei.

– Romanii construiau bine, a spus, aproape cu nostalgie.

– Mai bine decât noi, am zis eu.

– Au fost un popor măreț, a spus, iar eu am aprobat dând din cap. Legiunile lor mărșăluiau de-a lungul și de-a latul lumii, dar au fost respinse din Scoția.

– Din sau de către? am întrebat eu.

A zâmbit.

– Au încercat! Dar nu au reușit. De aceea au construit aceste fortărețe și acest zid, ca să ne împiedice să facem ravagii în provincia lor. Și-a trecut ușor palma peste un rând de cărămizi subțiri. Mi-ar plăcea să văd Roma.

– Mi s-a spus că e în ruine, am zis eu. E bântuită de lupi, cerșetori și hoți. Te-ai simți ca acasă, mărite rege.

Fără îndoială că cei doi preoți scoțieni vorbeau limba engleză, căci fiecare a mormăit mustrător, în timp ce Cellach, fiul regelui, părea gata să protesteze, dar Constantin a rămas aproape indiferent la insulta mea.

– Dar ce ruine mărețe! a spus, făcându-i semn fiului său să păstreze tăcere. Ruinele lor sunt mai mărețe decât cele mai impunătoare saloane ale noastre! S-a întors apoi către mine cu surâsul său enervant. Azi-dimineață, oamenii mei l-au alungat pe Einar cel Alb din Bebbanburg.

N-am spus nimic și chiar eram incapabil să vorbesc. Primul meu gând a fost că Einar nu va mai aproviziona fortăreața cu hrană și că marea problemă a corăbiilor fusese rezolvată. Imediat însă am simțit o altă deznădejde, când mi-am dat seama că nu în numele meu îl atacase Constantin pe Einar. O problemă fusese rezolvată, doar pentru ca acum o piedică și mai mare să se afle între mine și Bebbanburg.

Constantin trebuie să fi observat că m-am posomorât, căci a izbucnit în râs.

– L-au alungat. L-au măturat din Bebbanburg, l-au trimis să bată alte drumuri! Sau poate nenorocitul e mort? Voi afla cât de curând. Einar avea vreo două sute de oameni, iar eu am trimis acolo peste patru sute.

– Avea de asemenea și meterezele Bebbanburgului, am subliniat eu.

– Bineînțeles că nu, a zis el disprețuitor. Vărul tău n-ar fi lăsat o haită de vikingi să treacă de poarta lui! Știa că n-ar mai fi plecat niciodată. Dacă i-ar fi lăsat pe oamenii lui Einar să

intre în fortăreață, ar fi fost ca și cum i-ar fi invitat să-i vâre un cuțit în spate. Nu, oamenii lui Einar erau încartiruiți în sat, iar palisada pe care o construiau în afara fortăreței nu era gata. Acum toți au dispărut.

– Mulțumesc, am zis eu cu ironie în glas.

– Pentru că ți-am făcut treaba? m-a întrebat zâmbind.

Apoi s-a apropiat de masă și, în sfârșit, s-a așezat și s-a servit singur cu bere și mâncare.

– Într-adevăr, ți-am făcut treaba, a continuat el. Nu puteai asedia Bebbanburgul până nu era învins Einar. Acum este! Fusese tocmit ca să te țină departe de fortăreață și să-l aprovizioneze pe vărul tău cu hrană. Acum sper că e mort, sau măcar își vede de viața lui mizerabilă.

– Așa că-ți mulțumesc, am spus din nou.

– Dar oamenii lui au fost înlocuiți cu oamenii mei, a zis Constantin pe un ton calm. Oamenii mei stau acum în casele din satul de lângă Bebbanburg. Azi-dimineață, Lord Uhtred, oamenii mei au pus stăpânire pe tot teritoriul Bebbanburgului.

M-am uitat în ochii lui albaștri.

– Credeam că ai venit cu gânduri de pace.

– Da, așa am venit!

– Cu șapte-opt sute de luptători?

– Oh, mai mulți, mult mai mulți, a spus el cu nepăsare. Și tu câți ai? Două sute de oameni aici? Și alți vreo treizeci și cinci în Dunholm?

– Treizeci și șapte, am zis eu doar pentru a-l ațâța.

– Conduși de o femeie!

– Eadith este mai aprigă decât cei mai mulți bărbați.

Eadith era femeia mea și o lăsasem să aibă grijă de garnizoana din Dunholm. Îl lăsasem și pe Sihtric, în caz că ea uita cu care parte a spadei a lovit.

– Cred că o să-ți dai seama că ea nu e mai aprigă decât oamenii mei, a zis Constantin zâmbind. Pacea ar fi bine-venită pentru tine.

– Am un ginere, am subliniat eu.

– Ah, extraordinarul Sigtryggr, cel care poate aduce pe câmpul de luptă cinci–șase sute de oameni? Poate o mie, dacă nobilii de la miazăzi l-ar sprijini, dar mă îndoiesc. În plus, Sigtryggr trebuie să păstreze oameni pe granița de miazăzi pentru a-i ține pe nobili de partea sa. Dacă într-adevăr sunt de partea lui. Cine știe?

Am tăcut. Constantin avea, fără îndoială, dreptate. Sigtryggr putea să fie rege în Eoferwic și să-și spună regele Northumbriei și, până acum, mulți dintre cei mai puternici danezi de la granița Merciei îi juraseră credință. Dar ei pretindeau că el cedase prea mult pământ pentru a face pace cu Æthelflaed, așa încât bănuiam că vor vrea să se predea mai degrabă decât să lupte într-un război fără sorți de izbândă întru apărarea regatului lui Sigtryggr.

– Și nu e vorba doar despre nobili, a continuat Constantin, parcă pentru a-mi pune sare pe rană. Aud că și saxonii de vest se agită pe acolo.

– Sigtryggr este în bună înțelegere cu saxonii, am spus eu.

Constantin a zâmbit. Zâmbetul ăsta al lui începea să mă înfurie.

– Faptul că sunt creștin, Lord Uhtred, mă face să am sentimente de simpatie, chiar de iubire pentru regii creștini, apropiații mei. Suntem unșii lui Dumnezeu, supușii lui umili, a căror îndatorire este să răspândească cuvântul Domnului peste tot în lume. Regele Edward al Wessexului ar fi fericit să fie pomenit drept omul care a adus regatul păgân Mercia sub acoperământul Wessexului creștin! Dar tratatul de pace al ginerelui tău a fost încheiat cu Mercia, nu cu Wessex. Și mulți dintre saxonii de vest spun că acest tratat n-ar fi trebuit încheiat niciodată! Ei spun că ar fi timpul ca Northumbria să intre în comunitatea creștină. Știai acest lucru?

– Unii saxoni de vest doresc războiul, am admis eu, dar nu și regele Edward. Nu încă.

– Prietenul tău, ealdormanul Æthelhelm, încearcă să-l convingă altminteri.

– Æthelhelm este un rahat împuţit, am zis eu răzbunător.

– Dar e un rahat împuţit creştin, a zis Constantin. Este datoria mea de creştin, deci, să-l susţin.

– Atunci, şi tu duhneşti a rahat, am zis eu, şi cei doi luptători scoţieni care-l însoţeau pe Constantin mi-au auzit vorbele şi s-au agitat.

Nici unul nu părea să vorbească şi engleza în afară de limba lor sălbatică, şi unul din ei a mormăit ceva de neînţeles.

Constantin a ridicat mâna pentru a-i linişti pe cei doi.

– Am dreptate? m-a întrebat el.

Am încuviinţat din cap fără tragere de inimă. Ealdormanul Æthelhelm, duşmanul meu favorit, era cel mai puternic nobil din Wessex şi socrul regelui Edward. Şi nu era un secret că el dorea o invazie rapidă în Northumbria. Dorea să fie ţinut minte ca omul care a făurit Englalandul şi al cărui nepot a devenit primul rege al întregului Englaland.

– Dar Æthelhelm, am zis, nu comandă armata Saxoniei de Vest. Regele Edward o face, iar regele Edward e tânăr, îşi poate permite să aştepte.

– Probabil, probabil, a zis Constantin. Părea înveselit de faptul că eu sunt credul. S-a aplecat peste masă ca să mai torne bere în cana mea. Hai să vorbim despre altceva, a spus el. Să vorbim despre romani.

– Despre romani? am întrebat eu surprins.

– Despre romani şi despre ce mare popor au fost ei, mi-a răspuns el cu înfocare. Ei au adus binecuvântarea creştinismului în Britania şi, pentru asta, ar trebui să-i iubim. Aveau filosofi, savanţi, istorici, teologi, şi am face bine să învăţăm de la ei. Înţelepciunea anticilor, Lord Uhtred, trebuie să fie lumina care să ne călăuzească prezentul! Nu eşti de acord? A aşteptat să-i răspund, dar eu n-am spus nimic. Atunci, Constantin a continuat: Şi aceşti romani înţelepţi au hotărât ca acest zid să fie frontiera dintre pământurile Scoţiei şi cele ale Saxoniei.

Se uita în ochii mei în timp ce vorbea, și pot spune că se amuza, deși avea o figură solemnă.

– Am auzit că mai e un zid roman mult mai departe în nord.

– Un șanț care s-a prăbușit, a zis el disprețuitor. Acest zid, a continuat, făcând semn cu mâna spre meterezele care se vedeau printr-una din ferestre, a fost construit după acela. M-am gândit la acest lucru și m-am rugat pentru el. Este normal ca acest zid să fie linia de demarcație între popoarele noastre. Tot ce se află la nord de el va fi Scoția, Alba, și tot ce se află la sud poate aparține Saxoniei, Englalandului. Nu vor mai fi certuri legate de poziția liniei de graniță, oricine o va putea vedea marcată clar de-a curmezișul insulei noastre prin acest minunat zid de piatră! Și chiar dacă acest lucru nu va împiedica incursiunile, le va face mai grele! Vezi, așadar, că am venit cu gânduri de pace? I-am propus același lucru și regelui Edward, a zis el, zâmbind radios.

– Edward nu domnește în Northumbria.

– Va domni.

– Iar Bebbanburgul este al meu, am spus eu.

– N-a fost niciodată al tău, a răspuns sec Constantin. A fost al tatălui tău, iar acum îi aparține vărului tău. Pe neașteptate, a pocnit din degete ca și cum și-ar fi amintit ceva. Tu i-ai otrăvit fiul?

– Bineînțeles că nu!

A zâmbit.

– Era bine dacă o făceai.

– Dar nu am făcut-o, am spus eu nervos. Noi l-am luat prizonier pe fiul vărului meu, care era doar un copil, și l-am lăsat pe Osferth, unul dintre oamenii mei de încredere, să aibă grijă de el și de mama lui, luată ostatică împreună cu băiatul ei. Mama și fiul au murit de ciumă cu un an în urmă, dar bineînțeles că oamenii au spus că eu i-am otrăvit. El a murit de febră tifoidă, și la fel s-a întâmplat cu mii de oameni în Wessex.

– Firește că te cred, a zis Constantin vorbind fără grijă. Dar vărul tău are nevoie de o soție acum.

Am ridicat din umeri și i-am spus:

– Vreo biată femeie îl va lua de bărbat.

– Eu am o fată, a spus Constantin îngândurat. Poate ar trebui să i-o ofer de soție?

– Ea ar fi un preț mai mic decât ar trebui să plătești ca să treci peste metereze.

– Crezi că mă tem de zidurile Bebbanburgului?

– Ar trebui, i-am zis.

– Și tu ai plănuit să treci peste aceste metereze, a spus Constantin, a cărui voioșie dispăruse de pe chipul lui. Și crezi că eu vreau mai puțin sau că sunt mai puțin capabil decât tine?

– Deci, pacea ta este cucerirea, am zis eu cu amărăciune.

– Da, așa este, a răspuns el răspicat. Dar noi mutăm pur și simplu frontiera acolo unde au așezat-o cu atâta înțelepciune romanii. S-a oprit, bucurându-se de descumpănirea mea. Apoi a continuat: Bebbanburgul, Lord Uhtred, și toate pământurile lui sunt acum ale mele.

– Nu atât timp cât trăiesc eu.

– Bâzâie vreo muscă pe aici? a întrebat el. Sau spuneai ceva?

M-am uitat în ochii lui.

– Îl vezi pe preotul de acolo? și am făcut semn cu capul către părintele Eadig.

Constantin era derutat, dar a încuviințat din cap.

– Sunt surprins, dar încântat că ai un preot în anturaj.

– Un preot care ți-a stricat planurile, mărite rege, am zis eu.

– Planurile mele?

– Oamenii tăi i-au omorât escorta, dar părintele Eadig a scăpat. Dacă nu ar fi venit la mine, eu încă aș fi fost la Ætgefrin.

– Unde-o mai fi și asta, a spus încet Constantin.

– Colinele pe care le-au supravegheat iscoadele tale de vreo săptămână și mai bine, am zis eu, dându-mi dintr-odată seama cine erau acei misterioși și pricepuți oameni. Constantin a dat ușor din cap, recunoscând că oamenii lui ne urmăreau într-adevăr. Și m-ai fi atacat acolo, am continuat eu. De ce te afli acum aici, în loc să fii la Bebbanburg? Ai vrut să mă distrugi, dar

iată-mă în spatele zidului de piatră, și-ți va fi mult mai greu să mă omori.

Acesta era adevărul. Dacă m-ar fi prins în câmp deschis, forțele lui Constantin mi-ar fi ciopârțit oamenii. Dar dacă va încerca să asedieze meterezele din Weallbyrig, va plăti un preț mare.

Părea să-l amuze adevărurile pe care i le spusesem.

– Și de ce-aș vrea să te ucid, Lord Uhtred?

– Pentru că este singurul dușman de care vă temeți, a răspuns Finan în locul meu.

Am zărit o umbră de grimasă pe fața lui Constantin. Apoi s-a ridicat în picioare. Nu ne-am mai zâmbit.

– Această fortăreață este acum în proprietatea mea, a rostit el pe un ton dur. Tot pământul de la nord este regatul meu. Îți dau timp până la apusul soarelui să părăsești fortăreața mea și să treci granița regatului meu. Asta înseamnă, Lord Uhtred, să mergi către miazăzi.

Constantin venise pe pământul meu cu o armată. Vărul meu primise întăriri cu ajutorul corăbiilor lui Einar. Aveam mai puțin de două sute de oameni. Ce puteam face?

Am atins ciocanul lui Thor și am făcut un legământ în mintea mea. Îmi voi lua înapoi Bebbanburgul în ciuda vărului meu, în ciuda lui Einar și în ciuda lui Constantin. Va dura mult și va fi greu, dar o voi face.

Așa că am plecat spre miazăzi.

PARTEA A DOUA

Capcana

Trei

Duminica următoare, am ajuns la Eoferwic, sau Jorvik, cum îl numeau danezii şi vikingii, şi am fost întâmpinaţi de dangătul clopotelor bisericilor. Brida, care fusese iubita mea înainte să-mi devină duşmană, încercase să stârpească creştinismul în Eoferwic. L-a omorât pe fostul arhiepiscop, i-a măcelărit pe cei mai mulţi dintre preoţi şi a dat foc bisericilor, dar lui Sigtryggr, noul cârmuitor al oraşului, nu-i păsa cărui zeu se rugau bărbaţii şi femeile atât timp cât îşi plăteau dările şi trăiau în pace. Şi astfel, noi altare creştine au răsărit ca ciupercile după ploaie. Exista acum şi un nou arhiepiscop, Hrothweard, un saxon de vest, renumit pentru bunătatea lui. Am ajuns pe la amiază, pe un soare strălucitor, primul pe care-l vedeam de când plecaserăm din Ætgefrin. Am mers la palatul aflat lângă catedrala reclădită, dar acolo mi s-a spus că Sigtryggr plecase la Lindcolne cu armata lui.

– Dar regina este aici? l-am întrebat pe bătrânul uşier îndată ce am descălecat.

– A plecat cu soţul ei, stăpâne.

Am mormăit dezaprobator, deşi gustul pentru primejdii al fetei mele nu era o surpriză pentru mine, ba chiar m-aş fi mirat dacă ea nu ar fi plecat spre miazăzi cu Sigtryggr.

– Şi copiii?

– Plecaţi şi ei, stăpâne.

Am tresărit ca de o durere în oase.

– Şi cine are grijă de palat?

– Boldar Gunnarson, stăpâne.

Îl știam pe Boldar ca pe un luptător experimentat și de încredere. Credeam că e mai mare, dar, de fapt trebuie să fi avut cu un an sau doi mai puțin decât mine și, ca și mine, era înspăimântat de război. Rămăsese șchiop din cauza unei sulițe saxone care îi străpunsese gamba dreaptă și își pierduse un ochi din cauza unei săgeți într-un război cu oștile din Mercia. Aceste vătămări grave îl învățaseră să fie prevăzător.

– Nu avem vești din război, mi-a zis el. Dar bineînțeles că va trece o săptămână până să aflăm ceva.

– Este chiar război? l-am întrebat.

– Saxonii au intrat pe pământurile noastre, stăpâne, a spus el prudent. Și nu cred că au venit să dănțuiască cu noi.

Fusese lăsat cu o mică garnizoană ca să apere Eoferwicul. Dacă într-adevăr o armată a Saxoniei de Vest făcea ravagii în sudul Northumbriei, speranța lui era că aceasta nu va ajunge la meterezele orașului roman și sigur se rugase la zei să nu-i dea gândul lui Constantin să treacă de zid și să mărșăluiască spre sud.

– Vei rămâne aici, stăpâne? m-a întrebat el, sperând fără îndoială că oamenii mei se vor alătura garnizoanei lui împuținate.

– Vom pleca dimineață, i-am spus.

Ar fi trebuit să plec mai repede, dar caii aveau nevoie de odihnă, iar eu aveam nevoie de vești. Boldar nu știa exact ce se întâmplă în sud. Finan mi-a sugerat să vorbim cu noul arhiepiscop.

– Călugării își scriu mereu, și călugării, și preoții, a zis el. Ei știu ce se întâmplă mai bine decât regii! Și se spune că arhiepiscopul Hrothweard este un om bun.

– Nu am încredere în el.

– Dar nu l-ai văzut niciodată.

– Este creștin ca și saxonii de vest. Deci, pe cine ar vrea pe tron aici? Un creștin sau pe Sigtryggr? Nu, du-te tu să vorbești cu el. Arată-i crucifixul și încearcă să nu pierzi vremea cu fleacuri.

Împreună cu fiul meu, am plecat către răsărit, părăsind orașul printr-o poartă masivă și mergând pe o cărare către malul râului,

acolo unde un șir de clădiri mărgineau un chei lung, folosit de corăbiile care făceau comerț, venind din toate porturile de la Marea Nordului. Oricine putea cumpăra o corabie sau grinzi de lemn, parâme sau gudron, vele sau sclavi. Mai erau acolo trei taverne, cea mai mare fiind Rața, care vindea bere, mâncare și prostituate. Acolo ne-am așezat și noi, la o masă afară.

– E bine să vedem soarele din nou, m-a salutat Olla, proprietarul tavernei.

– Ar fi și mai bine să vedem niște bere, am zis eu.

Olla a zâmbit.

– Mă bucur să te văd, stăpâne. Doar bere? Am o micuță drăguță, abia sosită din Frizia.

– Doar bere.

– Nu știe ce pierde, a zis el, apoi a plecat să aducă berea, în timp ce noi sprijineam zidul tavernei.

Soarele dogorea cu putere, reflexele lui scânteiau în apele râului pe care se legănau încet lebede. O corabie mare de comerț era ancorată în apropiere, și trei sclavi despuiați făceau curățenie pe ea.

– E de vânzare, a spus Olla când ne-a adus berea.

– E mare.

– E cât un porc. Vrei s-o cumperi, stăpâne?

– Nu pe asta, poate una mai slabă.

– Prețurile au crescut, a zis Olla. Ar fi mai bine să aștepți până cade prima ninsoare. S-a așezat pe un taburet la capătul mesei. Vrei și ceva de mâncare? Nevastă-mea a făcut o tocană de pește, iar pâinea tocmai a fost luată de pe vatră.

– Mie mi-e foame, a zis fiul meu.

– De pește sau de friziene? l-am întrebat.

– De amândouă, dar mai întâi de pește.

Olla a bătut în masă și a așteptat până când o tânără drăguță a ieșit din tavernă.

– Trei blide cu tocană, frumoaso, și două jimble calde, a spus el. Și o cană cu bere, niște unt și... șterge-ți nasul. A așteptat până când fata a intrat înăuntru și m-a întrebat: Ai niște războinici sprinteni care au nevoie de o nevastă, stăpâne?

– O groază, inclusiv acest băiat stângaci, am zis eu, arătând către fiul meu.

– E fata mea și e o pacoste, a spus el, arătând spre ușa prin care intrase fata. Am surprins-o ieri când încerca să-l vândă pe fratele ei mai mic lui Haruld.

Haruld era negustorul de sclavi care locuia trei case mai sus.

– Sper că a obținut un preț bun, am zis eu.

– Oho, s-a târguit bine! Cu ea nu-i ca la piața de vechituri. *Hanna! Hanna!* a strigat el.

– Da, tată, s-a ițit fata de după ușă.

– Câți ani ai tu?

– Doisprezece, tată.

– Vedeți? E gata de măritiș. S-a uitat la mine; s-a aplecat și a mângâiat pe cap un câine somnoros. Și Domnia Ta, stăpâne?

– Eu sunt deja însurat.

Olla a surâs.

– E ceva timp de când n-ai mai venit să-mi bei berea. Ce vânt te aduce?

– Speram să-mi spui tu.

– Hornecastre, a spus el, dând din cap.

– Hornecastre, da, am recunoscut eu. Nu cunosc acele locuri.

– Nu mai e nimic acolo, în afară de o veche fortăreață.

– Romană? am presupus eu.

– Cum altfel? Saxonii de vest stăpânesc Gewascul acum, a spus el posomorât. Și nu știu de ce au trimis ei oameni spre miazănoapte la Hornecastre. S-au instalat în vechea fortăreață și, din câte știu, sunt încă acolo.

– Câți sunt?

– Destul de mulți. Poate trei sute? Patru sute?

Părea a fi o formidabilă cohortă de război, dar chiar și dacă erau patru sute de oameni, tot le-ar fi trebuit ceva timp să ia cu asalt zidurile de piatră din Lindcolne.

– Mi s-a spus că suntem în război, am zis eu cu amărăciune. E o adevărată pacoste ca patru sute de oameni să se cațăre pe zidurile fortăreței, dar asta nu înseamnă sfârșitul Northumbriei.

– Mă îndoiesc că sunt acolo ca să culeagă margarete, a zis Olla. Sunt saxoni de vest și se află pe pământurile noastre. Regele Sigtryggr nu-i poate lăsa acolo așa, pur și simplu.

– Este adevărat, am spus eu turnându-mi încă puțină bere. Știi cumva cine-i comandă?

– Brunulf.

– N-am auzit niciodată de el.

– E un saxon de vest, a zis Olla.

Aflase veștile de la oamenii care veneau la tavernă ca să bea, mulți dintre ei marinari ale căror corăbii făceau comerț de-a lungul coastei; dar el știa despre Brunulf de la o familie daneză care fusese alungată din casa lor aflată la nord de vechea fortăreață și care se adăpostise pentru o noapte la tavernă în drum spre miazănoapte, unde urmau să-și găsească refugiu la niște rubedenii.

– Nu l-a omorât pe nici unul din ei, stăpâne.

– Brunulf n-a omorât pe nimeni?

– Toți au spus că era generos! Dar satul întreg a trebuit să plece. Bineînțeles că și-au pierdut vitele.

– Și casele.

– Și casele, stăpâne, dar nimeni nu a suferit mai mult decât o zgârietură! Nici un copil nu a fost luat sclav, nici o femeie nu a fost violată, nimic.

– Invadatori blânzi, am spus eu.

Olla a continuat:

– Ginerele Domniei Tale a plecat cu mai mult de patru sute de oameni către miazăzi, dar am înțeles că-și dorește să se poarte și el cu blândețe. Preferă să stea de vorbă cu nenorociții ăia din Hornecastre decât să pornească un război.

– Deci, e și el mai înțelept, am spus eu.

– Fata Domniei Tale este, stăpâne. Ea e cea care insistă că nu trebuie să zgândărim într-un cuib de viespi.

– Hei, dar iată că a venit fata ta, am zis eu văzând-o pe *Hanna* care aducea o tipsie încărcată cu blide și căni.

– Pune-o aici, odorul tatii, a zis Olla atingând tăblia mesei.

– Cât ți-a oferit Haruld pentru fratele tău? am întrebat-o eu.

– Trei şilingi, stăpâne.

Avea ochi luminoşi, păr negru şi surâdea cu neruşinare.

– Şi de ce voiai să-l vinzi?

– Pentru că-i un rahat, stăpâne.

– Atunci, ar fi trebuit să iei banii, am zis eu râzând. Trei şilingi e un preţ bun pentru un rahat.

– Tata nu m-ar fi lăsat, s-a îmbufnat ea şi, pe urmă, s-a prefăcut că i-a venit o idee grozavă. Poate fratele meu te-ar putea servi pe Domnia Ta. S-a strâmbat şi a continuat: Şi-atunci ar muri în bătălie?

– Pleacă de aici, dihanie, i-a spus tatăl ei.

– *Hanna*, am chemat-o eu înapoi. Tatăl tău spune că eşti gata de măritiş.

– Poate la anu', a intervenit repede Olla.

– Vrei să te măriţi cu el? am întrebat-o, arătând către fiul meu.

– Nu, stăpâne.

– De ce nu?

– Pentru că îţi seamănă, stăpâne, a zis, a zâmbit şi a plecat.

Am izbucnit în râs, dar fiul meu părea jignit.

– Eu nu semăn cu tine, a zis.

– Ba da, a spus Olla.

– Atunci, Dumnezeu să mă apere.

Şi Dumnezeu să apere Northumbria, mi-am zis. Brunulf? Nu ştiam nimic despre el, dar am presupus că este destul de priceput ca să i se încredinţeze comanda câtorva sute de oameni. Dar de ce fusese trimis la Hornecastre? Oare regele Edward încerca să provoace un război? Sora lui, Æthelflaed, făcuse pace cu Sigtryggr, dar Wessexul nu semnase tratatul, iar graba cu care unii saxoni de vest voiau să invadeze Northumbria nu mai era un secret. Însă a trimite câteva sute de oameni la mică distanţă în Northumbria, a-i alunga pe danezii din apropiere fără a-i căsăpi şi a te instala într-o fortăreaţă veche nu par a fi o invazie sălbatică. Sunt sigur că Brunulf şi oamenii lui au venit la Hornecastre ca o provocare menită să ne facă să-i atacăm şi, astfel, să înceapă un război pe care noi l-am pierde.

– Sigtryggr vrea ca eu să mă alătur lui, i-am spus lui Olla.

– Dacă el nu poate să stea de vorbă cu ei în afara fortăreței, speră că Domnia Ta vei băga spaima-n ei, a spus el măgulitor.

Dându-mi seama că și mie mi-e foame, am luat din tocana de pește.

– Și de ce a crescut prețul corăbiilor? am întrebat eu.

– N-o să îți vină să crezi, stăpâne. Din cauza arhiepiscopului.

– Hrothweard?

Olla a ridicat din umeri.

– El spune că a sosit timpul reîntoarcerii călugărilor în Lindisfarena.

Am făcut ochii mari.

– Ce spune?

– Vrea să reconstruiască mănăstirea, mi-a răspuns Olla.

Nu mai erau călugări în Lindisfarena de zeci de ani, de când jefuitorii danezi îl omorâseră pe ultimul dintre ei. Pe vremea tatălui meu, era cel mai important așezământ creștin din toată Britania, depășind chiar Contwaraburgul, și atrăgea grupuri mari de pelerini care veneau să se roage la mormântul sfântului Cuthbert. Tatăl meu profitase de asta pentru că mănăstirea se afla pe pământurile lui, la nord de fortăreață, și pelerinii cheltuiau mulți arginți pentru lumânări, mâncare, găzduire și prostituate în satul Bebbanburg. Creștinii voiau, fără îndoială, să refacă mănăstirea, dar acum totul era în mâinile scoțienilor.

Olla și-a mișcat capul către răsărit, de-a lungul malului.

– Vezi acea stivă de bușteni? E lemn bine uscat de stejar din Sumorsæte. Doar așa ceva vrea să folosească arhiepiscopul. Lemn și ceva piatră, așa că are nevoie de zeci de corăbii pentru transport.

– S-ar putea ca regele Constantin să nu fie de acord, am spus eu, încruntându-mă.

– Ce legătură are cu el? a întrebat Olla.

– N-ai auzit? Nemernicii de scoțieni au intrat pe pământurile Bebbanburgului.

– Dumnezeule! E adevărat, stăpâne?

– E adevărat. Acest blestemat de Constantin pretinde că Lindisfarena aparţine acum Scoţiei. Va voi să-i aducă pe călugării lui acolo, nu pe saxonii lui Hrothweard.

– Arhiepiscopului n-o să-i placă! Nemernicii de scoţieni în Lindisfarena! s-a strâmbat Olla.

Imediat mi-a venit un gând şi, cugetând la el, m-am încruntat.

– Tu ştii cine stăpâneşte cea mai mare parte a insulei? l-am întrebat pe Olla.

– Familia Domniei Tale, stăpâne, a dat el un răspuns plin de tact.

– Biserica deţine doar ruinele mănăstirii, am spus. Dar restul insulei aparţine Bebbanburgului. Crezi cumva că arhiepiscopul i-a cerut vărului meu încuviinţarea de a construi acolo? Nu trebuia neapărat să o facă, dar viaţa i-ar fi mai uşoară dacă vărul meu şi-ar da acordul.

Olla a ezitat. Ştia ce simt eu pentru vărul meu.

– Cred că sugestia vine de la vărul Domniei Tale, stăpâne.

Era exact ce bănuiam în acest moment.

– Un nemernic demn de dispreţ, am zis.

Din clipa în care Sigtryggr a devenit rege al Northumbriei, vărul meu înţelesese, pesemne, că-l voi ataca şi fără îndoială îi făcuse această propunere lui Hrothweard, astfel încât Biserica să fie de partea lui. Ar fi transformat apărarea Bebbanburgului într-o cruciadă creştină. Mă gândeam că, cel puţin, Constantin pusese capăt acestei năzuinţe.

– Dar înainte de asta, smintitul de arhiepiscop a încercat să construiască o biserică acolo, a continuat Olla. Sau cel puţin aşa a vrut.

Am izbucnit în râs. Orice aluzie la arhiepiscopul smintit mă amuza întotdeauna.

– Asta a făcut?

– Deci, arhiepiscopul Hrothweard vrea să pună capăt acestor prostii.

Desigur că nu poți ști niciodată ce să crezi despre acest nemernic nebun, dar nu mai era un secret că acest imbecil voia să construiască o nouă mănăstire pe insulă.

Smintitul de episcop poate că era smintit, dar el nu era episcop. Era un nobil danez pe nume Dagfinnr, care se declarase singur episcop de Gyruum și-și luase un nume nou, Ieremias. Împreună cu oamenii lui, ocupase vechiul fort de la Gyruum, la miazăzi de teritoriul Bebbanburgului, pe malul de sud al râului Tinan. Gyruum era parte din ținutul Dunholm, ceea ce îl făcea pe Ieremias chiriașul meu, și singura dată când l-am întâlnit a fost atunci când a venit ca un supus umil să-și plătească chiria. Sosise cu vreo zece oameni, pe care-i numea discipolii săi, toți călare pe armăsari, mai puțin Ieremias, care mergea călare pe un asin. Purta o robă soioasă, avea un păr lung slinos, care-i ajungea până la brâu, și pe fața lui sfrijită, dar abilă, i se lățea un zâmbet. A aruncat cincisprezece șilingi de argint în iarbă, apoi și-a ridicat roba.

– Să fie primit, a zis cu emfază și și-a ușurat bășica pe bani. În numele Tatălui, al Fiului și al celuilalt, a zis în timp ce urina. Apoi a rânjit. Chiria Domniei Tale, puțin umezită, dar binecuvântată de însuși Dumnezeu. Vezi cum strălucește acum? Un adevărat miracol, nu-i așa?

– Spală-i, i-am zis.

– Să îți spăl și picioarele, stăpâne?

Carevasăzică, nebunul de Ieremias voia să ridice o construcție în Lindisfarena?

– I-a cerut aprobarea vărului meu? l-am întrebat pe Olla.

– N-aș putea ști, stăpâne. Nu l-am mai văzut pe Ieremias și nici oribila lui corabie de luni întregi.

Acea corabie oribilă se numea *Guds Moder*[1], era un vas de război sumbru și murdar, pe care Ieremias îl folosea pentru a patrula țărmul, dincolo de Gyruum. Am ridicat din umeri.

– Ieremias nu reprezintă un pericol, am zis eu hotărât. Dacă strică aerul înspre miazănoapte, Constantin îl va face praf.

---

[1] Maica Domnului

– Poate că da, a rostit Olla cu şovăială.

Mă uitam la râul care curgea încet pe lângă dane şi am văzut o pisică păşind tiptil pe balustrada unei corăbii care acostase la mal, înainte de a sări jos ca să vâneze şobolani. Olla îi vorbea fiului meu despre cursa de cai care trebuia amânată din cauză că Sigtryggr trimisese cea mai mare parte a garnizoanei înspre sud, dar eu nu ascultam. Mă gândeam. În mod clar, încuviinţarea de a construi o nouă mănăstire trebuie să fi fost dată cu săptămâni în urmă, chiar înainte să înceapă Constantin invazia. Cum altfel ar fi avut arhiepiscopul stivele de buşteni şi de piatră pregătite pentru a fi încărcate pe corăbii?

– Când a ocupat Brunulf Hornecastre? am întrebat, întrerupându-l pe Olla care povestea cu înflăcărare despre castrarea calului socotit a fi cel mai iute din Northumbria.

– Dacă mă gândesc bine, trebuie să fi fost ultima lună nouă, a spus el încruntându-se. După câteva momente, a adăugat: Da, aşa era.

– Acum e aproape lună plină, am spus eu.

– Deci... a început fiul meu, dar s-a oprit.

– Deci, scoţienii au invadat acum câteva zile, am zis eu nervos. Socotind că Sigtryggr nu ar fi fost îngrijorat din cauza saxonilor de vest, ce-ar fi făcut auzind despre Constantin?

– Ar fi mărşăluit spre nord, a zis fiul meu.

– Dar nu ar putea, căci saxonii de vest bântuie pe tot teritoriul dinspre miazăzi. Sunt aliaţi.

– Scoţienii şi saxonii de vest? a spus neîncrezător fiul meu.

– Au încheiat un tratat secret cu câteva săptămâni înainte. Scoţienii să ia Bebbanburgul, iar biserica saxonilor din apus să ia Lindisfarena, am spus eu, fiind sigur că aşa este. Ei obţin o nouă mănăstire, moaşte, pelerini, bani.

Scoţienii câştigă pământ, iar biserica, bogăţie. Eram sigur că am dreptate, deşi, de fapt, nu aveam. Nu în ceea ce conta până la sfârşit.

Olla şi fiul meu erau tăcuţi. Dar Uhtred a întrebat într-un târziu, ridicând din umeri:

– Ce o să facem?

– Vom începe măcelul, am răspuns eu pe un ton răzbunător.

Și, în ziua următoare, am plecat spre miazăzi.

– Fără crime! a spus cu fermitate fiica mea.

Am mormăit.

Sigtryggr nu mai era în Lindcolne. Lăsase cea mai mare parte a armatei sale pentru a apăra zidurile și plecase cu cincizeci de oameni la Ledecestre, un burg pe care-l cedase Merciei, să trateze cu Æthelflaed. Voia s-o convingă să-l influențeze pe fratele ei, regele Wessexului, să-și retragă trupele din Hornecastre.

– Saxonii de vest vor ca noi să pornim un război, mi-a spus fiica mea.

Fusese lăsată să comande o garnizoană de aproape patru sute de oameni în Lindcolne. Cu această armată, l-ar fi putut înfrunta pe Brunulf, dar a hotărât să-i lase în pace pe saxonii de vest.

– Probabil că sunteți mai numeroși decât mizerabilii din Hornecastre, am punctat eu.

– Probabil că nu, a spus ea răbdătoare. Mai sunt sute de saxoni de vest care așteaptă dincolo de graniță, căutând pretext pentru a ne invada.

Așa era. Saxonii din Britania de miazăzi voiau mai mult decât un pretext, voiau totul. De-a lungul vieții mele, am văzut ceea ce se numește astăzi Englaland căzută în mâinile dănezilor. Corăbiile lor lungi au urcat pe râuri, au pătruns pe pământ, iar războinicii au cucerit Northumbria, Mercia și Anglia de Est. Armatele lor au invadat Wessexul și părea inevitabil ca țara să se cheme Daneland, dar soarta a hotărât altfel; saxonii de vest și locuitorii din Mercia au înaintat către miazănoapte luptând crâncen și suferind enorm, așa că acum doar Northumbria lui Sigtryggr le mai stătea în cale. Atunci când va cădea Northumbria, și va cădea în cele din urmă, toți oamenii care vorbesc limba engleză vor trăi într-unul și același regat. Englaland.

Ironia sorții este că eu am luptat alături de saxoni pe tot drumul lor de pe coasta de sud până aproape de Northumbria,

şi acum, datorită căsătoriei fetei mele, eram duşmanul lor. Ce soartă! Şi tot soarta a hotărât ca fata mea să-mi spună ce să fac!

– Orice ai face, tată, nu-i stârni! mi-a zis ea cu severitate. Noi nu i-am înfruntat, nu le-am vorbit, nu i-am ameninţat! Nu vrem să-i provocăm.

M-am uitat la fratele ei care se juca cu nepotul şi nepoata lui. Ne aflam într-o imensă casă romană clădită chiar în vârful colinei Lindcolne-ului. Din partea răsăriteană a marii grădini puteai vedea la kilometri distanţă ţinutul mângâiat de razele soarelui. Brunulf şi oamenii lui erau pe acolo pe undeva. Mă gândeam că tot ce-şi dorea fiul meu era să se lupte cu ei. Era blond, vesel şi încăpăţânat, în timp ce fiică-mea, cu tenul închis la culoare, avea o fire pătrunzătoare şi secretoasă. Era şi deşteaptă, ca maică-sa, dar asta nu însemna că are dreptate.

– Ţi-e teamă de saxonii de vest, i-am spus.

– Le respect puterea.

– E o păcăleală, am zis eu, sperând să fie aşa.

– Păcăleală?

– Asta nu-i o invazie, e doar o diversiune, am spus eu supărat. Au vrut să vă trimită armatele spre miazăzi în timp ce Constantin atacă Bebbanburgul. Brunulf nu vă va ataca aici! Nu are destui oameni. El e aici doar pentru a vă face să vă îndreptaţi atenţia spre sud cât timp Constantin asediază Bebbanburgul. Sunt în cârdăşie, nu-ţi dai seama? N-ar trebui să mă aflu aici, am zis şi am lovit uşor cu palma parapetul de piatră al grădinii.

Stiorra ştia că voiesem să spun „ar trebui să fiu la Bebbanburg" şi mi-a atins braţul ca pentru a mă linişti.

– Crezi că poţi lupta împotriva vărului tău şi a scoţienilor?

– Trebuie!

– Nu poţi, tată, nu fără ajutorul armatei noastre.

– Toată viaţa am visat la Bebbanburg, am spus cu amărăciune în glas. Am visat să-l iau înapoi. Am visat să mor acolo. Şi ce am făcut în schimb? I-am ajutat pe saxoni să cucerească pământurile, i-am ajutat şi pe creştini! Şi ei cum mă răsplătesc? Aliindu-se cu duşmanul meu. M-am întors spre ea şi i-am zis plin de mânie: Nu ai dreptate!

– Crezi că nu am dreptate?

– Saxonii de vest nu vor năvăli dacă noi îl atacăm pe Brunulf. Nu sunt pregătiți încă. Vor fi într-o zi, dar nu încă. Nu știu dacă ceea ce spuneam era adevărat, încercam doar să mă conving pe mine că așa este. Și am continuat: Ei trebuie să fie vătămați, pedepsiți, omorâți. Trebuie să fie înfricoșați.

– Nu, tată, a insistat ea. Așteaptă să vedem ce a stabilit Sigtryggr cu cei din Mercia. Te rog.

– Nu suntem în război cu cei din Mercia, am spus eu.

S-a întors, și-a fixat privirea către colinele împestrițate de umbrele norilor și a vorbit cu voce calmă acum:

– Știi că unii saxoni de vest susțin că nu ar fi trebuit să facem pace. Jumătate din membrii Witanului spun că Æthelflaed i-a trădat pe saxoni pentru că ea te iubește pe tine, cealaltă jumătate pretinde că pacea trebuie menținută până când vor fi atât de puternici încât noi să nu le mai putem opune rezistență.

– Și?

– Oamenii care vor război așteaptă o provocare. Vor ca noi să atacăm. Vor să-i forțeze mâna regelui Edward, și nici Æthelflaed a ta nu va putea rezista chemării la luptă. Avem nevoie de timp, tată. Te rog! Lasă-i în pace. Vor pleca. Se vor duce la Ledecestre. Ajută-l pe Sigtryggr aici. Æthelflaed te va asculta.

Mă gândeam la ce spunea și mi-am zis că probabil are dreptate. Saxonii de vest, înviorați de biruința lor asupra Angliei de Est, erau dornici de război, de un război pe care eu nu-l doream. Voiam să-i alung pe scoțieni de pe pământurile Bebbanburgului și, în acest scop, aveam nevoie de armata Northumbriei. Iar Sigtryggr m-ar fi ajutat în atacul meu din nord doar dacă ar fi fost sigur că păstrează pacea cu saxonii din sud. Plecase la Ledecestre ca să trateze cu Æthelflaed, în speranța că trecerea pe care o avea pe lângă fratele ei va întări înțelegerea de pace. Dar, în ciuda insistențelor fiicei mele, instinctul îmi dicta că drumul spre Bebbanburg trecea prin Hornecastre, nu prin Ledecestre. Și eu am avut întotdeauna încredere în instinctul meu. Acest lucru poate sfida judecata dreaptă și bunul-simț, dar instinctul

este ghimpele din ceafă care îți spune că pericolul este aproape. Așa că eu mă încred în instinct.

A doua zi, în ciuda a tot ce-mi spusese fiică-mea, am plecat spre Hornecastre.

Hornecastre era un ținut mohorât, dar romanilor le plăcuse destul de mult și construiseră un fort cu ziduri de piatră chiar la miazăzi de râul Beina. Nu construiseră drumuri, așa că, presupun, fortăreața fusese făcută pentru apărarea de corăbiile care urcau pe râu. Acele corăbii aparțineau strămoșilor noștri, primii saxoni care traversaseră marea pentru a ocupa noi pământuri. Și erau niște pământuri bune, cel puțin spre nord, unde colinele joase erau acoperite de pășuni bogate. Două familii de danezi împreună cu sclavii lor se instalaseră în gospodăriile din apropiere, cu toate că li se spusese să plece imediat după ce saxonii de vest ocupaseră fosta fortăreață.

– De ce nu s-au instalat danezii în fortăreață? l-am întrebat pe Egil.

Egil era un bărbat la locul lui, de vârstă mijlocie și cu mustăți răsucite, care crescuse nu departe de Hornecastre, iar acum era căpetenia paznicilor de noapte în garnizoana din Lindcolne. Atunci când saxonii de vest au ocupat pentru prima dată fortăreața din Hornecastre, el fusese trimis cu o mână de oameni ca să-i urmărească, ceea ce și făcuse de la distanță, până când prudența lui Sigtryggr îl determinase să se întoarcă la Lindcolne. Eu insistasem ca el să se reîntoarcă la Hornecastre împreună cu mine.

– Dacă atacăm fortăreața, vom găsi pe cineva care să știe. Eu nu știu. Poate tu.

– A stat aici cineva care se numea Torstein, dar a plecat, a zis Egil.

– De ce?

– Din cauza inundațiilor, stăpâne. Cei doi fii ai lui Torstein s-au înecat în șuvoaiele de apă, și el s-a gândit că saxonii blestemaseră locul acesta. Așa că a plecat. Este un pârâu pe partea asta a fortăreței, un pârâu mare și, mai departe, un râu. Și zidurile

de mai departe s-au prăbușit pe alocuri. Nu aici, stăpâne, căci noi ne uităm dinspre nord, ci spre sud și spre est.

– Dar, văzut de aici, arată încă destul de bine, am spus eu. Mă uitam la fortăreață și la meterezele de piatră ridicându-se deasupra întinderilor de trestie. Două flamuri atârnau pe stâlpii de deasupra zidului de nord, suflul vântului o ridica pe una din ele din când în când, și puteam vedea pe ea însemnul dragonului din Wessex. Cealaltă flamură trebuie să fi fost făcută dintr-o pânză mai groasă, căci vântul n-o mișca. Ce e pe flamura din stânga? l-am întrebat pe Egil.

– N-am putut vedea niciodată, stăpâne.

Am mormăit ceva, bănuind că Egil nu se apropiase niciodată destul de mult încât să vadă și a doua flamură. Fumul de la focurile aprinse pentru prepararea hranei se ridica dintre metereze și de pe câmpurile dinspre miazăzi, unde, fără nici o îndoială, își așezaseră tabăra unii dintre oamenii din armata lui Brunulf.

– Câți oameni sunt acolo? am întrebat eu.

– Două–trei sute, a răspuns Egil șovăitor.

– Toți sunt luptători?

– Au și niște vrăjitori cu ei, stăpâne.

Voia să spună preoți.

Eram destul de departe de fortăreață, dar, fără îndoială, oamenii de pe ziduri ne văzuseră cum îi țineam sub urmărire de pe colina aceea joasă. Cei mai mulți dintre oamenii mei se ascundeau în valea puțin adâncă din spate.

– Mai e ceva acolo în afară de fortăreață?

– Câteva case, a spus el disprețuitor.

– Și saxonii nu au încercat să meargă mai departe către miazănoapte?

– Nu până acum din prima săptămână când au venit aici, stăpâne. Acum pur și simplu stau acolo. S-a scărpinat în barbă încercând să prindă un păduche și a continuat: Imaginați-vă că ei poate s-au învârtit pe aici fără ca noi să știm. Ni s-a poruncit să stăm departe de ei și să nu-i supărăm.

– Aşa este probabil înţelept, am spus, gândindu-mă că eu eram pe cale să fac exact invers.

– De fapt, ce vor ei? a întrebat Egil pe un ton contrariat.

– Vor să-i atacăm, am spus eu.

Dar dacă Egil avea dreptate, şi saxonii de vest lăsaseră două–trei sute de oameni în spatele zidurilor de piatră, nouă ne-ar trebui patru sute de oameni pentru a lua cu asalt meterezele. Şi pentru ce? Pentru a lua în stăpânire ruinele unei fortăreţe vechi, care nu mai străjuia nimic valoros. Brunulf, căpetenia saxonilor de vest, ştia şi el acest lucru. Şi atunci, de ce a rămas?

– Cum au ajuns ei aici? Cu corăbiile?

– Au venit călări, stăpâne.

– Dar sunt kilometri întregi până la cele mai apropiate trupe ale saxonilor de vest, am zis eu, mai mult pentru mine decât pentru Egil.

– Cel mai aproape sunt cele din Steanford, stăpâne.

– Care cât de departe este?

– Poate o jumătate de zi de mers călare, a spus el, nesigur.

Mersesem călare pe Tintreg în acea zi şi dădusem pinteni calului pe un povârniş lung, îl băgasem prin garduri vii, peste şanţuri şi peste mica ridicătură de pământ de mai departe. Îi luasem cu mine pe Finan şi încă vreo zece oameni, lăsându-i pe ceilalţi ascunşi. Dacă saxonii de vest s-ar fi gândit să ne hăituiască, n-am fi avut altă opţiune decât să ne refugiem înspre nord, dar se pare că se mulţumeau să ne urmărească de pe zidurile lor cum ne apropiem. Unul dintre preoţii lor s-a alăturat luptătorilor de pe metereze şi l-am văzut ridicând o cruce şi ţinând-o îndreptată spre noi.

– Ne afurisește, am spus eu amuzat.

Eadric, o iscoadă saxonă, a atins crucea care-i atârna la gât, dar nu a zis nimic. Eu mă uitam atent la o fâşie de păşune aflată chiar la nord de fortăreaţă.

– Uită-te la păşunea de acolo, am spus eu. Ce vezi acolo?

Eadric avea ochi la fel de buni ca Finan. S-a ridicat în scări, şi-a pus mâna streaşină la ochi şi s-a uitat cu atenţie într-acolo.

– Morminte? a zis el nedumerit.

– Sapă ceva, a spus Finan. Sunt mai multe mormane de pământ săpat de curând.

– Vrei să mă duc să văd, stăpâne? m-a întrebat Eadric.

– Mergem toți.

Am mers călare încet către fortăreață, lăsând scuturile în spate în semn că nu vrem să ne luptăm. Un timp, saxonii de vest s-au mulțumit să ne urmărească cum explorăm pășunea unde am putut vedea ciudatele mușuroaie de pământ. Când ne-am apropiat, am observat că movilele nu proveneau de la săparea unor morminte, ci a unor șanțuri.

– Construiesc o nouă fortăreață? am întrebat eu nedumerit.

– Construiesc ceva, a spus Finan.

– Stăpâne, m-a avertizat Eadric, dar eu văzusem deja că mai mult de zece călăreți părăseau fortăreața și se îndreptau către un vad care traversa pârâul.

Am numărat paisprezece oameni. Ca să evite necazurile, Brunulf ar fi trebuit să aducă cam tot atâția. Așa a și făcut, dar, când au ajuns în mijlocul pârâului unde apa liniștită ajungea până la pântecele cailor, călărețiis-au oprit. S-au adunat acolo fără să ne dea atenție și se părea că se ceartă între ei. Apoi, pe neașteptate, doi oameni s-au întors și au plecat înapoi către fortăreață. Între timp, noi am ajuns la marginea pășunii cu iarbă deasă, crescută datorită ploilor recente. Când am dat pinteni calului și ne-am continuat drumul, am văzut că nu o fortăreață construiau, nici morminte, ci o biserică. Șanțul săpat avea formă de cruce. Fusese făcut pentru fundația construcției și urma să fie umplut pe jumătate cu piatră pentru a susține stâlpii zidurilor.

– E mare! am zis eu impresionat.

– La fel de mare ca biserica din Wintanceaster! a zis și Finan, la fel de impresionat.

Ceilalți doisprezece emisari rămași în afara fortăreței tocmai se îndepărtau de râu în viteză. Opt dintre ei erau luptători ca și noi, restul clerici, doi preoți în robe negre și doi călugări îmbrăcați în cafeniu. Luptătorii nu aveau coifuri, nici scuturi și, cu excepția spadelor băgate în teacă, nu dețineau alte arme.

Comandantul lor, călare pe un impresionant armăsar sur care mergea la pas prin iarba înaltă, purta o mantie neagră bordată cu blană deasupra unei platoşe peste care atârna o cruce de argint. Era un bărbat tânăr, cu o faţă gravă acoperită de o barbă scurtă şi cu o frunte înaltă sub o beretă de lână. A tras de hăţurile nărăvaşului său cal şi s-a uitat la mine în linişte, ca şi cum ar fi aşteptat ca eu să-i vorbesc. Dar n-am făcut-o.

– Eu sunt Brunulf Torkelson din Wessex, a spus el într-un târziu. Domnia Ta cine eşti?

– Eşti fiul lui Torkel Brunulfson? l-am întrebat eu.

A părut surprins de întrebarea mea, dar nu i-a displăcut. A aprobat, dând din cap.

– Da, aşa e, stăpâne.

– Tatăl tău a luptat alături de mine la Ethandun, şi a luptat bine! am zis eu. A ucis danezi atunci. Mai trăieşte?

– Trăieşte.

– Transmite-i salutul meu călduros.

A avut o ezitare şi am simţit că vrea să-mi mulţumească, dar e clar că avea pretenţia să i se spună asta.

– Şi al cui salut să transmit? m-a întrebat.

Am zâmbit în colţul gurii privind de-a lungul şirului de oameni ai lui.

– Ştii cine sunt eu, Brunulf, i-am zis. Mi-ai spus „stăpâne", aşa că nu te preface că nu mă cunoşti. Am arătat cu degetul spre cel mai bătrân dintre luptătorii lui, un bărbat cărunt cu o cicatrice pe frunte. Ai luptat alături de mine la Fearnhamme, am dreptate? l-am întrebat.

Omul mi-a zâmbit.

– Da, stăpâne.

– L-ai servit pe Steapa, nu-i aşa?

– Într-adevăr.

– Spune-i lui Brunulf cine sunt eu.

– Este...

– Ştiu cine este, l-a întrerupt Brunulf şi şi-a înclinat uşor capul către mine. E o onoare să te întâlnesc, stăpâne. Aceste vorbe, rostite pe un ton curtenitor, l-au făcut pe cel mai bătrân

dintre preoți să scuipe în iarbă. Brunulf a ignorat insulta. Și pot să întreb ce vânt îl aduce pe Uhtred de Bebbanburg pe aceste meleaguri sărace?

– Tocmai voiam să te întreb ce te aduce pe tine aici, i-am întors eu întrebarea.

– Nu ai ce căuta aici, a spus preotul care scuipase mai devreme.

Era un bărbat bine făcut, pieptos, cu zece sau poate cinsprezece ani mai mare decât Brunulf, cu părul negru tuns scurt și cu un aer de autoritate de netăgăduit. Roba lui neagră era croită din țesătură fină din lână, iar crucea de pe piept era din aur.

Cel de-al doilea preot era un bărbat mult mai scund, mai tânăr și în mod clar era enervat de prezența noastră.

M-am uitat la preotul mai vârstnic.

– Dumneata cine ești? l-am întrebat.

– Un om care aduce cuvântul Domnului.

– Știi cum mă cheamă, am spus cu blândețe, dar știi cum mi se spune?

– „Fundul Satanei", a mârâit el.

– Poate că așa mi se spune, am zis eu. Dar mi se mai spune și „Ucigașul de preoți". Au trecut mulți ani de când am spintecat pântecele unui preot arogant. Ar trebui să mă antrenez, am zis și i-am zâmbit.

Brunulf a ridicat o mână pentru a opri orice ripostă ar fi putut urma.

– Părintele se teme că vrei să încalci legea, Lord Uhtred.

Era clar că Brunulf nu era pus pe harță. Vocea îi era curtenitoare.

– Cum ar putea cineva să încalce legea pe pământul propriului său rege? am întrebat eu.

– Acest pământ îi aparține lui Edward din Wessex, a spus Brunulf.

Am izbucnit în râs. Era o afirmație necuviincioasă, la fel de nerușinată ca aceea a lui Constantin care pretindea că toate pământurile de la nord de zid aparțin scoțienilor.

– Acest pământ este la o jumătate de zi de mers călare la nord de graniță.

– Există o dovadă în sprijinul a ceea ce revendicăm, a grăit părintele Herefrith.

Vocea lui era un hârâit puternic și dușmănos. Am bănuit că, odinioară, fusese războinic, avea cicatrici pe un obraz, iar ochii lui negri nu trădau vreo urmă de teamă, ci doar de provocare. Era înalt și plin de mușchi, acei mușchi pe care un bărbat și-i dezvoltă după ani întregi de mânuire a spadei. Am remarcat că stătea călare departe de oamenii lui Brunulf și chiar și de celălalt preot ca și cum desconsidera tovărășia lor.

– Dovadă, am zis eu cu dispreț.

– Dovadă! a repetat tot cu dispreț. Deși ție nu trebuie să-ți dovedim nimic. Ești doar un rahat din curul diavolului și ai intrat pe pământurile regelui Edward.

– Părintele Herefrith este capelanul regelui Edward.

Brunulf părea deranjat de ostilitatea bătrânului preot.

Păstrându-mi aceeași voce blândă, am spus la rândul meu:

– Părintele Herefrith a fost fătat din curul unei scroafe.

Părintele Herefrith se holba la mine. Mi se spusese odată că, dincolo de întinderea mărilor, există un trib de oameni care pot ucide doar cu o privire, și părea că acest preot încerca să rivalizeze cu acei oameni. Mi-am luat privirea de la el înainte ca totul să devină o competiție și așa am văzut că cea de-a doua flamură, care nu era mișcată de vânt, fusese dată jos de pe metereze. Mă întrebam dacă nu cumva trupe de luptă erau pregătite pentru a se încolona în spatele acestei flamuri și să ne distrugă.

– Capelanul vostru regal, fătat de o scroafă, spune că deține o dovadă, i-am spus eu lui Brunulf, privind către fortăreață. Ce dovadă?

– Părinte Stepan? a încredințat Brunulf întrebarea mea preotului mai tânăr și mai nervos.

Cel de-al doilea preot a răspuns imediat cu voce stridentă, șovăielnică:

– În anul Domnului 875, regele Ælla al Northumbriei a cedat pe vecie acest pământ regelui Oswald al Angliei de Est. Regele

Edward este acum stăpânitorul Angliei de Est, prin urmare este moștenitorul adevărat și de drept al acestei donații.

M-am uitat la Brunulf și am avut impresia că este un om onest, cu siguranță un om care nu părea convins de afirmațiile preotului.

– În anul lui Thor 875, am zis eu, Ælla era sub asediul unui rival, iar Oswald nici măcar nu era regele Angliei de Est, era doar o marionetă a lui Ubba.

– Cu toate astea... a insistat preotul, dar s-a oprit când l-am întrerupt.

– Ubba cel Groaznic, pe care eu l-am omorât pe malul mării.

Mă uitam fix în ochii lui.

– Oricum, a continuat el, țipând ca și cum m-ar fi provocat să-l întrerup din nou, donația a fost făcută, hrisovul a fost semnat, sigiliile au fost aplicate și, astfel, pământul a fost dat. Nu-i așa? a întrebat el, uitându-se la părintele Stepan.

– Așa este, a chițăit părintele Stepan.

Herefrith se uita furios la mine de parcă ar fi vrut să mă ucidă cu privirea.

– Încalci pământul regelui Edward, rahatule!

Brunulf a tresărit la auzul acestei insulte. Dar mie nu-mi păsa.

– Îmi poți arăta acest așa-zis hrisov? l-am întrebat.

Nici unul nu a zis nimic preț de câteva momente. Apoi Brunulf s-a uitat către preotul mai tânăr.

– Părinte Stepan?

– De ce ar trebui să-i dovedim ceva acestui păcătos? a întrebat nervos Herefrith și și-a împins calul puțin mai în față. Este un ucigaș de preoți, îl urăște pe Dumnezeu, s-a însurat cu târfa aia saxonă și împrăștie peste tot spurcăciunea diavolului.

I-am simțit pe oamenii mei agitându-se în spate și am ridicat o mână pentru a-i liniști. Apoi am spus:

– Nu e greu să falsifici hrisoave. Așa că, lămurește-mă și pe mine și spune-mi de ce a fost dat acest pământ.

Părintele Stepan a aruncat o privire la părintele Herefrith ca pentru a obține încuviințarea de a vorbi, dar celălalt nu l-a luat în seamă.

– Spune-mi, am insistat eu.

Părintele Stepan a început să vorbească nervos.

– În anul Domnului 632, sfântul Erpenwald din Wuffingas a venit la acest râu. Apa se umflase, aşa că nu putea fi traversat, dar el s-a rugat Domnului, a atins apele cu toiagul şi acestea s-au despărţit.

– A fost un miracol, a explicat Brunulf cu un aer ruşinat.

– E ciudat, am zis eu, nu am auzit niciodată această poveste. Am crescut în Northumbria şi aţi putea să vă daţi seama că un băieţel viking ca mine ar fi trebuit să audă o poveste atât de minunată. Am auzit despre papagali-de-mare care cântau psalmi şi despre sugarul sfânt care şi-a vindecat mama lăsându-şi saliva pe sfârcul sânului stâng. Dar despre un om care n-a avut nevoie de o punte pentru a traversa un râu? N-am auzit în viaţa mea această poveste.

– Acum şase luni, a continuat părintele Stepan ca şi cum eu n-aş fi spus nimic, toiagul sfântului Erpenwald a fost găsit pe malul râului.

– Încă mai era acolo după două sute de ani!

– Mai mult de-atât! a zis unul dintre călugări şi s-a ales cu o uitătură mânioasă din partea părintelui Herefrith.

– Şi atâta amar de vreme nu l-a luat apa? am întrebat eu, prefăcându-mă uluit.

– Regele Edward vrea să facă aici un loc de pelerinaj, a continuat părintele Stepan, neluând în seamă batjocura mea.

– Şi pentru asta trimite războinici, am spus eu pe un ton ameninţător.

– Atunci când biserica va fi gata, trupele se vor retrage. Acum sunt aici pentru a-i apăra pe preoţi şi pentru a ajuta la construcţia altarului.

– Aşa este, a adăugat cu nerăbdare părintele Stepan.

Minţeau. Am înţeles că motivul pentru care se aflau aici nu era pentru a construi vreo biserică, ci pentru a-i distrage atenţia lui Sigtryggs în timp ce Constantin punea mâna pe partea de nord a Northumbriei şi, eventual, pentru a provoca un al doilea război, împingându-l pe Sigtryggr să ia cu asalt fortăreaţa. Dar

dacă asta voiau, de ce nu ne provocaseră? E adevărat, părintele Herefrith fusese dușmănos, dar m-am gândit că el era un preot înverșunat și cătrănit, care nu știa să fie amabil. Brunulf și oamenii lui au fost îngăduitori, încercând să mă împace. Dacă ar fi vrut să stârnească un război, m-ar fi înfruntat, dar ei nu au făcut-o, așa că am decis să-i forțez eu.

– Pretindeți că acesta e pământul regelui Edward, am spus eu. Dar ca să ajungeți aici, a trebuit să treceți peste teritoriul regelui Sigtryggr.

– Așa am și făcut, a consimțit Brunulf, ezitând.

– Înseamnă că-i datorați taxe vamale. Presupun c-ați transportat unelte, am spus eu arătând din cap către șanțurile săpate în formă de cruce. Lopeți? Sape? Poate și lemn pentru a construi sanctuarul vostru magic?

S-a lăsat tăcere pentru câteva momente. Am văzut cum Brunulf i-a aruncat o privire părintelui Herefrith care, la rândul lui, a mișcat ușor din cap.

– E corect ce spui, a zis Brunulf pe un ton iritat.

Pentru cineva care plănuia să pornească sau să provoace un război, asta era o concesie uimitoare.

– Ne vom gândi la ce ai spus și o să-ți dăm răspunsul peste două zile, a rostit cu asprime în glas părintele Herefrith.

Primul meu imbold a fost să mă cert cu ei, să le cer să ne întâlnim a doua zi, dar mi s-a părut ciudată schimbarea bruscă de atitudine a lui Herefrith. Până atunci fusese dușmănos și neînduplecat, iar acum, deși tot dușmănos, coopera cu Brunulf. El dăduse semnalul că Brunulf trebuie să pretindă că este de acord cu plata taxelor vamale și, la rândul lui, insistase ca totul să se amâne pentru două zile, așa încât am rezistat impulsului de a mă lua la harță cu ei.

În loc de asta, am fost de acord și le-am spus:

– Ne întâlnim aici peste două zile și asigurați-vă că aduceți și banii.

– Nu aici, a spus pe un ton tăios părintele Herefrith.

– Nu aici? am întrebat eu cu blândețe în glas.

– Duhoarea prezenței tale pângărește pământul sfânt al lui Dumnezeu, a mârâit el pe un ton sardonic. Apoi a arătat spre miazănoapte. Vezi pădurea aceea din depărtare? Dincolo de ea se află o piatră, o piatră păgână. Ultimele trei cuvinte le-a rostit cu dispreț, ca și cum le-ar fi scuipat. Ne vom întâlni lângă acea piatră pe la mijlocul dimineții de miercuri. Poți aduce doisprezece oameni cu tine. Nu mai mulți.

A trebuit să rezist din nou impulsului de-a mă înfuria. În schimb, am încuviințat din cap.

– Doisprezece oameni de-ai mei, am repetat, la mijlocul dimineții, peste două zile, la acea piatră. Și nu uitați să aduceți hrisovul și bani mulți.

– Îți voi aduce un răspuns, păgânule, a zis Herefrith, apoi s-a întors și a plecat călare.

– Ne vom întâlni peste două zile, stăpâne, a zis și Brunulf, stânjenit de furia preotului.

Am dat din cap și i-am urmărit cum se întorc la fortăreață.

Finan îi urmărea și el.

– Preotul ăsta ţâfnos nu va plăti niciodată, a zis el. N-ar plăti nici pentru un dumicat de pâine, chiar dacă sărmana lui mamă ar muri de foame.

– Va plăti, am spus eu.

Dar nu cu bani. Știam că plata se va face cu sânge. Peste două zile.

Patru

Piatra lângă care stăruise părintele Herefrith să ne întâlnim era o coloană cu aspect dezolant şi neregulat, de două ori mai înaltă decât un stat de om, care se ridica peste o vale lină şi fertilă, la o oră de călărit la pas de fortăreaţă. Era una dintre pietrele ciudate pe care oamenii le puseseră peste tot în Britania. Unele pietre erau aşezate roată, altele marcau pasaje de trecere, altele păreau a fi mese la care să se aşeze nişte uriaşi, şi multe dintre ele, ca şi cea de pe culmea de sud a văii, erau doar marcaje solitare. De la fortăreaţă, am plecat călare către miazănoapte mergând pe o potecă pentru vite. Odată ajunşi la stâlpul de piatră, am atins ciocanul lui Thor atârnat la gât şi m-am întrebat ce zeu dorise ca această piatră să fie aşezată lângă potecă şi de ce. Finan şi-a făcut semnul crucii. Egil, care crescuse pe valea râului Beina, ne-a spus că tatăl său numea mereu acest stâlp „piatra lui Thor".

– Dar saxonii o numesc „piatra diavolului", stăpâne, a adăugat el.

– Eu prefer să-i spun „piatra lui Thor", am zis eu.

– Au trăit saxoni pe aici? a întrebat fiul meu.

– Atunci când a ajuns tatăl meu aici, da, stăpâne.

– Şi ce s-a întâmplat cu ei?

– Unii au murit, alţii s-au înecat, iar alţii au rămas ca sclavi.

Saxonii îşi luau acum revanşa. Mai la nord de culmea pe care se afla stâlpul de piatră, lângă fortăreaţa Beina, se afla o

gospodărie arsă. Egil ne-a confirmat că acela era unul dintre puţinele locuri pe care oamenii lui Brunulf le distruseseră.

– I-au obligat pe toţi să plece, a zis el.

– Nimeni n-a fost ucis?

A clătinat din cap şi a explicat:

– Oamenilor li s-a spus că trebuie să plece înainte de apusul soarelui, nimic altceva nu s-a întâmplat. Ba chiar spuneau că bărbatului care-i conducea pe saxoni îi părea rău de ceea ce se întâmplă.

– Ciudat mod de a începe un război, a remarcat fiul meu. Să-ţi pară rău!

– Vor ca noi să dăm prima lovitură, am zis.

– Atunci, de ce au pus foc aici? a întrebat fiul meu, lovind cu piciorul o bârnă de lemn pe jumătate arsă.

– Ca să ne convingă să-i atacăm? Pentru a provoca dorinţa noastră de răzbunare?

Nu mă puteam gândi la o altă explicaţie mai potrivită, şi o altă întrebare mi-a venit pe buze: de ce fusese totuşi Brunulf atât de împăciuitor cu mine atunci când m-a întâlnit?

Oamenii lui Brunulf incendiaseră casa, hambarul şi grajdul de vite. Judecând după dimensiunile rămăşiţelor înnegrite de pârjol, gospodăria trebuie să fi fost una prosperă, iar oamenii care locuiseră aici se vor fi gândit că se află într-un loc sigur, de vreme ce nu ridicaseră o palisadă. Ruinele se află la doar câţiva metri de râul al cărui vad fusese bătătorit de copitele vitelor fără număr. În susul râului, de-a curmezişul lui, fusese instalată o capcană pentru prins peşte. Aceasta se colmatase şi devenise un baraj care, la rândul lui, făcuse ca apa râului să inunde păşunile şi să formeze un lac de mică adâncime. Câteva căsuţe rămăseseră neatinse, ceea ce ne-a oferit adăposturi, iar cu lemnele atinse de incendii am făcut focuri la care am fript coaste de berbec. Am plasat santinele în pădurea dinspre sud şi mai multe pe o platformă de sălcii aşezată pe malul mai îndepărtat al vadului.

Fiul meu era îngrijorat. De mai multe ori plecase de lângă foc și se dusese la capătul dinspre miazăzi al casei pentru a se uita la stâlpul de piatră ce se profila spre orizont. Își închipuia oameni acolo, siluete în întuneric, licăriri ale focului în lamele spadelor.

– Nu te mai agita atât, i-am spus când luna a apărut pe cer, nu vor veni.

– Ei vor să ne facă să credem asta, a zis el, dar noi cum știm ce gândesc ei?

– Ne cred niște nătărăi, i-am răspuns.

– Și probabil că au dreptate, a mormăit el în timp ce a venit lângă noi și s-a așezat fără tragere de inimă. S-a uitat înapoi spre întunericul dinspre sud unde vâlvătăile care urcau spre nori ne arătau încotro aprinseseră oamenii lui Brunulf focuri în fortăreață și pe câmpurile din afara ei și a adăugat: Sunt trei sute de oameni acolo.

– Mai mulți, am zis eu.

– Și dacă se hotărăsc să ne atace?

– Santinelele ne vor da de veste. Pentru asta avem santinele.

– Dacă vin călare, nu vom avea prea mult timp la dispoziție.

– Ce-ar trebui să facem? am întrebat eu.

– Să ne mișcăm, să mergem câțiva kilometri mai spre nord, a zis.

Flăcările focului lăsau să se vadă îngrijorarea de pe chipul lui. Fiul meu nu era un fricos, dar și cel mai curajos bărbat ar fi fost conștient de pericolul pe care îl reprezenta faptul că aprinseserăm focuri care arătau unui dușman superior numeric poziția noastră atât de apropiată de ei.

M-am uitat la Finan și l-am întrebat:

– Crezi că ar trebui să ne mișcăm?

– Îți asumi un risc, asta e sigur, a spus el zâmbind pe jumătate.

– Și de ce crezi că fac asta?

Oamenii s-au aplecat în față pentru a asculta. Redbad, un frizian care-i jurase credință fiului meu, fredona un cântec la nai, dar s-a oprit, nerăbdător să mă audă. Finan a zâmbit, iar flăcările focului s-au reflectat în ochii lui.

– De ce faci asta? a întrebat el. Pentru că ştii ce va face duşmanul, de aia.

Am încuviinţat din cap şi am spus:

– Şi ce va face duşmanul?

Finan s-a încruntat ca şi cum ar fi chibzuit la întrebarea mea.

– Nemernicii ăştia mizerabili ne întind o capcană, nu-i aşa?

Am dat iar din cap.

– Aceşti nemernici mizerabili cred că sunt mai isteţi şi că vom fi prinşi în capcana lor mizerabilă peste două zile. De ce peste două zile? Pentru că au nevoie de ziua de mâine pentru a se pregăti. Poate mă înşel, poate că ne vor întinde capcana în noaptea asta, dar nu cred că o vor face. Acesta e riscul pe care mi-l asum. Dar trebuie să-i convingem că nu bănuim nimic. În afară de nişte berbeci care aşteaptă să fie tăiaţi de cuţitele noastre, şi pentru asta suntem aici. Adică noi suntem la fel de nevinovaţi ca nişte miei.

– Behehe! a zis unul dintre ei şi, pe urmă, toţi au behăit până când acel loc a răsunat ca Dunholmul în zi de târg.

Tuturor li s-a părut că este amuzant.

Fiul meu, care nu se alăturase bucuriei generale, a întrebat, după ce s-a oprit toată gălăgia:

– O capcană?

– Gândeşte-te mai bine, am zis şi m-am dus la culcare ca să mă gândesc şi eu.

M-aş fi putut înşela. Cum stăteam culcat în coliba colcăind de purici şi ascultam cum unii oameni cântau în timp ce alţii sforăiau mi-am dat seama că mă înşelasem în privinţa motivului prezenţei saxonilor de vest la Hornecastre. Ei nu erau acolo pentru a-i îndepărta pe oameni de locul invaziei lui Constantin, căci Edward nu era atât de prost încât să schimbe o bucată din Northumbria cu o mănăstire în Lindisfarena. El spera ca, într-o zi, să ajungă rege peste toate teritoriile saxone şi nu ar fi cedat niciodată scoţienilor colinele bogate şi păşunile din Bebbanburg. Şi apoi, de ce să fi dat unui duşman Bebbanburgul, una dintre

cele mai mari fortărețe ale Britaniei? Am conchis că era vorba doar de o nefericită coincidență. Constantin mărșăluise spre miazăzi, în timp ce saxonii de vest înaintaseră spre miazănoapte, și probabil că nu era nici o legătură între cele două acțiuni. Probabil. Dar nu asta era important. Ce conta era prezența lui Brunulf în vechea fortăreață de lângă râu.

Mă gândeam la Brunulf și la părintele Herefrith. Care din cei doi comanda în realitate?

Mă gândeam la oamenii care se întorseseră în loc să vină să ne întâlnească.

Mă surprindea dispariția flamurii de pe zidul fortăreței.

Și mă surprindea cel mai ciudat lucru dintre toate: tonul cordial al confruntării. De obicei, atunci când dușmanii se întâlnesc înainte de luptă, ei folosesc acest prilej pentru a se insulta. Acest schimb de insulte este aproape un ritual, dar Brunulf fusese smerit, politicos și respectuos. Dacă scopul prezenței lui pe pământul Northumbriei era să provoace un atac, ceea ce ar fi oferit Wessexului un motiv de a încălca armistițiul, atunci de ce nu a fost dușmănos cu noi? Este adevărat că părintele Herefrith fusese ostil, dar el a fost singurul care a încercat să îmi stârnească furia. Era ca și cum ceilalți doreau să evite o luptă, dar dacă așa stau lucrurile, de ce au invadat?

Bineînțeles că mințeau. Nu exista nici un hrisov vechi prin care se donau pământuri din Anglia de Est, iar toiagul sfântului Erpenwald, dacă acel prăpădit de om ar fi avut vreodată vreunul, dispăruse cu mulți ani în urmă. Și sigur că nu aveau vreo intenție să plătească taxele vamale. Dar nici una dintre aceste minciuni nu reprezenta o provocare. Provocarea era prezența lor, simplă și lipsită de amenințare. Și totuși, Wessexul voia o bătălie? Pentru ce altceva ar fi aici?

Apoi am înțeles.

Dintr-odată.

La miezul acelei nopți, uitându-mă prin ușa bordeiului la flăcările focului care luminau cerul spre miazăzi, am înțeles. Ideea nu mi-a dat pace toată ziua, sâcâindu-mă, pe jumătate

conturată şi, dintr-odată, a prins formă. Am ştiut de ce au venit ei aici.

Şi am fost destul de sigur că ştiu când va începe bătălia: peste două zile.

Deci, ştiam de ce, cred că ştiam şi când, dar unde?

Această întrebare m-a ţinut treaz. Eram înfăşurat într-o mantie din piele de vidră, stăteam lungit lângă uşa bordeiului şi ascultam murmurul scăzut al vocilor oamenilor din jurul focurilor pe cale să se stingă. Stâlpii, grinzile şi căpriorii construcţiei care arseseră în incendii fuseseră lemne de foc aflate la îndemână şi asta m-a făcut să mă întreb dacă într-adevăr Brunulf adusese buşteni pentru a construi biserica. În acest caz, nu o făcuse cu intenţia de a construi ceva, ci doar oferise motivul aparent al prezenţei lui aici. Făcuse eforturi pentru a săpa fundaţia bisericii, aşa încât fie adusese buşteni cu el, fie plănuia să taie nişte copaci din pădure. Nu văzusem păduri bătrâne pe aceste coline blânde, dar exista o porţiune cu stejari şi castani bătrâni care ne blocase trecerea când veniserăm călare înspre nord de la Hornecastre. Mă impresionaseră aceşti copaci falnici şi mă întrebasem de ce nu fuseseră doborâţi pentru a face loc păşunilor sau pentru a fi transformaţi în cherestea care, ulterior, putea fi vândută.

După ce ne-am despărţit de Brunulf, noi am călărit spre miazănoapte pe poteca pentru vite care se întindea prin centura de copaci, un adevărat obstacol pus în cale de-a curmezişul potecii pe acea mică, aproape de nesesizat, coamă. Acea coamă se afla la jumătatea distanţei dintre gospodăria aflată în ruină şi vechea fortăreaţă. Deci, Brunulf trebuia să călărească printre copaci pentru a ne întâlni la stâlpul de piatră. Acest gând m-a trezit de tot şi m-a pus în stare de alertă. Bineînţeles! Era atât de simplu! Am renunţat la gândul de a mai dormi. Nu trebuia să mă îmbrac şi să mă încalţ pentru că toţi dormeam, sau încercam să dormim, complet echipaţi, în caz că saxonii de vest ar fi încercat un atac surpriză asupra noastră la colibele unde ne aflam. Mă îndoiam că se va întâmpla aşa, socotind că ei aveau

alte planuri, dar dădusem acest ordin căci nu strica să-mi țin oamenii în alertă. Mi-am atârnat la brâu Răsuflarea-Șarpelui, am ieșit în noapte și am pornit pe potecă înspre miazăzi.

Finan probabil că m-a văzut plecând, căci a alergat să mă prindă din urmă.

– Nu poți dormi?

– Vor ataca miercuri dimineață, am spus.

– Știi sigur?

– Nu sunt chiar sigur. Dar pot paria pe Tintreg contra unui ponei șchiop, pe care tu-l numești cal, că am dreptate. Brunulf va veni să stea de vorbă cu noi pe la mijlocul dimineții și, în acel moment, ei ne vor ataca. În ziua lui Odin, am zâmbit eu în întuneric, și ăsta-i semn bun.

Lăsaserăm în urmă gospodăria și urcam o pantă ușoară acoperită cu pășuni. Auzeam murmurul apei râului în dreapta mea. Luna era acoperită de câțiva nori, dar printre ei pătrundea destulă lumină astfel încât să putem vedea poteca și să distingem pădurea ca o mare barieră între noi și fortăreață.

– Vor ca lupta să se dea acolo, am spus eu arătând către copaci.

– În pădure?

– Pe cealaltă parte, cred. Nu sunt foarte sigur, dar așa mă gândesc.

Finan a făcut câțiva pași în tăcere.

– Dar dacă vor să ne luptăm dincolo de copaci, de ce ne-au spus să așteptăm pe partea asta?

– Pentru că, bineînțeles, asta vor să facem, am zis eu enigmatic. Întrebarea este câți oameni vor aduce cu ei.

– Toți oamenii pe care-i au! a zis Finan.

– Nu, nici vorbă.

– Pari foarte sigur, a zis el neîncrezător.

– M-am înșelat eu vreodată?

– Dumnezeule, vrei să îți înșir toate împrejurările în care ai greșit?

Am râs la rândul meu și i-am spus:

– L-ai întâlnit pe arhiepiscopul Hrothweard. Cum este?

– Oh, e un om simpatic, a răspuns el cu căldură în glas.

– Chiar aşa?

– Nu există cineva mai simpatic decât el. Mi-a amintit de părintele Pyrlig, doar că nu e la fel de gras.

Era o bună recomandare. Pyrlig era un preot galez, un om cu care era plăcut să bei ceva sau alături de care să stai în spatele unui zid de scuturi. Mi-aş fi încredinţat viaţa lui Pyrlig şi chiar mi-a salvat-o de mai multe ori.

– Despre ce aţi vorbit? l-am întrebat pe Finan.

– Săracul, era supărat pe Constantin. M-a întrebat despre el.

– Supărat?

– Ar fi greu să reconstruiască Lindisfarena fără încuviinţarea lui Constantin.

– Constantin ar putea să încuviinţeze, am spus. E creştin. Un fel de creştin.

– Asta i-am spus şi eu.

– A întrebat despre Bebbanburg?

– A întrebat dacă eu cred că, vreodată, Constantin îl va cuceri.

– Şi ce i-ai spus?

– Nu cât trăiesc eu. Doar dacă îi înfometează.

– Ceea ce va şi face la primăvară, am zis eu.

Am mers tăcuţi un timp.

– E ciudat, am rupt eu tăcerea, că Brunulf construieşte o biserică, şi Hrothweard reconstruieşte o mănăstire. E doar o coincidenţă?

– Oamenii construiesc tot timpul.

– De acord, am admis eu, dar tot e ciudat.

– Crezi că ei chiar construiesc o biserică aici? a întrebat el.

Am clătinat din cap.

– Ei trebuie să justifice pentru ce sunt aici, şi ăsta-i un motiv la fel de bun ca oricare altul. Ceea ce vor cu adevărat este un război.

– Pe care-l vei accepta?

– Oare să fac asta?

– Dacă vrei o bătălie, a spus Finan neîncrezător, atunci, da.

– Uite ce plan am în minte, i-am zis. Miercuri, vom termina cu aceşti nemernici, apoi mergem spre miazăzi pentru a-l convinge pe regele Edward să termine cu prostiile, după care vom cuceri Bebbanburgul.

– Atât de simplu?

– Da, am zis, pur şi simplu.

Finan a râs, pe urmă mi-a văzut faţa în lumina lunii.

– Dumnezeule, a zis el, vrei să te lupţi cu Constantin şi cu vărul Domniei Tale? Şi cum Dumnezeu vei face asta?

– Nu ştiu, am spus, dar mă voi întoarce anul ăsta la Bebbanburg. Şi-l voi cuceri.

Am strâns cu putere între degete ciocanul lui Thor de la gât şi l-am văzut pe Finan punând un deget pe crucea lui. Nu ştiam cum voi cuceri fortăreaţa. Ştiam doar că duşmanii mei credeau că mă goniseră de pe pământurile tatălui meu, dar eu îi voi lăsa să creadă acest lucru până când spadele armatei mele vor înroşi acele pământuri.

Am ajuns la stâlpul de piatră care se înălţa lângă potecă. L-am atins, întrebându-mă dacă încă mai posedă acea energie întunecată şi am spus:

– A precizat foarte clar.

– Preotul?

– Să ne întâlnim aici. De ce să nu ne întâlnim lângă pădure? am întrebat. Sau mai aproape de fortăreaţă?

– Domnia Ta ce spune?

– Vrea ca noi să fim aici, am răspuns eu cu mâna încă lipită de marele stâlp de piatră, ca să nu vedem ce se întâmplă de cealaltă parte a pădurii.

Finan se uita la mine încă încurcat, dar nu i-am dat răgaz să-mi pună întrebări. Am continuat să mergem către sud, printre copaci, şi am fluierat din degete. Am auzit un fluierat de răspuns, apoi Eadric a apărut la liziera pădurii. Era probabil cea mai bună iscoadă a mea, un bărbat matur cu iscusinţa nefirească a unui vânător de-a se mişca neauzit prin hăţişul de crengi. Avea cu el un corn în care ar fi suflat în caz că saxonii

de vest ar fi venit dinspre fortăreaţă. Mi-a spus că, de la lăsatul serii, fusese liniște.

– Nici măcar n-au simţit iscoadele noastre, stăpâne, dezgustat în mod evident de lipsa de prudenţă a duşmanului.

– Dacă am dreptate... am început eu.

– ... ceea ce se întâmplă întotdeauna, m-a întrerupt Finan.

– Nişte oameni vor părăsi fortăreaţa mâine. Vreau să-i supraveghezi.

Eadric s-a scărpinat în barbă, apoi s-a strâmbat şi a zis:

– Şi dacă pleacă din partea mai îndepărtată?

– Asta vor şi face, am spus eu sigur pe mine. Poţi găsi un loc de unde să veghezi asupra zidurilor dinspre miazăzi?

Eadric a şovăit puţin. Terenul din jurul fortăreţei era în cea mai mare parte plat, cu doar câteva crânguri sau alte ascunzişuri. Într-un târziu, a încuviinţat:

– Trebuie să fie vreo groapă pe undeva.

– Vreau să ştiu câţi oameni vor pleca din fortăreaţă şi încotro se îndreaptă, am spus eu. Trebuie să mă înştiinţezi mâine după ce se înnoptează.

– Înseamnă că trebuie să găsesc o ascunzătoare în noaptea asta, a zis el prevăzător, căci ar fi putut fi văzut dacă ar fi încercat să-şi găsească un ascunziş la lumina zilei. Şi dacă mă vor găsi mâine... a lăsat el fraza neterminată.

– Spui că ai dezertat, le arăţi crucea şi le zici că te-ai săturat să slujeşti un nemernic de păgân.

– Ceea ce, în mare parte, este adevărat, a spus el, făcându-l pe Finan să râdă.

Toţi trei am continuat drumul prin pădure până am putut vedea meterezele fortăreţei ale căror contururi erau luminate de focurile care ardeau în interior. Poteca pentru vite cobora încet pe o distanţă de peste un kilometru şi jumătate, mergând drept ca un zid roman peste păşune. Peste două dimineţi, Brunulf va veni pe această potecă împreună cu unsprezece oameni şi, fără nici o îndoială, cu un refuz plin de regrete de a plăti vreun ban lui Sigtryggr.

– Dacă Brunulf are minte, și eu cred că are, am spus, va trimite iscoade pentru a fi sigur că nu-i întindem vreo cursă în pădure.

Pădurea era cheia. Era o suprafață de teren cu arbori bătrâni, trunchiuri căzute, iederă încâlcită și arbuști țepoși. Mă întrebam de ce nu avea nimeni grijă de ea, de ce pădurarii nu curățaseră tufișurile și crengile uscate, de ce nu se folosise lemnul pentru foc și de ce falnicii stejari nu fuseseră transformați în cherestea de calitate. M-am gândit că, probabil, e o chestiune ce ține de proprietate și, până când un tribunal nu dădea o hotărâre, nimeni nu putea să revendice drepturi asupra pădurii.

– Și dacă noi pregătim o ambuscadă aici, am continuat eu, și Brunulf trimite mai întâi iscoade, o va descoperi.

– Deci, fără ambuscadă, a zis Finan.

– Acesta e cel mai bun loc, am spus, așa că aici trebuie s-o organizăm.

– Dumnezeule! s-a rugat Finan dezamăgit.

– Dacă mi-ai cere să iscodesc toată pădurea, stăpâne, a mormăit Eadric, nu aș putea. E prea mare. Aș putea să scotocesc până la o aruncătură de băț de fiecare parte a potecii.

– Și dacă aș fi Brunulf, a adăugat Finan, nu m-aș teme deloc de o ambuscadă aici.

– Nu? De ce? am întrebat eu.

– Pentru că se poate vedea de la fortăreață! Când călărește către locul în care știe că ne vom întâlni? Dacă vrem să-l omorâm, de ce să nu așteptăm până ajunge la stâlpul de piatră? De ce să-l omorâm acolo unde se vede din fortăreață?

– Probabil ai dreptate, am zis eu, și acest mod de a gândi m-a liniștit puțin, chiar dacă Finan se înșela. M-am adresat apoi lui Eadric. Probabil că mâine va trimite iscoade aici pentru a cerceta terenul înainte de ziua lui Odin, așa că spune-le oamenilor să plece înainte să se crape de ziuă.

Păream sigur, dar îndoielile mă chinuiau. Brunulf va inspecta oare pădurea în ziua lui Odin, înainte de a o străbate cu oamenii lui? Eadric avea dreptate, era o pădure mare, dar un călăreț o putea

traversa în galop destul de repede, chiar dacă cercetarea prin arbuştii deşi ar cere timp. Dar nu vedeam alt loc mai potrivit pentru o ambuscadă.

– Şi de ce vrei să stăm la pândă aici? m-a întrebat din nou Finan. În felul ăsta, doar i-ai putea atrage pe cei trei sute de saxoni furioşi de la fortăreaţă! A mişcat din cap către colibe şi a continuat: Dacă-l aşteptăm până ajunge la stâlpul de piatră, putem să-i măcelărim, şi nimeni din fortăreaţă nu va şti nimic. Nu ne vor vedea!

– E-adevărat, foarte adevărat, am zis.

– Şi-atunci de ce? a întrebat el.

– Gândesc aşa cum gândeşte şi inamicul, am adăugat eu. Întotdeauna trebuie să organizezi bătăliile din punctul de vedere al duşmanului.

– Dar...

– Nu vorbi aşa de tare, l-am redus eu la tăcere. Ai putea trezi trei sute de saxoni furioşi.

Nici nu putea fi vorba să trezeşti nişte oameni aflaţi atât de departe, dar îmi plăcea să-l pun în încurcătură pe Finan.

– Hai să plecăm de aici, am spus eu şi mi-am condus tovarăşii către apus, mergând în câmp deschis pe lângă liziera pădurii.

La lumina zilei, am fi putut fi văzuţi de pe zidurile fortăreţei, dar mă îndoiam că straiele noastre închise la culoare ar fi putut fi desluşite pe fondul negru al pădurii dese. Terenul cobora în pantă lină către râu, dar era o pantă înşelătoare, mai abruptă decât părea. Dacă una dintre iscoadele lui Brunulf ar călări pe această parte, n-ar da mare atenţie drumului şi ar putea trage concluzia că nimeni nu pregăteşte o ambuscadă în partea de jos a pădurii împotriva oamenilor de pe drum, pur şi simplu pentru că cei care ar sta la pândă nu şi-ar putea vedea victima. Acest lucru mi-a trezit oarecare speranţă.

– Nu ne vor trebui mai mult de cincizeci de oameni, toţi călare, am spus eu. Îi vom ascunde între copacii din partea de jos şi vom pune nişte iscoade în partea de sus a pantei ca să ne anunţe când se va apropia Brunulf de pădure.

– Dar... a început Finan din nou.

– Cincizeci ar trebui să fie de ajuns, l-am întrerupt eu. Dar sigur că depinde câți oameni vor ieși mâine din fortăreață.

– Cincizeci de oameni! a protestat Finan. Și saxonii de vest au peste trei sute. A mișcat din cap către miazăzi și a continuat: Trei sute! Și doar la un kilometru distanță.

– Bieții nemernici nevinovați, am zis. Nici nu se gândesc ce o să li se întâmple!

Ne-am întors pe același drum.

– Să încercăm să dormim.

Eu însă am rămas treaz, făcându-mi griji că poate m-am înșelat.

Pentru că, dacă era așa, Northumbria era condamnată.

A doua zi, am fost foarte furios.

Lady Æthelflaed, stăpâna Merciei, făcuse pace cu Sigtryggr, iar acesta cedase pământuri bogate și burguri extraordinare pentru a garanta această pace. Această cedare de pământ i-a supărat pe unii dintre nobilii danezi din Northumbria de Sud, care nu mai consimțeau acum să îl ajute. Cu toate astea, noi nu știam dacă acest lucru însemna și că vor refuza să lupte în caz de invazie, căci nu fusese cazul. Ceea ce știam era că solii saxonilor de vest fuseseră martori la semnarea tratatului de pace, se duseseră la biserica din Ledecestre ca să asiste la depunerea jurămintelor și aduseseră aprobarea scrisă a regelui Edward pentru pacea pe care sora sa o negociase.

Nimeni nu putea fi păcălit, bineînțeles. Sigtryggr cumpărase pacea, dar doar pentru un timp. Saxonii de vest cuceriseră Anglia de Est, făcând din acest mândru ținut parte a Wessexului, în timp ce Æthelflaed a restabilit frontiera acolo unde fusese înainte ca danezii să vină și să devasteze Britania. Totuși, anii de războaie însângeraseră armata Wessexului, a Merciei și a Northumbriei, așa că tratatul de pace fusese primit cu bucurie, căci oferea celor trei țări răgazul să-și instruiască noi luptători

tineri, să repare zidurile, să toarne vârfuri de suliţe şi să căptuşească cu fier scuturile făcute din salcie. Şi a dat Merciei şi Wessexului timp să-şi creeze armate noi şi mai mari care, până la urmă, să tălăzuiască spre miazănoapte şi, astfel, să unească tot poporul saxon într-o ţară nouă cu numele de Englaland.

Acum, Wessexul voia să rupă pacea, şi asta mă înfuria.

Sau, mai curând, o facţiune de la curtea Saxoniei de Vest nu dorea această pace. Ştiam asta, pentru că oamenii mei din Wintanceaster mă ţineau la curent. Doi preoţi, proprietarul unei taverne, paharnicul regelui Edward şi încă alţi vreo doisprezece oameni trimiseseră mesaje care au fost aduse în nord de către negustori. Unele mesaje erau scrise, altele doar şoptite la ureche şi transmise mie după câteva săptămâni. Toate mesajele din ultimul an adevereau ştirea că Æthelhelm, primul sfetnic şi socrul lui Edward, insista pentru o invadare rapidă a Northumbriei. Frithestan, episcopul de Wintanceaster şi un înverşunat susţinător al lui Æthelhelm, ţinuse la Crăciun o predică defăimătoare, în care se plângea că nordul este încă sub stăpânire păgână şi se întreba de ce luptătorii creştini din Wessex nu îndeplineau voia Dumnezeului răstignit pe cruce prin a-i nimici pe Sigtryggr şi pe alţi danezi sau vikingi de la sud de graniţa scoţiană. Soţia lui Edward, Ælflæd, a răsplătit predica de Crăciun a episcopului dăruindu-i un patrafir brodat cu multă grijă, o maniplă[1] tivită cu granate şi trei pene din coada cocoşului care cântase de trei ori atunci când cineva spusese lucruri care nu erau pe placul Dumnezeului răstignit pe cruce. Edward nu i-a dăruit nimic, ceea ce a confirmat zvonurile despre faptul că Edward şi soţia lui aveau păreri diferite nu doar despre oportunitatea invadării Northumbriei, ci despre absolut orice. Edward nu era fricos, el condusese cu măiestrie

[1] Traducere aproximativă a cuvântului englez *maniple* care desemnează o bandă de stofă pe care preoţii catolici o purtau pe braţul stâng în timpul liturghiilor începând din secolul al IX-lea până în 1965, când a fost eliminată printr-o hotărâre a Conciliului Vatican II

armatele sale în Anglia de Est, dar avea nevoie de timp pentru a-și impune autoritatea în teritoriile pe care le cucerise; trebuia să numească episcopi, să construiască biserici, să ofere pământuri celor care-l urmaseră în campanie, să fortifice zidurile din jurul orașelor cucerite.

– În timp, în timp vom cuceri nordul, a promis el consiliului regal. Dar nu încă.

Numai că Æthelhelm nu voia să aștepte.

Și nu pot să-l învinovățesc pentru asta. Până în momentul în care ginerele meu a devenit rege în Eoferwic, eu o îndemnasem la fel pe Æthelflaed, spunându-i în repetate rânduri că danezii din nord sunt dezorganizați, vulnerabili și ușor de cucerit. Dar ea, la fel ca Edward, avea nevoie de timp pentru că voia să aibă siguranța unor armate mai mari, și așa se face că noi nu am mai insistat. Acum, eu eram cel vulnerabil. Constantin fura din teritoriile de la miazănoapte, iar Æthelhelm, cel mai puternic ealdorman din Wessex, căuta o scuză pentru a invada sudul; Northumbria era gata să fie cucerită, dar Æthelhelm dorea o victorie asupra lui Sigtryggr dintr-un singur motiv, și anume pentru a fi sigur că nepotul său va fi regele Englalandul unit.

Edward, regele Wessexului și ginere al lui Æthelhelm, se însurase în secret, cu mult înainte de a deveni rege, cu o fată din Kent. A avut un băiat, Æthelstan, a cărui mamă a murit la naștere. Pe urmă, Edward s-a însurat cu fiica lui Æthelhelm, Ælflæd, și a avut mai mulți copii, dintre care unul, Ælfweard, era socotit ætheling, prinț moștenitor al Wessexului. După părerea mea, nu era. Æthelstan era mai în vârstă; era un copil legitim în ciuda zvonurilor cum că era un bastard; era un tânăr viteaz, curajos și cu prestanță. Sora lui Edward, Æthelflaed, susținea, ca și mine, pretențiile lui Æthelstan de a fi desemnat moștenitor, dar ni se opunea cel mai bogat și mai influent ealdorman din Wessex. Nu aveam nici o îndoială că Brunulf și oamenii lui se aflau în Northumbria pentru a provoca războiul pe care îl dorea Æthelhelm. Ceea ce însemna că cei care doreau pacea în Wessex se înșelaseră și că Æthelhelm avea dreptate, și el va

căpăta renumele acelui om care a unit saxonii într-o singură naţiune, şi acest renume îl va face invulnerabil. Nepotul lui va deveni rege, iar Æthelstan, la fel ca Northumbria, va fi osândit.

Trebuia, deci, să-l opresc pe Brunulf şi să-l apăr pe Æthelhelm.

Cu cincizeci de oameni.

Ascuns în pădure.

La răsăritul soarelui.

Eram între copacii din partea de jos a pădurii cu mult înainte ca prima geană de lumină să apară spre răsărit. Păsări speriate fâlfâiau din aripi prin frunziş la venirea noastră, şi mă temeam ca nu cumva iscoadele saxonilor de vest să-şi dea seama că noi am produs tulburarea păsărilor, dar, dacă într-adevăr Brunulf avea iscoade prin pădure, nimeni nu a dat alarma. El trimisese nişte călăreţi să inspecteze pădurea înainte de căderea nopţii, dar aceştia acţionaseră într-un mod complet dezorganizat şi, pentru că eu retrăsesem iscoadele mele, nu au găsit nimic; totuşi, mă temeam să nu fi lăsat nişte santinele care să păzească pădurea pe timpul nopţii. Se pare că nu o făcuse şi, pe cât îmi dădeam seama, doar păsările speriate şi lighioanele ascunse în întuneric prinseseră veste de sosirea noastră. Am descălecat, ne-am făcut cu greu drum printre arbuştii deşi şi, odată ajunşi aproape de liziera sudică a pădurii, am rămas în aşteptare, pe măsură ce în pădure se aşternea liniştea.

Ştiam că va fi o aşteptare lungă, pentru că Brunulf nu va părăsi fortăreaţa până nu se va lumina complet, dar nu am vrut să ajungem în pădure după răsăritul soarelui, când vederea păsărilor zburând din copaci, ar fi putut alarma pe saxonii de vest. Finan, încă încurcat de planul meu, a încetat să mă mai bată la cap şi acum stătea cu spatele lipit de trunchiul acoperit de muşchi al unui stejar doborât şi îşi ascuţea cu o piatră spada care era deja la fel de tăioasă ca foarfecele celor trei Parce. Fiul meu juca zaruri cu doi dintre oamenii lui. L-am luat deoparte pe Berg şi i-am spus:

– Trebuie să vorbim.

– Am făcut ceva rău? m-a întrebat el, neliniștit.

– Nu! Am o treabă pentru tine.

Ne-am îndreptat spre un loc de unde nu puteam fi auziți. Îmi plăcea Berg Skallagrimmrson și aveam încredere deplină în el. Era un viking tânăr, puternic, credincios și iscusit. I-am salvat viața, și asta îl făcea să-mi fie credincios, dar devotamentul lui depășea simpla recunoștință. Era mândru să fie unul dintre oamenii mei, atât de mândru încât încercase să-și picteze semnul meu cu cap de lup pe obraz și se simțea jignit întotdeauna când oamenii îl întrebau de ce are desenate capete de porc pe față. Am făcut o pauză înainte de a-i vorbi, dar știam că este un om minuțios, demn de încredere și, în ciuda firii sale domoale, era un tip inteligent.

– La sfârșitul acestei zile, voi pleca spre miazăzi, i-am spus.

– Spre miazăzi?

– Dacă totul se termină cu bine, da. Dar dacă se termină rău? am ridicat eu din umeri și mi-am atins ciocanul lui Thor de la gât.

De când părăsiserăm bordeiele, căutasem și încercasem să văd prevestiri, dar nimic nu îmi arătase încă voința zeilor. În afară de faptul că era ziua lui Odin, și asta era, cu siguranță, un semn bun.

– Ne vom lupta, nu-i așa?

Părea neliniștit, ca și cum s-ar fi temut că nu va avea ocazia să-și folosească spada.

– Vom lupta, dar mă aștept să fie doar treizeci de inamici, am spus, sperând că așa va fi.

– Doar treizeci? a rostit Berg dezamăgit.

– Poate chiar mai puțini.

Eadric se întorsese seara trecută cu veștile pe care le așteptam. Un grup de călăreți – și Eadric numărase vreo douăzeci și cinci spre treizeci – părăsiseră fortăreața și călăriseră spre miazăzi. Eadric se ascunsese într-un șanț nu departe de saxonii de vest, așa că a putut să-i vadă pe călăreți și să știe dacă s-au dus

spre răsărit sau spre apus după ce au ieşit dincolo de metereze. Mă gândeam că spre răsărit, dar numai la lumina zilei s-ar fi văzut cum s-a întâmplat de fapt.

– Dar aceşti treizeci de nemernici se vor lupta ca leii, am continuat eu.

– Asta-i bine, a zis Berg fericit.

– Şi vreau prizonieri!

– Da, stăpâne, a spus el respectuos.

– Prizonieri, am repetat. Şi nu vreau să măcelăreşti cu veselie orice om pe care-l întâlneşti în cale.

– N-o voi face, promit, a adăugat el, atingând ciocanul lui Thor care-i atârna la gât.

– Şi când totul se va termina, eu voi porni către miazăzi, iar tu vei merge către miazănoapte. Îţi voi da bani, foarte mulţi bani!

N-a zis nimic, doar s-a uitat la mine cu ochii larg deschişi şi cu un aer grav.

– Îţi dau opt oameni să-i iei cu tine, toţi vikingi sau danezi, şi trebuie să găseşti drumul înapoi către Eoferwic.

– Eoferwic, a repetat el, şovăind.

– Jorvik! am zis eu, folosind de această dată numele viking, iar el s-a luminat la faţă. În Jorvik vei cumpăra trei corăbii.

– Corăbii!

Părea nelămurit.

– Ştii, chestiile alea mari din lemn care plutesc.

– Ştiu ce este o corabie, stăpâne, m-a asigurat el cu un aer serios.

– Bine! O să cumperi trei corăbii, fiecare pentru un echipaj cam de treizeci până la cincizeci de oameni.

– Corăbii de luptă, stăpâne? m-a întrebat. Sau pentru comerţ?

– Corăbii de luptă, şi am nevoie de ele imediat. Poate în două săptămâni? Nu ştiu. Poate mai mult. Şi, odată ajunşi în Eoferwic, să nu intraţi în oraş. Cumpăraţi-vă de mâncare de la taverna Raţa. Îţi aduci aminte unde este?

– Îmi aduc aminte, stăpâne, a încuviinţat din cap. E în afara oraşului, nu-i aşa? Dar să nu intrăm în Eoferwic?

– S-ar putea să fiți recunoscuți. Așteptați la tavernă. Veți avea multă treabă de făcut cu călăfătuiala corăbiilor pe care o să le cumpărați. Dacă mergeți în oraș, cineva tot o să vă recunoască și va ști că sunteți în serviciul meu.

Mulți oameni din acel oraș îi văzuseră pe oamenii mei trecând pe acolo, și unul dintre oamenii aceia și-ar fi putut lesne aminti acest viking înalt, arătos, cu părul lung și cu capete de lup pictate pe obraji; chiar voiam ca ei să-și aducă aminte de el.

Berg era un tânăr admirabil, dar care nu știa să fie viclean. Deloc. Nu putea să spună o minciună convingătoare și apoi să pară liniștit, iar dacă mințea, atunci se înroșea la față, își târșâia picioarele și parcă suferea; într-un cuvânt, puteai avea încredere în el. Dacă i-aș fi cerut lui Berg să țină misiunea secretă, așa ar fi făcut; dar el putea fi recunoscut, și chiar asta îmi doream.

– Poți păstra o taină? l-am întrebat.

– Da, stăpâne! Și-a atins ciocanul lui Thor de la gât. Pe onoarea mea!

Mi-am coborât vocea, obligându-l să vină mai aproape.

– Nu putem captura Bebbanburgul, i-am spus.

– Nu putem, stăpâne? a rostit dezamăgit.

– Scoțienii sunt acolo, și oricât de mult mi-aș dori o bătălie, nu mă pot lupta cu o națiune întreagă, i-am zis. Iar scoțienii sunt ticăloși cruzi.

– Am auzit și eu, a confirmat el.

Am coborât și mai mult vocea și i-am spus:

– Deci, vom merge în Frizia.

– Frizia! a rostit el vădit surprins.

– Șșșș! i-am făcut eu semn să tacă, deși nimeni nu ne putea auzi. Saxonii vor invada Northumbria, scoțienii vor stăpâni nordul, iar nouă nu ne mai rămâne nici un loc unde să trăim, i-am spus eu. Deci, trebuie să traversăm marea. Vom găsi teritorii noi. Vom avea un loc al nostru acolo, dar nimeni nu trebuie să știe.

Și-a atins din nou ciocanul lui Thor.

– Nu voi spune nimic, stăpâne! Promit!

– Singurii oameni cărora le poţi spune sunt cei de la care vei cumpăra corăbiile, pentru ca ei să ştie că avem nevoie de corăbii solide cu care să putem traversa marea. Şi-i poţi spune şi lui Olla, cel care are taverna Raţa, dar nimănui altcuiva.

– Nimănui, stăpâne! Jur!

Spunând acest lucru doar câtorva oameni eram sigur că zvonul va circula prin tot Eoferwicul şi prin jumătate de Northumbria înainte de apusul soarelui. În acest fel, într-o săptămână sau cam aşa ceva, vărul meu va auzi că eu părăsesc Britania şi că mă îndrept spre Frizia navigând.

S-ar putea ca vărul meu să fie sub asediu, dar el poate primi şi trimite mesageri. Exista o ieşire secretă la meterezele dinspre mare, o mică deschizătură în peretele din lemn, ce conducea spre vârful stâncii. Bebbanburgul nu putea fi atacat pe aici pentru că era imposibil să te apropii de această deschizătură fără a fi văzut. Cel care ar fi vrut să ajungă la ea ar fi trebuit să meargă de-a lungul plajei pustii şi să se cațăre pe un versant abrupt până sub meterezele înalte. Un om poate face acest lucru fără a fi văzut doar în timpul nopţii, dar tatăl meu insistase întotdeauna ca această deschizătură să fie blocată pe interior; sunt sigur că şi vărul meu făcea acelaşi lucru. Bănuiam că el ar putea lăsa să treacă oameni prin acea deschizătură şi nu aveam nici o îndoială că vestea de a-mi fi cumpărat corăbii va ajunge probabil la urechile lui. Poate că nu ar crede povestea cu Frizia, dar Berg a crezut-o, şi el este atât de sincer încât spusele lui vor fi extrem de convingătoare. În cel mai rău caz, vestea îl va face pe vărul meu să se întrebe ce intenţii am.

– Ţine minte, le spui doar oamenilor care-ţi vor vinde corăbiile şi-i poţi spune şi lui Olla. Poţi avea încredere în Olla.

Ştiam că Olla nu va rezista tentaţiei de a răspândi zvonul.

– Olla, a repetat Berg numele.

– La taverna lui veţi găsi tot ce vă trebuie, am continuat eu. Bere mai acătării, mâncare bună şi târfe drăguţe.

– Târfe, stăpâne?

– Fete care...

– Da, știu și ce înseamnă târfe, a zis el, dezaprobator.

– Și Olla are o fată care caută să se mărite, i-am spus.

– Și e drăguță, stăpâne? a întrebat el, luminându-se la față.

– O cheamă Hanna și este delicată ca un porumbel, catifelată ca untul, ascultătoare ca un cățel și frumoasă ca un răsărit de soare. Cel puțin ultima comparație era adevărată. M-am uitat către răsărit și am văzut că cerul era atins de prima rază pală de lumină. Și acum, iată cel mai important lucru, am continuat eu. Olla știe că ești omul meu, dar nimeni altcineva nu trebuie să știe, nimeni! Dacă te întreabă cineva, spui că ai venit din partea de miazăzi a Northumbriei și că ai părăsit țara înainte de invazia saxonilor. Că te întorci în țara ta traversând marea. Că pleci din Britania și că mergi altundeva.

S-a încruntat.

– Înțeleg, stăpâne, dar... s-a oprit el, profund nemulțumit că trebuie să plece de la înfruntarea cu dușmanii.

Era un tânăr foarte viteaz.

– O să-ți placă în Frizia, i-am spus eu pe un ton serios.

Înainte de a mai spune ceva, Rorik, servitorul meu, a venit în goană printre copaci, evitând spinii.

– Stăpâne! Stăpâne!

– Liniște! Liniște! i-am spus eu.

– Stăpâne! a zis ghemuindu-se lângă mine. Cenwulf m-a trimis la Domnia Ta. Vin niște călăreți de la fortăreață.

– Câți?

– Trei.

Iscoade, m-am gândit eu. Îi plasasem pe Rorik și pe Cenwulf, împreună cu alte două santinele, sus pe un povârniș, într-un loc de unde puteau vedea ce se întâmplă spre sud la fortăreață.

– Vorbim mai târziu, i-am spus lui Berg și m-am întors acolo unde cei cincizeci de oameni ai mei mă așteptau și le-am cerut să păstreze tăcere.

Cele trei iscoade au mers pe potecă în pădure, dar nu și-au dat silința să vadă ce se întâmplă spre răsărit sau spre apus. Au părut că zăbovesc ceva timp. Cenwulf, care-i urmărea, mi-a

spus că au mers spre liziera de nord a pădurii de unde îi puteau vedea pe cei zece oameni ai mei cu caii fără călăreți adunați lângă stâlpul de piatră din depărtare, și această privelişte se pare că i-a liniştit, căci au făcut cale-ntoarsă spre sud. Mergeau încet, evident mulțumiți că nici un pericol nu-i pândea dintre copaci. Soarele era deja sus, strălucind orbitor spre răsărit și îmbrăcând în aur încandescent puținii nori diafani de pe cer. Se anunța o zi frumoasă, cel puțin pentru noi. Dacă așa va fi. Dacă...

L-am trimis pe Rorik înapoi să se alăture santinelelor ascunse. Nu s-a întâmplat nimic deosebit. Un cerb se plimba pe pășunea din partea de sus a pădurii și adulmeca aerul, dar, apoi, a auzit un zgomot și s-a întors în pădure. Eram tentat să mă alătur și eu santinelelor ca să văd și eu fortăreața, dar am rezistat impulsului. Dacă eu m-aș fi uitat la metereze, nu s-ar fi întâmplat ceva mai repede și, cu cât ne mișcam mai puțin, cu atât mai bine. Auriul de pe marginea norilor se transformase în alb lăptos. Transpiram sub îmbrăcămintea mea de luptă. Sub zale, purtam o vestă de piele, iar pantalonii de lână erau băgați în cizmele îngreunate de fâșiile de oțel fixate în piele. Antebrațele îmi erau acoperite cu inele de argint și de aur, semnele războinicului. La gât, îmi atârna un lanț de aur și un ciocan de os prins cu o bridă de lanț. Răsuflarea-Șarpelui îmi atârna la brâu, iar scutul, coiful și sulița stăteau sprijinite de un copac.

– Poate că nici n-o să vină, a mormăit Finan pe la mijlocul dimineții.

– Brunulf va veni.

– Nu are de gând să plătească nimic, așa că de ce ar veni?

– Pentru că dacă nu vine, atunci nu poate avea loc nici o bătălie, am spus eu.

Finan se uita la mine de parcă ar fi văzut un lunatic smintit. Voia să mai spună ceva când, deodată, a apărut Rorik cu răsuflarea tăiată.

– Stăpâne..., a început el.

– Au părăsit fortăreața? l-am întrerupt eu.

– Da.

– Ți-am spus eu, i-am zis lui Finan. Apoi m-am întors către Rorik: Câți sunt?

– Doisprezece, stăpâne.

– Au și o flamură?

– Da, cu un vierme pe ea.

Se referea la flamura cu dragon a Wessexului, ceea ce mă așteptam. L-am mângâiat pe cap pe Rorik, i-am spus să rămână cu mine și le-am cerut oamenilor mei să fie pregătiți. Ca și ei, mi-am pus coiful cu căptușeala lui de piele îmbâcsită și murdară. Era cel mai frumos coif al meu, cu lupul de argint ghemuit în vârful lui. L-am tras în jos peste urechi, am încheiat apărătorile pentru obraji și l-am lăsat pe Rorik să strângă șireturile sub bărbie. Mi-a înnodat la gât mantia de culoare închisă, mi-a dat mănușile și mi-a ținut calul până l-am încălecat, folosindu-mă de un buștean căzut la pământ pentru a mă urca. M-am așezat în șaua pusă pe Tintreg, am luat scutul greu, căptușit cu fier, de la Rorik. Mi-am băgat brațul stâng prin mâner și l-am strâns cu putere.

– Sulița, am cerut eu. Și, Rorik?

– Da, stăpâne.

– Stai în spate. Departe de belele.

– Da, stăpâne, a răspuns el cam prea repede.

– Vorbesc foarte serios, băiat îngrozitor ce ești. Tu ești purtătorul meu de drapel, nu un luptător. Nu încă.

Îmi pusesem podoabe de război. De obicei, nu purtam mantie, mă lipseam de inelele pentru brațe și-mi puneam doar un coif simplu. Dar, în momentele care aveau să vină, urma să decid soarta a trei națiuni, și pentru asta trebuia să fac impresie. Am atins cu mâna gâtul lui Tintreg și m-am uitat la Finan pe care aurul și argintul străluceau în razele soarelui, ca și pe mine. M-am uitat înapoi și am văzut că cei cincizeci de oameni ai mei erau toți călare.

– Acum, mergeți încet și în liniște, le-am spus. Nu e nevoie să ne grăbim!

Am condus caii afară din pădure către locul de păşunat. Doi iepuri au alergat către râu. Eram încă pe terenul din partea de jos unde nu puteam fi văzuţi nici de către cei din fortăreaţă, nici de către Brunulf care-şi conducea către nord oamenii care nu bănuiau nimic, pe poteca pentru vite ce ducea la piatra din spatele pădurii. Mă bazam pe Cenwulf, un bărbat cu experienţă, ca să-mi dea un semn.

– Acum aşteptăm.

– De ce nu aştepţi până când nu vor mai fi văzuţi din fortăreaţă? m-a întrebat Finan cu acreală în glas.

– Pentru că nu am ales acest loc ca să ne luptăm, am spus eu, năucindu-l şi mai mult. Apoi am vorbit mai tare astfel încât toţi oamenii mei să mă audă, dar încrezător că spusele mele nu vor trece dincolo de valea plină de iarbă în care ne ascundeam: Atunci când vom pleca de aici, veţi vedea doisprezece oameni călărind sub flamura Wessexului. Sarcina noastră este să-i protejăm! Aceşti oameni trebuie să rămână în viaţă. Vor fi atacaţi de douăzeci şi cinci–treizeci de oameni! Îi vreau prizonieri pe aceşti oameni! Omorâţi câţiva, dacă trebuie, dar am nevoie de prizonieri! Mai ales de conducătorii lor! Uitaţi-vă după platoşele şi coifurile cele mai bogate şi faceţi tot ce e posibil pentru a-i captura pe acei nemernici!

– Oh, Dumnezeule, acum înţeleg, a spus Finan.

– Vreau prizonieri! am repetat eu.

Rorik a sărit în şa şi a ridicat steagul cu cap de lup şi, chiar în acel moment, Cenwulf a apărut la marginea pădurii, agitându-şi braţele deasupra capului. Am atins ciocanul lui Thor care-mi atârna la gât prins de lanţul de aur.

– Să pornim! am strigat eu. Înainte, marş!

Cred că Tintreg se cam plictisise să tot aştepte. A fost de ajuns doar o uşoară atingere a pintenilor pentru ca el să facă un salt înainte. M-am lipit de grumazul lui şi cu toţii ne-am cărărat pe panta scurtă cu sulişele coborâte pe măsură ce ne apropiam de vârf.

– Când ți-ai dat seama? m-a întrebat Finan țipând.

– Acum două nopți.

– Ai fi putut să-mi spui!

– M-am gândit că e limpede!

– Nebunaticule! a zis el, plin de admirație.

Am ajuns pe creastă și am văzut că zeii erau de partea mea.

Lângă noi, pe potecă, la mai puțin de un sfert de kilometru, se aflau Brunulf și călăreții lui. Se opriseră și priveau cu uimire spre răsărit unde se iviseră alți călăreți. Aceștia purtau scuturi și-și scoseseră spadele. L-am văzut pe Brunulf întorcându-se spre miazăzi. Doi preoți cu robe negre îl însoțeau, și un altul, cuprins de panică, se îndrepta spre pădure; Brunulf a țipat la el să se întoarcă. L-am văzut cum arată spre fortăreață, dar era deja prea târziu.

Prea târziu, deoarece călăreții galopau pentru a le tăia retragerea. Vedeam vreo treizeci dintre ei, dar când plecaseră din fortăreață, zilele trecute, mărșăluiseră sub flamura cu dragon a saxonilor de vest; acum, aveau flamura cu securea roșie. Aceasta era departe, dar era foarte mare, securea roșie se vedea foarte clar și era desenată și pe scuturile călăreților.

Era simbolul lui Sigtryggr, dar oamenii nu erau ai lui. Erau saxoni de vest care se pretindeau a fi danezi, saxoni de vest care aveau ordin să-i măcelărească pe confrații lor saxoni de vest și, astfel, să provoace un război. Brunulf și însoțitorii lui urmau să moară sub ochii camarazilor lor din fortăreață care le-ar fi transmis lui Æthelhelm și lui Edward că perfizii de northumbrieni acceptaseră un armistițiu, ca apoi să atace și să le omoare solii. Era un plan isteț, fără îndoială ticluit de Æthelhelm însuși. El voia să provoace un război, dar aflase că Sigtryggr era gata să se abțină și să facă într-adevăr orice pentru a evita o confruntare, așa încât dacă Sigtryggr nu-i va ataca pe oamenii lui Edward, atunci luptătorii lui Æthelhelm vor purta simbolul securii roșii și-i vor omorî ei înșiși.

Numai că noi eram acolo, iar eu eram pregătit să mă răzbun.

Vărul meu era încă în Bebbanburg.

Æthelhelm încerca să-i distrugă pe fiica mea şi pe soţul ei.

Constantin mă umilise, alungându-mă de pe pământul meu strămoşesc.

N-o mai văzusem pe Eadith, femeia mea, de o lună.

Aşa că cineva trebuia să plătească pentru toate acestea.

Cinci

În primele momente, nici Brunulf, nici vreunul dintre oamenii lui nu ne-au văzut. Nu puteau să-şi ia ochii de la călăreţii care veneau dinspre partea de răsărit, călăreţi înarmaţi cu scuturi şi spade northumbriene, călăreţi hotărâţi să ucidă. Prima pornire a lui Brunulf a fost să se întoarcă la fortăreaţă, dar jumătate din călăreţii atacatori cotiseră spre sud pentru a-i tăia retragerea. Apoi unul dintre oamenii lui s-a uitat spre apus şi ne-a văzut venind. A scos un strigăt de alarmă, iar Brunulf s-a întors; eram destul de aproape ca să văd panica întipărită pe faţa lui. Venise până aici pentru a vorbi despre pace şi, în loc de asta, moartea îl pândea din două părţi. Purta zale, dar nu avea coif. Nici scut. Iar cei doi preoţi care-l însoţeau nu erau protejaţi de nimic. Brunulf şi-a scos spada pe jumătate, apoi a ezitat, sperând poate că, dacă nu opunea rezistenţă, i s-ar fi oferit şansa să se predea.

– Suntem de partea voastră! am strigat la el. Era însă prea uluit sau prea înfricoşat ca să înţeleagă. Brunulf, suntem de partea voastră! am zbierat eu la el.

Berg şi fiul meu au dat pinteni cailor ca să mi se alăture, câte unul de fiecare parte, şi mi-am dat seama că se înţeleseseră să mă apere. L-am mânat pe Tintreg spre dreapta mea pentru a împinge calul lui Berg mai departe.

– Nu mă mai încurca, am mârâit eu.

– Ai grijă, stăpâne! a strigat el. Eşti... Probabil voise să spună „bătrân", dar s-a gândit că e mai înţelept să nu continue.

Oamenii care purtau flamura lui Sigtryggr ne văzuseră şi, nelămuriţi, au încetinit. Jumătate din ei se întorseseră către grupul lui Brunulf şi l-am auzit pe unul dintre ei strigând că trebuie să atace, dar altul a ţipat că ar trebui să se retragă, şi această confuzie a semnat condamnarea lor.

Ne-am îndreptat către Brunulf şi oamenii lui.

– Suntem de partea voastră! i-am strigat din nou şi l-am văzut încuviinţând din cap.

Am trecut pe lângă el. Aveam suliţe şi alergam în galop, în timp ce duşmanii, mai puţini la număr, aveau doar spade şi nu ştiau ce-ar trebui să facă. Unii, care şovăiau, rămaseseră înlemniţi, în timp ce alţii îşi întorseseră caii şi îi zoriseră spre răsărit. Unul singur, cuprins de groază şi de nedumerire, şi-a îndemnat calul către noi. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să ţin suliţa la nivel şi să mă pregătesc pentru a lovi. Clocoteam de furie. L-am întors pe Tintreg către dreapta şi am împins înainte mânerul de frasin neşlefuit al suliţei cu toată forţa dată de mişcarea mea şi a calului. Lama suliţei a atins uşor marginea scutului său, a pătruns prin zale, a străpuns îmbrăcămintea, pielea şi muşchii şi i-a spintecat pântecele. Am tras suliţa înapoi, i-am smuls coiful şi l-am aruncat din şa. Sângele se scurgea de pe vârful suliţei. Piciorul lui stâng se prinsese în scăriţa de la şa, aşa că a fost târât în timp ce el urla îngrozitor; iarba era acum înroşită de o dâră de sânge.

– Nu sunt chiar aşa de bătrân, i-am spus lui Berg şi am scos Răsuflarea-Şarpelui din teacă.

– Prizonieri! a strigat Finan, şi am presupus că ţipă la mine pentru că ignorasem în mod evident propria stăruinţă de a lua prizonieri.

Am atacat apoi un om care a reuşit să-şi ridice scutul pentru a para lovitura de spadă. Am observat că securea roşie strălucea, fiind pictată de curând pe un simbol mai vechi, doar pe jumătate răzuit spre marginile scutului de salcie. Omul a vrut să mă lovească, dar a ratat lovitura, şi lama spadei a atins doar marginea şeii calului. Figura lui bărboasă, încadrată de un coif bine strâns, era schimonosită de o sălbăticie disperată,

care s-a schimbat dintr-odată în oroare, iar ochii i s-au căscat când spada lui Berg i-a pătruns în spate. Lovitura a fost atât de năprasnică încât vârful spadei a împins în față zalele de pe pieptul lui. A deschis gura, am observat că era ştirb, apoi sângele i-a ieşit gâlgâind pe gură.

– Îmi pare rău, stăpâne, încă unul care nu va fi prizonier, a spus Berg, trăgând afară spada.

– Stăpâne! a strigat Finan şi am văzut că-mi arată ceva cu spada către răsărit.

Şase călăreţi se îndepărtau în galop.

– Pe ăştia îi vreau, i-am spus lui Berg.

Cei şase erau bine înfipţi în şeile cailor, unul dintre ei avea un coif frumos cu panaş din coadă de cal neagră, altul călărea un murg al cărui harnaşament era din aur, dar ce le trăda într-adevăr rangul de conducători era prezenţa stegarului, care s-a uitat înapoi, a văzut că sunt urmăriţi şi, disperat, a azvârlit drapelul uriaş pe care se vedea desenat falsul simbol, dar al cărui mâner îl stânjenea.

În spate, oamenii mei aruncaseră scuturile şi-şi ridicaseră braţele în semn că nu mai au de ce să lupte. Oamenii lui Brunulf păreau să fie în siguranţă, strânşi lângă flamura lor, în timp ce fiul meu îi păzea, ţipând la ei să-şi desfacă şi să predea spadele. Deci aveam prizonieri, dar nu pe cei pe care-i voiam. I-am dat pinteni lui Tintreg. Era o cursă de cai acum, şi cei şase aveau un avans faţă de noi. Trei dintre oamenii mei au încălecat armăsari mai mici şi mai uşori, pe care-i foloseam când mergeam în recunoaştere şi care erau mult mai iuţi decât caii de talia uriaşului Tintreg. Doi dintre luptători aveau încă sulițele în mâini. Au ajuns alături de fugari, iar unul dintre cei trei, Swithun, a cotit în viteză şi a aruncat sulița, dar nu către călăreţ, ci către picioarele calului din faţă. S-a auzit un urlet de durere, apoi picioarele atinse s-au îndoit, calul a căzut ţipând jalnic, iar călăreţul căzut din şa în iarbă a fost prins sub corpul armăsarului. Apoi, un al doilea cal s-a izbit de animalul vătămat şi a căzut la pământ. Ceilalţi călăreţi, disperaţi, au slăbit frâiele pentru a evita haosul, iar oamenii mei i-au înconjurat. Bărbatul

cu coada de cal neagră a făcut un salt cu calul peste unul din cei căzuți, căutând o cale de scăpare, dar Berg l-a ajuns din urmă, a apucat panașul și a tras de el. Călărețul a fost tras înapoi din șa și aproape a căzut. Berg l-a prins de braț, a tras din nou și, de data asta, omul s-a răsturnat. Coiful, cu încheietoarea slăbită la prima smucitură a lui Berg, a căzut și s-a rostogolit când bărbatul s-a prăvălit pe iarbă. Încă avea spada. S-a ridicat mârâind și și-a îndreptat spada spre calul lui Berg, dar tânărul viking era prea departe pentru a fi atins, astfel că omul și-a întors privirea spre cel de-al doilea călăreț.

Către mine.

Am înțeles de ce, cu două zile în urmă, cei doi oameni îi lăsaseră pe solii lui Brunulf și se întorseseră în fortăreață în loc să vină să ne întâlnească. Mă recunoscuseră și știau că și eu îi voi recunoaște. Și nu doar că îi voi recunoaște, ci și că voi mirosi duhoarea împuțită a trădării, pentru că în fața mea, gata să-i scoată mațele lui Tintreg cu spada lui grea, se afla Brice.

Am avut, odată, un luptător pe nume Brice, un nemernic mârșav, care a murit de spadă daneză atunci când am capturat Ceaster. Poate că acest nume îl făcea pe oricine îl purta să fie un nemernic mârșav, căci Brice, care se uita la mine, era exact o altă creatură la fel de dușmănoasă. Avea părul roșu și barba sură. Era un războinic care luptase în multe bătălii pentru stăpânul lui, Æthelhelm, un om pe care Æthelhelm l-ar fi ales de fiecare dată când era vorba de o treabă murdară. Era Brice care fusese trimis să-l captureze pe Æthelstan la Cirrenceastre, și Æthelstan ar fi murit cu siguranță dacă noi nu am fi dejucat încercarea. Acum, i se încredințase sarcina să provoace un război, și noi i-am zădărnicit iarăși încercarea. Urla de furie și-și îndrepta spada spre burta lui Tintreg. Am întors armăsarul, ducând intenționat mâna în care țineam spada departe de Brice. El a sesizat prilejul favorabil și și-a întins spada, sperând să spintece armăsarul, dar eu am parat lovitura năpraznică cu scărița stângă; lama a străpuns pielea încălțămintei și s-a oprit în fâșia de fier a cizmei. Încă mă mai doare, dar durerea nu era nici pe jumătate în comparație cu cea provocată atunci când

l-am lovit pe Brice drept în cap cu marginea de fier a scutului. Sângele a țâșnit imediat. Speram să nu-l fi omorât pe nemernic; asta era o plăcere care putea să mai aștepte.

– Vrei să-l omor? a întrebat Kettil, unul dintre danezii mei, când l-a văzut pe Brice mișcându-se.

– Nu! Este prizonier. Omoară altceva în schimb, i-am spus și am arătat spre calul care fusese doborât de sulița lui Swithun, care avea un picior rupt, și acum se zbătea.

Kettil a descălecat, a schimbat spada lui cu toporul lui Folcbald și a făcut ce trebuia făcut. Toți cei șase fugari fuseseră prinși, toți șase erau acum prizonierii noștri.

Folcbald, unul dintre luptătorii mei frizieni uriași, ținea un prizonier înalt de ceafă, mai bine zis de învelișul de zale, înălțându-l pe jumătate de la pământul care băltea de sângele calului omorât de Kettil.

– Ăsta pretinde că e preot, mi-a spus Folcbald cu voioșie.

L-a ridicat pe om și am văzut că era părintele Herefrith care purta zale peste roba lui preoțească. S-a uitat urât la mine, dar nu a spus nimic.

Am zâmbit și am descălecat. I-am dat frâiele calului lui Rorik, care recuperase steagul imens cu secure roșie desenată pe el. Am băgat Răsuflarea-Șarpelui în teacă și am aruncat scutul în iarbă.

– Ia spune, ești capelanul regelui Edward? l-am întrebat pe părintele Herefrith.

Nu a răspuns nimic.

– Sau poate ești animalul de companie vrăjit al lui Æthelhelm? l-am întrebat. Am arătat apoi spre Brice, care zăcea încă în iarbă, și am continuat: Nebunul ăla de acolo este omul lui Æthelhelm. Mai e și prost pe deasupra. O brută. E bun să ucidă și să rănească, foarte priceput să lovească oamenii și să-i frigă, dar are creierul unui melc. Æthelhelm trimite întotdeauna un om inteligent împreună cu Brice ca să-i spună pe cine să lovească și pe cine nu. De aceea te-a trimis pe tine.

Părintele Herefrith m-a țintuit cu o căutătură asemenea celei cu care încercase să mă ucidă doar privindu-mă.

Am zâmbit din nou.

– Iar Æthelhelm ţi-a poruncit să provoci un război. El vrea să audă că oamenii regelui Sigtryggr v-au atacat. De-aia m-ai insultat acum două zile. Aşteptai să te lovesc. O lovitură de-a mea ar fi fost de ajuns! Apoi te-ai fi dus acasă şi-ai fi behăit la urechea lui Æthelhelm că, lovindu-te pe tine, eu am încălcat armistiţiul. Adică eu v-am atacat pe voi! Asta voiai?

Faţa lui nu trăda nimic. A rămas tăcut. Muştele începuseră să se aşeze pe tigva calului mort.

– Asta n-a ieşit, am continuat eu, aşa că ai fost obligat să pretinzi că ăştia sunt oamenii regelui Sigtryggr. Bineînţeles că asta ai vrut întotdeauna să faci, şi de aceea ai adus scuturi pictate cu securi roşii, dar probabil ai sperat că înşelăciunea nu va fi descoperită. Dar a fost, şi acum iar ai dat greş. Am ridicat mâna dreaptă şi i-am atins cicatricea de pe obraz cu degetul înmănuşat. A tresărit. Nu ai căpătat cicatricea asta ţinând o predică, am spus eu. Băieţii din corul bisericii au luptat în spatele tău?

A făcut un pas înapoi ca să evite mâna mea înmănuşată. Avea o teacă agăţată de talie, ceea ce îmi spunea că încălcase regulile bisericeşti prin faptul că purta spadă.

– Eşti preot sau doar pretinzi că eşti? l-am întrebat

– Sunt preot, a murmurat el.

– Dar n-ai fost mereu. Pe vremuri, ai fost luptător.

– Şi încă sunt! a scuipat el cuvintele către mine.

– Unul dintre oamenii lui Æthelhelm? l-am întrebat, interesat cu adevărat de răspunsul lui.

– L-am servit pe Lord Æthelhelm până ce Dumnezeu m-a convins că aş realiza mai mult ca servitor al bisericii.

– Dumnezeul tău ţi-a spus o grămadă de minciuni, nu-i aşa? şi am arătat spre spada care zăcea în iarbă, o armă foarte frumoasă de altfel.

Nu a răspuns nimic, iar eu am continuat:

– Nu asta vrea Dumnezeul tău? Moartea mea? Sunt un rahat din fundul Satanei, perversul diavolului, nu aşa îmi spuneţi voi? Oho, şi ucigaşul de preoţi! Mă mândresc cu asta! Cum eu am făcut un pas în faţă, el s-a uitat la mine cu dezgust. Ai mai spus

că am fost însurat cu o curvă saxonă, și pentru asta, părinte, o să-ți ofer ceea ce dorești: o provocare. Asta, pentru soția mea saxonă. L-am lovit peste obrazul pe care i-l atinsesem, și el a tresărit surprins. A căzut într-o parte cu fața plină de sânge. Numai că provocarea vine prea târziu pentru tine, am adăugat eu. Nu ai de gând să ripostezi? E singurul război de care vei avea parte.

S-a ridicat în picioare și s-a îndreptat către mine, dar eu l-am lovit iarăși, de data asta peste gură, și destul de tare încât să mă doară și pe mine încheietura mâinii. Dinții i s-au spart trosnind. A căzut din nou, și eu i-am tras un picior în falcă.

– Asta-i pentru Eadith, i-am spus.

Finan ne urmărea din șaua calului. Când a văzut cum l-am lovit, a scos un sunet de parcă lovitura îi provocase lui durere, nu părintelui Herefrith.

– Asta n-a fost frumos din partea Domniei Tale, a zis el, apoi s-a mai strâmbat o dată când preotul a scuipat un dinte și o gură de sânge. Și când te gândești că duminica asta ar fi trebuit să țină o predică.

– La asta nu m-am gândit.

– O să avem musafiri, a spus Finan, arătând cu capul spre miazăzi.

Dinspre fortăreață se apropia o ceată de călăreți. L-am văzut pe Brunulf cum se îndreaptă spre ei, așa că l-am lăsat pe părintele Herefrith în grija lui Folcbald, am sărit în șaua lui Tintreg și am plecat să-i întâlnesc.

A fost un moment de confuzie. Tinerii care veniseră în grabă de la fortăreață se uitau după inamici pe care să-i atace, dar Brunulf a strigat la ei să-și bage spadele în teacă, apoi și-a întors calul către mine. Părea neliniștit, derutat și stupefiat. L-am oprit pe Tintreg și am așteptat ca Brunulf să se apropie de mine, după care m-am uitat în sus la cer.

– Mă bucur că s-a oprit ploaia, i-am spus când a ajuns lângă mine.

– Lord Uhtred, a început el, dar se vedea că nu știe ce să spună.

– Când eram tânăr, nu-mi păsa de ploaie, dar acum îmbătrânesc, am continuat eu. Eşti prea tânăr ca să ştii cum e. Am rostit ultimele cuvinte pentru părintele Stepan, tânărul preot care-l însoţise pe Brunulf la locul unde o întindere liniştită de păşuni se transformase într-un cimitir. Şi mi-am urmat vorba către Stepan: Presupun că tocmai voiai să-mi spui că nu sunteţi de acord să-i plătiţi taxe vamale regelui Sigtryggr.

Părintele Stepan s-a uitat la Brice care se bălăbănea pe picioare. Din ţeastă îi curgea sânge care-i înroşea obrajii sfrijiţi şi barba sură. Rănile la cap sângerează întotdeauna abundent. Stepan şi-a făcut semnul crucii, apoi a reuşit să încuviinţeze.

– Aşa e, stăpâne.

– Nici un moment nu m-am aşteptat să plătiţi, am spus şi m-am uitat din nou la Brunulf. Îmi datorezi mulţumiri.

– Ştiu, ştiu, a spus acesta.

Era palid. Probabil că tocmai începuse să înţeleagă cât de aproape de moarte fusese în această zi. S-a uitat pe lângă mine, iar eu m-am întors în şa să văd dacă părintele Herefrith ne urmează. Gura preotului era plină de sânge.

– Ai cui oameni sunteţi? l-am întrebat pe Brunulf.

– Ai regelui Edward, a răspuns el, fără să-şi ia ochii de la părintele Herefrith.

– Şi Edward v-a trimis aici?

– El... a început el, dar era clar că nu ştia ce să spună.

– Uită-te la mine! am şuierat către el, făcându-l să tresară. Regele Edward v-a trimis?

– Da, stăpâne.

– V-a trimis să începeţi un război?

– Ne-a spus să facem orice ne porunceşte ealdormanul Æthelhelm.

– V-a spus asta personal?

Brunulf a încuviinţat din cap.

– Ordinul a fost adus de la Wintanceaster.

– De către părintele Herefrith? am zis eu bănuitor.

– Da, stăpâne.

– Era un ordin scris?

A aprobat din cap.

– Îl mai ai?

– Părintele Herefrith... a început el.

– L-a distrus? i-am sugerat eu.

Brunulf s-a uitat la părintele Stepan ca pentru a-i cere ajutor, pe care însă nu l-a primit.

– Nu știu, stăpâne. Mi l-a arătat, apoi... a zis el și a ridicat din umeri.

– Și apoi l-a distrus, am continuat eu. Iar ieri, Herefrith, Brice și oamenii lor au plecat către miazăzi. Vouă ce v-au spus?

– Că se duc să aducă întăriri, stăpâne.

– Dar v-au spus și că puteți avea încredere că eu voi respecta armistițiul? Și să ne întâlnim la stâlpul de piatră?

– Da, dar au mai spus că odată ce veți auzi că noi nu ne vom retrage, veți asedia fortăreața, așa că au pornit spre miazăzi după întăriri.

Pe pășune, se aflau acum cel puțin două sute de oameni ai lui Brunulf, cei mai mulți dintre ei călare și toți, derutați. Se strânseseră în spatele lui Brunulf și unii se uitau la scuturile aruncate pe jos pe care se vedea însemnul securii roșii. Alții au recunoscut însemnul meu cu capul de lup. Noi eram dușmanul și-i puteam auzi pe saxonii de vest cum murmurau.

– Ați fost trimiși aici ca să fiți omorâți! am strigat eu la ei. Cineva căuta un motiv pentru a începe un război, și motivul erați voi! Acești oameni v-au trădat, am continuat eu, arătând spre Brice și spre părintele Herefrith. El e preot? l-am întrebat pe părintele Stepan.

– Da, stăpâne.

– Au fost trimiși ca să-l omoare pe comandantul vostru! Pe el și cât mai mulți saxoni de vest ar fi putut! Apoi, eu aș fi fost învinovățit! Dar... M-am oprit și m-am uitat la fețele lor îngrijorate; mi-am dat seama că era posibil ca mulți dintre ei să fi luptat cândva sub comanda mea. Și am continuat: Dar între Northumbria și Mercia există un tratat de pace pe care regele Edward nu vrea să-l încalce. Voi n-ați greșit cu nimic! Ați fost

aduşi aici, dar aţi fost minţiţi. Unii dintre voi aţi luptat pentru mine în trecut şi ştiţi că nu vă mint!

Asta nu era adevărat, întotdeauna îi minţeam pe oameni înaintea unei bătălii, spunându-le că vom câştiga, chiar şi atunci când noi înşine ne temeam de o înfrângere. Însă, vorbindu-le în acest fel, eram încredinţat că le spun oamenilor lui Brunulf ceea ce vor să audă. Chiar am auzit murmure aprobatoare. Ba chiar un bărbat a strigat că el ar lupta bucuros pentru mine.

– Aşa că, plecaţi spre miazăzi, am adăugat. Nu veţi fi atacaţi. Luaţi-vă armele şi mergeţi în pace! Dar plecaţi azi!

M-am uitat la Brunulf, care a încuviinţat din cap.

L-am luat deoparte şi i-am spus:

– Porunceşte-le oamenilor tăi să meargă spre miazăzi în Gewasc şi să stea acolo trei zile. Ştii unde este?

– Ştiu, stăpâne.

M-am gândit să le iau caii pentru a le încetini deplasarea, dar ei erau de trei ori mai numeroşi decât noi şi, dacă vreunul s-ar fi decis să se opună, argumentul următor n-ar mai fi avut valoare.

– Tu vii cu mine, i-am spus lui Brunulf. Am observat că e gata să se împotrivească, aşa că am continuat, vorbindu-i cu asprime: Îmi datorezi viaţa, aşa că-mi poţi oferi trei–patru zile din ea drept mulţumire. Tu şi părintele Stepan. Amândoi.

A zâmbit doar pe jumătate în semn de acceptare, împotriva voinţei lui.

– Cum hotărăşti, stăpâne.

– Ai un secund?

– Headda, a arătat el spre un bărbat mai în vârstă.

Am arătat spre supravieţuitorii din grupul de oameni ai lui Brice şi i-am spus:

– El trebuie să ţină aceşti oameni prizonieri şi să meargă în Gewasc. Spune-i că o să i te alături în Gewasc peste o săptămână, sau aşa ceva.

– De ce în Gewasc?

– Pentru că este departe de Ledecestre şi nu vreau ca Æthelhelm să afle ce s-a întâmplat aici. Nu, până îi spun eu.

– Crezi că Æthelhelm este la Ledecestre? a întrebat el, părând nervos.

– Am auzit că regele Sigtryggr a întâlnit-o pe Lady Æthelflaed la Ledecestre. Æthelhelm nu va fi prea departe. El vrea să fie sigur că negocierile vor eşua.

Deci, vom merge către Ledecestre.

După aceea, mă voi duce acasă.

La Bebbanburg.

Headda i-a condus pe oamenii lui Brunulf către miazăzi, iar noi am călărit către răsărit, la Lindcolne, unde am petrecut câteva momente cu fiica mea.

– Te poţi întoarce la Eoferwic, căci nu va fi război, i-am spus. Nu anul acesta.

– Nu? Ce ai făcut?

– Am omorât nişte saxoni de vest, am răspuns şi, înainte ca ea să explodeze de furie, i-am explicat ce s-a întâmplat. Aşa că, nu ne vor invada anul acesta, am încheiat.

– Anul viitor? m-a întrebat Stiorra.

– Probabil, am spus eu mohorât.

Stăteam pe terasa construită de romani şi ne uitam la norii de furtună care erau mânaţi de vânt spre miazănoapte. Departe, se vedeau nori de ploaie.

– Trebuie să plec, i-am spus. Trebuie să ajung la Æthelhelm înainte ca el să pricinuiască mai multe necazuri.

– Ce vei face dacă va fi război? m-a întrebat, gândindu-se cum mă voi putea împărţi între dragostea pentru ea şi jurământul făcut lui Æthelflaed.

– Voi lupta şi sper să trăiesc destul pentru a mă stabili în Frizia.

– Frizia?

– Bebbanburgul e pierdut, am zis.

Nu ştiu dacă m-a crezut, dar nu ar fi rău dacă Stiorra va răspândi şi ea acest zvon.

Am călărit către miazăzi pe marele drum roman ce duce la Ledecestre. După câţiva kilometri, un negustor care călătorea

spre miazănoapte mi-a spus că marii nobili din teritoriile saxone se întâlniseră la Godmundcestre. Negustorul era danez, un om morocănos pe care-l chema Arvid şi care făcea comerţ cu minereu de fier.

– Va fi război, stăpâne, mi-a spus el.

– Unde nu este?

– Saxonii au o armată la Huntandun. Regele lor e acolo.

– Edward!

– Aşa-l cheamă. Şi sora lui, de asemenea.

– Şi regele Sigtryggr?

– El ce poate să facă? a surâs Arvid dispreţuitor. Nu are destui oameni. Tot ce poate face e să cadă în genunchi şi să ceară îndurare.

– El e un luptător, am spus la rândul meu.

– Luptător! a rostit Arvid cu dispreţ. A făcut pace cu o femeie. Iar acum trebuie să facă pace şi cu fratele ei. Şi nobilul Thurferth a făcut deja pace! A cedat Huntandun şi a luat crucea.

Nobilul Thurferth era unul dintre lorzii danezi care refuzaseră să-i jure credinţă lui Sigtryggr. Deţinea mari suprafeţe de teren pe care se afla acum graniţa dintre teritoriile daneze şi cele saxone. În caz că armatele saxonilor de vest ar mărşălui spre miazănoapte, proprietăţile lui Thurferth ar fi primele cucerite. Dacă Arvid avea dreptate înseamnă că Thurferth şi-a păstrat proprietăţile cedând burgul Huntandunului, creştinându-se şi jurându-i credinţă lui Edward. Thurferth nu fusese niciodată un mare luptător. Cu toate astea, faptul că a capitulat în faţa lui Edward însemna că şi alţi nobili danezi din sudul Northumbriei îi vor urma exemplul şi, astfel, să-l ameninţe cu un atac pe Sigtryggr. Tot ce mai avea Sigtryggr de partea lui era o pace şubredă cu Æthelflaed, o pace pe care ealdormanul Æthelhelm era hotărât să o distrugă.

Am continuat să călătorim în viteză spre miazăzi, dar nu spre Ledecestre, ci pe drumul roman larg ce ne putea conduce în cele din urmă spre Lundene. Burgul Huntandun străjuia trecerea peste Use şi fusese întotdeauna un bastion care proteja graniţa de sud a Northumbriei. Acum nu mai era, cedat fiind

forțelor lui Edward. Mi-am atins ciocanul lui Thor de la gât și m-am întrebat oare de ce vechii zei au cedat cu atâta ușurință în fața Dumnezeului răstignit pe cruce? Nu le-a păsat? Saxonii și religia lor lipsită de îngăduință vor pătrunde tot mai aproape de Eoferwic și vor cuceri Northumbria. Într-o zi, vechea religie va dispărea, iar preoții Dumnezeului răstignit pe cruce vor distruge sanctuarele păgâne. De-a lungul vieții mele, am văzut saxoni obligați să se retragă luptând, agățându-se de viață în vreo mlaștină împuțită, apoi luptându-se din nou, și acum marele vis al unei singure patrii numite Englaland era seducător de aproape. Dacă armistițiul lui Sigtryggr va fi până la urmă încălcat, și saxonii vor ataca, ce se va întâmpla? Eoferwic nu mai putea fi apărat. Zidurile erau puternice și bine întreținute, dar, dacă o armată de asediu s-ar împăca cu gândul că poate avea și pierderi, atunci ar putea lua cu asalt prin vreo șase locuri deodată, ar putea trece în cele din urmă peste metereze și ar băga groaza în oraș cu spadele lor. Creștinii vor jubila, iar noi, cei care i-am adorat pe vechii zei, vom fi alungați.

Dacă vrem să supraviețuim atacului violent al creștinilor, atunci prețul plătit pentru victoria lor trebuie să fie de asemenea mare. De aceea voiam Bebbanburgul, întrucât costul capturării acestei fortărețe ar fi exorbitant. Constantin nu reușise încă. Speranța lui cea mai mare era, oricum, să-l înfometeze pe vărul meu, dar acest lucru putea dura luni întregi. Dacă ar fi încercat totuși un asalt, luptătorii scoțieni ar fi avut doar un foarte strâmt loc de acces, și toți ar fi fost omorâți acolo. Mormane din trupurile lor ar fi zăcut sub metereze, șanțul ar fi duhnit de mirosul sângelui lor, corbii s-ar fi ospătat cu măruntaiele lor, văduvele s-ar fi tânguit pe colinele lui Constantin, iar osemintele luptătorilor din Alba nu vor fi îngropate, spre luarea aminte a celor care vor mai încerca atacuri noi.

Și Frizia? Mă întrebam, în timp ce ne grăbeam spre miazăzi, cât teritoriu cucerise Dumnezeul răstignit pe cruce. Auzisem că, dincolo de mare, unii oameni încă îi venerau pe Thor și pe Odin. Pe vremuri, eram într-adevăr ispitit de ideea să merg acolo, să-mi întemeiez un tărâm al meu și să fiu marele senior

de la malul mării. Şi să pierd Bebbanburgul? Să renunţ la un vis? Niciodată.

Înainte de a părăsi Lincolne, i-am expediat pe Berg şi pe tovarăşii lui către miazănoapte, spre Eoferwic. I-am dat tânărului viking o pungă cu galbeni şi i-am spus din nou ce voiam. I-am obligat pe toţi să răzuiască însemnul cu cap de lup de pe scuturile lor, pentru ca nimeni să nu-şi dea seama că sunt luptătorii mei.

– Dar obrajii? a întrebat Berg îngrijorat. Port însemnul Domniei Tale pe faţă, stăpâne!

– Cred că asta nu contează, i-am zis, nevrând să-l necăjesc spunându-i că desenele vopsite pe faţa lui semănau mai degrabă cu nişte porci beţi decât cu nişte lupi feroce. Ne asumăm acest risc.

– Dacă aşa spui, stăpâne, a răspuns el îngrijorat încă.

– Lasă-ţi părul să atârne pe faţă, i-am sugerat eu.

– Bună idee! Dar...

Dintr-odată părea speriat.

– Dar?

– Fata? Fiica lui Olla. Nu i s-ar părea ciudat? Părul meu?

Nu mai ciudat decât porcii de pe obrajii lui, m-am gândit eu, dar l-am cruţat din nou.

– Fetelor nu le pasă de astfel de lucruri, atâta timp cât nu puţi prea tare, l-am asigurat eu. Sunt pline de ifose când e vorba de curăţenie. Şi acum, plecaţi! Cumpăraţi trei corăbii şi aşteptaţi-mă în Eoferwic până vă voi da de ştire.

A plecat spre miazănoapte, iar noi spre miazăzi, luându-i cu noi pe Brunulf, pe părintele Herefrith şi pe Brice. Brice şi preotul aveau mâinile legate. Gâturile le erau încinse cu frânghii pe care oamenii mei le ţineau strâns. Brice s-a uitat ameninţător aproape tot drumul, dar părintele Herefrith, dându-şi seama că mulţi dintre oamenii mei erau creştini, i-a blestemat ca mânia Dumnezeului răstignit pe cruce să se abată asupra lor dacă nu-l vor elibera.

– Copiii voştri se vor naşte morţi! a răcnit el în prima zi a călătoriei noastre. Iar nevestele voastre vor putrezi precum carnea stricată! Dumnezeu atotputernic vă va blestema. Pielea

vi se va umple de bube, măruntaiele vor vărsa doar pântecare, iar mădularele vi se vor scofâlci!

A continuat cu astfel de amenințări până când am rămas mai în urmă pentru a merge călare pe lângă el. Nu m-a luat în seamă, uitându-se înainte la drum. Gerbruht, un bun creștin, ținea frânghia cu care era legat gâtul preotului.

– Are o gură, stăpâne! a zis el.

– Îl invidiez, am spus eu.

– Îl invidiezi?

– Cei mai mulți dintre noi trebuie să ne dăm jos nădragii pentru a ne face nevoile.

Gerbruht a izbucnit în râs. Herefrith părea și mai mânios.

– Câți dinți ți-au mai rămas? l-am întrebat și, așa cum mă așteptam, nu mi-a răspuns. M-am uitat la Gerbruht și l-am întrebat: Ai un clește?

– Bineînțeles, stăpâne, a răspuns el și și-a pus mâna pe desaga prinsă de șa.

Mulți dintre oamenii mei aveau clești pentru situațiile când unui cal i se desprindea vreo potcoavă.

– Ac? Ață? l-am întrebat.

– Eu nu am, stăpâne, mi-a răspuns Gerbruht. Dar Godric are întotdeauna ac și ață. La fel și Kettil.

– Bine. M-am uitat către Herefrith și i-am spus: Dacă nu-ți ții gura aia spurcată, o să iau cleștele de la Gerbruht și o să-ți scot toți dinții pe care-i mai ai. După asta, o să-ți cos gura.

I-am zâmbit. A încetat să mai profereze amenințări.

Părintele Stepan părea mâhnit, presupun că din cauza asprimii mele, dar, pe urmă, când a ajuns destul de departe încât părintele Herefrith să nu-l poată auzi, am fost surprins să-l aud spunând:

– Sfânta Apollonia a avut și ea gura cusută.

– Vrei să spui că eu o să-l transform pe acest nemernic într-un sfânt?

– Nu știu dacă povestea-i adevărată, a continuat el. Unii oameni spun că ea doar și-a pierdut toți dinții. Dar dacă te dor dinții, stăpâne, ar trebui să te rogi la ea.

– O să ţin minte.

– Dar sigur ea nu predica aşa ca părintele Herefrith şi nu cred că el e un sfânt, a spus el făcându-şi cruce. Dumnezeul nostru nu e crud, stăpâne.

– Aşa mi se pare şi mie, am zis eu cu răceală în glas.

– Unii preoţi sunt cruzi. Nu-i totuna.

Nu aveam chef de discuţii teologice.

– Spune-mi, părinte, Herefrith este într-adevăr capelanul regelui Edward?

– Nu, stăpâne, este capelanul reginei Ælflæd, dar e, probabil, acelaşi lucru, a răspuns tânărul preot, ridicând din umeri.

Am pufăit când am auzit asta. Saxonii de vest nu o onoraseră niciodată pe soţia regelui numind-o regină. Nu ştiu de ce, dar, fără îndoială, fiica lui Æthelhelm îşi luase acest titlu, evident la îndemnul tatălui său.

– Nu-i acelaşi lucru, dacă zvonurile despre Edward şi Ælflæd sunt adevărate.

– Zvonuri, stăpâne?

– Că nu se înţeleg. Că nici măcar nu-şi vorbesc.

– Nu am de unde să ştiu, stăpâne, a zis el, înroşindu-se la faţă, semn că nu voia să bârfească. Dar în toate căsniciile există necazuri, nu-i aşa, stăpâne?

– Dar există şi plăceri, am zis eu.

– Slavă Domnului!

Am zâmbit, simţindu-i căldura din glas şi l-am întrebat:

– Eşti însurat?

– Am fost, stăpâne, dar doar câteva săptămâni. Soţia mea a murit de ciumă. Era o fiinţă tare blândă.

Ne-am oprit la o zi de mers de Huntandun. Le-am cerut lui Eadric şi lui Cenwulf, doi dintre saxonii mei, să meargă înainte purtând scuturile pe care le luaserăm de la oamenii lui Brice. Nu erau cele pe care le avuseseră când îl atacaseră pe Brunulf, ci cele două care fuseseră lăsate la fortăreaţă având pe ele drept însemn un cerb rampant. Stindardul care fusese îndepărtat de pe metereze când fusesem la Hornecastre avea acelaşi însemn, simbolul lui Æthelhelm. Brice mă recunoscuse atunci, şi de

aceea el și însoțitorul lui plecaseră de la întâlnire și dăduseră jos steagul. Putea fi la fel de idiot ca un bou, dar înțelesese că eu mi-aș fi dat seama că ceva nu este în regulă dacă aș fi văzut emblema lui Æthelhelm.

– Găsiți cea mai mare tavernă în Huntandun și cumpărați-vă ceva de băut acolo, i-am spus lui Eadric și i-am dat câțiva bănuți.

– Doar băutură, stăpâne? a spus el zâmbind.

– Dacă aveți necazuri la intrarea în oraș, să spuneți că sunteți oamenii lui Æthelhelm.

– Și dacă încep să ne pună întrebări?

I-am dat lanțul meu de aur după ce am scos ciocanul lui Thor de pe el și i-am zis:

– Să le spuneți să-și vadă de treburile lor.

Știam că lanțul va fi semnul unui rang mai înalt decât al unei gărzi de la poarta de intrare în Huntandun.

– Și, odată ajunși acolo, putem doar să bem, stăpâne? m-a întrebat din nou Eadric.

– Nu chiar, i-am răspuns și apoi i-am spus ce voiam, iar Eadric, care nu era prostul proștilor, a râs.

A doua zi, l-am urmat către miazăzi.

Nu am ajuns la Huntandun, dar nici nu a fost nevoie. La câțiva kilometri nord de oraș am văzut o mulțime de cai care pășteau pe pășunile de la est de drum și, în spatele lor, acoperișurile de un alb murdar ale corturilor, deasupra cărora stindarde în culori țipătoare fluturau în bătaia vântului agitat. Se puteau vedea acolo dragonul Wessexului, steagul cu gâsca ciudată a lui Æthelflaed și flamura cu cerbul rampant al lui Æthelhelm. Erau steaguri cu sfinți, steaguri care fluturau cruci, steaguri cu sfinți și cruci și, ascuns printre ele, flamura cu secure roșie a lui Sigtryggr. Era locul de întâlnire a nobililor, situat în afara orașului Huntandun cedat de curând, iar corturile erau ridicate de jur împrejurul unei mari ferme. Un servitor ne-a văzut apropiindu-ne și a făcut semn către pășune.

– Cine sunteți? a strigat el.

– Oamenii lui Sigtryggr, i-am răspuns eu.

Nu aveam flamura mea, ci pe aceea cu secure roşie pe care Brice şi Herefrith o folosiseră atunci când încercaseră să-l păcălească pe Brunulf.

Omul a scuipat.

– Nu mai aşteptam danezi, a spus cu un dezgust vizibil.

– Nu ne aşteptaţi niciodată, am spus eu. De-aia, de obicei, vă batem până faceţi pe voi.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu i-am zâmbit. S-a dat un pas înapoi şi ne-a arătat o păşune din apropiere.

– Lăsaţi caii acolo, a rostit el nervos ordinul. Şi nimeni nu trebuie să aibă arme, nimeni.

– Nici măcar saxonii? am întrebat eu.

– Doar gărzile curţii regale, nimeni altcineva, a spus el.

I-am lăsat pe mai mulţi oameni de-ai mei să aibă grijă de cai şi de spadele, suliţele, topoarele şi pumnalele noastre. Apoi am pornit împreună cu Finan, cu Brunulf, cu fiul meu şi cu cei doi prizonieri către fermă. Un fum gros se ridica de la focurile aprinse printre corturi pentru prepararea mâncării. Un bou întreg fusese pus la proţap pe unul dintre focuri, iar mânerul proţapului era învârtit de către doi sclavi pe jumătate dezbrăcaţi, în timp ce doi copii puneau lemne abia despicate pe focul care arunca vâlvătăi. Un bărbat uriaş, cam de statura lui Gerbruht, rostogolea un butoi către un cort din apropiere.

– Bere! striga el. Faceţi loc pentru bere. Şi-a dat seama că butoiul se rostogoleşte către mine şi a încercat să-l oprească. Ho! a ţipat el. Îmi pare rău, stăpâne. Iertare!

Am sărit într-o parte fără să fiu atins, apoi i-am văzut pe Eadric şi pe Cenwulf aşteptându-mă lângă grajdul fermei. Eadric a zâmbit, evident uşurat că mă vede şi, când m-am apropiat, mi-a dat lanţul de aur.

– L-au încolţit pe regele Sigtryggr, mi-a spus el. Şi acum îl foarfecă pe rând.

– Chiar aşa?

Mi-am atârnat lanţul la gât.

– Deci, a mers.

A zâmbit.

– A mers, stăpâne. Poate chiar prea bine.

– Prea bine?

– Mâine, vor să plece spre miazănoapte. Doar că nu se pot hotărî cui să-i revină plăcerea de a vă ucide și în ce mod să o facă.

Am râs.

– Atunci, vor fi foarte dezamăgiți.

Îi trimisesem pe Eadric și pe Cenwulf cu misiunea de a răspândi în Huntandun zvonul că actul de trădare al lui Æthelhelm funcționase. Au spus o poveste despre actul meu de trădare, despre cum i-am atacat pe Brunulf și pe oamenii lui, despre cum am nesocotit armistițiul și i-am măcelărit pe preoți și pe luptători. Zvonul și-a făcut treaba, deși Æthelhelm se va fi întrebat, fără îndoială, de unde a apărut acest zvon și de ce nu a aflat nimic de la oamenii pe care-i trimisese în nord ca să pornească război. Ar trebui să fie, totuși, mulțumit. Obținuse ceea ce-și dorea.

Deocamdată.

Întâlnirea avusese loc în hambarul cel mare, o clădire impresionantă, mai mare decât o sală de chiolhanuri.

– Al cui e grajdul ăsta? am întrebat straja de la una dintre uși.

Purta însemnul Wessexului, avea o suliță și sigur făcea parte din garda curții lui Edward.

– A nobilului Thurferth, el îl deține acum, a răspuns el, aruncând o privire pentru a fi sigur că nici unul dintre noi nu are arme asupra sa.

Nu a încercat să ne oprească. I-am vorbit în limba lui și, chiar dacă mantia mea era ponosită și jerpelită, vedea că, sub ea, aveam un lanț de aur, semn de noblețe. În plus, eram mai vârstnic și aveam părul cărunt, așa încât i s-a părut normal să nu-mi nege rangul și dreptul meu de a fi prezent acolo. Totuși, s-a încruntat când a văzut că Brice și Herefrith aveau mâinile legate.

– Niște tâlhari care trebuie să fie supuși judecății regelui. Apoi m-am uitat la Gerbruht și i-am spus: Dacă vreunul din nemernicii ăștia scoate un cuvânt, poți să-i tai boașele.

– Va fi o plăcere pentru mine, a spus el, arătându-şi dinţii pătaţi.

Ne-am strecurat în partea din spate a grajdului. Când am intrat, mi-am tras gluga mantiei mele ponosite pe cap pentru a-mi ascunde faţa. Înăuntru erau cel puţin o sută cincizeci de oameni care, lipsiţi de lumina soarelui, stăteau în semiobscuritate, singura lumină venind prin cele două uşi mari. Stăteam în spatele mulţimii de oameni şi ne uitam la platforma ce fusese ridicată în partea cealaltă a grajdului. Pe peretele înalt din spatele platformei fuseseră agăţate patru flamuri: dragonul Wessexului, gâsca lui Æthelflaed, o flamură albă cu o cruce roşie şi steagul lui Sigtryggr cu securea roşie, mai mic decât celelalte. Sub ele, fuseseră puse şase scaune pe platformă, fiecare drapat cu un postav marcând rangul fiecăruia. În scaunul cel mai din stânga se afla Sigtryggr; singurul său ochi era trist şi plin de jale. Un alt viking, şi bănuiam că era viking pentru că avea părul lung şi obrajii pictaţi, stătea pe scaunul cel mai din dreapta, şi acesta trebuie să fi fost nobilul Thurferth, care, fără să răsufle, cedase pământurile lui saxonilor de vest. Se foia tot timpul. Regele Edward al Wessexului stătea pe unul dintre cele trei scaune, mai înalte decât celelalte, fiind aşezate pe nişte scânduri. Era tras la faţă şi, spre surprinderea mea, am observat că părul îi încărunţise la tâmple. La stânga lui, pe un scaun aşezat mai jos, stătea sora lui, Æthelflaed, şi, văzând-o, am avut un şoc. Chipul ei, frumos pe vremuri, era tras, pielea avea paloarea pergamentului, iar buzele erau strânse ca şi cum o încerca o mare durere. Privea în jos, ca şi Sigtryggr. Cel de-al treilea scaun înălţat, la dreapta lui Edward, era ocupat de un copil trist care avea o faţă ca o lună, ochi indignaţi şi părul şaten neîngrijit prins într-un inel de aur. Nu avea mai mult de treisprezece sau paisprezece ani, stătea tolănit în scaunul lui, uitându-se dispreţuitor la oamenii care se aflau mai jos decât el. Nu-l mai văzusem pe acest băiat, dar am presupus că este Ælfweard, fiul lui Edward şi nepotul ealdormanului Æthelhelm.

Æthelhelm era aşezat lângă băiat. Marele, sincerul şi veselul Æthelhelm arbora o expresie serioasă. Se apucase cu mâna de

scaunul pe care stătea și se aplecase în față pentru a asculta discursul episcopului Wulfheard. Nu era un discurs, era o predică, iar cuvintele episcopului erau aplaudate de un șir de preoți și de o mână de luptători în zale care stăteau în picioare în spatele celor șase scaune. Dintre ocupanții acestora, doar Æthelhelm aplauda. Lovea ușor cu palma brațul scaunului și, din când în când, dădea din cap, deși avea o uitătură plină de regret, care sugera că îl cam întristează cele auzite.

În realitate, el nu putea fi mai fericit decât era acum.

– Orice regat divizat va ajunge în ruină, a zis episcopul urlând. Acestea sunt cuvintele lui Hristos! Și cine dintre cei de aici se îndoiește de faptul că teritoriile de la miazănoapte sunt pământuri saxone? Cumpărate cu sânge saxon?

– Cred că vorbește de aproape o oră, dacă nu chiar mai mult, a murmurat Eadric, uitându-se la mine.

– Înseamnă că abia a început, am răspuns eu.

Un bărbat care se afla în fața noastră a vrut să-mi facă semn să tac, dar m-am uitat urât la el, așa că și-a întors imediat privirea.

M-am uitat iar la Wulfheard, un vechi dușman de-al meu. Era episcop de Hereford, dar își pierdea timpul însoțindu-l pe regele Wessexului peste tot pe unde se ducea acesta, căci, deși ar fi trebuit să predice despre puterea cerească, singura putere la care râvnea era cea pământeană. Voia bani, pământuri și influență și, în mare măsură, reușise, pentru că ambițiile îi erau dublate de o minte abilă, plină de inteligență și de cruzime. Te impresiona atunci când te uitai la el: era înalt, avea un aer grav, un nas coroiat, o privire plină de hotărâre și ochi negri sub sprâncenele groase, încărunțite de vreme. Era un tip formidabil, dar avea o slăbiciune: îi plăceau târfele. Nu-l pot învinovăți pentru asta, și mie îmi plac, dar Wulfheard, spre deosebire de mine, pretindea că este un om de o corectitudine exemplară.

Episcopul se oprise pentru a bea bere sau vin, iar cei șase ocupanți ai scaunelor s-au mișcat de parcă și-ar fi întins picioarele obosite. Edward se aplecase pentru a-i șopti ceva surorii sale, în timp ce nepotul ei, Ælfweard, copilul ursuz, a căscat.

Apoi episcopul a continuat să vorbească, făcându-l pe copil să tresară:

– Fără nici o îndoială, Lady Æthelflaed a încheiat pacea cu regele Sigtryggr doar din motive creştine, din milă creştină şi cu năzuinţa arzătoare ca lumina lui Hristos să-i lumineze întunecatul lui suflet păgân şi să-l ajute să primească îndurarea Mântuitorului nostru!

– Adevărat, foarte adevărat, a zis Æthelhelm.

– Netrebnic împuţit, am mormăit eu.

– Dar cum ar fi putut şti ea, cum ar fi putut oricare dintre noi să ştie de perfidia din sufletul lordului Uhtred? De ura pe care o nutreşte pentru noi, copiii Domnului! Episcopul a făcut o pauză şi a suspinat. Apoi a strigat: Brunulf, marele luptător pentru slava lui Hristos, mort!

Preoţii din spatele lui se jeluiau, iar Æthelhelm a clătinat din cap. Episcopul a strigat şi mai tare:

– Părintele Herefrith, acest martir al Domnului, mort!

Gărzile crezuseră că nu avem arme, dar eu păstrasem un cuţit pe care l-am băgat pe sub îmbrăcămintea lui Herefrith până l-am înţepat în şezut.

– O vorbă, şi eşti mort! i-am şoptit.

El s-a înfiorat.

– Nobilii noştri bărbaţi au fost ucişi de un păgân! a continuat episcopul, suspinând. Măcelăriţi de un sălbatic! Apoi a ridicat vocea: A venit timpul! A sosit vremea să-l alungăm pe acest păgân sălbatic de pe pământurile noastre!

– Amin! a rostit Æthelhelm, dând din cap.

– Slavă lui Dumnezeu! a strigat unul dintre preoţi.

– Să ascultăm! a ţipat episcopul. Să ascultăm cuvintele profetului Iezechiel!

– Trebuie să ascultăm? a întrebat Finan murmurând.

– „Îi voi face o singură seminţie! Şi un singur rege va fi regele lor! Şi nu vor mai fi două seminţii!" Înţelegeţi? Dumnezeu ne-a promis că vom fi o singură naţie, nu două, cu un singur rege, nu cu doi! Apoi şi-a întors privirea furioasă către Sigtryggr: Iată ce îţi spun, mărite rege, a rânjit către el, strecurând în ultimele

două cuvinte un dispreț total. Va trebui să ne părăsești. Mâine, tratatul de pace nu va mai exista, iar armata regelui Edward va mărșălui către miazănoapte. Ea va fi armata lui Dumnezeu! Armata credinței! Armata adevărului! O armată menită să răzbune moartea lui Brunulf și a părintelui Herefrith! O armată condusă de Hristos cel înălțat la ceruri, de către regele nostru și de către Lord Æthelhelm.

Regele Edward s-a încruntat ușor, jignit, am bănuit eu, de aluzia că Æthelhelm este egalul lui în conducerea armatei Saxoniei de Vest, dar nu l-a contrazis pe episcop.

– Și acestei armate puternice i se vor alătura și bărbații Merciei! a adăugat Wulfheard. Luptători conduși de prințul Æthelstan!

A fost rândul meu să mă încrunt. I se dăduse lui Æthelstan comanda armatei Merciei? Îmi convenea ce auzeam, dar știam că Æthelhelm nu-și dorea altceva decât să-l omoare pe Æthelstan pentru a înlesni accederea nepotului său la tron. Și acum Æthelstan era trimis în Northumbria împreună cu omul care-l voia mort? Mă întrebam de ce Æthelstan nu fusese așezat pe un tron la fel ca fratele lui vitreg Ælfweard. Apoi l-am văzut printre luptătorii care stăteau în picioare împreună cu preoții în spatele celor șase scaune. Acest lucru mi se părea destul de sugestiv. Æthelstan era fratele mai mare, dar nu i se acordase aceeași onoare care i se dăduse dolofanului, ursuzului Ælfweard.

– Va fi o armată unită a saxonilor, armata Englalandului, armata lui Hristos, jubila Wulfheard cu o voce din ce în ce mai puternică. O armată care să răzbune moartea martirilor noștri și care să aducă gloria nesfârșită a bisericii noastre! O armată care să facă o singură națiune saxonă cu un singur rege saxon!

– Ești gata? l-am întrebat pe Finan.

N-a făcut decât să zâmbească.

– Păgânul Uhtred a atras mânia Domnului asupra lui, țipa episcopul, scuipând salivă odată cu vorbele ce-i ieșeau din gură și întinzându-și mâinile către căpriorii hambarului. Pacea a luat sfârșit, ruptă de înșelătoria crudă a lui Uhtred, de setea lui nepotolită de sânge, de ofensa perversă adusă onoarei noastre,

evlaviei noastre, evlaviei noastre față de Dumnezeu, și dorinței noastre de pace! Nu e vina noastră! E a lui, și trebuie să-i oferim războiul pe care și-l dorește cu atâta patimă!

Oamenii au aplaudat. Sigtryggr și Æthelflaed păreau uluiți, Edward stătea încruntat, în timp ce Æthelhelm își scutura capul copleșit parcă de o mare suferință.

Episcopul a așteptat ca lumea să se liniștească pentru a putea să zbiere:

– Care este dorința Domnului? Ce așteaptă El de la noi?

– Vrea să nu mai vărsați spurcăciuni, desfrânaților, am strigat, spărgând liniștea care urmase acestor două întrebări.

Și mi-am făcut loc de trecere, împingându-i pe cei care-mi stăteau în cale.

Şase

Mi-am dat jos gluga de pe cap şi am aruncat pelerina ponosită pe care o purtam pe umeri, făcându-mi loc prin mulţime împreună cu Finan care mă urma îndeaproape. Pe măsură ce oamenii mă recunoşteau, au început să scoată sunete de surprindere, apoi am auzit murmure şi, în cele din urmă, proteste mânioase. Dar nu toată lumea era furioasă. Unii bărbaţi au zâmbit, bănuind că va urma o distracţie pe cinste, câţiva mi-au făcut semne prietenoase. Episcopul Wulfheard se uita şocat şi chiar a deschis gura să spună ceva, dar, dându-şi seama că nu are ce spune, s-a uitat cu disperare spre regele Edward în speranţa că regele îşi va exercita autoritatea. Dar Edward, uimit şi el să mă vadă, nu a scos nici un cuvânt. Æthelflaed avea ochii larg deschişi şi aproape că zâmbea. Protestele s-au înteţit, oamenii strigând să fiu dat afară din hambar. Un tânăr, vrând să facă pe eroul, a păşit către mine. Avea o mantie vişinie prinsă la gât cu o broşă de argint pe care se afla însemnul cerbului rampant. Toţi luptătorii lui Æthelhelm purtau mantii vişinii. Câţiva dintre ei şi-au croit drum cu forţa printre oameni pentru a-i veni în sprijin tânărului, care se îndrepta spre mine cu mâinile ridicate.

– Hei, tu... a început el.

Dar, orice ar fi vrut să spună, nu a apucat să termine, căci l-am lovit. Nu am vrut să-l lovesc aşa tare, dar eram atât de furios încât pumnul meu l-a făcut să se îndoaie şi i-a tăiat respiraţia. L-am împins din calea mea. El s-a clătinat şi a căzut pe paiele murdare. Când ne-am apropiat de platforma improvizată, una

din gărzile lui Edward ne-a întâmpinat cu suliţa în poziţie de atac, dar Finan a trecut pe lângă mine, s-a aşezat în faţa suliţei şi a zis:

– Încearcă, flăcău, încearcă doar!

– Înapoi! a poruncit Edward regăsindu-şi graiul, iar garda s-a retras.

– Luaţi-l de aici! a strigat Æthelhelm.

Le vorbea luptătorilor lui şi voia ca ei să mă scoată târâş afară, dar două dintre gărzile lui Edward, singurele cărora li se dăduse voie să aibă arme în prezenţa regelui, au înţeles greşit ordinul lui şi i-au împins înapoi pe tinerii acoperiţi cu mantii vişinii. Glasurile lui Edward şi al lui Æthelhelm îi reduseseră la tăcere pe cei din hambar, dar murmurele au reînceput atunci când m-am urcat cu stângăcie pe platformă. Finan stătea alături, cu faţa către cei prezenţi, sfidând pe oricine ar fi încercat să se apropie de mine. Ca toţi ceilalţi din hambar, Sigtryggr se uita la mine surprins. I-am făcut cu ochiul şi am îngenuncheat în faţa lui Æthelflaed. Părea atât de bolnavă, atât de palidă, atât de slabă.

– Doamnă, am spus.

Mi-a întins mâna fină şi slabă. I-am sărutat-o şi, când m-am uitat în sus, i-am văzut ochii scăldaţi în lacrimi. Dar zâmbea.

– Uhtred, a şoptit, fără a mai spune altceva.

– Sluga Domniei Tale, doamnă, am zis şi mi-am îndreptat privirea spre fratele ei, înclinându-mi capul în semn de respect. Am zis: Domnia Ta!

Edward, care purta coroana cu smaralde a tatălui său, a ridicat mâna pentru a face lumea să tacă şi a glăsuit cu o voce gravă:

– Sunt surprins să te văd, Lord Uhtred.

– Îţi aduc veşti, Domnia Ta, am zis eu.

– Veştile sunt bine-venite, mai ales dacă sunt veşti bune.

– Cred că o să le socoteşti veşti foarte bune, am spus eu ridicându-mă.

– Să le auzim, a poruncit regele.

Cei de faţă erau cu totul tăcuţi. Unii dintre cei care plecaseră de la predica plictisitoare a lui Wulfheard se îngrămădiseră la uşile deschise ale hambarului şi se înghesuiau să intre.

– Eu nu sunt un maestru al vorbelor, Domnia Ta, am spus eu. Nu sunt precum episcopul Wulfheard. Târfele de la Snopul-de-Grâu în Wintanceaster mi-au spus că el nu încetează să trăncănească chiar și atunci când le încalecă.

– Spurcăciune... a dat să spună Wulfheard.

– Cu toate astea, ele așa spun, l-am întrerupt eu furios. Că e mai rapid cu ele decât o predică. În numele Tatălui, al Fiului și... ho, ho, ho, oh!

Câțiva oameni au izbucnit în râs, dar s-au oprit atunci când au văzut fața furioasă a lui Edward. În tinerețe, nu fusese vreun evlavios, dar acum, la vârsta când oamenii încep să se gândească la sfârșitul lor, medita adesea la sacrificiul pe care l-a trăit Mântuitorul răstignit pe cruce. Însă Æthelflaed, care era mai în vârstă și mult mai cucernică, a râs și râsul ei s-a terminat cu o tuse. Edward era pe cale să dezaprobe vorbele mele, dar eu l-am zădărnicit, vorbind întregii adunări, stând cu spatele la Wulfheard:

– Deci, Brunulf e mort?

– L-ai omorât, nemernic demn de dispreț ce ești, mi-a strigat un bărbat, mai curajos decât ceilalți.

M-am uitat către el.

– Dacă crezi că sunt vrednic de dispreț, vino aici lângă mine; regele ne va da spade și poți s-o dovedești.

Am așteptat un moment, dar cum el nu s-a mișcat, am făcut un semn din cap către fiul meu.

Acesta a făcut un pas în lături astfel încât Brunulf să poată păși printre oameni. La început, a trebuit să dea din coate pentru a putea înainta, dar, încet-încet, pe măsură ce unii dintre oameni l-au recunoscut, s-au dat la o parte pentru a-l lăsa să înainteze.

– Deci, Brunulf e mort? Vede cineva de aici cum arată el mort? Îi vedeți leșul?

Nimeni n-a spus nimic. Se auzeau murmure și șoapte pe măsură ce oamenii își dădeau seama cine este cel care se apropia de platformă. A ajuns lângă ea; eu am întins o mână în jos pentru a-l ajuta să se urce.

– Mărite rege, îl pot prezenta pe omul Domniei Tale Brunulf? am întrebat eu, întorcându-mă către Edward.

Nimeni nu a scos vreo vorbă. Edward s-a uitat la socrul său, care, dintr-odată, a descoperit ceva deosebit de interesant la căpriorii acoperişului, apoi înapoi la Brunulf, care îngenunchease în faţa lui.

– Vi se pare că miroase a mort, Domnia Ta? am întrebat eu.

Edward, a cărui faţă era schimonosită de o expresie care ar fi trebuit să fie un zâmbet, a răspuns:

– Deloc.

M-am întors către cei prezenţi.

– Nu este un cadavru! Se pare că nu l-am omorât! Brunulf, eşti mort?

– Nu, stăpâne.

În hambar era o linişte de se putea auzi chiar şi bâzâitul unei muşte.

– Aţi fost atacaţi în Northumbria? l-am întrebat pe Brunulf.

– Da, stăpâne.

Edward i-a făcut semn lui Brunulf să se ridice în picioare. L-am chemat mai aproape de mine.

– Cine v-a atacat? am întrebat.

A făcut o pauză de câteva secunde, apoi a răspuns:

– Oameni purtând însemnul regelui Sigtryggr.

– Acel însemn? l-am întrebat, arătând către flamura lui Sigtryggr cu însemnul securii roşii care atârna deasupra platformei.

– Într-adevăr.

S-au auzit murmure din partea unora dintre cei prezenţi, care au fost repede aduşi la tăcere de către cei care voiau să audă cuvintele lui Brunulf. Sigtryggr s-a încruntat atunci când a auzit că oamenii care-l atacaseră pe Brunulf purtau însemnul lui, dar nu şi-a manifestat dezaprobarea. Æthelhelm şi-a îndreptat gâtul, s-a mişcat stânjenit în scaun, apoi şi-a ridicat din nou privirea către tavan.

– Şi v-aţi luptat cu succes împotriva acestor oameni? l-am întrebat.

– Domnia Ta a luptat, stăpâne.

– Și câți dintre oamenii tăi au murit?

– Nici unul.

– Nici unul? am întrebat eu, ridicând vocea.

– Nici unul.

– Nici unul dintre saxonii de vest?

– Nici unul, stăpâne, a zis el, scuturând din cap.

– Și câți dintre oamenii purtând însemnul cu secure roșie au murit?

– Paisprezece.

– Iar pe ceilalți i-ați capturat?

– Domnia Ta i-ai capturat, stăpâne.

Æthelhelm se uita la mine, vădit incapabil să spună ceva, ba chiar să se miște.

– Și erau oamenii regelui Sigtryggr? am întrebat.

– Nu, stăpâne.

– Atunci ai cui oameni erau?

Brunulf a făcut iarăși o pauză, de data asta pentru a se uita la Æthelhelm.

– Erau oamenii lordului Æthelhelm.

– Mai tare! am insistat eu.

– Erau oamenii lordului Æthelhelm.

La auzul acestor cuvinte, s-a dezlănțuit vacarmul. Unii oameni, mulți dintre ei având mantii vișinii și însemnul cu cerbul de argint al soldaților lui Æthelhelm, au început să strige că Brunulf minte, iar alții țipau la aceștia să facă liniște și-i cerea lui Brunulf să-și continue istorisirea. Am lăsat agitația să continue, m-am îndreptat spre scaunul lui Æthelhelm și m-am aplecat spre el. Nepotul lui, prințul Ælfweard, se străduia să audă ce spun, dar eu vorbeam mult prea încet ca vorbele mele să ajungă la el.

– Îi am pe Brice și pe părintele Herefrith cu mine. Sunt atât de îngroziți de mine încât n-o să mintă doar ca să-ți salveze ție pielea. Mă înțelegi, stăpâne?

A mișcat ușor din cap, dar nu a spus nimic. Cei prezenți strigau că vor să afle mai mult, dar nu le-am dat atenție și am continuat tot în șoaptă:

– Vei spune că nu ţi-au ascultat ordinele, apoi vei fi de acord cu tot ce-ţi voi propune. Cu absolut tot! Ne-am înţeles?

– Nemernicule! a mormăit el.

– Ne-am înţeles? am insistat eu.

După o scurtă pauză, a încuviinţat uşor din cap. L-am bătut cu palma pe obraz.

Apoi am convenit asupra câtorva lucruri. Ne-am înţeles să spună că Brice i-a încălcat porunca, că a încercat, din proprie iniţiativă, să provoace un război, că decizia de a-l ataca pe Brunulf le aparţinuse doar lui şi părintelui Herefrith, în ciuda ordinelor stricte pe care le dăduse ealdormanul Æthelhelm. Tot ce voia Æthelhelm, trebuia să declare el, era să construiască o biserică pentru slava sfântului Erpenwald din Wuffingas, şi el nu se gândise niciodată, nici măcar o secundă, că acest act de pioşenie ar putea provoca atâta violenţă. Şi am mai convenit ca Brice să fie predat oamenilor regelui Edward pentru a fi supus judecăţii acestuia, în timp ce părintele Herefrith va fi judecat de către biserică.

Am căzut de acord ca armistiţiul deja existent să fie prelungit până la Ziua Tuturor Sfinţilor din anul următor. Eu aş fi dorit o pace pentru un răstimp de trei ani, dar Edward a insistat pentru o perioadă mai scurtă; nu am vrut să-l forţez aşa cum îl forţasem pe Æthelhelm, aşa încât am acceptat. Ziua Tuturor Sfinţilor pica târziu, aproape de perioada de hibernare la căldură, şi acest lucru îi oferea lui Sigtryggr cam doi ani de pace.

Şi am mai insistat să iau nişte ostatici pentru a mă asigura de buna purtare a duşmanilor Northumbriei. Această idee nu a plăcut deloc. Unii au susţinut sus şi tare ideea că, dacă Wessexul şi Mercia trebuie să cedeze ostatici, acelaşi lucru ar trebui să-l facă şi Northumbria, dar Æthelhelm, silit doar de o privire pe care i-am aruncat-o, mi-a susţinut propunerea.

– Northumbria nu a încălcat tratatul de pace, a spus el, mârâindu-şi vorbele. Oamenii noştri au făcut-o. Cel care a încălcat înţelegerea trebuie să plătească.

Pe faţa lui se putea citi un mare chin în timp ce se înfiora rostind aceste vorbe.

– Și cine vor fi acești ostatici? m-a întrebat regele Edward.

– Nu vreau decât unul singur, doar unul. Îl vreau pe moștenitorul tronului Domniei Tale.

Am tăcut și am putut vedea groaza care s-a așternut pe fața lui Æthelhelm. Crezuse că-l vreau pe nepotul lui, Ælfweard, care părea la fel de îngrozit. Dar eu le-am liniștit groaza, spunând:

– Îl vreau pe prințul Æthelstan.

Pe care-l iubeam ca pe propriul fiu.

Și, pentru mai mult de un an, el va fi cu mine.

Ca și armata lui Sigtryggr.

Brice a murit în aceeași zi.

Nu mi-a plăcut niciodată de el. Era un om mărginit, brutal și nesăbuit, mai bine zis era până în acea după-amiază când a fost adus legat la mâini în fața cortului regelui Edward. În acel moment, m-a impresionat.

N-a încercat să dea vina pe Æthelhelm chiar dacă ar fi fost condamnat pentru că îndeplinise porunca acestuia. Ar fi putut spune adevărul, dar îi jurase credință ealdormanului și și-a ținut jurământul până la sfârșit.

A îngenuncheat în fața unui preot și s-a spovedit, a primit iertarea păcatelor, iar preotul a rostit ultimele rugăciuni pentru el. Nu a protestat, nici măcar nu s-a tânguit. Când preotul a terminat slujba, s-a ridicat în picioare și s-a întors cu fața către cortul regelui. Și a tresărit.

Se aștepta să fie omorât de către una dintre gărzile din armata regelui, un bărbat cu experiență de război, care să-și facă treaba rapid. Într-adevăr, o matahală de om aștepta la locul execuției. Numele acelei brute era Waormund, o namilă de om care putea omorî un bivol doar cu o lovitură de spadă. Era tipul de om care putea fi pus în mijlocul unui zid de luptători cu scuturi pentru a-i îngrozi pe dușmani. Dar, în timp ce Brice se spovedea, locul lui Waormund a fost luat de Ælfweard, fiul regelui. Când l-a văzut pe tânăr, Brice s-a cutremurat.

A îngenuncheat din nou și a spus:

– Domnia Ta, te implor să mă lași să mor cu mâinile libere.

– Vei muri cum vreau eu, a răspuns Ælfweard. Avea o voce puternică, liniştită. Iar eu vreau ca mâinile tale să rămână legate.

– Eliberaţi-i mâinile, am strigat eu.

Eram unul dintre cei peste două sute de oameni care urmăreau execuţia, şi mulţi dintre aceştia m-au susţinut prin murmure de încuviinţare.

– Tu să taci! mi-a poruncit Ælfweard.

M-am îndreptat către el. Era dolofan, la fel ca mama lui, şi cu o faţă îmbufnată. Avea păr negru cârlionţat, obraji rumeni şi ochi albaştri. Privirea îi era plină de dispreţ. Avea o spadă care părea cam mare pentru el. Când m-am apropiat de el, a ridicat spada, dar când s-a uitat în ochii mei, a lăsat-o jos. Voia să pară sfidător, dar am văzut teama care-i sălăşluia în ochii puţin ieşiţi din orbite.

– Waormund, spune-i lordului Uhtred să-şi vadă de treaba lui, a poruncit el.

Waormund s-a îndreptat către mine. Era într-adevăr uriaş, cu un cap mai înalt decât mine. Avea o faţă lată şi o expresie necruţătoare pe chip. O cicatrice pornea de sub ochiul drept şi ajungea până sub falca stângă. Părul castaniu era zburlit, ochii erau reci ca o stâncă, iar gura cu buze subţiri părea încremenită într-o grimasă.

– Lasă-l pe prinţul Ælfweard să-şi facă datoria, a mârâit el la mine.

– Doar când mâinile prizonierului vor fi libere, am zis la rândul meu.

– Fă-l să tacă! s-a smiorcăit Ælfweard.

– Ai auzit... a început Waormund, dar eu l-am întrerupt.

– Nu mă slujeşti pe mine, dar sunt nobil, ceea ce tu nu eşti, şi-mi datorezi respect şi supunere, şi dacă nu mi le acorzi, te voi tăia în bucăţi. Am omorât namile tâmpite mai mari decât tine. Mă îndoiam şi eu de vorbele mele, dar, oricum, Waormund nu a fost impresionat de ele. Şi acum, amândoi veţi aştepta până voi dezlega mâinile lui Brice.

– Nu ai voie... a început Waormund, dar n-a apucat să continue căci i-am dat o palmă peste faţă, iar el a fost atât de

uluit încât a rămas în picioare uitându-se la mine ca vițelul la poarta nouă.

– Nu-mi spui tu mie ce am voie și ce nu! m-am răstit eu. Ți-am spus să aștepți, și asta vei face.

M-am dus în spatele lui Brice, am scos cuțitul despre care nu trebuia să se știe că-l am la mine și am retezat cureaua din piele cu care-i erau legate mâinile. M-am uitat dincolo de el și am văzut că draperia stacojie de la intrarea în cortul regelui s-a mișcat puțin.

– Îți mulțumesc, stăpâne, a spus Brice, frecându-și încheieturile eliberate. Un bărbat trebuie să moară cu mâinile libere.

– Pentru a se ruga?

– Nu merit să mor ca un hoț de rând, stăpâne. Eu sunt un războinic.

– Da, ești, am spus. Stăteam cu fața la el și cu spatele către Waormund și către prințul Ælfweard. Finan se așezase în spatele lui Brice. Și ești un războinic care-și ține legământul.

Brice s-a uitat de-a lungul cercului de oameni care ne urmăreau.

– Și nici măcar nu a venit să vadă.

Știu că se gândea la Æthelhelm.

– Îi e rușine de el însuși, am spus.

– Dar a vrut să fie sigur că voi fi omorât așa, și nu prin spânzurare. Și va avea grijă de nevasta și de copiii mei.

– Mă voi îngriji să fie așa.

– Dar a lăsat pe acest copil să mă omoare, și acest copil mă va hăcui, a spus el, plin de dezgust. Îi place să chinuie oamenii.

– Și tu ai făcut la fel.

A încuviințat din cap.

– M-am căit pentru păcatele mele.

S-a uitat dincolo de mine spre cerul fără nori și, pentru câteva momente, am zărit în ochii lui picuri de lacrimi.

– Crezi că paradisul există, stăpâne?

– Cred că există un palat numit Valhalla unde ajung războinicii viteji după moarte. Un palat plin de prieteni și de ospețe.

Brice a încuviinţat din cap.

– Dar, stăpâne, ca să ajungă acolo, un bărbat trebuie să moară cu arma în mână.

– Pentru asta ai vrut să ai mâinile libere?

Nu a răspuns, doar se uita la mine şi am văzut că este pus în încurcătură. Fusese crescut ca un creştin, cel puţin aşa credeam, dar poveştile despre vechii zei îi erau şoptite în preajma focurilor aprinse în toiul nopţii. Teama de mâncătorii de cadavre care se hrănesc cu cei morţi în Niflheim nu dispăruse din memoria lui, în ciuda predicilor ţinute de preoţi. Încă aveam cuţitul în mână. L-am întors şi l-am împins cu mânerul înspre Brice.

– Nu e o sabie, dar e tot o armă, i-am spus. Ţine-l bine în mână.

Mi-am încleştat degetele în jurul încheieturii lui Brice astfel încât să nu-l scape sau să mi-l înfigă în abdomen.

N-a încercat.

– Îţi mulţumesc, stăpâne.

Atunci, Finan a lovit. Ascunsese un pumnal sub tunică şi, în timp ce vorbeam cu Brice, l-a scos. Când a văzut că Brice ţinea cuţitul strâns în mână, i-a retezat gâtul cu pumnalul. Brice a murit pe loc. Mi-am ţinut mâna încleştată de braţul lui în timp ce trupul lui se prăbuşea şi, doar atunci când am fost sigur că e mort, i-am desfăcut degetele de pe plăseaua cuţitului.

– Tu..., a încercat să protesteze Ælfweard cu voce stridentă, dar a tăcut când Finan a rotit pumnalul plin de sânge într-o serie şuierătoare de spintecat aerul greu de urmărit cu ochii.

Brice a murit şi, aşa prost cum era, îşi va găsi totuşi locul pe băncile din Valhalla. Ne vom întâlni din nou.

M-am îndepărtat de locul acela, dar, când am simţit că ceva mi-a atins cotul, m-am întors cu faţa. Mă gândeam că Waormund sau Ælfweard mă atacă. Era un servitor care s-a înclinat puţin şi mi-a spus că sunt chemat în cortul regelui.

– Acum, dacă îţi e pe plac, stăpâne.

Nu ştiu dacă îmi plăcea sau nu, dar o invitaţie din partea regelui cu greu putea fi nesocotită. Aşa încât l-am urmat pe servitor, am trecut de gărzi şi am intrat pe lângă draperia stacojie ridicată. În cort, era răcoare şi mirosea a iarbă călcată în

picioare. Erau acolo mese, scaune, cufere și un pat mare pe care stătea o tânără brunetă care se uita la noi cu ochii ei mari. Regele i-a făcut semn servitorului să plece, dar nu a băgat-o în seamă pe fată. S-a îndreptat spre o masă pe care zăceau în dezordine bucăți de pâine, o bucată de brânză, înscrisuri, o carte, pene pentru scris, cupe de băutură făcute din coarne și două căni din argint. Coroana Wessexului cu smaraldele ei era și ea amestecată în tot acest talmeș-balmeș. Edward și-a turnat singur o cupă de vin și a privit către mine întrebător.

– Te rog, Domnia Ta, am spus eu.

El a mai turnat o cupă de vin, mi-a adus-o și mi-a făcut semn cu capul către un alt scaun, mai scund.

– Deci, Brice era păgân?

– Păgân și creștin, bănuiesc eu.

– Și nu merita să moară.

Nu era o întrebare, ci o afirmație.

– Nu, Domnia Ta.

– Dar a fost o moarte necesară, a zis el.

Nu i-am răspuns. Edward a sorbit din vin și a îndepărtat o scamă de pe mantia lui albastră.

– N-am știut că fiul meu urma să-l omoare, a continuat el. Mă bucur că ai intervenit.

– Brice avea dreptul la un sfârșit rapid, am spus eu.

– Da, așa este, a fost el de acord.

Nu-l mai văzusem pe Edward de câțiva ani. Mi se părea îmbătrânit, deși era mai tânăr decât mine. Avea puțin peste patruzeci de ani, dar părul îi încărunțise la tâmple, barba lui scurtă, la fel, și avea riduri pe față. Era ca și cum îl vedeam pe tatăl lui. Mi-l aminteam pe Edward ca pe un prinț tânăr și nesigur pe el. Dar auzisem zvonuri despre prea mult vin și prea multe femei, deși zeii știu prea bine că astfel de zvonuri se spun despre toți nobilii. Știam, totodată, că îi păsa mult de țara lui, că era evlavios și că se dovedise un războinic de temut atunci când cucerise Anglia de Est. Era greu, dacă nu chiar imposibil, să cunoască faima pe care o cunoscuse tatăl său.

Dar cum moartea lui Alfred se îndepărtase în timp, lui Edward îi crescuseră autoritatea şi izbânzile.

– Ştii că vom ataca Northumbria, a spus el dintr-odată.

– Fireşte că ştiu.

– Armistiţiul va fi respectat. Şi asta îmi convine. Avem nevoie de timp pentru a impune legea noastră în teritoriile pe care le-am cucerit.

Asta însemna că, anul viitor, îi va recompensa pe cei care l-au urmat, oferindu-le proprietăţi, şi că se va asigura ca aceştia să instruiască luptători care vor mărşălui spre miazănoapte sub flamura cu dragon a Wessexului. S-a uitat încruntat la un preot care intrase în cort ţinând strâns sub braţ un vraf de documente.

– Nu acum, nu acum, a spus regele pe un ton nervos, făcând semn cu mâna către ieşire. Mai târziu. Cui i-ai jurat credinţă, Lord Uhtred?

– Surorii Domniei Tale.

A părut surprins.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa, Domnia Ta.

S-a încruntat şi-a spus:

– Deci, vei lupta de partea lui Sigtryggr?

– Sora Domniei Tale nu mi-a cerut altceva.

– Şi dacă ar face-o?

Am încercat să evit întrebarea.

– Nu trebuie să te temi de mine, Domnia Ta. Sunt un om bătrân pe care-l dor încheieturile.

Edward a zâmbit cu severitate.

– Tatăl meu a încercat să te ţină sub control şi mi-a mărturisit că nu a reuşit. M-a sfătuit, de asemenea, să nu te subapreciez niciodată. Mi-a spus că, deşi pari prost, acţionezi cu multă înţelepciune.

– Eu mă gândeam că e invers.

A zâmbit îndatoritor, apoi a revenit la întrebarea pe care încercasem să o evit.

– Ce se va întâmpla dacă sora mea îţi va cere să o sprijini?

– Tot ce doresc, Domnia Ta, este să-mi iau Bebbanburgul înapoi. Știam că acest lucru nu-i face plăcere, așa că am adăugat: Dar știu că acest lucru este imposibil acum când Constantin este acolo, așa că mă gândesc să mă retrag în Frizia.

S-a încruntat și a repetat întrebarea, cu o voce care-mi amintea de vocea tatălui său:

– Te-am întrebat ce ai face dacă sora mea ți-ar cere un serviciu de credință.

– Nu voi ridica niciodată spada împotriva surorii Domniei Tale.

Nu era chiar răspunsul pe care-l aștepta, dar nu a mai insistat.

– Știi ce se întâmplă la Bebbanburg?

– Știu că fortăreața este asediată de Constantin, nimic mai mult.

– Încearcă să-l înfometeze pe vărul tău, a zis Edward. A lăsat acolo mai mult de patru sute de oameni sub comanda lui Domnall, care este o căpetenie foarte iscusită.

Nu l-am întrebat de unde știe. Probabil că Edward moștenise și numărul mare de iscoade și informatori ai tatălui său. Nici un alt rege din Britania nu era mai bine informat. Cele mai multe vești erau trimise de oameni ai bisericii care-i scriau în permanență scrisori. Nu mă îndoiam că Edward avea iscoade și în Scoția, Și în Northumbria.

– Există o poartă pe partea dinspre mare, iar fortăreața poate fi aprovizionată cu ajutorul corăbiilor, am spus eu.

– Nu se mai poate, a spus Edward, sigur pe sine. Țărmul este păzit de către un viking și corăbiile sale. Un om angajat la început de către vărul tău.

– Einar cel Alb?

A consimțit, dând din cap.

– Constantin i-a cumpărat loialitatea.

Această afirmație m-a surprins.

– Constantin mi-a spus că-l va ataca pe Einar.

– De ce să te lupți când poți cumpăra? Corăbiile lui Einar străjuiesc acum țărmul. Edward a oftat din greu și a continuat: Constantin nu e prost, dar nu sunt sigur că Einar îi va fi de folos.

El își spune Einar cel Alb, dar i se mai spune și Einar cel fără de noroc. Apoi mi-a zâmbit trist și a adăugat: Cum îți plăcea să-mi spui cu ani în urmă? Că soarta este neînduplecată?

– *Wyrd bið ful āræd*, am zis eu.

– Poate că soarta lui Einar este lipsită de noroc. Poți spera asta.

– Lipsită de noroc? De ce, Domnia Ta? am întrebat eu.

– Am auzit că trei dintre corăbiile lui au naufragiat.

– Atunci înseamnă că el este norocos pentru că a rămas în viață.

– Poate, a zâmbit el ușor. Dar mi s-a spus că își merită porecla.

Speram să aibă dreptate. Am atins ciocanul lui Thor care-mi atârna la gât și m-am rugat în gând ca Einar să fie cel lipsit de noroc. Edward a văzut gestul meu și s-a încruntat.

– Dar cu corăbiile lui Einar sau fără ele, Bebbanburgul este aproape imposibil de cucerit, am spus eu. De aceea mă gândesc la Frizia.

– Frizia! a spus Edward disprețuitor și bănuitor, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că și vărul meu ar putea reacționa la fel. Bebbanburgul este greu de cucerit, dar poate fi înfometat, iar vărul tău are peste două sute de oameni înăuntru, mult peste două sute de oameni. Acești oameni au nevoie de multă hrană! Fortăreața ar putea fi apărată de către jumătate dintre acești oameni, dar vărul tău este un om prevăzător. Însă, mai devreme sau mai târziu, îi va înfometa. Unul dintre hambarele lui a ars, știai asta?

– Nu știam, Domnia Ta.

Auzind despre ghinionul care-l lovise pe vărul meu, am simțit un val de bucurie, dar și de îngrijorare, gândindu-mă că acest lucru îi era de folos lui Constantin.

– Vărul tău i-a evacuat din fortăreață pe cei fără de folos, dar a păstrat totuși mult prea mulți luptători înăuntru. Toți vor fi flămânzi și o garnizoană înfometată e mai ușor de învins.

Mi-am atins din nou ciocanul lui Thor, cu riscul de a-l supăra iarăși. Dar Edward s-a înverșunat dintr-odată, și nu din cauza mea.

– Nu-mi convine ca Bebbanburgul să fie stăpânit de către Constantin. A avut neobrăzarea să ceară toate teritoriile de la nord de zid! A trimis un sol, un episcop, pentru a-mi propune o nouă graniță! Dar Bebbanburgul este pe pământ saxon. Întotdeauna a fost! Trebuie să fie și va fi parte a Englalandului. Oi fi bătrân și slab, te vor fi durând încheieturile, Lord Uhtred, dar îl vei izgoni pe Constantin de pe pământul tău strămoșesc!

Am ridicat din umeri și i-am spus:

– Vreau Bebbanburgul mai mult decât îl dorește Domnia Ta, dar cunosc foarte bine fortăreața. Dacă aș avea o mie de oameni? Stăpânesc peste Dunholm, iar Dunholm e la fel de tare ca Bebbanburg. Mă gândeam să visez la Bebbanburg și să mor în Dunholm, dar atunci când armata Domniei Tale va invada Northumbria, Frizia va fi un loc mult mai sigur pentru mine.

Am rostit aceste vorbe cu glas tare, nu pentru Edward, ci pentru fata cu ochii mari care asculta stând în pat. Poate că regele nu va crede povestea mea despre Frizia, dar ea ar putea răspândi zvonul că eu nu am de gând să mă îndrept spre Bebbanburg.

– Dacă tu nu vrei să cucerești Bebbanburgul, atunci o voi face eu, iar oamenii mei vor fi stăpâni acolo în locul tău, a spus Edward cu voce aspră. Asta vrei?

– În locul scoțienilor, da.

A murmurat ceva și s-a ridicat în picioare, semn că terminaserăm. M-am ridicat și eu.

– L-ai cerut pe Æthelstan ca ostatic, a spus el, în timp ce ne îndreptam spre ieșirea din cort. De ce?

– Pentru că-mi este ca un fiu și pentru că voi avea grijă de el.

Edward știa foarte bine ce vreau să spun și știa la fel de bine cine reprezintă adevărata amenințare pentru Æthelstan.

– Sora mea l-a ocrotit mulți ani. Acum vei face tu acest lucru timp de un an.

– Și Domnia Ta putea să-i ocrotească viața, am spus.

S-a oprit şi a coborât vocea.

– Ealdormanul Æthelhelm este cel mai puternic nobil al meu. Conduce prea mulţi oameni şi are prea mulţi adepţi care-i datorează pământurile şi averile pe care le deţin. Dacă mă opun lui făţiş, riscăm un război civil.

– Dar el chiar va porni un astfel de război pentru a-l împiedica pe Æthelstan să ajungă pe tron.

– Asta va fi problema lui Æthelstan, a spus regele mohorât. Instruieşte-l bine, Lord Uhtred, călăuzeşte-l bine, pentru că sora mea nu-l mai poate proteja.

– Nu mai poate?

– Sora mea e pe moarte, a spus el.

Am simţit că inima-mi stă în loc.

Şi chiar în acel moment, Ælfweard a dat la o parte, mânios, draperia stacojie a cortului.

– Acest om, Uhtred, tată... a început el, dar s-a oprit brusc. Evident, nu ştia că mă aflu acolo.

– Acest om, Uhtred, ce? l-a întrebat Edward.

Ælfweard a făcut o reverenţă de formă în faţa tatălui său.

– Mi s-a spus că eu îl voi ucide pe prizonier. Şi el s-a amestecat.

– Şi?

– Ar trebui pedepsit, a crâcnit Ælfweard.

– Atunci, pedepseşte-l, a zis Edward şi a plecat de lângă noi.

Ælfweard s-a încruntat, s-a uitat la mine, apoi la tatăl lui şi înapoi la mine. Dacă l-ar fi dus mintea, s-ar fi dat la o parte, dar înfumurarea nu-l lăsa.

– Nu te supui regalităţii, Lord Uhtred? a întrebat el cu voce puternică.

– Mă supun celor pe care-i respect, am spus.

– Spune-mi „stăpâne", a insistat el.

– Nu, băiete, îţi spun aşa.

Era contrariat. A rumegat cuvântul „băiete", dar n-a spus nimic. Se uita doar indignat la mine. Am păşit înainte, forţându-l să facă un pas înapoi.

– I-am spus tatălui tău „băiete" până în ziua în care m-a însoțit peste zidurile din Beamfleot. Am ucis mulți danezi atunci, danezi cu sulițe, danezi cu spade, luptători vajnici. Am luptat, băiete, și a fost un adevărat măcel. În acea zi, tatăl tău a meritat să i se spună „stăpâne" și a meritat tot respectul meu pe care i-l acord în continuare. Dar tu încă miroși a lapte supt de la țâța mamei tale, băiete, și, până nu-mi vei dovedi că ești un adevărat bărbat, pentru mine tot copil vei rămâne. Și acum, dă-te la o parte din calea mea.

Asta a și făcut. Și tatăl lui n-a spus nimic. Iar eu am plecat.

– Nu-i un băiat rău, mi-a spus Æthelflaed.

– E răsfățat, nepoliticos, greu de suportat.

– Așa spun oamenii și despre tine.

Am mârâit către ea, făcând-o să zâmbească.

– Și tu? am întrebat-o. Fratele tău spune că ești bolnavă.

Am văzut-o că șovăie. Mi-am dat seama că vrea să tăgăduiască. Dar a renunțat și a scos un oftat.

– Sunt pe moarte, a spus ea până la urmă.

– Nu! am protestat eu, dar puteam citi în ochii ei că așa este.

Frumusețea i se stinsese odată cu vârsta și cu durerea, pielea feței părea fragilă ca și cum se subțiase, ochii îi erau întunecați. Dar încă putea zâmbi și avea farmec. O găsisem în cortul ei, flancat de flamura pe care era desenată o gâscă albă ce ținea o cruce în cioc și o sabie în laba ei palmată. Am râs de multe ori de acest însemn. Gâsca era simbolul sfintei Werburgh, o călugăriță din Mercia, care alungase un cârd de gâște dintr-un lan de grâu. Nu puteam înțelege de ce era considerată această faptă un miracol. Șase copii din zece ar fi putut face același lucru. Dar știam că sfânta îi era dragă lui Æthelflaed și-mi era dragă și mie. Am împins un scaun lângă ea și m-am așezat pe el. I-am luat mâna uscătivă într-a mea.

– Știu un tămăduitor... am început să-i spun.

– M-au văzut mulți tămăduitori, m-a întrerupt ea pe un ton obosit. Dar Ælfthryth mi-a trimis un om învățat care m-a ajutat.

Ælfthryth era sora ei mai mică, măritată cu cârmuitorul Flandrei.

– Părintele Casper prepară o poţiune care îmi ia durerea, a continuat ea. Acum însă trebuie să se întoarcă în Flandra, căci şi Ælfthryth este bolnavă. Câteva zile o să mă simt mai bine.

A suspinat şi şi-a făcut semnul crucii.

– De ce suferi?

– O durere cumplită aici înăuntru, a zis ea, atingându-şi pieptul. Părintele Casper le-a învăţat pe măicuţe cum să prepare poţiunea lui, şi asta mă ajută. Rugăciunile mă ajută şi ele.

– Atunci roagă-te mai mult, i-am spus.

Două călugăriţe, probabil măicuţele care o îngrijeau pe Æthelflaed, stăteau în umbră în partea din spate a cortului. Amândouă se uitau bănuitoare la mine, cu toate că nu auzeau ce vorbeam noi.

– Mă rog zi şi noapte, a spus Æthelflaed cu o urmă de zâmbet pe buze. Şi mă rog şi pentru tine!

– Îţi mulţumesc.

– Ai nevoie de rugăciuni acum că Æthelhelm ţi-e duşman.

– Tocmai m-am răfuit cu el, ai văzut doar.

– Va dori să se răzbune.

– Şi ce-o să facă? am întrebat eu, ridicând din umeri. Mă va ataca în Dunholm? Pentru asta, îi urez noroc.

M-a lovit uşor peste mână şi a spus:

– Nu fi îngâmfat!

– Da, doamnă, am spus eu zâmbind. De ce nu-l doboară fratele tău pe Æthelhelm?

– Pentru că asta ar însemna război, a zis ea pe un ton trist. Æthelhelm este foarte popular! Este generos! Nu există în Wessex episcop sau stareţ care să nu fi primit bani de la el. Este prieten cu jumătate din nobili. Dă petreceri fastuoase! Şi nu vrea tronul pentru el.

– Nu, doar pentru vomitătura de nepot al lui.

– Doar la asta se gândeşte, ca Ælfweard să ajungă rege, a zis Æthelflaed. Fratele meu ştie că adunarea nobililor din Saxonia de Vest va vota în acest fel. Toţi au fost cumpăraţi.

– Și Æthelstan? am întrebat-o, deși știam ce-mi va răspunde.

– Ai făcut bine că l-ai cerut ca ostatic. Va fi mult mai în siguranță cu tine decât este aici.

– De aceea l-am și cerut, am spus, apoi m-am încruntat. Æthelhelm chiar ar fi în stare să-l omoare?

– Ar fi în stare să-i aranjeze moartea, și nimeni nu ar ști. Ai citit vreodată Sfânta Scriptură?

– În fiecare zi o citesc, am răspuns eu plin de entuziasm. Nu trece moment fără să citesc cartea lui Ieremia sau fără să mă cufund în Cartea lui Iezechiel.

– Ce bestie ești! a spus ea, zâmbind vesel. Ți-a spus vreun preot povestea lui Urie?

– Urie?

– Ține minte acest nume, Urie Hititul.

– Pentru că veni vorba de preoți, cine este Hrothweard? am întrebat eu.

– Arhiepiscopul Yorkului, după cum prea bine știi, a răspuns ea.

– Un saxon de vest.

– Da, așa este. Un om tare bun.

– Acest om bun a luat bani de la Æthelhelm? am întrebat-o eu.

– Nu, este un om bun și cucernic, a răspuns ea imediat, apoi a făcut o pauză și s-a încruntat. Înainte, era stareț și-mi amintesc că a primit o bucată bună de pământ. Vreo două mii de acri în Wiltunscir. Destul de departe de mănăstirea lui.

– A primit pământ în loc de bani?

– Oamenii dau mereu pământ bisericii, a spus ea, tot încruntată.

– Iar Æthelhelm este ealdorman al...

– Wiltunscirului, a terminat ea propoziția în locul meu, oftând din nou. Æthelhelm îi cumpără acum pe nobilii din Mercia, ademenindu-i cu bani. Vrea ca adunarea nobililor din Mercia să-l desemneze pe Ælfweard drept succesor al meu.

– Nu! am zis eu, îngrozit de o asemenea idee. Acel băiat ursuz și necopt să fie regele Merciei!

– Æthelhelm a sugerat ca Ælfweard şi Ælfwynn să se căsătorească.

Ælfwynn era fiica ei. Era o fiinţă uşuratică, drăguţă şi aiurită. Îmi plăcea, probabil mai mult decât îi plăcea mamei sale şi tocmai de aceea am fost surprins de ceea ce a spus Æthelflaed în continuare.

– M-am opus, pentru că eu cred că Ælfwynn trebuie să-mi urmeze la tron.

– Ce spui? am întrebat eu scurt, fără să judec înainte de a vorbi.

– Este prinţesă a Merciei, a spus Æthelflaed cu fermitate în glas. Dacă eu pot domni în Mercia, ea de ce nu ar putea? De ce trebuie ca, întotdeauna, doar un bărbat să fie succesor?

– O ador pe Ælfwynn, dar ştiu că nu e la fel de raţională ca tine.

– Atunci, se poate mărita cu Cynlæf Haraldson care o poate sfătui, a spus Æthelflaed. Este un tânăr puternic.

Am tăcut. Cynlæf Haraldson era un luptător din Saxonia de Vest, tânăr şi chipeş. Dar nu era de rang, ceea ce însemna că nu-i putea oferi lui Ælfwynn susţinerea unei familii nobiliare puternice. Nu realizase prea multe şi nu avea renumele unuia care să-i poată convinge pe oameni să-l urmeze. Îl consideram superficial, dar nu puteam să-i spun aşa ceva lui Æthelflaed, care fusese încântată de înfăţişarea, manierele şi curtoazia lui.

– Cynlæf o va proteja, şi asta vei face şi tu.

– Ştii că o îndrăgesc foarte mult, am spus eu, eschivându-mă.

Æthelflaed aştepta să-i spun că o voi sprijini pe Ælfwynn la fel de mult cum o sprijinisem pe ea şi că-i voi jura credinţă. Am fost scutit de a mai spune ceva de către Rorik, servitorul meu, care a împins cu palma pânza de la intrarea în cort şi a intrat nervos.

– Stăpâne! a spus, apoi şi-a amintit unde se află şi a făcut o reverenţă către Æthelflaed.

– Ce este?

– Regele Sigtryggr pleacă, stăpâne. Ai cerut să te informez.

– Mă duc împreună cu el spre miazănoapte, i-am spus lui Æthelflaed.

– Atunci pleacă.

M-am ridicat și am făcut o plecăciune. Apoi i-am zis:

– O voi proteja pe Ælfwynn.

Acest lucru ar fi trebuit s-o liniștească. Nu însemna că-i voi jura credință lui Ælfwynn, și Æthelflaed știa foarte bine. A zâmbit și mi-a întins mâna.

– Îți mulțumesc.

M-am aplecat și i-am sărutat mâna. I-am mai ținut-o un răstimp într-a mea.

– Cel mai important lucru este să fii tu bine, i-am spus. Să te însănătoșești! Ești cel mai bun domnitor pe care l-a avut Mercia vreodată. Deci, fă-te bine și continuă să domnești.

– Voi face tot ce-mi stă în putință.

Apoi le-am scandalizat pe cele două călugărițe, aplecându-mă și sărutând-o pe gură pe Æthelflaed. Nu a opus rezistență. Fuseserăm amanți, încă o iubeam și o iubesc și în ziua de astăzi. Am auzit un ușor suspin în timp ce o sărutam.

– Mă voi întoarce după ce voi cuceri Bebbanburgul, i-am promis.

– Nu Frizia? a întrebat ea cu sarcasm în glas. Așa umblă zvonurile.

– Mă voi duce la Bebbanburg după aceea, am spus eu, coborând vocea. Dar să nu spui nimănui.

– Dragul meu Lord Uhtred, toată lumea știe că te duci la Bebbanburg, a șoptit ea. Poate îți fac o vizită acolo?

– Trebuie, doamna mea, trebuie. Vei fi tratată așa cum se cuvine a fi tratată o regină ca tine. I-am sărutat din nou mâna. Ne vedem în nord, doamna mea, i-am spus, apoi am dat cu greu și fără tragere de inimă drumul degetelor ei și l-am urmat pe Rorik afară din cort.

Nu am mai văzut-o niciodată.

*

Oamenii mei şi ai lui călăreau împreună, îndreptându-se către miazănoapte. Soarele ardea, era cald, iar aerul de vară se umpluse de tropăitul copitelor şi de zornăitul harnaşamentelor.

– Îi urăsc pe saxoni, a zis Sigtryggr.

N-am răspuns nimic. În dreapta, era o holdă de grâu care-mi reamintea cât de bogat era acest pământ. Vântul împrăştia praful ridicat de trecerea noastră.

– Mi-ai cumpărat cel puţin un an şi-ţi mulţumesc, a spus Sigtryggr.

Am văzut deasupra noastră un şoim care plana în aerul cald. Aripile-i erau aproape nemişcate şi fluturau uşor doar când pasărea se uita spre pământ la vreo vietate osândită să moară. L-am urmărit, sperând să-l văd cum se înclină, dar el stătea acolo fără efort, purtat de vântul puternic. Să fi fost semn bun? Poate un semn de pace, doar că eu nu voiam pace. Eu îmi duceam spadele către Bebbanburg.

– Ei miros altfel, a zis Sigtryggr pe un ton răzbunător. Duhnesc a miasmă saxonă. Napi putreziţi! Aşa miros, a napi putreziţi! Napi fercheşi şi mulţumiţi de ei!

M-am întors în şa şi m-am uitat la Æthelstan care călărea lângă fiul meu la câţiva paşi mai în spate. Slavă Domnului, erau destul de departe pentru a nu-şi da seama de proasta dispoziţie a lui Sigtryggr.

– Prinţe Æthelstan, danezii şi vikingii miros?

– Danezii miros a telemea, iar vikingii, a peşte stricat, a răspuns el vesel.

Sigtryggr a pufnit şi şi-a spus în barbă:

– Sper ca saxonii să încalce armistiţiul, prinţe Æthelstan, şi voi avea plăcerea să te ucid.

Ştia prea bine că nu-i voi permite să facă acest lucru, dar se distra ameninţând.

Părea mai bătrân. Îmi aminteam de tânărul luptător plin de viaţă, care sărise peste meterezele de la Ceaster, încercând să mă omoare. Un bun comandant de război. Eu i-am luat un ochi, iar el mi-a luat fata, şi acum suntem prieteni. Cele câteva luni de domnie îi ridaseră faţa şi-i alungaseră voioşia din suflet.

– Și acest nemernic de Thurferth! a tunat el. Nici el nu-i mai bun! Se consideră danez, dar îi pupă-n fund pe creștini. L-aș crucifica pe acest ticălos trădător.

Mânia lui era îndreptățită. Nobilii danezi care cârmuiau burgurile din sudul Northumbriei aveau posibilitatea să-i pună la dispoziție lui Sigtryggr o armată formidabilă, dar teama le-a fost mai mare decât loialitatea. Îi bănuiam pe cei mai mulți dintre ei că-l vor urma pe Thurferth și că se vor supune atât saxonilor de vest, cât și Dumnezeului răstignit pe cruce.

– Ei chiar vor fi alături de saxoni, a zis Sigtryggr cu amărăciune în glas.

– Probabil.

– Și atunci, eu ce am de făcut?

Nu era chiar o întrebare, mai degrabă un strigăt de disperare.

– Vii să trăiești în Bebbanburg, am zis eu cu blândețe.

Preț de vreo jumătate de kilometru, ne-am continuat drumul în tăcere. Acesta cobora brusc spre un mic vad, unde am lăsat caii să se adape. Am înaintat puțin și l-am oprit pe Tintreg în mijlocul drumului plin de praf, bucurându-mă de liniștea din jur. Sigtryggr a venit după mine.

– Nu mă pot lupta și cu scoțienii, și cu saxonii în același timp, a zis el pe un ton care să mă împiedice să-l socotesc un laș.

– Saxonii vor respecta armistițiul, l-am asigurat eu, sigur fiind că nu mă înșel.

– Anul viitor sau peste doi ani, armatele din Mercia și din Wessex vor veni către miazănoapte. Le pot ține piept. Am destui oameni. Cel puțin îi pot face să-și dorească să nu fi vrut să audă vreodată despre Northumbria. Și împreună cu oamenii tăi? Am putea înnegri pământul cu sângele lor spurcat.

– Eu nu voi lupta împotriva lui Æthelflaed, i-am jurat credință, i-am spus eu.

– Atunci îi poți omorî pe nemernicii de saxoni, a rostit el răzbunător. Iar eu îi voi ucide pe cei din Mercia, dar nu mă pot lupta dacă nu am destui oameni.

– Asta cam așa e.

– Şi să-l trimit pe Constantin înapoi în bordeiele lui? O pot face, dar cu ce preţ?

– Un preţ foarte mare. Scoţienii se luptă ca dihorii.

– Deci... a început el.

– Ştiu, l-am întrerupt eu. Nu poţi trimite cea mai mare parte a armatei tale să se lupte cu scoţienii, cel puţin nu până nu i-ai alungat pe saxoni.

– Înţelegi?

– Sigur că înţeleg, am spus eu.

Avea dreptate. Sigtryggr avea o armată mică. Dacă ar fi condus-o spre miazănoapte către Bebbanburg, i-ar fi declarat război lui Constantin, şi acesta n-ar fi pierdut ocazia de a slăbi armata Northumbriei. Sigtryggr putea foarte bine să câştige primele bătălii, împingându-i pe oamenii lui Domnall spre nord, dar, pe urmă, diavolii urlători din Niflheim ar ieşi dintre colinele Scoţiei, şi bătăliile vor fi mai necruţătoare. Chiar dacă va fi biruitor, Sigtryggr ar pierde oamenii de care ar avea nevoie pentru a respinge asaltul saxonilor.

S-a uitat lung către miazănoapte, unde soarele îşi trimitea dogoarea peste colinele joase şi pădurile dese.

– Te pregăteşti deci să ataci Bebbanburgul? a întrebat el. Aştepţi până îi alungăm pe saxoni?

– Nu pot aştepta.

Sigtryggr îmi părea mâhnit.

– Fără trupele acestui nemernic de Thurferth şi cu aceste lepădături puturoase care zac în sud nu pot strânge mai mult de opt sute de oameni. Nu-mi pot îngădui să pierd o sută de oameni în lupta cu Constantin.

– Aş vrea o sută cincizeci de oameni de la tine, poate două sute, i-am spus. Şi dacă nu dau greş, nici unul dintre ei nu va fi rănit. Nu pot să aştept pentru că, până în primăvara viitoare, Constantin va înfometa Bebbanburgul şi se va instala acolo. Mă duc acolo acum şi-l voi cuceri. Am nevoie de ajutorul tău, am adăugat şi mi-am atins ciocanul lui Thor de la gât.

– Dar... a încercat el să spună ceva.

L-am întrerupt iarăși.

Și i-am spus cum vom cuceri ceea ce era de necucerit și cum vor scăpa oamenii lui nevătămați.

Cel puțin așa speram. Am strâns în mână ciocanul lui Thor.

Wyrd bið ful āræd.

PARTEA A TREIA

Episcopul nebun

Şapte

– Mergem în Frizia, i-am spus lui Eadith.

S-a uitat la mine surprinsă.

Mersesem spre miazănoapte la Eoferwic, unde am rămas peste noapte şi ne-am ospătat împreună cu Sigtryggr, fiica mea şi, dintre toţi, cu noul arhiepiscop Hrothweard. Era într-adevăr un om cumsecade, sau, cel puţin, aşa mi se părea mie. A tresărit atunci când i-am spus ce s-a întâmplat în Hornecastre.

– Se pare că Dumnezeu a fost de partea Domniei Tale, Lord Uhtred, a spus el cu vocea sa blândă. Ai smuls pacea din gheare le războiului.

– Care Dumnezeu? l-am întrebat.

A râs. Apoi m-a întrebat ce cred că se va întâmpla la Bebbanburg. I-am răspuns la fel cum i-ar fi răspuns şi Finan: Constantin ar fi considerat asaltul asupra fortăreţei mult prea costisitor şi nu trebuie să-şi vlăguiască luptătorii pe zidurile ei dacă foamea putea face treaba în locul lui. Hrothweard a clătinat din cap cu tristeţe.

– Asta înseamnă că, dacă mănăstirea sfântul Cuthbert va fi reconstruită, va fi sălaşul călugărilor scoţieni.

– Asta te nelinişteşte? l-am întrebat eu.

S-a gândit puţin înainte de a răspunde.

– N-ar trebui, a spus într-un târziu. Sunt sigur că vor fi oameni evlavioşi.

– Dar vei pierde banii pe care-i aduc pelerinii.

I-a plăcut replica mea, şi faţa lui tristă s-a luminat de încântare, făcând un semn cu palma ca şi când ar ameninţa un copil cu bătaia.

– Îţi place să gândeşti ce e mai rău despre noi, Lord Uhtred!

– Dar e-adevărat, nu-i aşa?

A clătinat din cap. Apoi a zis:

– Lindisfarena este un loc sfânt. O insulă a rugăciunilor. M-aş bucura să-l numesc eu pe noul stareţ, cu voia Domnului, doar pentru a fi sigur că va fi un om destoinic al acestei insule şi că nu va aduce dezonoare bisericii lui Dumnezeu. Orice ai crede Domnia Ta despre noi.

– Cred că episcopul Ieremias visează să fie viitorul stareţ, i-am spus eu răutăcios.

Hrothweard a râs.

– Bietul de el! Cum îl numesc oamenii? Episcopul nebun?

A chicotit şi a continuat:

– Sunt mulţi care mă sfătuiesc să-l excomunic, dar la ce bun să fac asta? El greşeşte mult, sunt sigur de asta. Dar spre deosebire de alţii, eu mai chibzuiesc. Se închină unui singur Dumnezeu. Este inofensiv. Într-o cumplită eroare, dar inofensiv, mi-a spus, uitându-se la mine cu multă bună dispoziţie în ochi.

Îmi plăcea acest om. Ca şi părintele Pyrlig, îşi purta credinţa cu inima uşoară, dar evlavia, bunătatea şi onestitatea lui erau evidente.

– Mă voi ruga pentru Domnia Ta, chiar de vă place ori nu, mi-a spus la despărţire.

Nu am încercat să-l văd pe Berg în această scurtă vizită, dar fiica mea mi-a spus că el cumpărase trei corăbii şi că acum le repara pe cheiul de lângă taverna Raţa.

Întorşi în Dunholm, i-am povestit lui Eadith despre aceste corăbii şi despre planurile mele de a traversa marea spre Frizia. Era deja noapte şi noi stăteam de vorbă în casa pe care o construisem lângă poarta principală. În timpul zilei, aveam, din această casă, o frumoasă privelişte spre miazăzi, dar acum vedeam doar văpăile focurilor aprinse în orăşelele de la poalele

fortăreței și nenumăratele stele împrăștiate pe cer. Casa era o construcție ciudată. Săpasem un tunel pe care să o ridic. Două camere străjuiau acest tunel, una pentru servitori, cealaltă pentru gărzile de la poartă. O scară ducea din zona servitorilor către odăile noastre. Eram peste măsură de mândru de această scară. Era ceva unic! Bineînțeles că în fiecare oraș roman înconjurat de ziduri existau trepte care duceau către metereze, dar în locuințele pe care le construiam noi rar existau scări. Multe case aveau etaj, pe care, de obicei, îl foloseam ca să dormim. Dar la etaj se putea ajunge pe scări din lemn sau chiar pe rampe înclinate. Întotdeauna am admirat felul în care construiau romanii scări înăuntrul caselor. Așa că am poruncit să fie construită această scară. Fără doar și poate, nu semăna cu scările romanilor; era făcută din lemn, nu din piatră frumos cioplită. Pentru a clădi casa peste tunelul de la intrare, a trebuit să ridicăm un nou meterez scos în afară, deasupra drumului de acces. Pe platforma acestuia, se aflau acum santinele. Vorbeam încet, deși nu într-atât încât conversația noastră să nu fie auzită.

– Frizia! a exclamat Eadith.

– Acolo sunt multe insule. O vom ocupa pe una dintre ele, vom construi o fortăreață pe ea și aceea va fi casa noastră. Am văzut pe fața ei un amestec de neîncredere și dezamăgire. Frizia este creștină, am continuat eu pentru a o liniști, căci și ea era creștină și, în ciuda încercărilor mele de a o convinge, ea nu revenise niciodată la credința în vechii mei zei. Este în mare parte creștină, așa că nu ți se va părea un loc ciudat. Limba lor e apropiată de ale noastre, astfel că vei înțelege tot ce spun ei!

– Dar..., a început ea să spună, arătând cu mâna spre camera luminată de mici opaițe care trimiteau licăre spre pereții acoperiți cu țesături, spre covorul de lână și spre grămada de blănuri de pe pat.

– Mi-am făcut prea mulți dușmani, am spus eu cu deznădejde. Æthelflaed este pe moarte, astfel că ea nu mă mai poate proteja, saxonii de vest nu m-au plăcut niciodată, Æthelhelm mă urăște, canalia de văr al meu ocupă Bebbanburgul, iar

Constantin nu şi-ar dori nimic mai mult decât să mă strivească la fel ca pe un păduche.

– Sigtryggr...

– Este ca şi osândit, i-am retezat vorbele cu fermitate în glas. Saxonii vor ataca anul viitor sau peste doi ani. Le poate ţine piept câteva luni. Dar după aceea? O să tot vină peste el, iar Constantin se va folosi de acest prilej şi-şi va însuşi tot mai multe pământuri din nordul Northumbriei.

– Dar Sigtryggr se aşteaptă să-i dai ajutor! a protestat ea.

– Asta şi fac. Ne facem o nouă ţară în Frizia. Va fi bine-venit acolo!

– Sigtryggr ştie?

– Sigur că da.

Am auzit un râcâit sub geamul ce dădea spre drumul de acces.

Venea probabil de la târâtul unei suliţe pe platforma de luptă a porţii, ceea ce însemna că cineva asculta ce vorbeam noi.

Eadith s-a uitat din nou de jur împrejurul camerei confortabile. Apoi a spus cu melancolie în glas:

– Am crescut fiind mândră de Dunholm.

– Îl voi ceda lui Sihtric. El cunoaşte Dunholmul. S-a născut aici, a crescut aici, şi tatăl lui a fost nobil aici.

Sihtric era băiatul nelegitim al nobilului Kjartan cel Crud, un om care fusese duşmanul de care mă temeam în copilărie. Sihtric nu avea nici unul dintre cusururile tatălui său, dar era un luptător la fel de priceput. Chiar din momentul în care îl alesesem să fie servantul meu devenise unul dintre cei mai de încredere comandanţi de război ai mei.

– Puţini oameni au răbdare cu el, mai ales cei mai în vârstă, dar el poate recruta şi antrena noi luptători, am zis. Toţi vor fi creştini, bineînţeles. Odată ce aici vor domni saxonii, nu va mai fi loc pentru păgâni.

– Şi Bebbanburgul? m-a întrebat Eadith.

– Acum un an, credeam că-l pot recâştiga, am răspuns eu cu amărăciune. Acum? Vărul meu îl stăpâneşte, Constantin îl doreşte. Aş putea să-l învinge pe vărul meu, dar nu-i pot înfrânge

și pe saxoni. Am îmbătrânit, iubita mea, și nu mă pot lupta veșnic. Am făcut o pauză și, am adăugat, întorcându-mă pe jumătate către metereze: Dar să nu spui nimănui, nu încă.

A doua zi însă, bineînțeles că toată suflarea din Dunholm știa de planurile mele.

Că vom pleca către Frizia.

Aveam încredere în Eadith. Unii oameni mă considerau de-a dreptul neghiob pentru că pe vremuri îmi fusese inamică, iar acum îmi era prietenă și parteneră. Nu poate exista dragoste fără încredere. Așa că, noaptea târziu, când am fost sigur că nu ne aude nimeni, i-am spus adevărul. Discuția anterioară fusese doar pentru cineva care ne putea auzi de pe parapetul din afara camerei, sigur fiind că cele auzite vor ajunge la urechile vărului meu.

Sunt convins că prima lui reacție ar fi să nu le dea crezare, dar povestea se va întipări în memorie și va trece drept adevărată fără a mai fi nevoie de alte dovezi. Asta nu înseamnă că va fi mai puțin preocupat de mine, dar îi va semăna îndoială în suflet, ceea ce ar fi de ajuns. Iar dacă mă înșel și Eadith nu merită încrederea mea, înseamnă că tocmai ce am risipit această îndoială. El și-ar da seama că vin acolo.

Eadith nu m-a trădat, dar i-am descoperit pe cei care au făcut-o.

Am aflat despre câțiva dintre ei și i-am spânzurat de cel mai apropiat copac. Abia pe urmă am început să le dau unora informații greșite pe care să le transmită dușmanilor mei. Sunt totuși sigur că mai sunt mulți cei pe care nu i-am descoperit. Bineînțeles că m-am uitat în jurul meu. Am fost atent la cei care dintr-odată aveau mai mulți bani decât ar fi trebuit să aibă în mod normal, la cei ale căror neveste se făleau cu veșmintele lor cu broderii elegante, la cei care evitau să se uite în ochii mei, la oamenii care stăteau mult prea aproape de mine atunci când vorbeam cu Finan sau cu fiul meu. Am fost atent la cei care îi dădeau prea multă atenție lui Eadith sau la cei ai căror

servitori se străduiau să se împrietenească şi mai mult cu Rorik, slujitorul meu.

Dar sigur că nu i-am descoperit pe toţi cei care m-au trădat, aşa cum nici duşmanii mei nu i-au aflat pe cei care-i trădaseră.

Am cheltuit mulţi bani cu spionii mei, tot aşa cum au făcut şi inamicii mei pentru a mă spiona. Îi aveam la dispoziţie pe toţi cei care-l serviseră pe Edward în Wintanceaster şi, în plus, un paharnic, un copist şi un potcovar care erau în serviciul lui Æthelhelm. Dar nu aveam pe nimeni din anturajul vărului meu. M-am străduit să găsesc un bărbat sau o femeie care să-mi spună ce se întâmplă în Bebbanburg, dar nu am reuşit să găsesc. Cu toate acestea, am aflat o mulţime de amănunte despre acţiunile vărului meu de la oameni de pe tot ţărmul de est şi chiar de dincolo de mare, din Frizia. Din tavernele de prin porturi aflam şi ce se întâmplă în Scoţia, pentru că nici la curtea lui Constantin nu aveam spioni.

Sunt sigur că vărul meu avea pe cineva care mă spiona. Era poate unul dintre oamenii mei? Sau vreun preot din Eoferwic? Sau vreun negustor din Dunholm? Nu ştiu cine, dar ştiam că un astfel de om există. Şi, ca şi mine, avea oameni care dădeau ascultare zvonurilor. Creştinii aveau ciudatul obicei de a-şi mărturisi păcatele în faţa preoţilor, şi mulţi dintre aceşti preoţi divulgau ceea ce li se spunea. Vărul meu dădea bani bisericilor şi preoţilor. Nu cred că preotul meu orb, Cuthbert, lua bani de la vărul meu. Îmi era credincios. El se amuza copios când îmi povestea frânturi din aceste mărturisiri.

– Îţi dai seama, stăpâne? Swithun şi nevasta lui Vidarr! Mi s-a spus că e cam urâtă.

– Nu e chiar urâtă, dar e pizmaşă.

– Bietul om, probabil este disperat.

Nu orice bărbat sau orice femeie care-mi dădea veşti era spion. Preoţii, călugării şi călugăriţele îşi scriau mereu scrisori, iar multora le făcea plăcere să destăinuie cele aflate de la mănăstiri îndepărtate. Şi negustorii erau întotdeauna dispuşi să bârfească, deşi multe dintre relatările lor se dovedeau false

și, aproape mereu, depășite, dat fiind timpul care trecea până ajungeau ei în Northumbria.

După întâlnirile avute în Hornecastre, aveam de partea mea și spionii lui Æthelstan. Ei nu știau acest lucru. Probabil se gândeau că-l țin la curent pe prinț cu toate veștile pe care le aflau acum când trecea prin dificila încercare de a fi ostatic. Însă Æthelstan îmi promisese că-mi va spune tot ce află de la ei. El era creștin. Era însoțit de trei preoți și de șase slujitori. Patru dintre aceștia erau în mod vădit luptători care se dădeau drept slujitori.

– Ai încredere în ei? l-am întrebat eu.

Eram la vânătoare de cerbi pe colinele de la nord de Dunholm. Trecuse o săptămână de când mă întorsesem de la Eoferwic și, pentru a face să pară adevărat zvonul că plec în Frizia, poruncisem servitorilor să strângă lucrurile noastre și să le împacheteze.

– Îmi pun viața chezășie pentru ei, a spus Æthelstan. Sunt toți luptători din Mercia pe care mi i-a dat lady Æthelflaed.

– Dar preoții?

– Nu am încredere în Swithred. Ceilalți doi? a zis, ridicând din umeri. Sunt tineri și au idealuri nobile. Eu le-am cerut să-mi fie confesori, nu mi i-a impus nimeni.

I-am zâmbit. Æthelstan făcea douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani anul ăsta. Cam aceeași vârstă aveau și cei doi preoți.

– Părintele Swithred ți-a fost impus?

– De către tatăl meu. Poate că el îi trimite vești tatălui meu.

– Și toate scrisorile pe care le trimite vor fi citite de către copiștii regelui care s-ar putea să fie în solda lui Æthelhelm.

– Presupun că da.

Swithred era un bărbat mai în vârstă, avea patruzeci sau chiar cincizeci de ani. Avea un cap pleșuv ca un ou, ochi negri șireți și era mereu încruntat. Îi displăcea să fie printre păgâni și lăsa să se vadă acest lucru. În timp ce călătoream spre miazănoapte, l-am întrebat:

– Ai observat că mai mult de jumătate din oamenii mei sunt creştini.

– Nici un creştin nu ar servi un păgân necredincios, a răspuns el ursuz, adăugând fără tragere de inimă cuvântul „stăpâne".

– Vrei să spui că dacă mă servesc pe mine, încetează să mai fie creştini?

– Vreau să spun că au mare nevoie de iertarea păcatelor.

– Ei au biserica lor în Dunholm şi un preot. Vei asigura şi tu acelaşi lucru pentru păgânii din Wessex şi Mercia?

– Fireşte că nu, spusese el. Călărea un armăsar înalt de culoarea cenuşii, un animal tare frumos. Călărea bine. Aş putea să te întreb... începuse el să spună ceva, dar s-a oprit, gândindu-se parcă mai bine cum să întrebe.

– Întreabă-mă.

– Ce aranjamente se vor face pentru confortul prinţului Æthelstan?

Voia, de fapt, să ştie ce aranjamente se vor face pentru confortul lui, dar eu m-am prefăcut a crede că grija lui este doar în ceea ce-l priveşte pe prinţ.

– Prinţul este ostatic, i-am zis. Probabil îl vom ţine într-un grajd pentru vite sau într-o cocină pentru porci. Încheieturile îi vor fi legate cu lanţuri şi va fi hrănit cu pâine şi apă.

Æthelstan, care ne asculta, a izbucnit în râs.

– Nu-l crede, părinte.

– Şi dacă chiar şi un singur saxon de vest va trece frontiera, îi voi tăia gâtul. Şi pe al tău!

– Nu-i amuzant ce spui, stăpâne, a rostit cu asprime în glas părintele Swithred.

– Va fi tratat ca un prinţ ce este, cu onoare, confort şi respect, l-am asigurat eu.

Şi aşa a şi fost. Æthelstan prăznuia cu noi, vâna cu noi şi se ruga în biserica micuţă din interiorul zidurilor Dunholmului. Devenise mai evlavios pe măsură ce se maturiza. Păstra încă acea bucurie imensă de viaţă, dorinţa de a fi mereu în acţiune

și pofta de a râde. Dar acum, ca și bunicul lui, Alfred, se ruga în fiecare zi. Citea texte creștine sub îndrumarea celor doi preoți tineri pe care-i adusese cu el la Dunholm.

– Ce te-a schimbat pe tine? l-am întrebat, în timp ce ne opriserăm la liziera unei păduri.

Amândoi aveam arcuri de vânătoare. Eu n-am fost niciodată un bun arcaș, dar Æthelstan omorâse deja două animale superbe cu doar câte o săgeată de fiecare.

– Domnia Ta m-a schimbat.

– Eu!

– M-ai convins că pot ajunge rege. Și dacă e să fiu rege, stăpâne, atunci trebuie să am binecuvântarea lui Dumnezeu.

Am ridicat arcul și am lansat o săgeată pentru că auzisem frunzele foșnind mai tare. N-a apărut nici un animal și zgomotul a încetat.

– De ce ar fi rău să-i ai pe Thor și pe Woden de partea ta?

Auzind întrebarea, a zâmbit.

– Eu sunt creștin, stăpâne, și încerc să fiu un bun creștin.

Am mormăit, dar n-am spus nimic.

Iar el a continuat:

– Dumnezeu mă va răsplăti dacă nu o să fac rău.

– Zeii mei au avut grijă de mine, am spus eu cu duritate în glas.

– Trimițându-vă în Frizia?

– Ce e rău în asta?

– Nu e Bebbanburg.

– Când vei ajunge rege, vei descoperi că unele ambiții se pot realiza, altele însă nu, i-am spus eu, uitându-mă la copaci. Important este să le deosebești pe cele care pot fi înfăptuite de celelalte.

– Deci, nu vei merge spre miazănoapte la Bebbanburg? m-a întrebat el.

– Ți-am spus că plec în Frizia.

– Și când vei ajunge în... Frizia, va avea loc o bătălie? a întrebat, făcând o pauză înainte de a pronunța cuvântul Frizia, pe care l-a rostit apăsat.

– Întotdeauna există bătălii, prinţe.

– Şi această bătălie din... Frizia va fi una sângeroasă? a mai întrebat, cu aceeaşi scurtă pauză.

– Bătăliile sunt întotdeauna sângeroase.

– Îmi vei permite să lupt alături de Domnia Ta?

– Nu! am răspuns eu pe un ton mai dur decât aş fi intenţionat. Bătălia asta nu te priveşte. Duşmanii cu care mă voi război nu sunt duşmanii tăi. În plus, eşti ostaticul meu şi am datoria să te ţin în viaţă.

Îşi pironise privirea printre copaci, aşteptând să apară prada, cu arcul întins pe jumătate, dar cu săgeata îndreptată spre pământ.

– M-ai protejat, ştiu bine acest lucru, şi o cale de a mă recompensa pentru ce ai făcut este să te ajut în bătălii.

– Şi dacă vei muri în bătălie, tocmai ce-i vom face un serviciu lui Æthelhelm, i-am spus cu multă duritate în glas.

A încuviinţat din cap, recunoscând că am dreptate.

– Lord Æthelhelm voia ca eu să comand trupele pe care le-a trimis la Hornecastre. I-a cerut tatălui meu să mă desemneze comandantul lor, dar tata l-a trimis pe Brunulf în locul meu.

– Urie Hititul, am zis eu.

A râs, auzindu-mă.

– Ai fost bine educat!

– De către lady Æthelflaed.

– Isteaţa mea mătuşă, a zis el aprobator. Apoi a luat mâna de pe coarda arcului pentru a-şi face semnul crucii, rugându-se, fără îndoială, în acelaşi timp, pentru sănătatea ei. Da, Æthelhelm a crezut că-mi poate aranja moartea în bătălie.

Urie Hititul a fost un soldat din armata regelui David, care, la rândul său, a fost un personaj important pentru creştini. L-am întrebat pe părintele Cuthbert, preotul meu orb şi prieten bun cu mine, cine a fost Urie. A chicotit la întrebarea mea şi mi-a zis:

– Uriah! Așa-i pronunțăm noi numele, stăpâne. Uriah[1] Hititul. A fost un om lipsit de noroc.

– Lipsit de noroc?

– Era însurat cu o femeie foarte frumoasă, mi-a povestit Cuthbert dus pe gânduri. Una dintre acele femei de la care nu-ți poți lua ochii.

– Am cunoscut și eu câteva.

– Și te-ai însurat cu ele, stăpâne, mi-a spus el surâzător. Ei bine, David voia să se tăvălească în pat cu soția lui Urie, așa că i-a trimis un mesaj comandantului lui Urie prin care-i cerea să-l pună pe acesta în primul rând al zidului de scuturi.

– Și a fost omorât?

– Oh, da, stăpâne! Bietul om a fost tăiat în bucăți!

– Și David... am început eu.

– S-a tăvălit în pat cu frumoasa soție a lui Urie din amurg până în zori și din nou până în amurg. El a fost cel norocos!

Și Æthelhelm dorea să-i hărăzească aceeași soartă lui Æthelstan. Îl voia izolat undeva departe în Northumbria în speranța că noi îl vom măcelări.

– Dacă tu crezi că te voi lăsa să-ți riști viața într-o bătălie, te înșeli, i-am spus lui Æthelstan. Vei sta cât mai departe de orice luptă.

– În Frizia, a ținut să sublinieze Æthelstan.

– În Frizia, am repetat eu.

– Când pleci?

Era o întrebare la care nu aveam răspuns. Așteptam vești. Voiam ca spionii mei sau informatorii lui Æthelstan să-mi spună ce planuri au dușmanii mei. Unii se vor întreba de ce nu mă duc direct la Bebbanburg sau, dacă au să dea crezare zvonurilor, vor pleca spre Frizia. În acest timp, eu voi lâncezi la Dunholm vânând, antrenându-mă în mânuirea spadei și chefuind.

– Ce aștepți? mă întrebase Eadith într-o zi.

---

[1] În original, Uhtred, ca și Æthelflaed, îl numește Urias. În traducere, am preluat versiunea care circulă în limba română.

Călăream amândoi pe colinele de la apus de Dunholm, cu şoimii prinşi la încheietura mâinii, urmaţi fiind de o duzină de bărbaţi care mă păzeau ori de câte ori ieşeam din fortăreaţă. Nici unul dintre ei nu ne putea auzi.

– Pot lua cu mine mai puţin de două sute de luptători la Bebbanburg, iar vărul meu are cel puţin tot atâţia în spatele meterezelor.

– Dar tu eşti Uhtred, mi-a spus ea cu convingere.

Auzind asta, am zâmbit, apoi am spus:

– Şi Uhtred cunoaşte foarte bine meterezele din Bebbanburg. Şi nu am de gând să mor lângă acele ziduri.

– Ce schimbări vor fi?

– Vărul meu va fi din ce în ce mai flămând. Unul dintre hambarele lui a ars. Va fi nevoit să trateze cu cineva ca să-l ajute, să-i aducă alimente. Dar ţărmul e păzit de corăbiile lui Einar. Oricine va duce alimente spre nord va avea nevoie de o flotă, pentru că va trebui să lupte pentru a-şi croi drum către poarta dinspre mare.

Pentru un timp, l-am suspectat pe Hrothweard, dar fiica mea m-a asigurat că arhiepiscopul nu strângea alimente şi nici nu recruta căpitani de corăbii. Întâlnirea mea cu el m-a convins că ea nu mintea.

– Şi atunci când flota va înainta... a dat să spună ceva, dar s-a oprit când şi-a dat seama ce intenţionam. Pe urmă a continuat: Oh! Asta e! Vărul tău va aştepta corăbii!

– Da, aşa e.

– Şi corăbiile vor semăna între ele!

Era tot atât de deşteaptă pe cât era de frumoasă. I-am spus apoi:

– Nu mă pot lansa la apă până nu aflu unde este flota, cine o comandă şi când va porni pe apă.

Era momentul să aştept veşti. Ştiam destul de multe despre ce se întâmpla la Bebbanburg pentru că trimisesem iscoade care să-i ţină sub observaţie pe oamenii lui Constantin, şi ele mi-au spus că Domnall, comandantul numit de Constantin, se mulţumea în continuare să-i înfometeze pe cei din fortăreaţă.

Trupele scoțiene lăsaseră garnizoane la două dintre forturile de pe zidul roman. Ambele garnizoane erau destul de mici, căci Constantin avea alte griji. În nordul îndepărtat al țării sale se aflau vikingi amenințători, iar la apus regatul Strath Clota care-i făcea probleme. În ambele locuri era nevoie de trupe, așa că oamenii de la zidul roman erau acolo pentru a demonstra revendicarea pământurilor Bebbanburgului și, firește, pentru a-l avertiza în caz că mă îndreptam cu armată spre miazănoapte. Va afla că armistițiul între saxoni și Sigtryggr fusese prelungit pentru încă un an. Teama mea era că va ordona un asalt asupra meterezelor Bebbanburgului pentru a zădărnici orice încercare a mea și a lui Sigtryggr de a-l alunga. Dar, în mod sigur, spionii lui îi vor da asigurări că Sigtryggr consolidează zidurile la Lindcolne și la Eoferwic, pregătindu-se pentru atacurile care vor urma după încetarea armistițiului. Nu va fi nici un semn că se pregătește un atac asupra oamenilor lui Constantin, și bunul-simț îl va convinge că Sigtryggr nu va vrea să piardă oameni într-un război contra Scoției atunci când se așteaptă la un război și mai mare cu saxonii din sud. Constantin va dori să aștepte, știind că cei din fortăreață vor suferi de foame. Și poate chiar va crede povestea cu plecarea mea în Frizia. Pesemne că se gândise la un asalt asupra Bebbanburgului, dar știa cât de sângeros va fi acesta, iar veștile primite din sud l-au convins că nu trebuie să sacrifice oameni de-ai lui pentru a câștiga ceea ce se putea obține prin înfometare.

Noi toți în Britania așteptam vești. Era un timp în care se răspândeau tot felul de zvonuri și se șopteau minciuni menite să inducă în eroare, dar care, câteodată, se dovedeau a fi adevărate. Un negustor care făcea comerț cu piei de lux m-a informat că prim-magistratul din Mældunesburh, orașul natal al lui Æthelhelm, îi spusese că ealdormanul plănuia să invadeze Northumbria cu sau fără ajutorul regelui Edward. Un preot din îndepărtatul Contwaraburg mi-a scris că Edward voia să se alieze cu Constantin pentru ca amândoi să invadeze Northumbria și să-și împartă pământurile între ei. „Jur pe sângele sfânt al

Domnului Nostru Iisus Hristos şi vă asigur că luptele vor începe în ziua de sărbătoare a sfântului Gunthiern", îmi scria preotul. Sărbătoarea sfântului Gunthiern trecuse când scrisoarea a ajuns în Eoferwic la arhiepiscopul Hrothweard, dar unul dintre copiştii lui a transcris-o şi i-a dat-o fiicei mele, care, la rândul ei, mi-a trimis-o mie.

În cele din urmă, veştile pe care le voiam au venit de la viceregele Merewalh care îi comandase pe vremuri pe războinicii lui Æthelflaed. Merewalh era un vechi prieten şi un susţinător credincios al lui Æthelflaed, care, îmi scria el, îi ceruse să-mi spună că alimentele fuseseră trimise în portul Dumnoc din estul Angliei, unde se pregătea flota de corăbii. „Ea a pus totul sub autoritatea părintelui Cuthwulf, preotul lui Æthelhelm, şi mă roagă să nu-i dezvălui numele; mai mult de-atât, părintele Cuthwulf spune că dacă aşa va fi voia Domnului, atunci flota lui Æthelhelm va pleca după sărbătoarea sfintei Eanswida."

Acest lucru era de înţeles. Sărbătoarea sfintei Eanswida se ţinea după strângerea recoltelor, într-o perioadă când exista hrană din abundenţă. Dacă cineva voia să aprovizioneze fortăreaţa cu rezerve care să-i permită să mai reziste încă un an, atunci acest lucru trebuia făcut la sfârşitul verii. Dintre toţi oamenii din Britania care mă urau, Æthelhelm era cel mai periculos. Întotdeauna m-am gândit că el este omul care-l va ajuta pe vărul meu, dar n-am fost sigur până nu am primit scrisoarea de la Merewalh.

L-am lăsat pe Sihtric împreună cu optsprezece oameni să păzească Dunholm şi i-am dus pe toţi supuşii mei, cu tot cu neveste, copii, slugi şi sclavi la Eoferwic. Mergem în Frizia, le-am spus eu. Apoi am luat trei oameni şi am plecat la Dumnoc.

Am ales trei saxoni să mă însoţească, pentru că bănuiam că Dumnoc, un oraş din Anglia de Est cucerit de curând de către saxonii de vest, ar fi putut fi bântuit de dorinţa de răzbunare atât împotriva vikingilor, cât şi a păgânilor. L-am luat pe Cerdic, unul dintre oamenii mei mai în vârstă, mai greoi

la minte, dar care îmi era peste măsură de credincios. Oswi era mult mai tânăr, dar era în serviciul meu încă de când era doar un copil. Acum era un luptător iute şi înflăcărat. Cel de-al treilea era Swithun, un saxon de vest cu alură angelică, vesel din fire, dar care avea o intuiţie plină de şiretenie şi degetele agile ale unui hoţ.

Toţi patru ne-am îmbarcat pe o corabie saxonă care transporta sticlărie din Francia; aceasta ancorase la Eoferwic şi se întorcea la Lundene cu cala plină de piei şi lingouri de argint din Northumbria. Căpitanul ei, Renwald, s-a bucurat de banii primiţi de la noi. I-au plăcut cuţitele noastre lungi, dar se îndoia că i-aş putea fi de vreun folos în cazul unei lupte.

– Dar voi, ceilalţi trei, păreţi a fi de trebuinţă, a spus el.

Swithun i-a zâmbit şi i-a spus:

– Bunicul poate lupta. Ştiu că nu prea pare, dar e tare afurisit când se bate. Nu-i aşa, bunicule, că eşti aprig în luptă? a strigat el la mine.

Nu m-am mai ras de când am primit veşti despre Dumnoc. Nu mi-am mai pieptănat părul. Aveam pe mine cele mai ponosite şi mai murdare haine. Când am ajuns la Eoferwic, am exersat şi acum puteam merge gheboşat. Finan şi fiul meu îmi spuneau amândoi că sunt nebun, că nu trebuie să mă duc la Dumnoc, că fiecare din ei s-ar duce cu plăcere în locul meu. Dar eu ştiam că ambiţia vieţii mele depindea de ce aveam să aflu în acest port al Angliei de Est şi eram încredinţat că nimeni în afară de mine nu trebuia să meargă acolo pentru a vedea ce se pune la cale.

– Fiţi atenţi la ce vă spun, a continuat Renwald. Dacă suntem atacaţi de un vas mai mare decât o barcă de pescuit, cuţitele voastre lungi vor fi de mare folos.

Nici unul dintre noi nu avea sabie sau pumnal, ci doar cuţite, pentru că nu voiam să atrag atenţia oamenilor din Dumnoc cum că noi am fi luptători.

– Sunt piraţi pe aici? am mormăit eu.

– Ce-a spus?

– Vorbeşte mai tare, bunicule, a strigat la mine Swithun.

– Sunt piraţi pe aici? am întrebat eu din nou, ţipând doar puţin mai tare, dar făcând în aşa fel încât să-mi curgă bale în barba mea albă.

– Vrea să ştie dacă sunt piraţi pe aici, i-a spus Swithun lui Renwald.

– Întotdeauna sunt piraţi, dar acum navighează în ambarcaţiuni mici. Nu am mai văzut nici o corabie lungă daneză de când regele Edward a capturat restul Angliei de Est. Slavă Domnului!

– Slavă Domnului! am repetat eu cu pioşenie şi mi-am făcut semnul crucii.

Pentru această călătorie şi pentru această cauză m-am prefăcut a fi creştin şi chiar aveam o cruce în locul ciocanului lui Thor. Pretindeam şi că Swithun e nepotul meu, prefăcătorie pe care el o acceptase cu un entuziasm de-a dreptul deşănţat.

Bineînţeles că Renwald a vrut să ştie de unde venim şi de ce facem această călătorie. Swithun a îndrugat o poveste cum că am fi fost alungaţi de pe pământul nostru de la nord de zid.

– Erau scoţieni, a zis el, scuipând peste copastia corabiei.

– Am auzit că aceste gunoaie nemernice au venit în sud, a spus Renwald. Deci trăiaţi în Bebbanburg?

– Bunicul a fost primit în chirie de către bătrânul Lord Uhtred, a zis Swithun, referindu-se la tatăl meu. A trăit toată viaţa acolo, dar tatăl nevestei lui avea pământ în Anglia de Est şi sperăm că încă mai e acolo.

Renwald se îndoia că vreun saxon mai avea pământ în Anglia de Est în ultimii ani de ocupaţie daneză.

– Dar cine ştie? a spus el. Câţiva mai au.

– Vreau să fiu îngropat lângă familia mea, am mormăit eu.

– Ce spune?

– Că vrea să fie îngropat lângă familia lui, bătrân idiot, a explicat Swithun.

– Înțeleg, a continuat Renwald. E mai bine să te ridici la ceruri împreună cu familia ta în ziua judecății de apoi decât cu dușmanii tăi.

– Amin, am spus la rândul meu.

Povestea l-a mulțumit pe Renwald. Nu cred că era bănuitor, mai degrabă curios. Am coborât pe râul Use doar în voia curentului. De vâsle era nevoie doar din când în când pentru a menține corabia pe cursul ei. Se numea *Rensnægl*.

– Pentru că e înceată ca un melc, ne-a explicat vesel Renwald. Nu e rapidă, dar e solidă.

Avea un echipaj format din șase bărbați, destul de numeros pentru o corabie de negoț, dar, adesea, transporta mărfuri de valoare și socotise că niște brațe în plus erau o precauție necesară în fața bărcilor mici care încercau să prade corăbiile aflate în trecere pe râu.

A mișcat cârma pentru a aduce corabia *Rensnægl* în mijlocul râului, acolo unde curentul apei era cel mai puternic.

– În curând, vor fi multe bogății de cules pe aici! a zis el pe un ton amenințător.

– Bogății? l-a întrebat Cerdic.

– Oamenii pleacă. Se uita în sus spre cer ca pentru a cerceta vântul. Zilele păgânilor în Britania sunt numărate, a adăugat el.

– Slavă Domnului! am bolborosit eu.

– Până și Uhtred de Bebbanburg! a adăugat Renwald și vocea-i părea să îi sugereze surprinderea. Nimeni n-ar fi crezut că va pleca, dar și-a cumpărat corăbii din Eoferwic și a dus familiile acolo.

– Am auzit că a cumpărat corăbii pentru a se duce la Bebbanburg, a sugerat Swithun.

– Nici un om nu-și ia familiile la război, a zis Renwald disprețuitor. Am auzit că pleacă în Frizia. A făcut un semn înspre înainte și a spus: Acolo e confluența cu râul Humbre, mai avem puțin de mers până să ajungem la mare.

Abandonarea Dunholmului și hotărârea mea de a strămuta femeile și copiii, cea mai mare parte a vitelor și toate bunurile

noastre au întărit zvonul că plecăm spre Frizia. Oamenii mei ajunseseră în Eoferwic cu cincisprezece care trase de boi, încărcate cu paturi şi ţepuşe pentru frigări, cazane şi greble, coase şi tocile, adică orice putea fi cărat. Renwald avea, fireşte, dreptate când spunea că nimeni nu pleacă la război cu corăbii încărcate cu femei şi copii şi toate bunurile gospodăriilor. Eram sigur că vărul meu va auzi că eu renunţasem la siguranţa oferită de Dunholm şi plecasem cu tot avutul. Dar el trebuia să audă mai mult de-atât; trebuia să audă că avem destule corăbii pentru a transporta în Frizia toţi oamenii, toate animalele şi toate bunurile.

Aşa se face că, înainte de a pleca din Eoferwic, i-am dat fiului meu o parte din rezervele mele de monede de aur cu vorbă să cumpere sau să închirieze atâtea corăbii mari câte îi trebuie.

– În corăbii să fixezi boxe din lemn, pentru două sute de cai, şi faci acest lucru la Grimesbi, îi spusesem.

Grimesbi era un port de pescari la gura de vărsare a râului Humbre, în aval de Eoferwic. Era un loc pustiu, bătut de vânturi, de departe mai puţin plăcut decât Eoferwic, dar era mai aproape de mare. Încă nu ştiam cum voi recâştiga Bebbanburgul. Singurul lucru de care puteam fi sigur era că vărul meu purta negocieri pentru obţinerea unei flote care să-i vină în ajutor de pe mare. Dacă mesajul lui Merewalh era adevărat, însemna că această flotă se reunea la Dumnoc. Mai trebuia să aflu când se va pune în mişcare şi câte corăbii vor fi. Preotul care-l trădase pe Æthelhelm spusese că flota nu va pleca înainte de ziua sfintei Eanswida. Asta însemna peste câteva săptămâni, aşa că aveam timp să cercetez portul din estul Angliei şi să fac un plan de înlocuire a corăbiilor lui Æthelhelm cu ale mele. Şi aceste corăbii, corăbiile mele, vor fi la Grimesbi, aproape de mare, gata să navigheze şi să transforme coşmarurile vărului meu în realitate.

Nu mă îndoiam de faptul că vărul meu ar putea afla despre noile mele corăbii şi despre prezenţa familiilor mele, dar am presupus că începuse să creadă povestea cu Frizia. Cu siguranţă era conştient de faptul că, chiar dacă nu porneam un război

împotriva lui şi a lui Constantin, nu-mi abandonasem visul. În cazul acesta, ar fi vrut să ştie unde mă aflam şi ar fi fost nedumerit de faptul că nu călătorisem împreună cu oamenii mei la Grimesbi. Dar Sigtryggr şi fiica mea anunţaseră deja că sunt bolnav şi că zac la pat în palatul lor.

Atunci când zvonurile zboară şi când se vântură poveşti neadevărate, e bine să fii tu povestitorul.

Aveam de gând să plec la Dumnoc.

Mai fusesem la Dumnoc, cu mult timp în urmă. Atunci am fost prins într-o capcană în cea mai mare tavernă, Gâsca, şi singurul mijloc de a scăpa a fost să provoc un incendiu care a semănat panică în oraş şi i-a risipit pe duşmanii care înconjuraseră clădirea. Focul s-a extins în tot oraşul şi l-a distrus aproape complet. Tot ce a mai rămas în picioare de pe urma focului au fost câteva case de la marginea oraşului şi platforma înaltă, dar şubredă, de pe care oamenii se uitau după eventuale corăbii vrăjmaşe strecurându-se cu greu printre bancurile de nisip înşelătoare de la gura de vărsare a râului. Mă aşteptam ca Renwald să fie mai prudent pe măsură ce ne apropiam de aceste faimoase capcane de nisip, dar el nu a ezitat nici un moment, conducând-o pe *Rensnægl* printre sălciile care marcau canalul navigabil.

– Au înlăturat semnele false, a zis el.

– Semne false? l-a întrebat Cerdic.

– Ani de zile, au lăsat nişte sălcii menite să te inducă în eroare. Acum ei marchează canalul real. Vâsliţi, băieţi!

Oamenii lui trăgeau cu forţă de vâsle ca să o facă să înainteze în siguranţă pe *Rensnægl* printre sălcii şi să scape de vremea vântoasă. Vântul sufla în rafale, aruncând valuri înalte cu creste albe printre sălcii. Norii înnegriseră cerul dinspre apus, ascunzând soarele şi anunţând o vreme foarte urâtă.

Renwald a arătat din cap către miazăzi, unde pe o porţiune a râului valurile se loveau de o ridicătură de nisip şi a continuat:

– Tatăl meu a văzut o corabie dragon cu cincizeci de vâsle împotmolită pe acel banc de nisip. Sărmanii oameni eşuaseră în

timpul fluxului. Era un flux puternic. Ei se luaseră după semnele false şi vâsliseră ca nebunii. Două săptămâni au încercat să repună corabia pe apă, dar n-au reuşit. Unii s-au înecat, alţii au murit de foame, în timp ce oamenii din oraş se uitau la ei cum pier. Nouă sau zece dintre ei au reuşit să înoate până la mal, dar primul magistrat al oraşului le-a lăsat pe femei să-i omoare. De bună seamă, asta se întâmpla de mult, înainte ca danezii să cucerească aceste teritorii.

A acţionat cârma, iar *Rensnægl* a virat către canalul principal de navigaţie.

– Iar acum saxonii din nou, am zis eu.

– Ce-a spus? a întrebat Renwald.

– Vorbeşte mai tare, bunicule, a strigat Swithun. Nu mai bombăni.

– Iar acum saxonii din nou, am strigat eu.

– Şi să ne rugăm la Dumnezeu să rămână aşa, a zis Renwald.

Oamenii vâsleau cu toată puterea. Fluxul era în scădere, iar vântul tăios care bătea dinspre sud-vest lovea puternic etrava corabiei. Valurile erau potrivnice şi nu-i invidiam pe oamenii care erau încă pe mare în bătaia vântului care se înăsprea. Ar putea fi o nouă noapte rece şi furtunoasă. Cred că Renwald se gândise la fel, căci l-am văzut aruncând o privire către norii care se apropiau repede dinspre apus.

– Mă gândesc că ar trebui să ne oprim o zi sau două până se linişteşte vremea. Nu e cel mai bun loc să ne împotmolim, a gândit el cu voce tare.

Oraşul arăta la fel ca înainte de a-l incendia eu. Era dominat de o biserică cu o cruce mare în vârf. Guthrum era rege al Angliei de Est pe atunci şi, deşi era danez, se convertise la creştinism. De pe malurile pline de noroi, vântul împrăştia fumul de la focurile aprinse sub grătarele înalte unde se frigeau sau se fierbeau heringi în tigăi cu apă sărată. Casele din apropiere erau ridicate pe piloni solizi din lemn pe care mâzga depusă de fluxul râului ajungea până la planşeele încăperilor de

jos. Lângă prundul râului se aflau un debarcader lung și două cheiuri înțesate de corăbii.

– Seamănă cu Lundene, a spus Renwald cu uimire în glas.

– Toate s-au adăpostit aici din pricina vremii? am întrebat eu.

– Multe dintre ele erau aici și acum două luni; au adus alimente pentru armata regelui Edward, dar am crezut că s-au întors de mult în Wessex. Ah!

Ultima exclamație se datora faptului că văzuse un loc liber lângă cheiul de pe malul de sud. Împinsese cârma și *Rensnægl* se întorsese către acea zonă, dar, chiar în acel moment, un bărbat a strigat de pe unul din cheiuri:

– Nu acolo! Nu acolo! Pleacă de acolo, fir-ai al naibii! Pleacă de acolo!

Până la urmă, au legat parâma lângă o corabie de comerț frizianăamarată lângă cheiul din partea de apus, iar bărbatul care ne gonise de la locul pe care-l ochisem lângă debarcader a sărit la bord pentru a cere o taxă de acostare. Pescărușii țipau deasupra noastră, planând în zborul lor în cercuri în vântul înghețat.

– Acesta e locul pentru corabia regelui, ne-a explicat omul în timp ce număra banii pe care i-i dăduse Renwald.

– Vine regele aici? a întrebat Renwald.

– Ni s-a poruncit să lăsăm locul neocupat pentru cazul în care va veni. Nu a venit încă, dar s-ar putea să vină. Tot așa cum aștept și eu un înger care să vină s-o spele pe nevastă-mea la fund, dar n-a venit încă. Acum că ai plătit pentru andocare, să trecem la taxele vamale. Ce transporți?

L-am lăsat pe Renwald să se tocmească și am coborât pe mal împreună cu cei trei oameni ai mei. Taverna Gâsca era și acum cea mai mare clădire din vecinătatea portului și semăna mult cu cea care arsese din pricina mea. Cea nou construită, la fel ca aceea veche, avea grinzile decolorate de soare și de aerul sărat care le dăduseră același luciu argintiu ca pe vremuri. Tăblia tavernei, pe care era desenată o gâscă înfoiată, se legăna în vânt scârțâind. Am deschis ușa și am intrat într-o încăpere înțesată de lume. Am găsit totuși două lavițe cu un butoi așezat între ele în chip de masă lângă o fereastră cu obloane ridicate, ce dădea

către debarcader. Mai erau vreo două ore până la asfinţitul soarelui, dar taverna era deja plină de gălăgia pe care o făceau bărbaţii chercheliţi.

– Cine sunt ăştia? m-a întrebat Cerdic.

– Oamenii lui Æthelhelm.

Îi recunoscusem pe vreo câţiva dintre ei, iar alţii din încăpere purtau mantiile specifice, de culoare vişinie, ale luptătorilor lui Æthelhelm. Şi ei ar fi putut să mă recunoască pe mine, numai că eu avusesem grijă să-mi pun gluga ponosită pe cap, să-mi trag părul peste faţă şi să merg cocoşat şi şchiopătând. În plus, mă aşezasem în umbra lăsată de storul ferestrei. Când ne-am aşezat, eu trăsesem storurile în jos, dar oamenii au strigat să le ridicăm la loc. Încăperea era plină de fumul care ieşea din vatră, iar curentul făcut de fereastra deschisă şi fără storuri îl mai scotea afară.

– De ce sunt toţi aici? m-a întrebat Cerdic.

– Au terminat de cucerit Anglia de Est şi acum aşteaptă corăbiile care să-i ducă înapoi acasă.

Eu însumi bănuiam că nu este adevărat, dar acesta era fără îndoială zvonul care se răspândise în orăşel, aşa încât Cerdic s-a mulţumit cu răspunsul meu.

– Aveţi bani? a răsunat lângă noi o voce arţăgoasă.

Swithun a aruncat nişte bănuţi de argint pe butoiul ce ţinea loc de masă şi l-a întrebat pe cel care ne sfidase:

– Ai nişte bere?

Eu stăteam cu capul plecat.

– Bere, mâncare şi târfe, băieţi. Ce vă poftеşte inima?

Târfele îşi făceau treaba în podul clădirii unde se putea ajunge pe o scară aşezată în mijlocul încăperii. Chiar sub scară, era o masă la care stăteau câţiva bărbaţi gălăgioşi. Ori de câte ori o fată urca pe scară sau cobora de sus, aceştia izbeau puternic tăblia mesei şi-şi manifestau zgomotos admiraţia.

– Ascultaţi la mine, le-am atras atenţia încet celor trei oameni cu care eram. Aceşti nenorociţi vor căuta cu lumânarea un motiv de bătaie. Nu-i lăsaţi să vă provoace.

– Și dacă ne întreabă cine suntem? a spus Oswi pe un ton nervos.

– Le spuneți că suntem servitorii arhiepiscopului de Eoferwic.

M-am gândit că, aici, pe mal, povestea pe care i-o spusesem lui Renwald nu va ține. Oamenii m-ar fi întrebat cine-i familia nevestei mele și nu aveam pregătit nici un răspuns convingător. Era mai bine să ne dăm drept străini, iar Oswi era pe bună dreptate nervos. Bărbații din tavernă aveau acea încredere a luptătorilor care se cunosc unul pe altul și acea plăcere de a face pe grozavii în fața celorlalți, dar pe străini îi desconsiderau. Pe de altă parte, erau beți sau pe cale de a se îmbăta. Bătaia s-ar fi pornit destul de repede. Atunci am socotit că ei ar putea fi mai cu băgare de seamă înainte de a-i provoca pe slujitorii bisericii.

Un bărbat care tocmai cobora scara a fost primit cu aclamații înflăcărate. Era un ins masiv, cu umeri lați și o barbă tunsă scurt. A sărit de pe scară pe cea mai apropiată masă și s-a înclinat în fața celor prezenți, întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

– Îl cheamă Hrothard, am zis eu.

– Îl știi, stăpâne? a întrebat Cerdic, vizibil impresionat.

– Nu-mi mai spune „stăpâne", am mormăit eu. Da, îl știu. E unul dintre câinii de pază ai lui Æthelhelm.

Fusesem surprins că Hrothard nu-l însoțise pe Brice la Hornecastre. Îl știam pentru că fusese secundul lui Brice atunci când încercaseră să-l omoare pe tânărul Æthelstan la Cirrenceastre, încercare pe care eu o zădărnicisem. Hrothard era la fel ca Brice: o brută de luptător care îndeplinea orice poruncă a stăpânului său fără milă sau căință.

Le zâmbea tovarășilor săi.

– Le-am avut pe două dintre frumuseți, fraților! Dar mai e o mică prună coaptă care vă așteaptă!

Alte aclamații au umplut încăperea.

– Când spiritele nu vor mai fi atât de încinse pe aici, am început să-i spun lui Swithun...

Dar am făcut o pauză, pentru că o fată, sâcâită de toată lumea, ne adusese căni și o ulcică cu bere și le pusese pe masă.

Am aşteptat să se îndepărteze, strecurându-se printre laviţe şi mâini care o pipăiau şi am continuat:

– Când va fi mai linişte aici, vei urca în pod.

A zâmbit, dar nu a spus nimic.

– Află ce ştiu fetele. Dar fii dibaci. Nu le da impresia că vrei neapărat să afli, lasă-le pe ele să vorbească.

Eram aici pentru a afla ce se pune la cale în acest port îndepărtat de la hotarele de est ale Britaniei. Mă îndoiam că târfele de la taverne ar şti prea multe, dar orice fărâmă de informaţie mi-ar fi fost de folos. Aflasem destul de multe doar făcând drumul până aici. Oraşul era plin de luptători care ar fi trebuit să se fi întors deja acasă la ei. Nuiele de salcie pentru ghidarea pe râu fuseseră aşezate pe canalul bun de navigare în loc de a fi aşezate în aşa fel încât să ademenească vasele vrăjmaşe spre bancurile de nisip înşelătoare. Acest lucru putea însemna că noii conducători ai acestui oraş erau în aşteptarea mai multor corăbii pe care nu voiau să le distrugă. Şi, fără nici o îndoială, adevăratul conducător al acestui oraş era Æthelhelm. Iar Æthelhelm voia să se răzbune pe mine.

Ştiam care va fi această răzbunare.

Ce nu ştiam era cum o va face.

– Dumnezeule, uitaţi-vă acolo! a spus deodată Cerdic.

Privea pe fereastră, şi ceea ce văzuse el atrăsese şi atenţia altor oameni care s-au îmbulzit să iasă pe uşă pentru a-şi pironi ochii către râu.

Se ivise acolo o corabie.

Nu văzusem niciodată o corabie de felul ăsteia. Era complet albă! Lemnăria îi era decolorată de soare sau pentru că fusese îmbibată cu lapte de var. Albul dispărea treptat către linia de plutire sub care totul era de un verde-deschis, ceea ce sugera că laptele de var fusese îndepărtat de apa sărată a mării. Era suplă şi frumoasă. Uitându-mă la ea, mi-am zis că e o corabie daneză, dar, în mod sigur, acum era în mâinile saxonilor pentru că la proră avea o cruce care strălucea ca argintul. Velele, deşi strânse pe punte, păreau făcute din pânză albă. Steagul se

înfășurase în jurul catargului, așa că abia mai fâlfâia în vânt. Dar, atunci când cârmaciul a îndreptat corabia către spațiul liber de lângă debarcader, acesta s-a desfăcut și a început să fluture mândru către est. Pe steag putea fi văzut un cerb alb rampant pe fundal negru.

– Lord Æthelhelm, a murmurat Swithun.

– Tăcere acum!

Hrothard s-a îndreptat către ușă, a văzut corabia și a strigat la oamenii chercheliți care se îmbulziseră afară din tavernă pentru a întâmpina corabia.

– Dovediți respect!

Mă urcasem pe laviță pentru a vedea mai bine pe deasupra capetelor oamenilor care alergau la debarcader ca să poată urmări sosirea corabiei. Unii dintre ei purtau pălării pe care și le-au scos atunci când corabia a încetinit. Era frumoasă, m-am gândit eu. Apa abia a clipocit când s-a apropiat de dig. Liniile ei erau perfecte, iar lemnăria era frumos cioplită în curbe, ceea ce o făceau să pară că se odihnește pe apă, nu că o brăzdează. Vâslele s-au mai mișcat puțin, apoi au fost scoase din inelele prinse pe margini și trase în interior. Cârmaciul a adus-o cu pricepere la locul păstrat neocupat. Au fost aruncate frânghiile, oamenii le-au legat de pilonii de la debarcader, și corabia era în siguranță la chei.

– *Ælfswon*, a spus cu admirație cineva.

„Lebăda strălucitoare", un nume foarte potrivit, m-am gândit eu. Vâslașii s-au prăbușit pe băncile lor. Trăseseră din greu pentru a împinge corabia prin vântul puternic și valurile potrivnice care loveau intrarea în port. În spatele lor, la pupa corabiei, am văzut un grup de luptători cu coifuri, ale căror zale erau acoperite de mantii vișinii. Ei au sărit pe mal. Alți oameni le-au aruncat scuturile. Erau șase. Oare era și Æthelhelm acolo?

Doi sclavi de pe mal au pus o pasarelă de lemn peste golul dintre navă și chei. Un maldăr de lăzi și butoaie aflat în dreptul corabiei nu lăsa să fie văzuți cei care așteptau să coboare pe mal.

La un moment dat, au apărut doi preoţi care au trecut pe scândurile pasarelei. După ei, au trecut câteva femei, toate cu glugi pe cap. Femeile şi preoţii au rămas în picioare pe mal, aşteptând.

Un bărbat înalt, purtând un coif cu coamă din păr negru de cal şi o mantie neagră, a păşit pe pasarelă. Nu era Æthelhelm. Acest bărbat era mai înalt. Am zărit un obiect din aur strălucind la gâtul lui atunci când s-a întors pentru a aştepta să coboare şi ultimul pasager. O tânără. Era îmbrăcată în alb şi avea capul descoperit, iar părul ei blond, lung flutura în vânt. Era înaltă şi zveltă. Era vădit nervoasă, căci, ajunsă la mijlocul pasarelei, a părut că-şi pierde echilibrul. Pentru un moment, am crezut că o să cadă în apă, dar bărbatul cel înalt a sărit, a prins-o de braţ şi a condus-o în siguranţă pe mal.

Oamenii din afara tavernei au început să aplaude bătând din palme şi din picioare în acelaşi timp. Tânăra a părut surprinsă de atâta gălăgie şi s-a întors cu faţa către noi. Era blondă, cu ochi albaştri, faţa neacoperită, gura larg deschisă, frumoasă, dar extrem de nefericită. Cred că avea treisprezece sau paisprezece ani şi sigur nu era măritată, căci, altfel, ar fi avut părul legat. Două femei i-au acoperit corpul subţire cu o mantie cu bordură de blană, iar una din ele i-a tras gluga mantiei peste părul lung. Bărbatul cel înalt a prins-o de cot şi a condus-o departe de chei. Preoţii şi femeile i-au urmat, toţi fiind apăraţi de către cei şase luptători înarmaţi cu suliţe. Fata a trecut repede pe lângă tavernă, cu capul plecat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cine-o fi? a întrebat Swithun.

– Ælswyth, bineînţeles, a răspuns de dincolo de fereastră un bărbat care auzise întrebarea.

Bărbatul cel înalt, cu coif cu coadă neagră, mergea pe lângă Ælswyth. Era cu cel puţin un cap mai înalt decât ea. El şi-a îndreptat privirea către noi, iar eu, din instinct, m-am făcut mic în obscuritatea dinăuntrul încăperii. Nu m-a văzut, dar eu l-am recunoscut.

– Şi cine e Ælswyth? a întrebat Swithun, privind-o în continuare pe fata cu glugă pe cap.

Ca toți bărbații adunați pe malul râului, și el încremenise la vederea ei.

– De unde ești? l-a întrebat bărbatul care-i vorbise înainte.

– Din Northumbria.

– Este fata cea mică a lordului Æthelhelm. Și voi, șobolani de miazănoapte, ar trebui să vă obișnuiți cu ea.

– Eu mă pot obișnui cu asta, a răspuns respectuos Swithun.

– Pentru că ea va trăi în țara voastră împuțită, biata fată.

Omul care-o escorta pe Ælswyth era Waldhere, comandantul de război al vărului meu.

Iar vărul meu avea nevoie de o soție.

Æthelhelm pusese la cale o răzbunare dibace. Mergea la Bebbanburg.

Opt

Am dormit pe un morman de paie murdare într-un staul din grajdurile tavernei Gâsca, împărţind acel loc împuţit cu alţi şase oameni. Dimineaţă, cu un bănuţ de argint am cumpărat pentru noi nişte pâine tare ca piatra, nişte brânză acră şi o poşircă de bere. Zgomotul făcut de tunete m-a făcut să mă uit către cer. Deşi vântul bătea încă tare şi norii cenuşii erau jos, nu ploua şi nu erau semne de furtună. Abia pe urmă mi-am dat seama că acelea nu erau tunete, ci zgomotul de la butoaiele goale rostogolite pe strada de dincolo de curtea tavernei. M-am dus la poartă şi am văzut nişte bărbaţi care împingeau şase butii imense înăuntru. Un alt bărbat mâna nişte catâri care cărau coşuri pline ochi cu sare.

L-am chemat pe Swithun şi i-am dat nişte bani.

– Petrece-ţi ziua aici, făcându-l să înţeleagă că vorbesc despre taverna Gâsca. Nu te lua la bătaie. Nu te îmbăta. Şi ciuleşte bine urechile.

– Da, stă... a spus, reuşind să se oprească înainte de a rosti „stăpâne".

Îi făcuse mare plăcere să-mi spună „bunicule" ori de câte ori se afla cineva străin pe lângă noi, dar când eram doar noi doi singuri, îi era imposibil să nu-mi spună „stăpâne". Acum eram singuri, dar în curte se aflau mai mulţi bărbaţi. Unii se stropeau pe faţă cu apă luată din jgheabul de lemn unde se adăpau caii, alţii foloseau latrina aflată lângă gardul dinspre răsărit. Latrina

era un șanț adânc acoperit cu o laviță de lemn. Era, probabil, curățat de un pârâu. Oricum, duhnea îngrozitor.

– Lasă fetele să vorbească, tu doar ascultă-le.

– Așa voi face, stă..., a șovăit el, uitându-se la bani.

Părea surprins de dărnicia mea.

– Pot să... și iar a ezitat.

– Ele nu vor vorbi dacă nu le plătești, iar tu nu le plătești doar pentru că stau de vorbă cu tine, nu-i așa?

– Nu...

– Atunci, fă-ți treaba.

Nu cred că vreuna dintre fete era deja trează, dar Swithun se îndrepta nerăbdător către încăperea cea mare a tavernei.

Oswi părea jignit.

– Și eu puteam s-o fac.

– După-amiază, l-am întrerupt eu. Rândul tău este azi după-amiază. Atunci când Swithun va fi sleit de puteri. Acum hai să plecăm din duhoarea asta.

Eram tare curios să văd unde sunt cărate butoaiele, dar după doar câteva momente, timp în care am făcut treizeci de pași de la poarta din spate a curții tavernei, au început guițăturile. Câțiva oameni tăiau porci pe strada care ducea spre oraș. Doi bărbați mânuiau topoare, alții aveau cuțite și fierăstraie. Bietele animale țipau, presimțind care le e soarta. Sângele țâșnea pe pereții caselor și se vărsa în băltoace în șanțurile de pe marginea străzii. Câinii schelălăiau pe margine, corbii pândeau de pe acoperișuri. Femeile veniseră cu ulcioare, castroane și găleți pentru a strânge sângele pe care să-l amestece cu ovăz. Măcelarii despicau cu cruzime picioarele, măruntaiele, mușchii și slănina. Jamboanele erau azvârlite către cei care le aranjau în butoaie mari pline cu carne pusă la sare. Și picioarele erau ambalate, la fel rinichii, dar multe bucăți din animale erau aruncate: căpățânile, măruntaiele, inimile și plămânii. Câinii se băteau pe resturi. Femeile desprindeau bucăți din animalele care erau aduse întruna pentru a li se tăia căpățânile. Faptul că atât de multe bucăți erau aruncate era o dovadă clară că acești oameni se grăbeau.

– Nu e bine, a murmurat Cerdic.

– Că se azvârlă căpăţânile aşa?

– Porcii sunt deştepţi, stăpâne... iertare, a tresărit el. Tatăl meu creştea porci. Întotdeauna îmi spunea că porcii sunt deştepţi. Ei simt! Dacă vrei să tai un porc, trebuie să-l iei prin surprindere. Doar aşa e corect.

– Sunt doar nişte porci! a rostit cu dispreţ Oswi.

– Nu e bine. Ei ştiu ce li se va întâmpla.

I-am lăsat să se contrazică. Mi-am amintit că părintele Cuthwulf, spionul lui Æthelflaed, îmi spunea că fluxul va veni după sărbătoarea sfintei Eanswida, şi mai erau câteva săptămâni până atunci. Dar, aşa cum eu împrăştiam zvonuri care să-i inducă în eroare pe vrăjmaşii mei, tot aşa ar putea face şi Æthelhelm. Dacă această măcelărire grăbită a porcilor poate însemna orice, atunci în mod sigur înseamnă că fluxul va veni mult mai repede decât ziua sfintei Eanswida. Poate în zilele care urmează? Poate chiar azi! Altfel, de ce ar fi Ælswyth aici? Tatăl ei nu şi-ar lăsa fata să aştepte săptămâni întregi în acest oraş mohorât din estul Angliei şi nici nu ar vrea ca trupele lui să stea degeaba atât de mult.

– Am greşit portul, le-am spus lui Oswi şi Cerdic.

Găsisem un băţ în grămada de lemne de foc şi m-am sprijinit în el în timp ce mergeam şchiopătând prin faţa tavernei. Îmi ţineam spatele încovoiat, ceea ce, bineînţeles, îmi încetinea înaintarea, dar speram că, în felul acesta, nici unul dintre cei care vedeau un bătrân zdrenţăros şi gârbovit nu s-ar fi gândit că acesta ar putea fi Uhtred Războinicul. L-am lăsat pe Cerdic să mă ţină de braţ când am traversat spaţiul gol dintre uscat şi chei. Toiagul meu a bocănit pe scândurile pasarelei, iar eu m-am clătinat puţin când Cerdic mi-a dat drumul din mână. Aici, vântul era puternic, şuiera printre frânghiile corabiei legate la mal şi biciuia apa râului pe care o umplea de valuri înspumate.

Debarcaderul cel lung se întindea de-a lungul malului. Pe el se aflau două pontoane lângă care stăteau înghesuite una lângă alta corăbiile, unele legate câte trei laolaltă, cele două corăbii de pe margine asigurând-o pe cea din mijloc. *Ælfswon*

se afla cam la jumătatea cheiului, și pe ea se găsea un echipaj de doisprezece oameni care, cred eu, dormiseră la bord. Nu mai existau camere libere în oraș. Toate tavernele erau ticsite de oameni și, dacă Æthelhelm, sau cel care comanda trupele, nu-i punea în mișcare în scurt timp, s-ar fi produs neplăceri. Oamenii fără ocupație sunt înclinați să facă prostii, mai ales dacă sunt bărbați care nu au nimic de făcut și li s-au pus la dispoziție bere, târfe și arme.

Cred că cele mai multe erau corăbii de comerț. Erau mai pântecoase, iar prorele erau mai joase decât cele ale corăbiilor de război. Câteva păreau abandonate. Una dintre ele era pe jumătate umplută cu apă, și lemnăria i se înnegrise de când fusese lăsată de izbelițe. Catargul de pe punte era rupt, și o pânză zdrențuită fâlfâia în vântul tăios. O altă corabie era amarată lângă ea. Alte corăbii erau încărcate cu butoaie și lăzi, aranjate cu grijă la mijloc. Pe aceste corăbii se aflau trei sau patru oameni. Am numărat vreo paisprezece astfel de corăbii de comerț care păreau pregătite să iasă în larg. Mai erau și corăbiile de luptă, mai ușoare, mai alungite și mai amenințătoare. Multe dintre ele aveau, ca și *Ælfswon*, semnul crucii la proră. Erau vreo opt, inclusiv *Ælfswon*, și toate opt aveau oameni la bord. Am remarcat că linia de plutire era curată. M-am oprit lângă una dintre ele și m-am uitat atent la ea. Corabia fusese adusă la mal de curând, iar algele de pe carenă fuseseră tot de curând curățate. O carenă curată face ca nava să aibă mai multă viteză în deplasare, ceea ce ajută la câștigarea unei bătălii.

– La ce te uiți, schilodule? m-a întrebat un bărbat.

– Dumnezeu să te binecuvânteze! i-am răspuns. Dumnezeu să te binecuvânteze!

– Cară-te de-aici! Dispari! a mârâit el și și-a făcut semnul crucii.

Un schilod înseamnă ghinion. Nici un marinar nu iese în larg dacă la bord se află un schilod; chiar dacă se află doar lângă corabie, el atrage duhuri rele.

I-am ascultat ordinul și am plecat șchiopătând. Am numărat șaisprezece perechi de bănci, ceea ce înseamnă treizeci și doi

de vâslaşi. *Ælfswon* şi cele două corăbii de lângă ea erau mult mai mari. Asta însemna cam cincizeci de oameni pe fiecare. Cele opt corăbii de război ale lui Æthelhelm puteau transporta patru sute de luptători, plus pe cei de pe corăbiile de comerţ. Avea o întreagă armată.

Şi nu aveam nici o îndoială unde se ducea această armată. La Bebbanburg. Vărul meu era văduv, Æthelhelm îi aducea o soţie. Vărul meu era înfometat, Æthelhelm îi aducea hrană. Vărul meu avea destui oameni pentru a apăra fortăreaţa Bebbanburg, dar nu destui pentru a-şi recupera pământurile, Æthelhelm îi aducea luptători.

Ce primea Æthelhelm în schimb? Devenea stăpânul Northumbriei de nord şi era onorat ca unul care îi alungase pe scoţieni din ţara saxonilor. Ar avea o fortăreaţă sigură din care ar putea porni invadarea regatului lui Sigtryggr dinspre miazănoapte, un atac ce ar diviza forţele ginerelui meu atunci când Edward ar porni invazia dinspre miazăzi. Şi ar deţine o fortăreaţă atât de formidabilă încât ar putea să-l sfideze făţiş pe Edward al Wessexului. Ar putea pretinde ca Æthelstan să fie dezmoştenit, iar de nu, toată Anglia de Nord ar deveni duşmanul Wessexului. Şi, mai presus de toate, Æthelhelm s-ar răzbuna pe mine.

– 'Neaţa, mi-a zis o voce prietenoasă, şi l-am văzut pe Renwald uşurându-se la marginea debarcaderului. Vremea, tot urâtă!

El şi echipajul lui dormiseră la bordul corabiei *Rensnægl* care era ancorată lângă corabia de comerţ friziană. Sigur se înveliseră cu velele de pe *Rensnægl* pentru a se proteja de vânt.

– Plecaţi peste câteva zile? l-am întrebat eu.

– Şchiopătezi! mi-a zis el, încruntându-se.

– Am o durere la şold.

S-a uitat în sus la nori.

– Plecăm după ce se duc ăştia. Când n-o mai fi ploaie şi vânt. Ţi-ai găsit familia?

– Nu cred că mai sunt pe aici.

– Mă rog pentru tine să fie, a spus el mărinimos.

– Dacă va trebui să mă întorc, ne iei cu tine? l-am întrebat. Te plătesc.

A chicotit puțin la întrebarea mea.

– Eu merg la Lundene! Dar o să găsești multe vase care merg spre miazănoapte. S-a uitat iarăși la nori și a continuat: Probabil că se va însenina astăzi, așa că noi vom pleca mâine. Să dea Domnul să se facă vreme bună. Ne vom duce cu refluxul de mâine.

– Te plătesc bine, i-am spus.

Începusem să mă tem că va trebui să mă întorc la râul Humbre mai repede decât mă așteptam și, în plus, aveam încredere în Renwald.

Nu mi-a răspuns la propunerea pe care i-o făcusem, căci se uita fix înspre mare.

– Dumnezeule atotputernic! a exclamat el.

M-am întors și eu către mare și am văzut o corabie intrând pe râu.

– Săracul, trebuie să fi avut o noapte groaznică! a adăugat Renwald, făcându-și semnul crucii.

Corabia care se apropia părea neagră din cauza cerului întunecat. Era o navă de război, lungă și joasă. Avea velele strânse pe punte, iar vâslele o împingeau în susul râului. Nu arăta prea bine. Bucăți de velă și frânghii rupte fâlfâiau în vânt. Prora era înaltă, și pe ea se putea vedea o cruce de care atârna o flamură neagră, lungă, care flutura în vânt. S-a îndreptat către chei tăind valurile mici cu etrava. Vâslașii obosiți se luptau cu vântul și cu mareea.

Cârmaciul a îndreptat corabia neagră către locul unde era *Ælfswon* și mă așteptam ca echipajul de pe *Ælfswon* să strige la el să plece de acolo. Spre surprinderea mea însă, ei așteptau cu cângile de acostare în mâini. Au fost aruncate frânghiile, vâslele au fost ridicate la bord, și nou-venita a fost oprită lângă corabia cu duneta albă.

– Este privilegiat, a spus Renwald cu invidie în glas și și-a întors privirea către mine. Îmi pare rău, eu merg la Lundene, dar în mod sigur vei găsi un vas care să meargă spre miazănoapte.

– Sper, i-am spus și am pornit înapoi pe chei pentru a vedea pe cine sau ce adusese corabia cea neagră.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi! am auzit o voce stridentă care striga destul de tare pentru a acoperi urletul vântului şi ţipetele pescăruşilor. În numele Tatălui, al Fiului şi al celuilalt, vă blagoslovesc pe toţi.

Ieremias venise la Dumnoc.

Ieremias, episcopul nebun care nu era deloc episcop şi poate nici nebun nu era. Trăia pe terenul meu şi plătea chirie seniorului Dunholmului. Acesta era omul care-mi adusese cincisprezece şilingi de argint şi urinase apoi pe ei. Adevăratul lui nume era Dagfinnr Gundarson, dar îşi schimbase numele de „Contele Dagfinnr danezul" în „Episcopul Ieremias al Gyruumului". Azi, când corabia lui jegoasă acostase lângă impecabila *Ælfswon*, se îmbrăcase în robă strălucitoare de episcop şi avea cu el şi o pateriţă, cârja arhierească, nimic altceva decât un fel de toiag de cioban; doar că cel al lui Ieremias avea măciulie de argint.

– Dumnezeu să vă dea sănătate! a urlat el, iar părul alb lung îi flutura în vânt. Dumnezeu să vă dea copii sănătoşi şi neveste roditoare! Dumnezeu să vă dea lanuri bogate şi fructe cărnoase! Dumnezeu să vă înmulţească turmele şi să vă sporească cirezile! Şi-a ridicat braţele către cerul înnorat şi a continuat, spunând: Aceasta e ruga mea către Tine, Dumnezeule! Mă rog Ţie să binecuvântezi aceşti oameni şi prin mare mila Ta să faci să dispară toţi duşmanii lor.

Începuse să plouă.

Mă miram că nu plouase de mult, dar a început dintr-odată, mai întâi o ploaie măruntă, dar care s-a transformat repede într-o ploaie torenţială. Ieremias flecărea în continuare, dar, la un moment dat, probabil m-a văzut. Bineînţeles că nu mă putea recunoaşte. Aveam gluga mantiei trasă peste cap, iar el se uita de pe chei, prin perdeaua de stropi de ploaie, către debarcaderul unde stăteam noi. Dar, cum a văzut un schilod gârbovit, şi-a îndreptat imediat toiagul către mine şi a zis cu o voce care a răzbătut prin vuietul furtunii:

– Fă-l bine, Dumnezeule! Revarsă mila Ta asupra acestui om cocoşat! Îndreaptă-l la loc, Doamne! Ridică blestemul care-l apasă! Îţi cer asta în numele Tatălui, al Fiului şi al celuilalt!

– *Guds Moder*, am murmurat eu.

– Stăpâne? m-a întrebat Cerdic.

– Ăsta e numele corabiei, „Maica Domnului", și nu-mi mai spune „stăpâne".

– Îmi pare rău, stăpâne.

Mi se spusese că *Guds Moder* era o corabie pe jumătate distrusă, cu scânduri lipsă și frânghii zdrențuite, care nu s-ar fi scufundat dacă plutea pe o apă liniștită, dar nu ar fi putut supraviețui pe o astfel de vreme dacă nu ar fi fost reparată. Ieremias voia ca ea să arate murdară și neîngrijită. Frânghiile atârnau de catarg, dar mi-am dat seama că sub aceste zdrențe se afla o corabie solidă și în bună stare pentru navigație, o corabie de război. Ieremias își luase privirea de la mine, și acum traversa puntea corabiei *Ælfswon* urmat de patru bărbați, toți purtând zale și coifuri. Noi am continuat să ne rugăm cât a trecut el pe chei, dar nu-l mai auzeam. I-am urmat.

Ploaia se dezlănțuia în continuare peste casele acoperite cu paie din oraș, inundând ulițele. Lui Ieremias nu-i păsa. Ținea predici în timp ce mergea. A întâlnit doi dintre oamenii lui Æthelhelm, și acum treceau prin fața tavernei Gâsca. Ar fi vrut să se oprească și să strige prin ușa deschisă.

– Târfe și bețivi! a zbierat el. Sfânta Scriptură nu încuviințează aceste lucruri! Pocăiți-vă, fii nenorociți ai lui Beelzebut! Voi, bețivanilor și târfelor! Pocăiți-vă!

Oamenii se uitau uimiți prin ușa tavernei la episcopul sfrijit și cu veșmintele lui brodate, ude leoarcă din cauza ploii, care li se adresa.

– „Pentru cine sunt suspinele?" „Pentru cine plânsetele?"[1] Voi ăștia îmbuibați cu vin! Acesta e cuvântul Domnului, bețivani gângavi ce sunteți! „Ochii tăi vor privi la femei străine!"[2] Așa se spune în Sfânta Scriptură! Credeți-mă! Și eu m-am uitat după femei care nu erau ale mele, dar, cu mila Domnului, mi-am

[1] Citat din Biblie, Pildele lui Solomon 23:29

[2] Ibidem, 23:33

ispăşit greşeala! Am devenit sfânt! Sunt mântuit de dorinţa pentru alte femei!

– Nebun nenorocit, a spus Cerdic.

Nu eram chiar atât de sigur. Cumva, nebunul nenorocit supravieţuise domniei Bridei în Northumbria. Ea îi ura de moarte pe creştini, dar Ieremias a scăpat de campania ei împotriva Dumnezeului său. Avea un fort la Gyruum, dar n-a avut nevoie să se adăpostească acolo. Poate, mă gândesc, pentru că Brida îşi dădea seama că e un lunatic, aşa cum era şi ea, sau pentru că ea credea că religia lui Ieremias este doar o glumă.

Una dintre gărzile lui Æthelhelm l-a luat de braţ pe Ieremias, vrând să-l convingă pe profetul vorbăreţ să se adăpostească de ploaie într-o încăpere încălzită. Ieremias s-a lăsat condus. Am mers după ei pe uliţa unde sângele de la porcii căsăpiţi era spălat de pe pereţi de ploaie, apoi către marginea oraşului unde, pe o ridicătură de pământ, fusese construit un conac impunător. Era o construcţie frumoasă, cu acoperiş gros şi foarte abrupt, din paie şi destul de mare. Cred că două sute de oameni puteau benchetui înăuntru. În plus, existau grajduri, magazii şi un hambar. Toate construcţiile se aflau de jur împrejurul unei curţi. Doi lăncieri cu mantiile vişinii ale lui Æthelhelm stăteau de pază la intrarea în casă. Ieremias a fost condus înăuntru. Nu cred că-l puteam urma şi nici nu voiam să risc să intru în caz că aş fi fost recunoscut. Nişte cerşetori se îngrămădiseră sub acoperişul din paie al hambarului şi m-am alăturat lor. L-am trimis pe Oswi înapoi la tavernă, dar l-am ţinut pe Cerdic cu mine.

Am rămas în aşteptare. Stăteam cocoşaţi, înghesuiţi lângă cerşetorii ciungi, orbi şi bâlbâiţi. O femeie cu faţa plină de bube cu puroi s-a târât către intrarea în casă, dar a fost împinsă înapoi.

– Ţi s-a spus să aştepţi acolo şi fii mulţumită că stăpânul vă dă voie! a mârâit lăncierul.

Stăpânul? Æthelhelm era acolo? Dacă da, atunci venirea mea la Dumnoc fusese o greşeală îngrozitoare, şi nu pentru că aş fi putut fi recunoscut. Dacă el era aici, în oraş, asta însemna că flota lui era gata să plece, iar eu nu aveam nici o şansă să ajung

la corăbiile mele înainte ca el să ajungă la Bebbanburg. Stăteam acolo tremurând, făcându-mi griji și așteptând.

Era trecut de amiază când, în sfârșit, ploaia s-a oprit. Vântul sufla încă în rafale, dar își pierduse din intensitate. Doi câini au venit din clădire, s-au învârtit de colo colo prin noroi, s-au murdărit cât s-au murdărit și apoi și-au ridicat picioarele la câte un stâlp. O fată le-a adus două căni cu bere gărzilor de la intrare, apoi a mai rămas să vorbească și să râdă cu ei. Dincolo de acoperișurile îmbibate cu apa de ploaie am putut vedea un vas de pescuit care ieșea spre mare cu pânzele umflate de vântul rece. Un soare lăptos licărea în zare peste valurile înspumate. Vremea se îndrepta, ceea ce însemna că flota lui Æthelhelm putea pleca pe mare.

– În genunchi, înapoiaților, a strigat la noi una dintre gărzi. Dacă aveți genunchi! Dacă nu, târâți-vă cum puteți! Și stați la rând!

Mai mulți oameni au venit din clădire. Erau gărzi cu coifuri pe cap și cu mantii vișinii și doi preoți. Apoi l-am văzut pe Æthelhelm ținând-o pe după braț pe fiica lui, care încerca să-și ridice poalele rochiei deschise la culoare ca să nu se umple de noroi. Părea tot nefericită, dar acest lucru nu-i știrbea frumusețea diafană. Fața ei palidă era perfectă, corpul ei zvelt o făcea să pară fragilă, în ciuda faptului că era înaltă. Waldhere, războinicul vărului meu, era de cealaltă parte a ei. Umerii lui lați erau drapați cu o mantie neagră sub care avea zale. Nu purta coif. În spatele lui era bruta lui Æthelhelm, Hrothard, rânjind la ceva ce tocmai spusese ealdormanul. În spate de tot venea Ieremias, în roba lui lucitoare de episcop, jilavă de la ploaie. Am luat o mână de noroi și mi-am dat cu el pe față, apoi mi-am acoperit ochii cu gluga.

– Datoria noastră este să fim milostivi, l-am auzit spunând pe Æthelhelm. Dacă vrem ca Dumnezeu să ne ocrotească, trebuie ca și noi, în schimb, să-i ocrotim pe copiii lui făr' de noroc. Atunci când vei fi stăpână asupra ținutului de miazănoapte, draga mea, va trebui să fii milostivă.

– Voi fi, tată, a răspuns Ælswyth plictisită.

Nu îndrăzneam să mă uit în sus. Vedeam cizmele din piele fină ale lui Æthelhelm, ornate cu argint şi murdărite cu noroi şi pantofii brodaţi ai fiicei lui plini de mizerie.

– Dumnezeu să te binecuvânteze! a spus Æthelhelm şi a pus un şiling de argint în palma omului de lângă mine.

Eu ţineam ambele mâini întinse, dar stăteam cu capul plecat.

Æthelhelm s-a oprit în faţa mea şi m-a întrebat:

– Pe tine ce te doare?

N-am spus nimic.

– Răspunde-i Domniei Sale! a mârâit Hrothard.

– El e... el e... el e, s-a bâlbâit Cerdic, care stătea lângă mine.

– El e ce? a întrebat Hrothard.

– Un id... id... idiot, stăpâne.

Un şiling a poposit în palma mea şi un altul în mâna lui Cerdic.

– Şi tu? l-a întrebat Æthelhelm. Tu ce eşti?

– Tot un id... idiot.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi, idioţilor! a spus Æthelhelm şi-a plecat mai departe.

– Atingeţi asta! Era Ieremias care venea în urma lui Æthelhelm şi a fiicei sale şi care-mi flutura în faţa ochilor o fâşie de pânză cenuşie soioasă. L-am primit în dar de la lordul Æthelhelm şi are putere, mare putere, copii! Atingeţi-l! Este chiar brâul pe care l-a purtat Maica Domnului atunci când fiul ei a fost răstignit pe cruce! Uitaţi-vă! Vedeţi urmele sângelui Său binecuvântat pe el? Atingeţi-l şi vă veţi tămădui.

Era chiar în faţa mea.

– Atinge-l, creier de muscă ce eşti!

M-a lovit apoi cu cizma.

– Atinge veşmântul Maicii Domnului şi duhul se va întoarce la tine ca pasărea la cuibul ei! Atinge-l şi vei fi tămăduit! Acest brâu a adăstat pe pântecul care l-a născut pe Domnul nostru!

Am ridicat mâna în care ţineam şilingul şi am atins uşor cu încheietura mâinii bucata de pânză. Când am făcut asta, Ieremias s-a aplecat şi mi-a ridicat bărbia nerasă pentru a mă forţa să ridic capul. S-a uitat fix în ochii mei.

– Te vei tămădui, netrebnicule! a zis el cu patimă în glas. Diavolii care te posedă vor dispărea după ce te ating eu! Crede și vei fi tămăduit!

În timp ce vorbea, am văzut o urmă de nedumerire în trăsăturile lui sfrijite. Avea o licărire de nebun în ochii căprui, figura îi era înspăimântată, nasul, acvilin și părul alb, răvășit. Se uita încruntat la mine.

– Mulțumesc, stăpâne, am zis și mi-am plecat capul.

Au fost câteva momente de liniște, care parcă au durat o veșnicie, apoi el a plecat mai departe.

– Atinge-l! i-a poruncit Ieremias lui Cerdic.

M-am simțit ușurat. Îl întâlnisem pe Ieremias doar o dată, și atunci eram îmbrăcat în podoabe de războinic. Cumva, el văzuse ceva cunoscut la cerșetorul plin de noroi asupra căruia se aplecase.

– Acum plecați! Târâți-vă de aici, căraţi-vă, să nu vă mai văd, a țipat la noi una dintre gărzi după ce persoanele de vază au intrat din nou în clădire.

– Nu te grăbi, i-am șoptit lui Cerdic.

Mă sprijineam în toiag și mergeam cocoșat, înaintând încet în jos pe panta ușoară ce ducea către casele din apropiere. Niciodată în viață nu mă simțisem atât de vulnerabil. Îmi aminteam de noaptea în care mă dusesem la Cippanhamm, și Alfred se deghizase în harpist pentru a-i putea spiona pe danezii lui Guthrum care ocupaseră orașul. Fusese o noapte de cumplită teroare, în care nu mult a lipsit să mor de frică. La fel simțeam și acum când șchiopătam prin Dumnoc către taverna Gâsca. Swithun stătea la o masă și bea și, de cum ne-a văzut la intrare, a venit spre noi pentru a-mi spune că Oswi era în pod.

– A fugit pe scară în sus ca o veveriță care se cațără ca să adune alune.

– Adu-l repede înapoi jos, căci plecăm.

– Acum?

– Adu-l! Nu-mi pasă ce face acolo, dar scoate-l din biata fată și adu-l imediat aici!

Eram grăbit să plecăm nu doar de teamă că aş fi putut fi recunoscut, ci şi pentru că tot ce văzusem în Dumnoc îmi spunea că flota lui Æthelhelm era pe cale să plece. Fiul meu şi Finan probabil mutaseră deja oamenii şi corăbiile la Grimesbi. Aveam nevoie de o corabie care să ne ducă înapoi în acel port îndepărtat, de o corabie care să navigheze către miazănoapte. Cu şilingul de la Æthelhelm am cumpărat o cană cu bere pe care am împărţit-o cu Cerdic în timp ce-l aşteptam pe Swithun. Imediat ce el şi Oswi au apărut lângă noi, i-am zorit să iasă din tavernă şi i-am condus către cel mai vestic chei, acolo unde era ancorată corabia lui Renwald. Am văzut nişte oameni care-şi pregăteau bărcile pentru plecare pe mare. Furtuna trecuse, vântul se liniştise, valurile înspumate erau mai mici şi soarele ieşea puţin câte puţin dintre nori peste câmpiile înverzite.

– Stăpâne! am auzit pe neaşteptate vocea înspăimântată a lui Swithun.

M-am întors şi am văzut luptătorii în mantii vişinii ai lui Æthelhelm coborând strada dinspre conac. Îi conducea Hrothard care făcea semne către clădiri, trimiţând oamenii spre prăvălii, spre taverne şi chiar spre biserica cea mare. Trei oameni au alergat către uşa tavernei Gâsca şi s-au instalat în faţa ei, blocând-o.

– Aici, am zis eu cu disperare.

Pe chei se afla un şir de colibe. Am forţat uşa uneia dintre ele şi am dat de o încăpere ticsită cu frânghii încolăcite, bucăţi de velatură, mormane de plase de pescuit, un butoi cu smoală pentru călăfătuire şi saci plini cu cărbuni minerali folosiţi pentru topirea smoalei.

– Trebuie să ne ascundem repede! le-am zis eu.

Am dat la o parte lucrurile depozitate în colibă pentru a ajunge în partea din spate a acesteia unde ne-am făcut un ascunziş. Am îngrămădit plasele şi velele în gaura pe care o făcuserăm pentru a putea trece şi am astupat-o bine. Ultimul lucru pe care l-am făcut înainte de a trece peste mormanul de lucruri îngrămădite şi a mă ascunde a fost să răstorn butoiul cu smoală, astfel încât lichidul vâscos să treacă prin crusta de

deasupra și să se prelingă pe podea. Am încercat să blochez sau să înțepenesc ușa, dar n-am găsit nimic la îndemână, așa că am trântit un alt butoi în dreptul ușii. Apoi ne-am ghemuit în ascunzătoarea noastră, am tras o pânză de corabie peste capetele noastre, aproape sufocându-ne de mirosurile de smoală și de cărbune.

Peretele colibei era subțire și avea crăpături mari între scânduri. Puteam vedea afară prin una dintre ele cum oamenii se împrăștiau de-a lungul cheiului pentru a controla corăbiile. Doi dintre ei se aflau foarte aproape.

– Nu-l vor găsi niciodată, a spus unul din ei.

– Nu-i aici, a zis celălalt cu dispreț. Acest idiot de danez nemernic visează. Oricum e nebun. Și nici nu-i mai episcop decât sunt eu.

– E un vrăjitor. Oamenilor le e frică de el.

– Mie nu.

– Ba da, îți e și ție!

Hrothard a strigat la cei doi, vrând să afle dacă au căutat și prin colibe.

– Ar fi mai bine să ne uităm, a spus unul cu o voce obosită.

După un scurt moment, am auzit cum îmbrâncesc ușa. Unul din oameni a înjurat și a adăugat:

– Eu nu intru acolo.

– Nu-i aici! a strigat celălalt. Apoi a spus ca pentru sine: E la kilometri distanță de aici, idiot netrebnic.

– Dumnezeule Atotputernic! a răsuflat Swithun la urechea mea.

Am putut zări oameni cu câini legați care adulmecau fără rost la uși și pe drumul din fața colibelor. Câinii amușinau și pe lângă colibe. Mirosul de nesuportat al smoalei era însă atât de puternic, încât au trecut pe lângă coliba noastră cât au putut de repede. Ne-am ghemuit unul în altul, neîndrăznind nici să respirăm măcar.

După-amiaza se scursese, așa că agitația s-a potolit. În mod limpede, căutarea fusese abandonată. Pe chei, era adusă tot mai

multă marfă care era încărcată pe corăbii. S-a mai stârnit puţină forfotă la plecarea lui Ieremias, când Æthelhelm a coborât în port pentru a-i ura drum bun. N-am auzit nimic din ce şi-au spus. M-am urcat pe grămada de plase de pescuit, am îndepărtat cu ajutorul cuţitului o scândură de lângă o crăpătură din perete şi am văzut corabia *Guds Moder* cum merge în josul râului către mare. Soarele apunea, era ora fluxului. Valuri mici clipoceau sub postamentul de lemn al cheiului. M-am întors în ascunzătoare şi m-am uitat prin altă crăpătură. Æthelhelm şi şase dintre gărzile lui se întorceau în oraş.

– Nu pleacă astăzi, am zis eu.

– Mâine, poate? m-a întrebat Swithun.

– Probabil.

Ştiam că sunt în întârziere. Chiar dacă soarta ar ţine cu mine şi aş găsi o corabie care să plece spre nord a doua zi în zori, tot nu aş ajunge la Grimesbi la timp. Flota lui Æthelhelm ar trece de gura de vărsare a râului Humbre şi s-ar apropia de ţărm la Bebbanburg cu mult înainte ca eu să-i trezesc pe oamenii mei, să-i urc repede pe corăbii şi să plecăm în urmărire.

Am simţit deznădejdea eşecului şi, din instinct, am atins ciocanul lui Thor de la gât şi m-am pomenit că strâng în mână o cruce.

Mi-am blestemat soarta.

Aveam nevoie de o minune.

Nu ştiam ce să fac, aşa că n-am făcut nimic.

Am rămas în colibă. Strigătele şi chemările s-au stins. Mă îndoiam că Æthelhelm crezuse că eu chiar eram în Dumnoc, dar bănuielile lui Ieremias l-au obligat să facă acele căutări care n-au condus la nici un rezultat, deşi, fără îndoială, acestea le-au permis oamenilor lui să jefuiască toate casele în care intraseră.

Între timp, Swithun mi-a povestit despre târfa lui vorbăreaţă.

– Mi-a spus că sunt aproape patru sute de luptători în oraş, stăpâne.

– De unde ştia ea asta?

– Unul dintre ei îi spusese.

– Ce altceva ți-a mai spus?

– Caii au fost trimiși înapoi la Wiltunscir, stăpâne.

Asta era bine de știut și nu aveam nici o îndoială că așa era. Dacă Æthelhelm ar fi vrut să-și ia toți caii la Bebbanburg, ar fi avut nevoie de încă șase sau șapte corăbii și i-ar fi luat și timp ca să pună despărțituri în calele acestora. Și nici nu avea nevoie de cai la Bebbanburg. Era destul să-și aducă la țărm trupele, să le conducă prin Poarta Mării și și-ar fi anunțat prezența prin fluturarea pe zidurile fortăreței a steagului său cu cerbul rampant. Constantin șovăia deja, nevrând să piardă oameni în asaltul asupra meterezelor. Iar știrea că garnizoana vărului meu a primit întăriri și hrană îl va convinge să renunțe la asediu.

Iar eu nu puteam face nimic pentru a-l împiedica pe Æthelhelm.

Îmi amintesc poveștile pe care le bodogănea tatăl meu. Fratele meu încă era în viață și eram toți trei la masa cea mare, îndestulată cu mâncăruri bune. Tatăl meu nu m-a iubit prea mult niciodată, de altfel îi plăceau prea puțini oameni. Sfatul îi era adresat fratelui meu. Pe mine mă ignora.

– Va trebui să faci alegeri în viață și, din când în când, nu vei face alegerea corectă. Ni se întâmplă tuturor. S-a încruntat furios privind către bezna din camera de noapte unde un harpist ciupea coardele harpei sale. Termină cu zăngăneala! a țipat la el.

Harpistul s-a oprit. Un copoi scâncea sub masă și a avut mare noroc că nu s-a ales cu o lovitură în bot.

Și tata a continuat:

– Dar e mai bine să faci o alegere proastă decât să nu faci nici una.

– Da, tată, a răspuns respectuos fratele meu.

El a făcut o alegere câteva săptămâni mai târziu, și mai bine n-ar fi făcut-o, pentru că din pricina asta și-a pierdut viața. Astfel, eu am devenit moștenitorul Bebbanburgului.

Mi-am amintit sfatul tatălui meu și mă întrebam ce opțiuni aveam eu. Se pare că nici una. Mă așteptam ca flota lui Æthelhelm să plece a doua zi. Eu ar fi trebuit să mă întorc la Grimesbi și să aștept să aflu că vărul meu își găsise o nouă soție și devenise mai puternic decât oricând.

Aveam nevoie de o minune.

Swithun, Oswi şi Cerdic dormeau. De câte ori îi auzeam sforăind îmi venea să-i trezesc, deşi nu mai erau prin apropiere gărzi care să-i audă. Am aruncat o bucată de pânză peste smoala lipicioasă, am deschis uşa colibei şi am ieşit să mă uit în întuneric.

De ce a plecat Ieremias? Era, în mod limpede, aliatul lui Æthelhelm. Deci, de ce nu plecase împreună cu el spre Bebbanburg? Întrebarea asta mă sâcâia, dar nu găseam un răspuns.

Stăteam în faţa intrării în colibă şi ascultam vâjâitul vântului, fâlfâitul pânzelor corăbiilor, pleoscăitul apei în carene şi scârţâitul bărcilor în bătaia vântului. Pe câteva corăbii pâlpâiau opaiţe. Nu puteam rămâne în colibă. Ştiam că în zori portul se va anima. Oamenii se vor îmbarca şi vor încărca şi mai multă marfă pe punte. Trebuia să plecăm, dar disperarea mă făcea să fiu nehotărât. În cele din urmă, m-am gândit la Renwald. Mai mult ca sigur, el urma să profite de flux pentru a pleca din Dumnoc spre Lundene. Poate că banii l-ar putea convinge să meargă spre miazănoapte la râul Humbre. Astfel, mă voi întoarce acasă la Dunholm fără vreun pretext de a-l mai părăsi vreodată şi ştiind că visurile mele legate de Bebbanburg s-au sfârşit aici.

Doi bărbaţi se plimbau pe chei. Am rămas pe loc, dar nici unul din ei nu s-a uitat spre mine. Unul a tras vânturi şi amândoi au râs.

Auzeam triluri de păsărele, ceea ce însemna că zorii sunt aproape. Câteva momente mai târziu, am văzut prima geană de lumină palidă pe cerul dinspre răsărit. Dacă mai rămâneam mult timp în colibă, urma să fim descoperiţi. Veneau deja primii oameni pe chei şi, curând, aveau să mai vină şi alţii.

Dar înainte de asta a venit altceva.

Un miracol.

Miracolul s-a întâmplat în zori.

A venit dinspre marea cea rece şi cenuşie.

Cinci corăbii ale căror forme ameninţătoare contrastau cu zorii luminoşi ai zilei.

Veneau pe valurile fluxului, băncile vâslașilor urcau și coborau ca niște aripi în zbor, iar pânzele erau strânse la vârfurile catargelor.

Veneau cu capete de dragoni și de animale la proră, iar nimbul primei raze de lumină a scânteiat în coifuri, vârfuri de lance și topoare.

Veneau repede și veneau cu făclii. Focul și corăbiile nu fac casă bună împreună. Mi-e mult mai frică de foc pe mare decât îmi e de furia uraganelor stârnite de Ran, zeița mărilor. Aceste corăbii cutezau să poarte pe ele torțe aprinse care luminau puternic și lăsau dâre de fum în urmă.

Ce-a de-a cincea corabie, ultima, nu avea la prora ei înaltă vreun cap de animal, ci o cruce. Câteva clipe, m-am gândit că trebuie să fie corabia lui Ieremias, *Guds Moder*, dar apoi am văzut că această corabie era mai lungă și mai masivă, iar catargul era mai înclinat. Tocmai când o urmăream atent, am văzut cum au izbucnit flăcările când oamenii au aprins torțele în partea din față a ei.

– Sculați-vă! am strigat la oamenii mei. Și haideți! Repede!

Aveam doar câteva momente. Poate că nu aveam destul timp, dar nu aveam altă șansă să scap. I-am condus pe cei trei oameni ai mei de-a lungul digului spre cel mai vestic chei. Cei câțiva oameni care se aflau deja pe chei nu ne-au dat atenție, căci se uitau atenți la flota care sosea. Santinela din turnul de veghe probabil că adormise, dar acum se trezise și, văzând cele cinci corăbii, a început să zăngănească din clopot. Era prea târziu. Scopul turnului de veghe era ca, din el, să fie observate navele cât acestea se aflau încă pe mare, și nu la doar câțiva metri distanță, gata să arunce foc, prăpăd și moarte peste Dumnoc.

Am sărit în corabia pustie, am traversat puntea ei și am aterizat pe *Rensnægl*.

– Trezește-te, am țipat la Renwald, care era deja treaz, dar părea confuz.

El și echipajul lui dormiseră sub tambuchi la pupa lui *Rensnægl*, acoperiți cu o pânză de velă. Se uita fix la noi patru.

– Trebuie să te mişti de aici! am mârâit eu la el.

– Dumnezeule! a zis el în timp ce se uita dincolo de mine la capătul cheiului, unde una dintre cele cinci corăbii izbise cu putere un vas ancorat acolo şi-i făcuse ţăndări scândurile.

Două dintre corăbiile atacatoare vâsleau în mijlocul portului, în spaţiul larg dintre două cheiuri. Fiecare din cele două se izbeau de bărcile legate de docuri, în locurile unde cheiurile erau fixate de uscat. Am văzut apoi bărbaţi îmbrăcaţi în zale şi înarmaţi cu suliţe şi cu scuturi în mâini, care, căţăraţi pe ţărm, au format imediat două ziduri de scuturi, fiecare împiedicând accesul pe chei. În oraş, urlau câinii, clopotul bisericii începuse să bată, iar santinela din turnul de veghe suna în continuare alarma.

– În numele Domnului, ce se întâmplă?

– Este Einar cel Alb şi a venit ca să dea foc flotei lui Æthelhelm, i-am răspuns eu.

– Einar? a spus Renwald uluit.

– Este un viking plătit de regele Constantin al Scoţiei. Nu eram foarte sigur de acest lucru, dar Edward al Wessexului îmi spusese că Einar, ademenit de aurul scoţienilor, schimbase tabăra. Nu-mi dădeam seama cine altcineva ar fi putut veni la Dumnoc pentru a distruge flota pregătită să ajute Bebbanburgul. Şi acum, pleacă de aici, i-am poruncit lui Renwald.

S-a întors ca să privească la vikingii care formaseră un zid de scuturi de-a curmezişul cheiului. Erau cam treizeci de bărbaţi în acest zid, mai mult decât ar fi fost nevoie pentru a păzi acel spaţiu îngust. Lumina scădea, astfel că totul se prefăcuse în cenuşiu şi negru.

– Dă-mi spada ta! i-am cerut lui Renwald.

– Nu ne putem lupta cu ei, mi-a spus el, îngrozit.

Îi cerusem spada pentru a tăia frânghiile de ancorare. Oamenii lui Einar făceau deja acelaşi lucru. Un grup de bărbaţi alergau de-a lungul cheiului, dezlegând sau tăind frânghiile cu care erau legate micile ambarcaţiuni. Voiau să producă haos. Aveau să ardă sau să distrugă corăbiile mari destinate să ajute Bebbanburgul, dar ei voiau de asemenea să împrăştie şi ambarcaţiunile de comerţ şi de pescuit. Dacă vedeau oameni sau încărcătură la

bordul vreunei bărci, se urcau în ea pentru a o prăda. Trebuia s-o eliberez pe *Rensnægl* înainte ca ei să ne vadă.

– Nu vreau să ne batem cu ei, am replicat eu și am alergat la pupa, unde știam că-și ține Renwald armele.

Am intrat sub tambuchi, am împins doi oameni din echipaj, am înșfăcat o sabie lungă și am scos-o din teaca de piele.

– Stăpâne! a șoptit Swithun.

M-am întors și mi-am dat seama că doi vikingi văzuseră că *Rensnægl* are echipaj și că în cala ei e ceva încărcătură. Mirosiseră prada, așa că săriseră în corabia de alături și erau gata să sară în corabia pe care ne aflam noi.

– Nu! a strigat Renwald, încercând să mă oprească. L-am împins cu putere, el a făcut un pas greșit și a căzut peste mărfurile de pe punte. M-am întors tocmai când unul dintre luptători sărise pe punte. Nu avea scut, ci doar o sabie. Pe cap purta un coif ale cărui apărători pentru obraji îi acopereau fața bărboasă. Tot ce puteam vedea erau ochii lui, aprinși și larg deschiși. Ne socotea o pradă ușoară. A văzut spada din mâna mea, dar s-a gândit că sunt doar un marinar saxon cam bătrâior, care nu e pe măsura unui luptător viking. A făcut un salt înainte cu vârful spadei către mine, fiind sigur că-mi va străpunge abdomenul, apoi a spintecat aerul cu ea ca și cum ar fi putut să-mi împrăștie mațele pe puntea corabiei *Rensnægl*.

Mi-a fost ușor să parez lovitura. Spada lui Renwald era veche, ruginită și, probabil, tocită, dar era grea. Contralovitura mea i-a aruncat spada mult în stânga mea și, înainte de a și-o recupera de pe jos, l-am lovit în față cu mânerul spadei mele. I-am atins doar marginea coifului, dar lovitura a fost atât de puternică încât s-a clătinat în spate. Încă mai încerca să-și recupereze arma când i-am înfipt spada lui Renwald drept în burtă. Spada era tocită, dar a pătruns prin zale, a străpuns vesta din piele de dedesubt și a intrat în plin. A scos un țipăt înăbușit și s-a aruncat cu mâna întinsă către mine ca pentru a-mi atinge fața și a-mi scoate ochii. L-am înșfăcat de barbă cu mâna liberă, l-am tras cu putere spre mine și am pășit în lateral. S-a împiedicat de mine, spada i-a ieșit din măruntaie, apoi a lovit cu picioarele

marginea carenei şi a căzut peste bord. S-a auzit un pleoscăit şi un geamăt scurt, apoi s-a dus, tras în jos de zalele grele.

Cel de-al doilea s-a mulţumit să-l urmărească pe tovarăşul lui care încerca să măcelărească un echipaj de saxoni mizerabili, dar moartea acestuia a fost atât de fulgerătoare că nu a mai avut cum să-i sară în ajutor. Voia să se răzbune, dar nu s-a gândit să-i atace pe Swithun, pe Oswi sau pe Cerdic, care stăteau neînarmaţi la prora lui *Rensnægl*, ci a sărit urlând peste mărfuri şi a venit în faţa mea. A văzut un bărbat zdrenţăros, cu părul cărunt şi cu o sabie veche ruginită în mână şi pesemne că s-a gândit că fusesem norocos să supravieţuiesc primului atac. A sărit din nou, intenţionând să-mi reteze capul cu doar o lovitură a spadei sale. Era tânăr, blond, furios şi avea corbi pictaţi pe obraji. Dar era un nerod înfierbântat. Eram zece oameni la bordul lui *Rensnægl* şi urmărise cum îl omorâsem pe tovarăşul lui cu priceperea unui luptător. Dar văzuse doar un echipaj de saxoni, pe când el era un luptător viking, un lup de la miazănoapte, care voia să ne arate cum îi tratează vikingii pe neruşinaţii de saxoni. Şi-a rotit spada în timp ce făcea un salt către mine. Tăişul spadei era lat, puternic, o lovitură de moarte mi-ar fi tăiat pe loc capul. Dar această lovitură era tot atât de evidentă pentru mine ca şi cea dinainte. L-am văzut cu coada ochiului în timp ce mă întorceam spre el. Am simţit cum în mine ţâşneşte bucuria de a mă lupta, convingerea că inamicul meu făcuse o greşeală şi că încă un bărbat viteaz va ajunge pe pajiştea din Valhalla. A părut că timpul se opreşte din curgerea lui când spada s-a îndreptat spre mine. Am văzut rictusul tânărului luptător care se străduia să folosească toată forţa lui în această lovitură. Şi m-am lăsat în jos.

M-am ghemuit şi spada a şfichiuit pe deasupra capului meu. Apoi, m-am ridicat cu spada mea ruginită îndreptată în sus. Vikingul, care continua să înainteze, a intrat direct în spada veche a lui Renwald. Vârful i-a intrat în bărbie, a trecut prin gură, prin dosul nasului, a pătruns în creier şi s-a oprit, cu un scârţâit surd, în ţeastă. El a împietrit, cu capul străpuns, mâna lui a rămas fără putere, şi spada i-a căzut cu un zăngănit surd pe

puntea corabiei. Am renunțat la spada pe care o înfipsesem în el, l-am împins de lângă mine și i-am smuls din mână frumoasa armă. M-am dus repede la frânghiile de la pupă și le-am retezat cu trei lovituri. Apoi i-am aruncat spada lui Cerdic.

– Taie frânghia de la proră, i-am strigat. Apoi și odgonul de remorcare! Repede!

Cerdic a ridicat spada și, folosindu-se de puterea ei imensă, a tăiat frânghiile cu doar două lovituri, eliberând-o astfel pe *Rensnægl*. Mareea ne-a îndepărtat de chei. Un al treilea viking văzuse cele întâmplate. S-a uitat la camaradul lui prăbușit în spasme peste încărcătura de pe corabie, cu spada încă înfiptă în țeastă. Apoi a sărit în barca pe lângă care trecuserăm și a urlat nervos după noi. Însă mareea era puternică și ne-a dus mai departe decât ne-ar fi putut el ajunge.

Eram totuși în pericol să eșuăm. Swithun văzuse la vikingul muribund un toc de pumnal placat cu argint și încerca să-l deschidă.

– Lasă-l! am strigat la el. Ia o vâslă! Cerdic, o vâslă! Repede!

Cerdic, de regulă mai încet în mișcări, s-a repezit să apuce o vâslă cu care a împins-o pe *Rensnægl* departe de bancul de nisip care se contura la stânga noastră. Am tras spada cea ruginită afară din capul muribundului și am tăiat frânghiile care țineau acoperitoarea de soare de deasupra pupei, căci împiedica vederea pentru cel care se afla pe platforma cârmaciului.

– Apucă vâsla-cârmă! am strigat la Renwald. Pune-ți oamenii să vâslească! Și ridică pânzele!

Am pus spada ruginită în mâna omului muribund. Dădea semne că se sufocă, își mișca ochii când la stânga, când la dreapta, dar nu-și putea mișca brațele și picioarele. Am recuperat spada cea bună de la pupa corabiei, am verificat dacă bietul băiat mai are în mână spada cea veche, apoi i-am curmat suferința. Sângele a țâșnit și s-a împrăștiat peste grămada de piei. Chiar atunci, în dreapta mea a izbucnit o flacără. Una dintre corăbiile lui Æthelhelm luase foc, văpăile cuprinseseră hobanele gudronate și se împrăștiau pe punte. Echipajul lui Renwald, care fusese prea buimăcit de atacul vikingului asupra

noastră ca să mai facă vreo mişcare, se agita să scoată vâslele prin găurile de deasupra carenei corabiei.

– Vâsliţi! ţipa Renwald.

Poate că fusese tulburat de panica şi măcelul din zori, dar era un marinar încercat şi-şi dădea seama de pericolul de împotmolire a corabiei. Am aruncat spada, am desfăcut funga legată de coloana catargului şi am întins verga până a ajuns peste puntea unde Oswi, urcat în picioare peste cadavrul vikingului, tăia parâmele care ţineau strâns pânzele înfăşurate. Velele cafenii au căzut, şi eu am ridicat-o pe cea din spate, în timp ce un om din echipajul lui Renwald a prins-o pe cea de la tribord şi a întins-o. Un alt om a fixat vela de la babord. Am simţit cum corabia se stabilizează. Vântul bătea din spate, dinspre sud-vest, dar fluxul venea puternic către noi. Trebuia ca vâslele şi velatura să-i asigure înaintarea. Renwald pusese cârma la locul ei şi-i împinsese mânerul, astfel că *Rensnægl* s-a întors lent, şi-a regăsit uşor drumul şi încet-încet a ieşit printre bancurile de nisip către mijlocul râului.

În portul Dumnoc începuse măcelul.

Nouă

Rensnægl își meritase numele. Se strecurase cu greu pe râu, prora ei plesnind nervos fluxul care venea. Această invazie de apă se va termina curând și apele se vor liniști. Râul ne va duce către mare, dar, până atunci, era nevoie de multă strădanie pentru a înainta puțin. Pe uscat, oamenii erau uciși, pe cheiuri corăbiile erau în flăcări. Unele dintre aceste corăbii fuseseră lăsate libere și erau purtate de curent în susul râului. Soarele se ridicase deasupra orizontului, așa că am putut vedea că, în fața tavernei Gâsca, se formase un zid de scuturi care îl înlocuia pe celălalt mai mic de pe chei, dar era deja prea târziu pentru ca multe dintre corăbii să mai poată fi salvate. Doar câteva ancorate lângă debarcaderul construit de-a lungul malului scăpaseră, printre care *Ælfswon*, corabia lui Æthelhelm. La bordul ei se aflau mai mulți oameni, unii dintre ei cu vâslele pregătite pentru a împinge corăbiile în flăcări care s-ar fi apropiat de ea.

– Ar fi mai bine să mergem în susul râului, mi-a spus Renwald. Așa, ne vom îndepărta de acești nemernici.

Se referea la faptul că dacă ne vom lăsa purtați de flux către apele mai puțin adânci ale râului vom scăpa de aceste nave invadatoare care ar fi avut nevoie de ape mult mai adânci pentru a putea înainta decât avea nevoie *Rensnægl*. Avea, firește, dreptate, dar eu am clătinat din cap.

– Mergem către mare și o să ne duci la Grimesbi.

– Noi mergem la Lundene, a spus Renwald.

Am luat frumoasa sabie a tânărului viking şi am îndreptat vârful ei însângerat către el.

– Ne vei duce la Grimesbi! am rostit clar şi răspicat.

Se uita fix la mine. Până acum, mă crezuse un bătrân ramolit care călătoreşte în Anglia de Est pentru a găsi mormântul familiei sale, dar acum nu mai eram gheboşat. Stăteam drept, vorbeam cu asprime în loc să molfăi cuvintele şi tocmai mă văzuse omorând doi oameni în tot atâta timp cât i-ar fi trebuit lui ca să cureţe un hering.

– Cine eşti? m-a întrebat.

– Sunt Uhtred de Bebbanburg.

O clipă, n-a fost în stare să spună nimic. Apoi s-a întors către oamenii lui, care se opriseră din vâslit şi se uitau cu gurile căscate la mine, şi a spus:

– Flăcăi, mergem la Grimesbi. La vâsle!

– Te voi plăti, chiar mai mult decât te-ai aştepta. Pentru început, îţi ofer această sabie.

Am şters lama spadei pe pieile de pe corabie şi am băgat-o sub platforma cârmaciului.

Rensnægl a reuşit să treacă râul către malul de nord unde fluxul era mai slab, dar biata navă greoaie abia a înaintat, în ciuda celor şase vâsle şi a velelor sale mari. Ne îndreptam încet către mare. Pe celălalt mal, Einar cel Alb arăta de ce i se spunea „cel fără de noroc".

Păruse o idee bună să desfăşori pe uscat forţe care să blocheze drumul către chei în timp ce restul trupelor să distrugă flota lui Æthelhelm. Numai că aceste două mari ziduri de scuturi se aflau acum sub atacul necruţător al saxonilor de vest înfuriaţi care năvăliseră pe străzile şi aleile oraşului pentru a forma propriile lor ziduri de scuturi. Vikingii, mă gândeam eu, probabil erau obosiţi. Sosiseră în zori după ce navigaseră toată noaptea în contra vântului. Zidul de scuturi dinspre răsărit părea să reziste, dar celălalt fusese înlăturat, iar supravieţuitorii înotau printre vasele ancorate pentru a ajunge la loc sigur pe cea mai apropiată dintre corăbiile lui Einar. Dar nici aceasta nu era sigură. Fluxul o împingea spre chei. Saxonii furioşi îi urmăreau

pe fugari și săreau pe corabia blocată. Vedeam cum spadele sunt ridicate și lăsate în jos, zăream oameni sărind peste bord în apa puțin adâncă și oameni murind. Această corabie era condamnată la pieire.

Dar o soartă și mai crudă avea flota lui Æthelhelm. La capătul cheiurilor, un fum gros se ridica de la corăbiile care luaseră foc și întuneca cerul dimineții. Câteva ambarcațiuni mai mici fuseseră luate de vikingi și scoase din toată acea harababură pentru a ne urmări în josul râului. În spatele lor, cel puțin trei dintre corăbiile lui Æthelhelm erau cuprinse de flăcări. Corabia lui, *Ælfswon*, părea să fi supraviețuit, fiind flancată de alte două corăbii mari de război ale saxonilor de vest. Dar cea mai mare parte a flotei lor fusese incendiată, scufundată sau capturată. Echipajul celei mai mari corăbii a lui Einar, cea cu carena neagră și cu cruce la proră, continua să arunce torțe aprinse în corăbiile mai mici ale lui Æthelhelm, dar, pentru că oamenii din zidul de scuturi se retrăgeau, corabia a început să se îndepărteze. O altă corabie a lui Einar s-a apropiat de cheiul răsăritean, vikingii s-au urcat pe ea, iar vâslașii au întors vâslele ca s-o îndepărteze de răzbunarea saxonă. Corabia cea mare, cea cu cruce, a plecat ultima din haosul incendiar. Când a ieșit din norul de fum, am văzut o flamură înfășurată în jurul arboretului. Pentru moment, nu se mișca, dar o pală de vânt a desfăcut-o și am putut vedea o mână roșie ținând o cruce.

– Al cui însemn e acesta? am întrebat eu.

– Este o navă scoțiană, iar însemnul este al lui Domnall, a răspuns Renwald

– Omul lui Constantin?

– Un om fericit, a spus Renwald uitându-se în urmă la degringolada de corăbii distruse și carene în flăcări.

În zori, cinci corăbii veniseră la Dumnoc, dar numai patru plecau, însoțite de vreo zece vase de comerț capturate. Dacă Einar era și el pe una dintre corăbii trebuie să fi știut că *Rensnægl* nu era printre corăbiile capturate, căci, atunci când marile nave de război ne-au depășit la gurile râului, nici una nu a încercat să ne oprească. Dimpotrivă, un bărbat ne-a făcut cu mâna de pe

platforma cârmaciului corabiei negre a lui Domnall. I-am răspuns la salut, apoi *Rensnægl* a intrat în apele maritime. Am continuat să vâslim, lăsând marele velier să ne ducă pe lângă țărm către miazănoapte.

– Se numește *Trianaid*, a zis Renwald, arătând către corabia scoțiană.

– *Trianaid*?

– Însemnă „Treime". O întâlnesc de obicei în Forth, n-am văzut-o niciodată atât de departe în sud.

– Eu credeam că toate vasele lui Constantin se luptă cu vikingii sus, în insule.

– Majoritatea, da, dar pe *Trianaid* o țin mai aproape de casă.

– Acum o va duce la Bebbanburg, am spus eu cu amărăciune în glas.

– Da, stăpâne, așa e.

Pentru mine, singura alinare era de a ști că *Trianaid*, ca și restul flotei lui Einar, nu se va descurca prea bine la Bebbanburg. Nu vor putea intra în portul fortăreței decât prin canalul îngust aflat sub meterezele de nord și departe de mult prea păzita Poartă a Mării. Orice navă circulând pe acest canal va fi asaltată cu suliițe și pietre, astfel că vasele lui Einar vor trebui să se adăpostească într-un mic loc de ancorare între Lindisfarena și uscat. Era un refugiu dificil și îngust, iar pe timp de furtună, de-a dreptul periculos.

Pe când eram copil, un negustor scoțian se refugiase acolo, dar, în timpul nopții, furtuna s-a întețit. Când ne-am trezit noi, am descoperit că nava fusese aruncată pe țărm. Îmi amintesc încântarea tatălui când și-a dat seama că vasul și încărcătura se aflau pe proprietatea lui. Mi-a dat voie să călăresc împreună cu luptătorii care galopau prin nisip după reflux, ca să înconjoare nava eșuată. Bineînțeles că cei cinci membri ai echipajului s-au predat imediat, dar fratele meu mai mare a poruncit să fie omorâți.

– Sunt scoțieni, mi-a spus el atunci. Niște viermi! Și tu știi ce facem cu viermii.

– Dar sunt creștini, am protestat eu.

La vremea aceea, aveam șapte sau opt ani și încă încercam să fiu un creștin bun ca să evit micile corecții ale părintelui Beocca.

– Sunt scoțieni, prostule. Trebuie să ne descotorosim de acești nemernici! Vrei să-l omori pe vreunul dintre ei?

– Nu!

– Ești o cârpă jalnică, mi-a spus el cu dispreț și și-a scos spada ca să-i omoare pe viermi.

La final, s-a dovedit că acea navă nu avea nimic valoros pe ea, în afară de niște piei de oaie. Una dintre ele a devenit învelitoarea mea de pat timp de vreo doi ani de zile.

Mi-am amintit această întâmplare când Renwald i-a dat cârma unuia dintre oamenii din echipajul lui. Apoi a tras spada tânărului viking de sub platforma de la pupă. A răsucit mânerul și a privit cu admirație firul de argint înfășurat în jurul traversei.

– Este o armă valoroasă, mi-a spus.

– Probabil făcută în Francia, și-ți va fi de mult mai mult folos decât această bucată de oțel ruginit pe care tu o numești spadă.

– Pot s-o păstrez?

– Păstreaz-o, vinde-o, fă ce vrei cu ea. Dar ai grijă să ungi mereu lama. E păcat să lași să rugineasc o spadă bună.

A pus-o la loc de unde o luase.

– Deci, mergi la Bebbanburg, stăpâne?

Am dat din cap în semn că nu.

– Mergem în Frizia.

– De-aia ai venit întâi la Dumnoc? a întrebat el cu șiretenie.

– Am avut niște treburi în Dumnoc, și acum ne îndreptăm către Frizia, am spus eu cu asprime în glas.

– Da, stăpâne, a zis el, deși, în mod cert, nu mă credea.

Am navigat ajutați de vânt, dar, într-adevăr, *Rensnægl* n-a prins viteză deloc. S-a mișcat greoi, în timp ce flota lui Einar era mult înaintea noastră. Mă uitam cum alunecă navele lui pe apele înspumate strălucind în razele soarelui care pătrundea printre norii zdrențuiți risipiți către miazănoapte și către răsărit.

Fără să vreau, am dus mâna la gât ca să ating ciocanul pentru a-i mulțumi lui Thor pentru miracol, dar degetele au atins crucea, și atunci m-am întrebat dacă nu cumva acest simbol

îmi adusese noroc. Acesta era unul dintre cele mai puternice argumente ale creştinătăţii: că soarta le surâde creştinilor. Magii lor susţineau întotdeauna că un rege creştin câştigă mai multe bătălii, adună mai multe bogăţii şi zămisleşte mai mulţi băieţi decât un rege păgân. Eu speram ca acest lucru să nu fie adevărat, dar am avut grijă să spun în şoaptă o rugăciune de mulţumire Dumnezeului creştin care rostuise lucrurile în aşa fel încât soarta să-mi surâdă şi mie în ultimele ore.

– Æthelhelm nu va mai pleca astăzi, am zis.

– Îi va trebui mai mult de o zi sau două ca să-şi revină din surpriza de azi-dimineaţă, a fost de acord Renwald. A pierdut câteva corăbii bune.

– Nu va fi prea fericit, am zis eu bucuros.

Pentru mine, miracolul se împlinise. Einar îmi oferise ceva de care aveam o nevoie disperată: timp. Æthelhelm plănuise să meargă cu hrană şi întăriturile la Bebbanburg, dar alimentele şi corăbiile fuseseră, în mare parte, distruse.

Şi soarta mi-a mai surâs o dată.

Imediat la nord de Dumnoc, râul Wavenhe se varsă în mare. Puţine familii locuiau în bordeiele construite din lemn adus de apa mării la gura de vărsare, care era vizibilă datorită întinderii largi de apă cu valuri agitate care le atrăgeau atenţia marinarilor că, deşi îmbietoare pentru a arunca ancora, era o zonă periculoasă. În interiorul uscatului, strălucea în soare un imens lac, dincolo de care, ştiam foarte bine, erau lacuri, râuri, pâraie, bancuri de nisip, stufăriş şi mlaştini, un adevărat paradis al păsărilor, ţiparilor, peştilor, broaştelor şi al triburilor de oameni vopsiţi cu noroi. Nu am fost niciodată pe râul Wavenhe, totuşi am auzit despre căpitani de vase care riscaseră să treacă printre bancurile de nisip şi supravieţuiseră. Acum, când flota lui Einar se îndrepta spre gura de vărsare, din ancoraj venea o corabie.

Auzisem că Ieremias, episcopul nebun, era un strălucit marinar, şi cred că aşa şi este. El părăsise Dumnocul după-amiază târziu şi intrase pe Wavenhe la lăsarea întunericului. Acum, *Guds Moder* venea dinspre râu, navigând cu o siguranţă deplină printre bancuri de nisip. Pânza corabiei, umflată de vânt, avea

pe ea o cruce. Venea repede, cu frânghiile zdrențuite suflate de vânt, și a intrat în apa mării. Vedeam și părul lung și cărunt al lui Ieremias fluturând în vânt. El însuși era cârmaciul.

Mă întrebasem de ce plecase Ieremias mai repede și nu așteptase flota lui Æthelhelm pentru a naviga împreună. Acum aveam răspunsul. Presupusesem că el era aliatul lui Æthelhelm, o presupunere normală văzând salutul călduros al acestuia din urmă. Auzisem și cât de mult se lăuda Ieremias cu cadoul primit de la Æthelhelm, fâșia aceea murdară de cârpă despre care se spunea că aparținuse mamei lui Hristos, dar care era, probabil, o zdreanță din șorțul sclavului de la bucătărie. O alianță între Æthelhelm și Ieremias avea o explicație. Ieremias poate că era nebun, dar avea un loc de ancorare la gurile râului Tinan și pe cât de mult dorea Constantin pământul Bebbanburgului, tot așa și Ieremias voia să dețină cea mai nordică fortăreața din Northumbria. Avea, de asemenea, corăbii și oameni, și, mai mult de-atât, el cunoștea coasta Northumbriei la fel de bine ca oricine altcineva. Mă îndoiesc că printre căpitanii de corăbii din Saxonia de Vest era vreunul care să știe unde se află bancurile de nisip și stâncile, dar Ieremias știa exact. Dacă Æthelhelm plănuia o călătorie către fortăreață, ar fi făcut bine să-l aibă pe Ieremias drept călăuză. Nu-mi pusesem sub semnul întrebării bănuiala că el era aliatul lui Æthelhelm, până acum, când am văzut corabia lui cu carenă neagră venind dinspre râul Wavenhe pentru a se întâlni cu flota lui Einar. L-am văzut apropiindu-se de *Trianaid*, apoi *Guds Moder* s-a întors către nord ca să navigheze împreună cu dușmanii lui Æthelhelm.

– A spionat la Dumnoc pentru ei, am spus eu.

– Am crezut că este aliatul nobilului Æthelhelm, a zis Renwald, tot atât de surprins ca și mine.

– Și eu la fel, am fost eu de acord.

Așadar, acum Ieremias se aliase cu scoțienii. M-am uitat lung la corabia lui și mi-am zis că nu are importanță al cui aliat este. Era, fără doar și poate, dușmanul meu.

Scoțienii îmi erau dușmani.

Saxonii de vest îmi erau dușmani.

Cei din garnizoana de la Bebbanburg îmi erau dușmani.
Ieremias îmi era dușman.
Einar cel Alb îmi era dușman.
Măcar destinul să-mi fie prieten.
Am plecat către miazănoapte.

Grimesbi era mai mic decât Dumnoc, dar avea aceleași case bătute de vânturi, aceleași mirosuri de sare, de fum de la focul cu lemne și de pește și aceiași oameni ai mării căliți de zbuciumul de a scoate de-ale gurii din valurile reci. Existau dane, cheiuri și un ancoraj puțin adânc. Dincolo de șanțul de apărare al orașului se întindea un ținut mlăștinos mohorât. Grimesbi aparținea de Northumbria și prim-magistrat era un danez; un om cu o expresie severă și brațe puternice, pe nume Erik, care m-a tratat cu o politețe precaută.

– Deci, pleci, stăpâne? m-a întrebat el.

– Spre Frizia.

– Așa am auzit și eu, a spus și a făcut o pauză pentru a-și scoate ceva din nasul lui mare, ceva ce a aruncat pe podeaua tavernei. Eu trebuie să îți iau taxe pentru tot ce scoți din port: cai, bunuri casnice, mărfuri, pentru orice, mai puțin pentru bunurile personale ale Domniei Tale și ale oamenilor Domniei Tale.

– Și cedezi aceste taxe regelui Sigtryggr?

– Da, a răspuns el precaut, fiind sigur că eu știu că el îi dă regelui doar o parte din ce încasează, și, probabil, o parte condamnabil de mică. Plătesc asta și încasările din chirii la Jorvik.

– Sunt sigur că așa faci, am spus eu, punând un ban de aur pe masă. Cred că Sigtryggr mă va ierta dacă nu plătesc, nu crezi?

A făcut ochii mari. Pe vremea când eu strângeam taxele pentru chirii, acestea erau de un penny pe zi. Banul de aur de pe masă ajungea pentru chiria pe un an întreg.

– Socotesc că te va ierta, stăpâne, a spus Erik, și banul s-a făcut nevăzut.

Am pus un ban de argint în locul celui de aur.

– Iau trei dintre corăbiile mele pe mare și voi lipsi vreo două săptămâni sau poate mai mult. Dar nu-mi iau soția și copiii cu mine. Ei vor rămâne aici.

– Femeile aduc ghinion pe mare, stăpâne, a zis el uitându-se la ban și așteptând să afle ce vreau să cumpăr cu el.

– Femeile au nevoie de protecție, i-am spus. Aș putea lăsa niște luptători aici, dar am nevoie de toți oamenii mei. Mergem în Frizia pentru a lua niște pământ.

El a dat din cap în semn că mă crede. Poate că mă crezuse, poate că nu.

– Nu am nevoie de femei și de copii la bord, am continuat eu. Mai ales dacă va trebui să mă lupt cu vreun nobil frizian pentru o bucată de pământ ușor de apărat.

– Bineînțeles că nu, stăpâne.

– Dar femeile trebuie să fie în siguranță, am insistat eu.

– Am doisprezece oameni de nădejde care pot asigura ordinea.

– În cazul ăsta, atunci când mă voi întoarce sau voi trimite după familiile noastre, vor fi toate vii și nevătămate?

– Îți jur, stăpâne.

– Sigtryggr va trimite niște oameni ca să le protejeze, dar acești oameni nu vor ajunge mai curând de o zi sau două.

Îi trimisesem un mesaj lui Sigtryggr și eram sigur că el va trimite niște luptători. El a vrut să ia bănuțul, dar eu am pus mâna deasupra.

– Dacă femeile vor avea neplăceri, ține minte, eu mă voi întoarce aici!

– Răspund pentru siguranța lor, stăpâne.

Am ridicat mâna, și al doilea bănuț s-a făcut nevăzut. Am bătut palma pentru această înțelegere.

Fiul meu cumpărase șase corăbii la Grimesbi și pe ele încăpuse o mulțime de lume. Femeile, copiii și încărcătura grea fuseseră transportate cu corăbiile pe râu, iar bărbații veniseră călare de la Eoferwic. Toate tavernele erau pline; unele familii dormiseră la bordul a trei nave de război care fuseseră legate la

cheiul cel mai lung. Alături, se aflau trei nave mari de comerț, cumpărate de fiul meu, legate de același stâlp.

– Nu este destul loc pentru două sute de cai, mi-a spus el posomorât. Vom fi norocoși dacă vom putea încărca șaizeci. Dar erau singurele corăbii de vânzare.

– Vor încăpea, am zis eu.

Berg amenaja cele trei corăbii pentru încărcarea cailor.

– Mulți oameni m-au întrebat de ce, iar eu le-am spus ce mi-ai zis să le spun. Că nu știu. Dar se pare că toți știu că mergem în Frizia.

– Bine, foarte bine. Dar acum nu mai trebuie să ții secretul.

Berg construia boxe în calele corăbiilor. Era o măsură de prevedere necesară pentru a ține liniștiți caii înspăimântați de călătoria pe mare. Și pentru că Berg se ocupa de această sarcină, eram sigur că va fi făcută temeinic. Nu am avut inima să-i spun că probabil nu vom avea niciodată nevoie de corăbii. Și acestea făceau parte din diversiune, o încercare de a-i convinge pe oameni că eu renunțasem la gândul de a lua înapoi Bebbanburgul, plănuind în schimb să iau oamenii și bunurile lor și să plecăm pe alte meleaguri. Fără îndoială că puteam vinde cele trei corăbii, mă gândeam eu posomorât, dar cu siguranță pentru un preț mult sub cel cu care le cumpărasem. Alți doisprezece oameni lucrau în corabia alăturată făcând mult zgomot cu ciocanele și fierăstraiele lor în timp ce ridicau staule solide.

– Opriți-vă acum și scoateți capetele de animale de pe cele trei corăbii de război, i-am poruncit lui Berg.

– Să le scoatem, stăpâne?

Părea contrariat. Două dintre corăbii aveau capete frumoase de dragon cioplite de curând, iar cea de-a treia un splendid cap de lup. Berg le lucrase ca să-mi facă o bucurie, și acum eu îi ceream să le scoată de pe prore.

– Scoateți-le și puneți în loc cruci creștine.

– Cruci!

Acum părea chiar șocat.

– Mari! i-am spus. Și oamenii care sunt în aceste trei corăbii trebuie să plece azi. Se pot muta în corăbiile de comerț. Plecăm mâine în zori.

– Mâine, a repetat el emoționat.

– Și un ultim lucru, am adăugat eu. Caii sunt aici?

– Sunt împrăștiați prin oraș, în grajduri, stăpâne.

– E și unul cenușiu printre ei, nu-i așa?

– Hræzla! E un cal bun!

– Scurtați-i coada și aduceți-mi părul.

Se uita la mine ca la un nebun.

– Vrei coada lui Hræzla?

– Faceți asta întâi, apoi crucile. Fiul meu va aproviziona corăbiile.

Fiul meu avea deja oameni care aduceau alimente pe chei. Îi spusesem să cumpere rezerve de hrană și de bere pentru două săptămâni, destul cât să ajungă pentru o sută șaizeci și nouă de oameni.

Pentru că atâția oameni voiam să iau cu mine în nord. O sută șaizeci și nouă de războinici care să lupte împotriva vărului meu, împotriva forțelor lui Æthelhelm și împotriva regelui Scoției. Erau oameni foarte buni. Aproape toți călăiți în bătălii și doar câțiva tineri care ar trebui să mai stea în zidul de scuturi pentru a înfrunta teroarea ciocnirii cu un dușman aflat atât de aproape de tine încât îi simți damful de bere în respirație.

L-am plătit gras pe Renwald. Îmi rămăseseră puțini bani, așa că i-am dat unul dintre inelele mele de braț, o piesă frumoasă din argint încrustată cu rune.

– Pe ăsta l-am luat în timpul unei bătălii la nord de Lundene. Iar ăsta e numele celui pe care l-am omorât, Hagga, i-am spus, arătându-i runele. Nu ar fi trebuit să moară. Nu în acea zi, oricum.

– N-ar fi trebuit?

– Erau în recunoaștere. Ei erau șase, noi eram opt. Noi eram la vânătoare cu șoimi. Hagga a vrut să ne luptăm.

Mi l-am amintit pe Hagga. Era un tânăr bine făcut, avea un coif frumos, puțin cam mare pentru el. Coiful avea apărători pentru obraji și era decorat cu un chip gravat pe calotă. Presupun

că se gândise că suntem o pradă uşoară: nici unul dintre noi nu purta zale şi doi dintre vânători erau femei. Ne-a înjurat, ne-a provocat, iar noi i-am oferit lupta pe care şi-o dorea şi care a fost oricum scurtă. L-am lovit puternic cu Răsuflarea-Şarpelui peste coif care, fiindu-i prea mare, i-a căzut pe faţă şi l-a orbit pe jumătate. A scos un ţipăt îngrozitor când a murit.

M-am uitat la *Rensnægl* şi i-am spus lui Renwald:

– Cumpără-ţi o corabie mai rapidă.

A scuturat din cap şi mi-a zis:

– Îmi e de folos aşa cum e, stăpâne. Este la fel ca mine: înceată, dar sigură.

– Şi pe care te poţi bizui. După ce toate astea vor trece, te poţi bizui pe mine ca prieten.

– În Frizia, stăpâne? m-a întrebat zâmbind.

– În Frizia, am răspuns eu, întorcându-i zâmbetul.

– Mă voi ruga pentru Domnia Ta.

– Îţi mulţumesc pentru rugăciuni şi pentru tot ce-ai făcut pentru mine, i-am spus eu cu căldură în glas.

La apusul soarelui, m-am plimbat cu Finan pe o potecă pe lângă şanţul de scurgere ce ducea în afara oraşului. I-am povestit îndelung despre cele întâmplate la Dumnoc, dar el era nerăbdător să afle şi mai multe. Aşa că mai întâi l-am întrebat despre Æthelstan. M-a asigurat că tânărul prinţ era în siguranţă în palatul lui Sigtryggr.

– Ar fi vrut să vină cu noi, mi-a spus Finan.

– Firește că ar fi vrut.

– Dar i-am spus că nu e posibil. Dumnezeule, stăpâne, îţi dai seama ce bucluc ar fi ieşit dacă ar fi murit cât timp era ostaticul nostru? Doamne fereşte!

– Ştia că nu poate veni.

– Şi totuşi, a vrut să vină.

– Şi să fie ucis! Iar eu aş fi fost învinovăţit pentru asta, armistiţiul ar fi căzut, iar noi am fi fost în rahat până-n gât.

– Vrei să spui că acum nu suntem?

– Poate doar până la subsuori, am admis eu.

– E chiar atât de rău?

Am făcut câțiva pași în liniște.

– Carevasăzică Lord Æthelhelm era în Dumnoc? m-a întrebat el.

– Și împărțea bani în stânga și-n dreapta, i-am răspuns și i-am povestit totul lui Finan.

Pe urmă i-am descris planul meu de capturare a Bebbanburgului.

M-a ascultat până la capăt fără să spună nimic, apoi m-a întrebat:

– Regele Edward ți-a spus că erau patru sute de scoțieni în Bebbanburg?

– Conduși de un bărbat care se numește Domnall.

– Se zice că este o adevărată bestie în bătălii.

– Și tu ești la fel! i-am spus, și el a zâmbit.

– Deci, patru sute de scoțieni?

– Așa mi-a spus Edward. Dar poate că sunt incluse și garnizoanele pe care Constantin le-a lăsat la forturile de pe zid. Așa că mă gândesc că în Bebbanburg sunt vreo două sute cincizeci de oameni.

– Și câți oameni are vărul tău?

– Nu sunt sigur, dar ar putea aduna cel puțin trei sute. Edward crede că ar avea două sute înăuntrul fortăreței.

– Și Einar?

– El a pierdut o corabie în Dumnoc, dar i-au mai rămas patru echipaje.

– Deci, încă o sută douăzeci?

– Pe puțin, am spus eu.

– Și câți va lua Æthelhelm?

– Dacă merge acum, va lua câți va putea. Trei sute? Poate mai mult?

– Ieremias?

– Cincizeci, poate șaizeci. Dar el nu va veni la Bebbanburg.

– Nu va veni? a rostit el cu îndoială. S-a încruntat, apoi a luat o piatră de pe jos și a aruncat-o în heleșteul acoperit cu mătasea broaștei. De unde știi că Ieremias nu merge la Bebbanburg împreună cu Einar?

– Nu știu.

– Deci, doar bănuiești.

– Ieremias trădează pe oricine, am spus eu. Nu va dori să arate de partea cui este. Dacă se duce la Bebbanburg, va trebui să arunce ancora fie lângă corăbiile lui Einar, și atunci vărul meu și-ar da seama că l-a trădat, fie în portul Bebbanburgului, și atunci Constantin ar ști că l-a trădat pe el. Poate că e nebun, dar prost nu e. Îți spun eu, se va duce la Gyruum și va aștepta să vadă ce se întâmplă.

A dat din cap în semn că e de acord cu mine și a spus:

– Și totuși, dacă vom fi înăuntru, va trebui probabil să luptăm cu trei sute de oameni?

– Până-n două sute.

– Și va trebui să luptăm în timp ce urcăm?

– În mare parte din timp, da.

– Și cu alți patru sau cinci sute afară, dornici să ne vâre cuțitele în spate?

– Da.

– Ca să nu mai vorbesc de nemernicii de scoțieni care nu vor fi fericiți de toate astea.

– Ei nu sunt fericiți niciodată.

– Da, e-adevărat, a zis el, aruncând o altă piatră în heleșteul murdar și uitându-se la ea cum se scufundă. Apoi a continuat: Și Sigtryggr nu te va ajuta?

– Mă va ajuta, dar nu-mi va fi alături în asaltul metereze-lor. El va avea nevoie de toți oamenii lui pentru zilele în care armistițiul se va fi terminat.

Finan a făcut câțiva pași către un copac uscat, pipernicit și negru care se afla la marginea heleșteului. În jur nu mai erau alți copaci, iar acesta se uscase de mult timp, căci trunchiul îi era crăpat, în crăpături crescuseră ciuperci, și singurele ramuri rămase erau doar două cioturi groase uscate. Pe aceste jalnice cioturi tot felul de bucăți de pânză erau legate sau bătute în cuie.

– Un copac pentru rugăciuni, a zis Finan. A trăit un sfânt pe aici?

– Un zeu a trăit aici.

S-a uitat la mine amuzat.

– Un zeu? Vrei să spui că un zeu a trăit pe aceste meleaguri părăsite?

– Odin a construit o casă aici.

– Dumnezeule, dar ce zei ciudați mai aveți! Sau poate că lui Odin îi plac mlaștinile. Și-a scos cuțitul de la cingătoare și m-a întrebat: Crezi că zeii ascultă rugăciunile?

– Dacă aș fi zeu, eu nu le-aș asculta. Îți poți imagina? Toate acele femei care jeluiesc, toți acei copii smiorcăiți, toți acei bărbați tânguitori?

– Ești un luptător extraordinar, dar să fim mulțumiți că nu ești un zeu. Și-a tăiat o fâșie din vestă, apoi a găsit o crăpătură în unul din cioturi și a îngrămădit fâșia tăiată în ea. L-am văzut cum închide ochii și murmură o rugăciune. Nu l-am întrebat dacă s-a rugat lui Odin sau zeului creștin. Nu văd altă cale de a captura acele locuri, a spus el uitându-se la bucata lui de postav.

– Nici eu, în afară de a avea o mie de oameni, ceea ce nu-mi pot permite. Banii mei sunt pe sfârșite.

A râs și a spus:

– Da, pentru că i-ai risipit prin lupanare ca părintele Wulfheard. S-a dus la copac și a atins bucata de postav. Atunci s-o facem, stăpâne. Hai să o facem.

Am găsit-o pe Eadith în bisericuța din Grimesbi. Chiar dacă orașul fusese ocupat de danezi și majoritatea locuitorilor erau păgâni, bunăstarea lui se datora corăbiilor și marinarilor. Nici un oraș port nu ar fi devenit prosper dacă ar fi împiedicat comerțul. Creștinii care veneau de pe mare vedeau crucea de pe acoperișul bisericii de la doi kilometri distanță și astfel știau că vor fi primiți în siguranță. În afară de asta, așa cum nu conteneam să le spun oamenilor mei care erau creștini, noi, păgânii, i-am persecutat foarte rar pe creștini. Noi credem că există mai mulți zei, așa că nu suntem împotriva credinței celorlalți oameni, care chiar îi privește doar pe ei. La rândul lor, creștinii perseverau cu perfidie în a susține că există un singur

zeu şi că e datoria lor să ucidă, să schilodească, să înrobească sau să insulte pe oricine credea altceva. Şi spuneau că fac asta pentru binele nostru!

Eadith nu se dusese la biserică pentru a se ruga, ci pentru a se folosi de podeaua ei. Aceasta oferea un spaţiu larg, în care nu se găsea nici o piesă de mobilier şi pe care întinsese o bucată mare de pânză de culoare albastru-deschis.

– Îmi pare rău de culoare, mi-a spus ea. Se târa în genunchi de-a lungul pânzei împreună cu alte două femei. Probabil a fost vopsită cu frunze de drobuşor. Eu voiam o culoare mai închisă, dar aveau doar ţesături din lână.

– Lâna e mult mai grea, am zis eu.

– Iar ţesătura asta a fost scumpă, a spus ea cu un aer necăjit.

– Şi albul nu se va potrivi cu această culoare, a spus Ethne, nevasta lui Finan.

– Atunci foloseşte ceva negru.

– Nu avem îmbrăcăminte neagră, a spus Eadith.

– Dar el are, am spus eu, uitându-mă la preotul care privea încruntat la noi.

– El are? a întrebat Eadith.

– Cu aşa ceva e îmbrăcat el. Tăiaţi-i roba!

– Stăpâne! Nu!

Preotul s-a retras într-un colţ. Era un bărbat mărunt, pleşuv, tras la faţă şi avea ochi neliniştiţi.

– Vopsiţi pânza, a sugerat Finan. Folosiţi catran pentru asta. Această robă împuţită nu ajunge pentru flamura cu cerbi, căci trebuie câte unul pe fiecare parte. E o grămadă de catran în port.

– Bună idee! a spus repede preotul. Folosiţi catran!

– Nu se va usca la timp, a zis Ethne. Pe o parte s-ar usca, dar trebuie s-o vopsim pe ambele părţi.

– Poate cu cărbune? a sugerat nervos preotul.

– Catran şi doar pe o faţă, am zis eu. Şi apoi o uscaţi pe frânghiile corabiei *Hanna*.

Hanna era una dintre cele trei corăbii pe care le cumpărase Berg. Fusese numită *Sfântul Cuthbert*, dar Berg, care-i ura pe creştini, i-a schimbat numele în *Hanna*.

– *Hanna*? l-am întrebat.

– Da, stăpâne, mi-a răspuns el, îmbujorându-se.

– Fata care a vrut să-și trimită fratele în sclavie?

– Da, acea fată, stăpâne.

M-am uitat fix la el, făcându-l să roșească și mai mult.

– Știi că dacă schimbi numele unei corăbii, asta aduce ghinion?

– Știu, stăpâne. Dar când o virgină urinează în santină e în regulă, da? Tatăl meu mi-a spus că Domnia Ta cauți întotdeauna o virgină și o pui să urineze în... vocea lui s-a stins și a arătat către corabia numită acum *Hanna*. Atunci e bine, da? Zeilor nu le pasă.

– Și tu ai găsit o virgină în Eoferwic? l-am întrebat eu înmărmurit.

S-a înroșit iarăși.

– Da, stăpâne, am găsit.

– Pe *Hanna*?

S-a uitat lung la mine, cu ochi de cățel speriat, disperat că-l voi mustra.

– E atât de drăguță, a spus el fără să stea prea mult pe gânduri. Și poate că atunci când totul se va termina...

Era prea agitat ca să poată termina ce avea de spus.

– Atunci când totul se va termina și dacă vom câștiga, te poți întoarce la Eoferwic.

– Și dacă nu vom câștiga? a întrebat el cu neliniște în glas.

– Dacă nu vom câștiga, Berg, atunci vom fi cu toții morți.

– Aha! a zâmbit el cu subînțeles. Deci, va trebui să învingem, stăpâne, nu-i așa?

Și ca să învingem aveam nevoie de părul din coada calului lui Berg, de o bucată de pânză bleu, de niște gudron și de bunăvoința zeilor.

– Ar trebui să ne fie de ajuns, i-am spus lui Eadith în acea noapte.

Nu puteam dormi, așa că m-am plimbat în jos către port și m-am uitat cum luna nouă își trimitea reflexia tremurătoare în

apa estuarului de dincolo de locul de ancorare. La chei, cele trei nave de război ale mele se legănau în bătaia vântului. *Hanna*, *Eadith* şi *Stiorra*. Berg le dăduse nume de femei, alegând două pentru mine şi unul pentru el. Dacă ar fi fost să aleg eu, bănuiesc că aş fi preferat numele Gisela, mama copiilor mei, şi Æthelflaed, cea căreia i-am jurat credinţă şi faţă de care nu mi-am încălcat niciodată jurământul. Dar şi alegerile lui Berg erau bune. Am zâmbit amintindu-mi de nervozitatea lui Berg şi de fetiţa de doisprezece sau treisprezece ani care transformase un luptător ca el într-o adevărată piftie tremurătoare. Mă gândeam câţi ani să fi având el. Optsprezece? Nouăsprezece? Se aflase de multe ori în ziduri de scuturi, întâlnise războinici cu spade şi cu suliţe, omorâse oameni şi cunoscuse bucuria luptei şi a izbânzii, dar un chip drăguţ şi o coamă de păr şaten îl intimidaseră ca pe un luptător de cincisprezece ani aflat la prima lui bătălie.

– La ce te gândeşti? m-a întrebat Eadith atunci când mi s-a alăturat.

Îşi trecuse braţul pe sub al meu şi-şi lipise capul de umărul meu.

– La puterea femeilor.

M-a strâns de braţ, dar n-a spus nimic.

Căutam un semn, o prevestire, dar nu se arăta nimic. Nu zbura nici o pasăre, până şi câinii erau tăcuţi. Ştiam că nu pot dormi din cauza bătăliei care urma. Mi-era teamă să nu fi judecat greşit.

– O fi trecut de miezul nopţii? am întrebat-o pe Eadith.

– Nu ştiu. Nu cred. Sau poate că da.

– Ar trebui să dorm.

– Pleci în zori?

– Chiar înainte de răsăritul soarelui, dacă voi putea.

– Şi cât va dura drumul?

– Dacă o să fie vânt, două zile. Dacă nu, trei.

– Deci, peste două sau peste trei zile... a început ea, apoi a şovăit.

– ... vom da prima bătălie, am terminat eu ceea ce voia ea să spună.

– O, Doamne Dumnezeule! a spus ea ca și cum s-ar fi rugat. Și a doua bătălie?

– Poate peste încă două zile.

– Vei câștiga. Tu ești Uhtred. Tu întotdeauna câștigi.

– Trebuie să câștigăm.

Nici unul din noi n-a mai zis nimic. Ascultam scârțâitul bărcilor, suspinul vântului și clipocitul valurilor.

– Dacă nu mă mai întorc... am început eu, și ea a încercat să mă facă să tac. Dar eu am reluat: Dacă nu mă mai întorc, atunci du-i pe oamenii noștri în Eoferwic. Sigtryggr va avea grijă de tine.

– El nu vine în nord?

– Cred că deja a plecat, dar dacă eu nu voi rămâne în viață, el se va întoarce foarte repede în Eoferwic.

– Vei supraviețui, a zis ea cu fermitate în glas. Am dăruit inelul cu smarald bisericii și am spus o rugăciune.

– Ce-ai făcut? am întrebat eu uluit.

– Am dat bisericii smaraldul.

Avea un smarald montat într-un inel de aur pe care-l primise de la Æthelred, dușmanul meu și iubitul ei. Nu l-a purtat niciodată, știu asta, dar l-a păstrat, și nu din sentimentalism, ci pentru că valoarea lui îi oferea o oarecare siguranță într-o lume plină de primejdii.

– Îți mulțumesc, i-am spus.

– Nu i-am spus preotului de ce, dar l-am rugat să se roage pentru noi.

– În schimb, își va construi o nouă casă cu acest inel, am zis eu amuzat.

– Atât timp cât se va ruga pentru noi, poate să-și construiască și un palat. A trecut-o un fior în timp ce se uita la imaginea tremurândă a lunii oglindite în apă. Flamura e gata. La fel și părul de cal.

– Mulțumesc.

– Să te întorci! a spus ea cu patos.

Mă gândeam cât de mult îmi doream să mor la Bebbanburg. Dar nu încă.

– Mai degrabă aş vrea să trimit după tine. Uită-te la corăbiile care vor veni aici peste două sau trei săptămâni.

– Nu mă voi opri din rugăciuni.

M-am întors şi am plecat împreună din port. Aveam nevoie de odihnă. Mâine vom naviga spre bătălie.

Estuarul era calm în zorii zilei de vară. Apa avea luciri de argint şi de ardezie care se unduiau uşor ca şi cum zeiţele mării ar fi respirat în somn. Pe chei, era o învălmăşeală totală. Oamenii îngrămădeau scuturi, platoşe de zale şi arme în cele trei corăbii deja pline cu alimente: butoaie cu bere, butoaie cu heringi săraţi, butoaie cu pesmeţi de pâine, butoaie cu carne de porc pusă la saramură şi zeci de butoaie goale. În cale, erau mormane de saci plini cu paie bine ancoraţi. Toate cele trei corăbii aveau cruci la prorele lor, cruci din lemn, proaspăt cioplite. Fiul meu comanda pe *Stiorra*, Finan era căpitanul corabiei *Hanna*, iar eu urma să mă îmbarc pe *Eadith*.

– Luaţi-vă rămas-bun, am strigat de-a lungul cheiului. Să nu pierdem timpul.

Soarele era deja deasupra orizontului, acoperind argintul şi ardezia cu fâşii de aur.

Finan nu era marinar, aşa că i l-am dat pe Berg care, ca orice viking, ştia cum să cârmuiască o corabie şi să o scoată din furtună. Ar fi trebuit să-l am pe Finan cu mine pe *Eadith*, îmi fusese alături de când ne-am cunoscut, dar în zilele următoare vom duce lupta în trei grupuri, şi era mai bine să fie printre oamenii lui.

– Sper să rămână calmă, a spus el.

– Îmi trebuie un vânt puternic dinspre miazăzi, aşa că spune-ţi rugăciunile.

Şi-a atins crucea care-i atârna la gât şi a rostit:

– Dumnezeule, de când visam aceste momente în toţi aceşti ultimi ani!

L-am îmbrăţişat cu putere şi i-am spus:

– Îţi mulţumesc că ai rămas.

– Am rămas?

– Te-ai fi putut întoarce în Irlanda.

A zâmbit și a zis:

– Și să nu văd sfârșitul poveștii? Dumnezeule, sigur că am rămas.

– Și nu este sfârșitul poveștii. I-am promis lui Æthelflaed că o să am grijă de fata ei.

– Cu siguranță ești nebun! a spus el râzând.

– Nici povestea cu Æthelstan nu s-a sfârșit.

– Asta înseamnă că viața nu va fi monotonă după ce terminăm aici. Începusem să-mi fac griji.

– Hai, du-te, plecăm, i-am spus eu.

O strângeam pe Eadith în brațe. Plângea încet. Ceilalți bărbați își luau rămas-bun de la nevestele și copiii lor.

Am mângâiat părul roșcat al lui Eadith.

– Voi trimite după tine, i-am promis.

Apoi ne-am îmbarcat, frânghiile de acostare au fost desfăcute și oamenii au împins cu vâslele pentru a îndepărta corăbiile de lângă chei. Apoi s-a auzit huruitul vâslelor care se mișcau în găurile din carenă sau în crăcanele fixate la bord pe corabia mea. Am arătat spre oamenii așezați pe cele trei bănci pentru vâslașii din față de la babord și am strigat la ei să vâslească pentru a o împinge pe *Eadith* în larg. L-am văzut pe Renwald uitându-se la noi de pe *Rensnægl*, i-am făcut cu mâna, iar el mi-a răspuns la salut. Eadith a mai scos un strigăt de rămas-bun, dar vocea i-a fost acoperită de țipetele pescărușilor. Corabia care-i purta numele s-a legănat ușor atunci când carena ei s-a răsucit. Am atins cu mâna ciocanul lui Thor care-mi atârna la piept și m-am rugat zeilor să fie buni cu noi. Apoi am apucat vâsla-cârmă.

– Cu toții acum! am strigat, și toate vâslele au fost îndreptate înspre înainte, așteptând cuminți deasupra apei liniștite din port. Vâsliți!

Cele trei corăbii ale noastre au ieșit în estuar, tăind apele calme cu prorele lor înalte. Am vâslit cu mișcări ample, fără să ne grăbim, în jos pe șenalul navigabil printre sălcii, apoi am cotit către răsărit. Nu se vedeau alte corăbii.

Am trecut de Clonţul Corbului, acea perfidă limbă de nisip de la gurile râului Humbre, apoi ne-am întors către miazănoapte. O pală uşoară de vânt dinspre sud-vest mi-a dat speranţa că, în curând, vom putea ridica velele. Bărbaţii obosiţi de atâta vâslit nu luptă la fel de bine precum cei odihniţi.

Trei corăbii în zorii dimineţii de vară, trei corăbii mergând la război.

Zece

Călătoria a fost mai lungă decât prevăzusem şi mult mai lungă decât sperasem să fie. Plecaserăm liniştiţi din Grimesbi, dar, pe la amiază, vântul dinspre sud-vest şi-a schimbat direcţia spre nord-vest şi aproape se transformase în furtună. Ăsta era semn rău. Apoi, după-amiază, am navigat printre valuri înspumate presărate cu vâsle şi bucăţi de scândură. Erau resturile unei corăbii sfărâmate, un avertisment mult mai limpede decât altele pe care le primisem vreodată de la zei. Oare crucile fixate la prorele corăbiilor noastre o înfuriaseră pe Ran, zeiţa mării? Nu aveam nici un animal de sacrificiu, aşa că, în timp ce Gerbruht ţinea cârma, mi-am crestat vena de la braţul drept, braţul cu care mânuiam spada, şi am lăsat să se scurgă în apa mării câteva picături de sânge. I-am spus lui Ran că avem cruci doar la prore şi că voi obţine o victorie care va fi pe placul zeilor.

Cred că furia ei nu se domolise. Ne-a fost foarte greu să ne adăpostim peste noapte. Navigaserăm aproape de ţărm, atât de aproape încât puteam auzi zbuciumul valurilor care loveau malul. Dar cum lumina zilei pălea, mă gândeam că va trebui s-o luăm către răsărit şi să scăpăm de apele periculoase atunci când se va lăsa întunericul. Dar, odată cu ultima rază de soare, Ran ne-a arătat un golf în care corăbiile noastre au intrat cu grijă până la o zonă de ancorare săpată de vânturi. Nu se vedeau lumini pe mal, nici focuri, nu se simţea miros de fum; doar stuf şi mlaştini fără sfârşit. În timpul refluxului din această noapte lungă, chila lui *Eadith* s-a împotmolit în nisip, în mâl sau ce-o

fi fost acolo. Aerul era rece, adus, ca şi ploaia care a urmat, de vântul de miazănoapte.

A doua zi a fost aproape la fel de rea. Doar că, după-amiază, vântul şi-a schimbat direcţia, aşa cum se întâmplase şi cu o zi înainte. Bătea tot tare, înspumând marea, dar, cel puţin, a suflat într-o direcţie care ne-a permis să ridicăm velele şi să plecăm înainte de a-şi schimba iar direcţia. Cele trei prore tăiau valurile, iar oamenii mei, nemaitrebuind să vâslească, au putut să arunce peste bord apa adusă pe corăbii de valuri şi de ploaie. Spre seară, navigam mai către vest, urmând coasta Northumbriei. Toată ziua, merseserăm destul de departe de ţărm, astfel că, dacă cineva ar fi zărit corăbiile noastre bătute de vânt, ar fi putut gândi că ne îndreptăm către Scoţia sau chiar mai departe, spre nord, către pământurile vikingilor. Am văzut puţine vase, doar câteva bărci de pescuit care mergeau aproape de ţărm.

Sperasem să ajung la destinaţie în cea de-a treia zi, dar vremea ne-a încetinit înaintarea şi, în cea de-a treia seară, când ar fi trebuit să pornim prima încăierare, ne-am adăpostit la gurile râului Wiire. Pe malul de nord al râului se afla o frumoasă construcţie din piatră care fusese o abaţie înainte de venirea danezilor. Îmi amintesc ziua în care luptătorii feroce ai lui Ragnar îi măcelăriseră pe călugări, scormoniseră după comori şi dăduseră foc mănăstirii. Biserica, fiind din piatră, a supravieţuit focului, deşi acoperişul se prăbuşise în interior. În picioare, rămăseseră doar zidurile înnegrite de fum şi o parte din turnul clopotniţei. Când am intrat în gura de vărsare a râului, am văzut că se refăcuse acoperişul bisericii, iar pe coş ieşea fum. Şi mai mult fum era împrăştiat de vântul ce bătea în rafale de la căsuţele dimprejurul vechii biserici. Opt bărci mici de pescuit, acostate pe râu, erau acum trase pe prundişul de pe mal unde încă se mai ridica un fum rozaliu de la focurile la care fuseseră uscaţi heringii. Doi copii, care alungau pescăruşii din apropierea şirurilor de heringi atârnaţi, au fugit la vederea noastră, dar au fost chemaţi înapoi la treaba lor de către un bărbat care s-a ridicat în picioare şi şi-a aţintit privirea către noi. Alţi oameni ne urmăreau din mica aşezare. Crucile de la prorele corăbiilor

noastre îi convinseseră, poate, că nu suntem nici danezi, nici vikingi, dar chiar și așa, pesemne că erau neliniștiți. Le-am făcut semn cu mâna, dar nimeni nu a răspuns.

Apoi, chiar înainte ca soarele să se stingă dincolo de colinele dinspre apus, o barcă mică s-a desprins de mal. Doi bărbați vâsleau, iar un al treilea stătea în spatele lor. *Eadith* era cel mai aproape de mal, așa că barca s-a apropiat de noi. Am poruncit ca toți păgânii mei să-și ascundă ciocanele lui Thor, iar cei cu fețele vopsite să se prefacă dormind sub bănci. Eu purtam cruce, dar mi-era teamă că voi fi recunoscut, așa că m-am ghemuit în spațiul îngust dintre platforma cârmaciului și proră și mi-am tras gluga mantiei peste cap. Swithun, care dovedise multă istețime în timpul vizitei la Dumnoc, a rămas să-i aștepte pe nou-veniți. Îi dădusem să-și pună lanțul meu de aur și o mantie frumoasă din lână bordată cu blană de vidră.

– Pacea Domnului fie pe această corabie! ne-a salutat pasagerul din barcă. Era îmbrăcat în preot, deși mă îndoiesc că era hirotonisit de către biserică. Mă urc pe corabie! a strigat el când barca s-a apropiat de noi și, fără a aștepta consimțământul, a sărit peste copastia lui *Eadith*. Pentru numele lui Dumnezeu, cine sunteți voi?

Râul Wiire marca cea mai sudică graniță a teritoriului lui Ieremias, și orice preot din această zonă trebuia numit de episcopul nebun care pretindea că autoritatea lui vine direct de la zeul răstignit pe cruce, și nu de la Contwaraburg sau de la Roma. Preotul care sărise din barcă era un bărbat scund, cu o claie de păr creț șaten, o barbă în care un stârc își putea face cuib și cu un rânjet larg ce lăsa să se vadă că-i lipsesc trei dinți. Nu a așteptat să-i răspundă cineva la întrebare, ci a continuat prin a cere să se plătească.

– Dacă rămâneți aici până în zori, trebuie să plătiți o taxă! Îmi pare rău, dar asta nu e o regulă impusă de noi, ci este legea dată de Dumnezeu.

Preotul vorbea în daneză, iar Swithun, care făcea mari eforturi să se descurce în această limbă, a zis că nu înțelege.

– Vreţi ceva? a întrebat el în engleză, vorbind foarte rar şi un pic prea tare.

– Bani! Monede! Arginţi! a răspuns preotul, folosind un deget murdar pentru a mima număratul banilor în palmă.

– Câţi bani? a întrebat Swithun, vorbind tot rar.

– Nu mi-aţi spus cine sunteţi! a crâcnit preotul, iar eu i-am şoptit lui Swithun traducerea.

– Taxa depinde de răspuns? a întrebat Swithun, folosind traducerea făcută de mine.

– Bineînţeles că da, a zis preotul rânjind. Dacă sunteţi nişte sărăntoci din Anglia de Est, care vin pe râu cu o încărcătură de rahat de câine şi găinaţ de gâscă, e mai ieftin decât dacă aţi fi nişte blestemaţi de saxoni de vest care cară zale din Francia şi vinuri din Neustria! Sunteţi din Saxonia de Vest?

– Da, aşa este, am suflat eu răspunsul. Şi Domnia Ta cine eşti?

– Părintele Yngvild, iar stăpânul tău datorează câte un şiling pentru fiecare corabie. În total, trei şilingi pentru a rămâne aici peste noapte, a zâmbit el cu superioritate, ştiind că cererea lui este complet aberantă.

Swithun, care urmărea cu atenţie discuţia, a făcut o altă ofertă:

– Trei penny!

Am tradus, iar Yngvild s-a uitat urât la mine.

– Ăsta cine e? l-a întrebat el pe Swithun.

Nu mă putea vedea, căci stăteam în umbră şi eram acoperit tot.

– Harpistul meu, a spus Swithun, dându-mi răgaz ca să traduc. E atât de hidos încât nu trebuie să stea la vedere.

– Nu e de ajuns, a zis Yngvild, mulţumit însă de explicaţia lui Swithun. Ar trebui să plătiţi şase penny.

– Trei, a insistat Swithun.

– Cinci.

– Trei!

– S-a făcut. Yngvild a rânjit iar pentru că se târguise în limba engleză şi, în mod evident, era convins că, într-un fel sau altul, ne păcălise. Acum spune-mi, cine eşti? a întrebat el.

Swithun și-a îndreptat ținuta și a aruncat o privire severă.

– Sunt prințul Æthelstan, fiul lui Edward de Wessex, prinț al saxonilor de vest, și am fost trimis de tatăl meu și de sora lui, doamna Merciei.

Îl învățasem pe Swithun să mintă convingător, ceea ce a și făcut. Acum, stătea țanțoș și stăpân pe sine, privindu-l drept în ochi pe preotul mic de statură.

– Domnia Ta ești... a reușit să îngaime până la urmă Yngvild.

– Să-mi spui „stăpâne"! i-a tăiat vorba Swithun.

– Să-i spui „stăpâne"! am mormăit eu amenințător.

Yngvild a aruncat o privire pe corabie, dar nu a văzut nimic altceva decât niște luptători obosiți purtători de cruci. Într-adevăr, nici un prinț de Wessex nu ar fi călătorit atât de mult spre nord fără sfetnici, fără preoți și fără a fi apărat de o gardă de războinici de temut. Sigur că Yngvild nu avea experiența întâlnirii cu prinți. Știam de mult că cele mai nerușinate minciuni sunt cele mai ușor de crezut.

– Da, stăpâne, a spus el, stingherit.

– Călătorim către teritoriile scoțienilor unde ni s-a poruncit să ne sfătuim cu regele Constantin în încercarea de a aduce pacea pe toată întinderea insulei britanice. Îl slujești pe Constantin?

– Nu, stăpâne.

– Deci, nu am ajuns încă în Scoția?

– Nu, stăpâne, trebuie să mai mergeți către miazănoapte.

– Și cine e stăpânul tău?

– Episcopul Ieremias, Domnia Ta.

– Aha, a spus Swithun, prefăcându-se încântat. Lady Æthelflaed ne-a spus că ar trebui să ne întâlnim cu el. Este aici?

Îl putem saluta?

– Nu este aici, stăpâne, a zis Yngvild și a făcut un gest cu mâna către nord. Este la Gyruum.

Am avut un sentiment de ușurare, sperând că Yngvild spune adevărul. Îmi fusese teamă că Ieremias se dusese la Bebbanburg, lucru puțin probabil totuși, dacă voia să-și ascundă trădarea.

– V-ar fi trimis salutări, sunt sigur, a adăugat Yngvild în grabă.

– E aproape? a întrebat Swithun. Avem un dar pentru el!

– Un dar? a întrebat Yngvild, dând glas propriei lăcomii.

– Lady Æthelflaed este generoasă şi i-a trimis episcopului un dar, dar trebuie să ne grăbim spre miazănoapte.

– L-aş putea lua eu, a zis Yngvild nerăbdător.

– Darul trebuie dat episcopului Ieremias, a spus Swithun cu asprime.

– Gyruum este aproape de aici, spre nord, stăpâne. Un drum scurt, foarte scurt. Se află la gurile râului următor.

– Ne-am putea abate pe acolo, dacă avem timp, a zis Swithun într-o doară. Dar spune-i episcopului Ieremias că-i suntem recunoscători pentru că am putut trece nestingheriţi prin apele lui şi pentru că se roagă pentru reuşita misiunii noastre. Apoi a pocnit din degete şi a spus: Băiete! Dă-mi trei penny, băiete.

Rorik s-a grăbit să îndeplinească porunca şi a venit repede lângă Swithun. Acesta a luat cei trei bănuţi şi i-a dat lui Yngvild, adăugând şi un şiling de argint cu chipul regelui Edward pe el.

– Iată o recompensă pentru bunăvoinţa ta, părinte, şi o plată pentru rugăciunile ce le veţi face.

Yngvild a făcut o plecăciune adâncă în timp ce pleca cu spatele de-a lungul punţii. Şi-a adus aminte în ultimul moment să facă semnul crucii şi să murmure o binecuvântare pentru corabia noastră. Apoi s-a întors la mal cu barca lui mică, dar eu ştiam că, în zori, de îndată ce se va lumina, un sol se va duce în cea mai mare viteză peste coline la Gyruum. Pe uscat, nu era o distanţă prea mare, totuşi călătoria noastră durase câteva ore, aşa încât Ieremias fusese deja încunoştinţat că trei corăbii străine ajunseseră pe ţărmul său. Ieremias ar fi putut să creadă sau nu că noi eram soli ai Saxoniei de Vest în drum spre Scoţia, dar va primi asigurări că suntem creştini, şi asta cred că era de ajuns. Cea mai mare temere a lui va fi că noi suntem supravieţuitori ai atacului lui Einar asupra Dumnocului care, într-un fel sau altul, îşi dăduseră seama că Ieremias a spionat în port în folosul vikingilor şi care veniseră pentru a se răzbuna. Atunci, de ce

ne-am fi oprit pe râul Wiire, atrăgându-i astfel atenția? Dar acesta nu era singurul motiv pentru care mă încumetasem să stăm de vorbă cu Yngvild. Puteam foarte simplu să-i spunem să se care și să-și vadă de treburile lui, dar am vrut să folosesc acest prilej pentru a afla dacă Ieremias este într-adevăr în Gyruum. Îl instruisem atent pe Swithun să nu pună întrebări directe, ca, de pildă, „câți oameni sunt sub comanda lui Ieremias" sau „dacă sunt fortificații la gurile râului Tinan". Cu siguranță, Ieremias ar fi vrut să afle dacă am pus astfel de întrebări și se va simți mai liniștit aflând că noi nu am manifestat interes pentru astfel de lucruri. Va fi în continuare bănuitor, dar îl va frământa și gândul unui dar primit din îndepărtata Mercia.

– Și poate că eu mă gândesc prea mult la faptul că el e prea isteț, le-am spus lui Finan și fiului meu când, după apusul soarelui, mi s-au alăturat la bordul corabiei *Eadith*.

– Totuși, este isteț, nu-i așa? a întrebat fiul meu. Mă refer la Ieremias.

– Da, este isteț și viclean ca un șoarece.

– Ș i nebun?

– Nebun, viclean, dibaci și periculos, am spus eu.

– Este ca Ethne într-o dispoziție proastă, a subliniat Finan.

– Ce-ar face dacă trei corăbii străine ar naviga către râul Tinan? a întrebat fiul meu.

– Dacă ar avea minte, s-ar retrage în fortăreață, am răspuns eu.

– O poate face și mâine, a spus, puțin confuz.

– Contează faptul că el este aici, și Yngvild știe că este. E mai bine ca el să nu fie mâine în blestemata lui de fortăreață. Dar dacă este? Așa să fie! Tot vom obține ce ne-am dorit.

Mâine.

Vechea fortăreață romană Gyruum se află pe limba de pământ de la miazăzi de gurile râului Tinan. Dinspre mare, fortăreața nu părea formidabilă, ci mai degrabă o ridicătură acoperită cu iarbă verde, dar eu urcasem până în vârful promontoriului și văzusem șanțul și construcția netezite de ploi

şi de timp, cu atât mai periculoase pentru vreun atacator. Din câte am putut vedea dinspre mare, Ieremias nu adăugase nici o palisadă. În mod sigur, orice atacator ar fi trebuit să dea asaltul dinspre uscat.

Era pe la mijlocul dimineţii când am dat ocol promontoriului. Plecaserăm de pe râul Wiire dis-de-dimineaţă, navigând pe o mare calmă şi o vreme fără nici o adiere de vânt. Zărisem un călăreţ la nord de aşezare şi am ştiut că Ieremias va afla curând despre sosirea noastră. Avea fără îndoială şi santinele sus pe meterezele fortăreţei înalte, urmărindu-ne pentru a vedea dacă cele trei corăbii ale noastre îşi continuă drumul către nord sau, dimpotrivă, îşi schimbă direcţia şi intră pe Tinan.

Noi am schimbat direcţia. Sufla un vânt nestatornic ce nu se putea decide dacă să sufle dinspre nord sau dinspre vest, dar destul de puternic pentru a agita marea. Am vâslit în continuare. Nu ne grăbeam. Dacă am fi venit să atacăm aşezarea lui Ieremias, ar fi trebuit să vâslim foarte tare, forţând corăbiile să se mişte pe apă cât de repede ar fi putut. Am fi purtat coifuri şi cămăşi de zale, iar prorele ar fi fost ticsite de oameni gata să sară pe uscat. În schimb, noi veneam încet, nimeni nu avea coif pe cap, iar corăbiile noastre aveau la prore cruci în loc de dragoni. Continuam să mă uit la fortăreaţă şi, pe cât îmi dădeam seama, nu vedeam oameni. Nu erau nici suliţe în partea de sus a clădirii. Erau doar doi oameni.

Am ocolit promontoriul şi am intrat pe râu. Acum, puteam vedea latura de sud a construcţiei. Am avut un sentiment de uşurare când am văzut că acolo, în faţa mea, legată de un chei proaspăt construit peste smârcuri, era corabia lui Ieremias, *Guds Moder*. De stâlpii de pe chei mai erau legate vreo douăsprezece vase mai mici, toate bărci de pescuit. Alte două, mai mari, tot de pescuit, erau ancorate în larg. În apropiere, se afla ţărmul unde, cu ani în urmă, fusesem eliberat din sclavie când corabia cea roşie se lovise de prundiş, iar salvatorii mei săriseră de pe punte. Unchiul meu, tatăl vărului meu, mă vânduse ca sclav, fiind sigur că mă voi prăpădi, dar, cumva, am supravieţuit.

L-am întâlnit atunci pe Finan, un alt sclav și, acolo, pe acel țărm mocirlos, începuse drumul nostru către răzbunare. Acum, mă rugam ca acel drum să fie aproape de sfârșit.

Ieremias fusese anunțat despre sosirea noastră de către cei de la punctele de observație. Vreo patruzeci sau cincizeci de bărbați și femei erau pe țărm și alții continuau să coboare dinspre mănăstirea care era acum casa lui. Swithun, care purta iarăși mantia bordată cu blană și, la gât, îi strălucea lanțul meu de aur, stătea la prora corabiei *Eadith* și saluta semeț. Eu eram la pupă. M-am întors și mi-am făcut mâinile pâlnie pentru a-i striga fiului meu care o comanda pe *Stiorra*:

– Știi ce ai de făcut?

– Știu, a răspuns el vesel.

– Fă-o încet!

A zâmbit cu subînțeles, apoi a dat un ordin care i-a îmboldit pe vâslași să o miște pe *Stiorra* încet în susul râului. Nu vâsleau cu putere, doar tăiau ușor apa cu vâslele pentru a o îndepărta ușor de *Eadith* și de *Hanna* care se îndreptau spre prundiș cu toată forța pentru a face față curentului râului și refluxului. *Stiorra* a mers, pentru un moment, în derivă înapoi spre corabia noastră, dar vâslașii au reușit să o împingă în amonte din nou, tot foarte încet, ca și cum nu avea intenția de a debarca oameni, ci voia doar să-și mențină poziția pe râu până în momentul reîntoarcerii în apa mării.

Încă mai zăboveam departe de mal pentru că-l căutam pe Ieremias, dar nu-l vedeam printre bărbații și femeile care ne așteptau pe prundiș. Chiar în acel moment însă, pe colina pe care se afla mănăstirea și-a făcut apariția o procesiune neobișnuită. Doisprezece bărbați, pe care știu că Ieremias îi numea discipolii săi, conduceau grupul de oameni, dar acești discipoli erau îmbrăcați în zale, purtau coifuri și aveau sulițe și scuturi. Urmau șase copii, toți îmbrăcați în alb și având în mâini ramuri înfrunzite, pe care le mișcau dintr-o parte în alta ca și cum ar fi cântat. Ieremias îi urma. Episcopul nebun venea călare pe un măgăruș, un animal atât de scund, că picioarele episcopului se târau pe pământ. Era îmbrăcat tot în roba cu broderii bogate,

avea toiagul de episcop cu cap de argint şi o mitră aşezată peste părul lui lung, cărunt. Trei femei, îmbrăcate în mantii cenuşii, cu glugi de aceeaşi culoare, îl urmau. Vocile celor şase copii erau cristaline şi se auzeau printre suspinele vântului şi zgomotele scoase de lovirea valurilor de malul acoperit cu pietriş. I-am trecut lui Gerbruht vâsla-cârmă şi i-am spus:

– Ţine-o departe de mal.

Era un cârmaci bun şi aveam încredere că o va ţine pe *Eadith* la câţiva metri de mal. Eu m-am ghemuit în cala corabiei unde treizeci dintre oamenii mei stăteau pe jos. Toţi erau îmbrăcaţi în zale, dar nici unul nu avea coif pe cap. Scuturile, spadele, topoarele şi sulițele se aflau pregătite pe punte. Oamenii care ne aşteptau pe mal ne puteau vedea pe noi, dar nu şi faptul că eram pregătiţi de luptă. Mi-am prins Răsuflarea-Şarpelui de mijloc. Rorik, zâmbitor, avea coiful meu, frumosul meu coif cu lupul de argint gravat pe calotă.

– Cine sunteţi? s-a auzit o voce strigând dinspre malul pietros.

Bărbatul vorbise în graiul saxon, probabil pentru că solul lui Yngvild îi spusese lui Ieremias cine suntem. Fără îndoială că mesajul lui nu provocase nelinişte. Deşi mulţi dintre oamenii sosiţi pe mal purtau spade, doar cei doisprezece discipoli erau îmbrăcaţi în zale.

– Sunt Æthelstan de Wessex, a strigat Swithun de la prora. Vă aduc salutul prietenesc al tatălui meu, regele Edward al Wessexului, şi al surorii sale, Æthelflaed a Merciei.

– Nu vă apropiaţi! a strigat bărbatul.

– Lady Æthelflaed i-a trimis un dar episcopului vostru, a ţipat Swithun, ridicând în aer o vestă împuţită pe care o înfăşuraserăm într-o bucată de pânză curată. Sunt scutecele purtate de copilul Ioan Botezătorul! Au încă pe ele petele sfintei urine.

Rorik, care stătea înghesuit lângă mine, a început să râdă. I-am făcut semn să tacă.

– Poţi să mi le arunci, a strigat omul de pe mal.

Era, pe bună dreptate, prudent.

– Stai! Stai! s-a auzit vocea piţigăiată a lui Ieremias care-l întrerupsese.

Coborâse de pe măgăruş şi alerga cu paşi mari în jos către mal, ţipând în daneza lui maternă.

– Nu fi grosolan cu oaspeţii noştri! Un dar trebuie înmânat cum se cuvine. Lord Æthelstan!

M-am ascuns vederii episcopului care se apropiase de malul apei.

– Părinte episcop? i-a răspuns Swithun.

– Vino pe mal, a zis Ieremias, de data asta în engleză.

– Vrei să sar în apă?

– Vreau să păşeşti pe apă! Poţi păşi pe apă?

Swithun, luat prin surprindere de această întrebare, a şovăit, dar, într-un târziu, a strigat:

– Bineînţeles că nu!

– Trebuie să te antrenezi! a spus Ieremias pe un ton mustrător. Trebuie să exersezi! E nevoie doar de credinţă, de nimic altceva, doar de credinţă. Vino mai aproape, doar puţin mai aproape. Şi poţi aduce şase oameni pe mal, doar şase pentru moment.

– Fă-o ca şi cum nu te-ai pricepe! i-am şoptit lui Gerbruht.

Eadith a plutit puţin în derivă în josul râului, ceea ce şi voiam să se întâmple. Apoi Gerbruht le-a cerut vâslaşilor de la tribord să vâslească, şi ăsta ar fi trebuit să fie ultimul lucru pe care să-l ceară dacă ar fi încercat într-adevăr să o aducă încet pe *Eadith* la mal, căci, în loc să se îndrepte cu grijă spre malul cu pietriş, corabia şi-a întors prora în josul râului şi a fost purtată de reflux spre mare. Gerbruht a dat impresia că intră în panică şi a început să strige la vâslaşi să vâslească toţi odată.

– Acum! Tare! Trageţi!

Şi, cum corabia era luată de valuri, a tras tare de vâsla-cârmă spre el şi am simţit cum *Eadith* s-a întors spre mal.

– Trageţi! a zbierat el. Acum, trageţi tare!

Făcuse o treabă minunată.

În acelaşi timp, Finan, sau, în orice caz, Berg, care era cârmaciul lui, a lăsat ca *Hanna* să înainteze uşor în susul râului

cu lovituri lente de vâslă, doar cât să ajungă la o distanţă de cincisprezece–douăzeci de metri de noi. Apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre mal.

– Vâsliţi! Trageţi! l-am auzit pe Berg strigând.

– Încă o dată! Acum! a zis şi Gerbruht.

Vâslele lungi au fost coborâte în apă pentru un ultim efort, şi *Eadith* a răzuit pietrişul, s-a oprit cu un scârţâit prelung şi oamenii în zale au ieşit din cală, au trecut printre vâslaşi şi au sărit pe mal. Oamenii lui Finan au sărit de pe *Hanna*. Graţie aparentei neîndemânări a marinarului nostru, am reuşit să-i prindem pe Ieremias şi pe oamenii lui între cele două forţe ale noastre. În acest timp, fiul meu, văzând că asaltăm malul, a pornit în viteză şi a dus-o pe *Stiorra* către cheiul ce se găsea la un kilometru în susul râului.

– Îl vreau pe episcop viu! am strigat la oamenii mei. Viu!

Eu am coborât de pe corabie printre ultimii. M-am împiedicat în vadul puţin adânc şi a fost cât pe ce să alunec, dar Vidarr Leifson, unul dintre luptătorii mei vikingi, m-a prins şi m-a ţinut să nu cad. Rorik mi-a dat coiful. Nu aveam scut. Am scos Răsuflarea-Şarpelui avansând cu greu prin apă, dar mă îndoiam că voi avea nevoie de spadă. Va fi şi vremea ei, curând, dar acum, pe acest mal, oamenii mei făcuseră exact ce le cerusem. Oamenii lui Finan erau în susul râului, ai mei în josul râului şi, împreună, eram mai mulţi decât luptătorii lui Ieremias. Dacă ar fi avut mai multă minte, Ieremias ar fi trebuit să fugă atunci când a văzut ce se întâmplă. În cea mai mare parte, oamenii lui nu aveau scuturi sau zale. Printre ei se aflau femei şi copii care au sporit panica prin ţipetele lor. Ieremias a rămas cu gura căscată uitându-se la noi, apoi a urlat agitând toiagul către nori.

– Nimiceşte-i, Doamne! Nimiceşte-i!

Trei dintre discipolii lui au înţeles greşit ruga, au luat-o drept un ordin şi s-au năpustit către noi. Dar oamenii mei erau gata de luptă, erau dornici de luptă, le era poftă să se lupte, aşa că, pe prundiş, au avut loc o ciocnire bruscă şi un zăngănit puternic al tăişurilor spadelor. Fiecare om al lui Ieremias înfrunta doi

sau mai mulți oameni de-ai mei. Am văzut cum spadele deviau loviturile suliților, cum străpungeau pântece sau ciopârțeau gâtlejuri, auzeam răcnetele oamenilor mei care-i omorau fără milă pe cei trei și țipetele femeilor care-și vedeau bărbații pierind pe malul apei.

Câțiva oameni, mai cu judecată decât cei uciși, s-au întors și au încercat să fugă spre mănăstirea de pe colină, dar oamenii lui Finan s-au mișcat mai repede pe terenul acoperit cu iarbă pentru a le bloca drumul. Totul a durat doar câteva momente. Trei bărbați erau prăbușiți în sânge la mal, ceilalți erau împinși înapoi acolo unde Ieremias căzuse în genunchi și striga către zeul lui:

– Trimite-Ți, Doamne, îngerii Tăi cei sfinți! se ruga el. Apără-i pe supușii Tăi! Smulge limbile dușmanilor Tăi și întunecă-le ochii! Apără-ne, o, Dumnezeule, și păzește-ne pe noi!

În acest timp, oamenii lui aruncau armele. Unii dintre ei îngenunchează, dar nu pentru a se ruga cum făcea el, ci în semn de supunere.

M-am uitat în susul râului și l-am văzut pe fiul meu capturând *Guds Moder*. Mă gândeam că faptul de a pune mâna pe această corabie era chiar mai important decât a pune mâna pe Ieremias, care, știind că fusese tras pe sfoară, chema acum întăriri cerești.

– Viermii să le mănânce măruntaiele, o, Doamne! țipa el. Larvele să prăznuiască în bășicile udului lor! Ei sunt niște scârbavnici în ochii Tăi, nimicește-i cu puterea Ta divină! Trimite-Ți îngerii Tăi sfinți ca să ne răzbune! Putrezește-le carnea și sfărâmă-le oasele! Doamne, miluiește-ne pe noi! Doamne, milostivește-ne pe noi!

M-am îndreptat către el, cu cizmele scârțâind pe pietre. Nici unul dintre oamenii lui nu a încercat să mă oprească. Cu ochii ridicați la cer, a continuat:

– Mistuiește-i cu focul Tău nestins, Doamne! Înecă-i în miasmele diavolului! Lasă-l pe satana să vomite gâtlejurile lor și să le dea carnea spurcată la câini! Biciuiește-i, Doamne!

Nimiceşte-i, Doamne! Îţi cer toate astea în numele Tatălui, al Fiului şi...

– ... al celuilalt, am încheiat eu în locul lui, atingându-i umărul cu lama Răsuflării-Şarpelui. Complimentele mele, Ieremias.

A deschis ochii lui albaştri, s-a uitat la mine, a făcut o pauză câteva momente şi apoi mi-a zâmbit la fel de dulce ca un copil.

– Salutările mele, stăpâne. Ce drăguţ din partea Domniei Tale că ai venit să mă vizitezi.

– Am venit să schimbăm câteva cuvinte.

– Într-adevăr! a spus el, părând încântat. Îmi plac cuvintele! Le ador! Domniei Tale îi plac cuvintele, stăpâne?

– Da, îmi plac, am spus eu atingându-i obrazul sfrijit cu tăişul spadei. Şi cuvântul meu favorit astăzi este *banahogg*.

Însemna „lovitură de moarte". Am întărit cele spuse lovindu-l peste faţă cu Răsuflarea-Şarpelui.

– E un frumos cuvânt viking, stăpâne, a spus el pe un ton serios. E un cuvânt într-adevăr foarte frumos, dar dintre toate cuvintele vikinge, eu îl prefer pe *tilskipan*. Crezi că am putea ajunge la *tilskipan*?

– Pentru asta sunt aici, i-am spus. Ca să fac o înţelegere cu tine. Ridică-te în picioare!

Urma să schimbăm mai mult de câteva cuvinte.

– Nu, stăpâne, nu! Nu! Nu!

Ieremias plângea. Din ochii albaştri îi curgeau lacrimi care i se prelingeau prin ridurile de pe obraji şi i se opreau în barba sa scurtă.

– Nu! Te rog, nuuuu!

Ultimul „nu" fusese un strigăt de disperare. Stătea în genunchi cu mâinile împreunate, uitându-se la mine şi cerându-mi îndurare printre sughiţuri de plâns.

Era noapte şi aprinsesem focul în biserică. Flăcările se înălţau, ardeau câteva clipe, apoi se linişteau.

– Ce-ai spus că e asta? l-am întrebat.

– Lingura lui Iacob, stăpâne.

– Acum e cenușă, am zis eu cu satisfacție.

– Iacob a amestecat în supa lui Esau cu această lingură, stăpâne, a explicat Ieremias printre sughițuri.

Lingura din lemn de fag, cioplită grosolan, era acum doar o cenușă albă în focul de cărbune mineral ce încălzea și lumina catedrala lui Ieremias. Lumânările de pe altar luminau și ele, iar afară era o noapte întunecată. Clădirea, pe care el stăruia s-o considere catedrală, fusese o biserică din piatră, construită cu mulți ani în urmă, cu mult înainte de timpul când trăise bunicul meu. Pe vremuri, fusese un loc important pentru creștini, dar când au venit danezii, călugării au fost omorâți, iar biserica și mănăstirea au căzut în ruină până când acest meleag i-a fost dat lui Ieremias. El se numea pe atunci Dagfinnr și fusese luptătorul de casă al lui Ragnar cel Tânăr. Într-o dimineață, apăruse dezbrăcat în palatul din Dunholm, anunțând că el este fiul zeului creștin și adoptase numele de Ieremias. A cerut ca Ragnar, care era păgân, să i se închine. Brida, soția lui Ragnar, care-i ura pe creștini, a cerut insistent ca Dagfinnr să fie ucis, dar Ragnar, fiindu-i milă de el și gândindu-se cât de mult timp îl slujise acesta, l-a trimis împreună cu familia la ruinele mănăstirii, fiind sigur că nebunul nu va supraviețui prea mult timp acolo. Dar Dagfinnr a supraviețuit. Vagabonzi, proscriși și oameni fără stăpân l-au găsit și i-au jurat credință și, astfel, a devenit stăpân peste Gyruum și peste pământurile de acolo. Zvonurile spun că el ar fi săpat o fântână imediat după ce a ajuns la mănăstirea în ruină, dar, în loc de apă, a găsit obiecte din argint îngropate de foștii călugări din Gyruum. Nu știu dacă povestea e adevărată sau nu, dar, în mod sigur, el se îmbogățise destul încât să cumpere corabia *Guds Moder* și o flotă de vase mai mici care cutreierau dincolo de vărsarea râului în mare, pentru a pescui hering, cod, egelfin, somon, mihalț de mare și merluciu. Peștele era apoi afumat sau pus la sare pe țărm și vândut în sus și în jos de-a lungul coastelor. Atunci când a devenit adevărata conducătoare a Northumbriei după moartea lui Ragnar, Brida l-a lăsat în pace pe Ieremias, poate pentru că văzuse în el o întrupare a propriei sale nebunii sau, mai degrabă, pentru că se

distra văzând că adevăraţii creştini erau revoltaţi de pretenţiile absurde ale lui Ieremias.

Vechea biserică, având acum un acoperiş din paie, era plină de cutiuţe din lemn, fiecare dintre ele având în ea câte o comoară a lui Ieremias. Până acum, arsesem lingura lui Iacob, o buclă din părul lui Elisei, un pai din ieslea lui Iisus, frunza de smochin cu care Eva îşi acoperise sânul stâng şi un băţ cu două gheare cu care sfântul Patrick prinsese ultimul dragon din Irlanda.

– Şi asta ce mai e? l-am întrebat deschizând o altă cutie.

– Nu, stăpâne, nu asta! Orice altceva, dar nu asta!

M-am uitat atent în cutie şi am văzut o ureche uscată de porc.

– Ce-i asta? l-am întrebat.

– Urechea servitorului marelui preot, stăpâne, a murmurat Ieremias printre suspine. Sfântul Petru a tăiat-o în grădina Ghetsimani.

– Idiotule, asta-i o ureche de porc.

– Nu! Este urechea pe care a tămăduit-o Domnul nostru. Hristos a atins acea ureche şi a pus-o la locul ei pe capul servitorului!

– Şi cum a ajuns aici? În această cutie?

– A căzut din nou, stăpâne.

Ţineam urechea putrezită lângă focul încins.

– M-ai minţit, Ieremias.

– Nu! s-a tânguit el.

– M-ai minţit, i-am spus. Minciună după minciună după altă minciună. Te-am văzut în Dumnoc.

Smiorcăiala a încetat subit, şi pe faţa lui Ieremias s-a lăţit un rânjet plin de răutate. Putea să-şi schimbe stările de spirit de la un moment la altul. Poate pentru că era nebun?

– Ştiam că Domnia Ta este, stăpâne, a zis el cu un aer viclean.

– N-ai spus nimic atunci când m-ai văzut.

– Ţi-am văzut faţa, dar în acea clipă nu eram foarte sigur, aşa că l-am întrebat pe Dumnezeu, stăpâne. Dar lui Dumnezeu i-a luat ceva timp până să-mi răspundă, dar, până la urmă,

a făcut-o. Când i-am spus lordului Æthelhelm ce mi-a transmis Dumnezeu, el a crezut că sunt lunatic.

– Totuși, a trimis oameni ca să mă caute, i-am spus eu nervos.

– Așa a făcut? a întrebat Ieremias, aparent în necunoștință de cauză.

– Pentru că i-ai spus că sunt acolo, am zis eu, de-a dreptul furios. Sunt stăpânul tău, și tu m-ai trădat!

– M-am rugat la Dumnezeu să te apere.

– Vierme mincinos!

– Dumnezeu este tatăl meu, și El mă ascultă! M-am rugat!

– Ar trebui să-ți tai gâtul acum, am spus eu, iar el a scâncit. I-ai vorbit lui Æthelhelm despre bănuielile tale pentru a-i câștiga favorurile. Așa e?

– Ești păgân, stăpâne! M-am gândit că împlinesc voința Tatălui din cer.

– Trădându-mă!

– Da, stăpâne, a spus el în șoaptă și s-a încruntat la mine. Ești păgân! Eu doar împlineam voia Tatălui.

– Și a doua zi am văzut-o pe *Guds Moder* alături de corăbiile lui Einar. De partea cui ești?

– Ți-am spus, stăpâne. Eu fac lucrarea lui Dumnezeu înfăptuind pacea! Fericiți făcătorii de pace, căci aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema! Arhiepiscopul mi-a spus asta, arhiepiscopul însuși! Hrothweard mi-a spus! Nu!

A rostit ultimul cuvânt cu adâncă disperare, căci tocmai aruncasem în flăcări urechea uscată. Focul a izbucnit, s-a simțit miros de slănină arsă, iar Ieremias a hohotit din nou în plâns. Apoi mi-a spus:

– Arhiepiscopul mi-a spus să fac pace.

– Omoară-l pe nemernicul ăsta, a mârâit Finan din umbră.

– Nu! a strigat Ieremias și s-a îndreptat spre altar târșâindu-și picioarele. Nu, nu, nu!

– Æthelhelm, care te-a primit la Dumnoc, este aliatul vărului meu. Dar Einar, care te-a întâmpinat pe tine și corabia ta pe când

naviga spre nord din Dumnoc, îl slujește acum pe Constantin. Amândoi cred că ești de partea lor.

– Fericiți făcătorii de pace! a murmurat Ieremias.

– Nu am prea mult timp, doar noaptea asta, i-am spus. Dar e destul ca să pun pe foc tot ce este aici.

– Nu, stăpâne!

– Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el, a mârâit Finan.

Ieremias i-a aruncat o privire lui Finan și a tresărit.

– Nu-mi place acest om, stăpâne.

– E creștin, ar trebui să-ți placă.

– Fii binecuvântat, fiule, a zis Ieremias făcând semnul crucii spre Finan. Dar tot nu-mi place. Este odios.

– E odios, dar poate că el va afla adevărul de la tine.

– Ți-am spus, stăpâne! Fericiți făcătorii de pace!

Am făcut o pauză și l-am privit. Era într-adevăr nebun? Jumătate din timp era lucid, iar cealaltă jumătate mintea lui rătăcea într-un loc iluzoriu unde existau doar el și zeul lui. Mâhnirea lui atunci când puneam pe foc fleacurile lui părea adevărată și spaima lui nu era prefăcătorie. Și, totuși, mințea cu îndărătnicie. Finan voia să-i smulgă mărturisirea prin forță, dar m-am gândit că Ieremias s-ar fi bucurat să îndure un martiriu. Și dacă smulgi adevărul de la un om în care nu ai niciodată încredere, acel adevăr, spus de un om înspăimântat, este doar ceea ce crede el că ar vrea să audă torționarul. Eu doream să aflu adevărul, dar, brusc, m-am întrebat ce voia Ieremias. Și de ce a ținut să-l pomenească pe arhiepiscop? Mi-am adus aminte că mi se spusese că Ieremias călătorise la Eoferwic și stătuse de vorbă cu Hrothweard, noul arhiepiscop. Poate că era ceva adevăr în strigătele lui frenetice despre pace.

M-am îndreptat către el. Instinctiv, s-a ferit într-o parte și a început să respire greu.

– Nu voi... a dat să spună ceva, dar vorbele i-au fost înghițite de un suspin adânc.

– Nu vei ce? l-am întrebat.

– Nu îți voi spune! a răspuns el brutal. Nu ești făcător de pace! Ești păgân! Ești Uhtredærwe!

Asta însemna „Uhtred cel Blestemat", numele pe care mi-l dăduseră creștinii.

– Te închini la idoli și la icoane deșănțate! Ești o rușine pentru Tatăl meu din ceruri! Mai bine mor decât să îți spun! A închis ochii și și-a ridicat fața către acoperiș unde fumul se îngrămădea pe lângă căpriori. Apoi a început să țipe: Ia-mă, Doamne! Ia-l pe robul Tău care pătimește în brațele Tale mângâietoare. Ia-mă! Ia-mă! Ia-mă!

M-am oprit în fața lui, m-am aplecat înainte și i-am șoptit la ureche:

– Foarte bine.

Și-a întrerupt brusc rugăciunile, a deschis ochii și s-a uitat la mine. Câteva clipe, a părut mai speriat decât atunci când îi vorbisem cu asprime.

– Foarte bine? a repetat el încet.

Am continuat să-i șoptesc:

– Arhiepiscopul a vrut ca eu să aflu dacă poți ține un secret.

– Ai vorbit cu... a început el, dar a tăcut atunci când mi-am dus degetul la buze în semn că vreau să tacă.

– Finan nu trebuie să audă, nu e de încredere, i-am șoptit eu.

Ieremias a încuviințat energic din cap.

– Pare a fi trădător, stăpâne. Nu te poți încrede în oamenii mici de statură.

– Și mai e și irlandez, am spus eu.

– Oh! Bine! Da, stăpâne!

– El trebuie să creadă că te urăsc, dar eu sunt aici pentru arhiepiscop! A promis că va înlocui tot ce am ars. A promis.

– Dar, stăpâne, nu ești creștin, a spus el uitându-se la ciocanul lui Thor atârnat de lanțul de la gâtul meu.

– Sst! am zis, ducând iar degetul la buze. I-am aruncat o privire lui Finan și am coborât și mai mult vocea. Uită-te, i-am spus și am ridicat mânerul Răsuflării-Șarpelui care, în măciulie, avea o cruce de argint.

Mi-o dăduse Hild, pe care o iubisem și-o iubeam încă, deși acum își ducea traiul într-o mănăstire din Wintanceaster. O vreme,

fuseserăm amanți. Pusesem crucea în plăseaua spadei fără vreun gând anume, dar acum îmi era de mare folos, căci Ieremias se uita cu interes la ea. Argintul capta și reflecta lumina focului.

– Dar... a început iarăși Ieremias.

– Câteodată, lucrarea Domnului trebuie făcută în taină, am șoptit eu. Spune-mi, Ieremias, câștigă creștinii războaiele în Britania?

– Da, stăpâne, a spus el cu entuziasm. Slavă Domnului, împărăția lui Dumnezeu se întinde spre nord tot mai mult, an după an. Păgânii sunt tot mai buimăciți! Armatele Domnului curăță acest pământ!

– Și cine a comandat armatele creștinilor?

– Domnia Ta, stăpâne, a răspuns el cu voce joasă, dar surprinsă, după un moment de tăcere.

– Eu, într-adevăr, am zis.

Și era adevărat, cu toate că eu comandasem acele oștiri doar pentru că-i jurasem credință lui Æthelflaed. Prefăcătoria mea funcționase, îi dăduse siguranță lui Ieremias și îl liniștise. Dar trebuia să încerc să fac o presupunere și, dacă greșeam, îi pierdeam încrederea.

– Arhiepiscopul mi-a vorbit despre Lindisfarena.

– Așa e!

Ieremias era înflăcărat, iar eu m-am liniștit. Presupunerea mea era corectă.

– Dorește ca acolo să fie o insulă a rugăciunilor, am spus eu, amintindu-mi cuvintele lui Hrothweard.

– Așa mi-a spus și mie! a zis Ieremias.

– Vrea să reconstruiască mănăstirea spre marea ei glorie, am adăugat eu.

– Așa și trebuie făcut, stăpâne! a continuat el cu înverșunare. Este un tărâm al preamăririi, mult mai important decât Gyruum! O rugăciune spusă în Lindisfarena este ascultată de Dumnezeu! Nu de către sfinți, ci de către Dumnezeu însuși! La Lindisfarena, eu pot înfăptui miracole!

I-am făcut din nou semn să tacă. Era momentul pentru o a doua presupunere, dar aceasta era mai ușor de rostit.

– Vărul meu ți-a promis acea insulă? l-am întrebat.

– Da, stăpâne.

Știam că arhiepiscopul Hrothweard, un om onest și cu simțul datoriei, nu i-ar fi promis niciodată Lindisfarena lui Ieremias. Insula și mănăstirea ruinată de pe ea erau un loc sacru pentru creștini, pentru că acolo trăise și propovăduise sfântul Cuthbert. Vărul meu nu ar fi reconstruit niciodată mănăstirea, chiar dacă se afla aproape de zidurile Bebbanburgului, poate din cauză că se temea că o nouă abație și construcțiile ei ar fi atras atacatori vikingi sau danezi. Acum, când se afla sub asediu, avea nevoie de corăbii care să aducă hrana pentru garnizoana lui împresurată, iar flota mică a lui Ieremias era ancorată la sud de teritoriul Bebbanburgului. Promisiunea legată de Lindisfarena era o cale ușoară pentru a obține ajutorul episcopului.

– Ce promisiune ți-a făcut vărul meu? l-am întrebat. Că te va ajuta să reconstruiești mănăstirea?

– Da, stăpâne, a zis Ieremias emoționat. A promis că vom face Lindisfarena mai glorioasă decât oricând!

Am clătinat din cap a tristețe.

– Arhiepiscopul a aflat că vărul meu a promis Lindisfarena călugărilor în negru, i-am șoptit.

– Benedictinilor!

Ieremias era îngrozit.

– Pentru că ei aduc saxonilor creștinismul și nu are încredere în tine pentru că tu ești danez, i-am explicat eu.

– În ochii Domnului nu suntem nici saxoni, nici danezi, a protestat Ieremias.

– Știu, și tu la fel, dar vărul meu îi urăște pe danezi. Se folosește de tine. Vrea să-i duci alimente, apoi te va trăda! Călugării în negru așteaptă la Contwaraburg și vor veni în nord după ce vor pleca scoțienii.

– Dumnezeu nu va îngădui așa ceva, a protestat Ieremias.

– De-aia m-a trimis pe mine, am spus eu.

S-a uitat în ochii mei, eu m-am uitat în ochii lui fără să clipesc și am văzut o urmă de îndoială în privirea lui.

– Dar Lord Æthelhelm... a început el să spună, însă l-am întrerupt.

– Le-a promis călugărilor în negru că le va da bani, am spus. Am crezut că știi asta. Am crezut că de asta îl ajuți pe Einar să-l atace!

A negat, dând din cap, și a spus, referindu-se la vărul meu:

– Lord Uhtred avea nevoie de alimente, stăpâne, pentru că hambarele arseseră. Dar se temea pentru că Lord Æthelhelm aducea prea mulți oameni cu el și s-a gândit că acesta vrea să rămână în fortăreață.

– Am crezut că vărul meu urmează să se însoare cu fata lui Æthelhelm.

– O, da, stăpâne, a chicotit el și a făcut ochii mari. O fată tânără, dar destul de coaptă, o adevărată consolare pentru vărul Domniei Tale.

„Consolare pentru ce?" m-am întrebat eu. Pentru faptul de a fi cedat oamenilor lui Æthelhelm controlul Bebbanburgului?

– Deci, Æthelhelm îi va lăsa vărului meu dreptul de a deține Bebbanburgul, dar va insista ca oamenii lui să fie încartiruiți acolo.

– O întreagă armată, stăpâne! Gata să-i nimicească pe necredincioșii păgâni.

Avea sens ceea ce spunea el. Dacă Bebbanburgul va fi în mâinile lui Æthelhelm, Sigtryggr va fi înconjurat de armate saxone atât în sud, cât și în nord. Vărul meu avusese prudența să evite implicarea lui în războaiele dintre saxoni și danezi, dar prețul pe care trebuia să-l plătească lui Æthelhelm pentru salvarea Bebbanburgului era ca acesta să fie parte a Northumbriei zdrobitoare.

– Iar vărul meu nu vrea ca armata lui Æthelhelm să intre în fortăreață?

– Nu, nu vrea! Câțiva oameni, da, dar nu o armată întreagă.

– Ai spus că vrei să șubrezești flota lui Æthelhelm.

A ezitat puțin. Am simțit că vrea să mă mintă, așa că m-am uitat urât la el. A tresărit surprins.

– Scoțienii plănuiau deja să facă acest lucru, stăpâne, a consimțit el.

– Știai asta? Și Dumnezeu ce gândește despre faptul că ai vorbit cu regele Constantin?

– Stăpâne! a protestat el. N-am vorbit cu el!

– Ba da, l-am acuzat eu. Altfel, cum ai fi putut aranja călăuzirea flotei lui până la Dumnoc? Ai vorbit cu ambele părți, și cu vărul meu, și cu Constantin.

– Cu regele Constantin, nu, stăpâne, jur pe pântecul sfânt al Sfintei Fecioare.

– Atunci înseamnă că ai vorbit cu Domnall.

– Da, așa e, a mărturisit el cu voce joasă după o scurtă pauză.

– Ai ajuns la o înțelegere, un *tilskipan*.

– Da, stăpâne.

– Ai vrut să te asiguri, i-am spus, vorbind din nou cu blândețe. Vărul meu ți-a promis că-ți lasă mănăstirea dacă îl ajuți. Și dacă ar fi pierdut? Asta trebuie să te fi îngrijorat.

– Într-adevăr! Și m-am rugat!

– Și Dumnezeu ți-a spus să vorbești și cu scoțienii?

– Așa este.

– Și așa se face că ai spionat pentru ei în Dumnoc.

– Da, stăpâne, a încuviințat el din nou.

– Dar de ce nu te-ai alăturat atacului lor? De ce nu ai luptat alături de oamenii lui Einar?

S-a uitat la mine cu ochii larg deschiși.

– Eu sunt un făcător de pace, stăpâne! Fericiți făcătorii de pace! I-am spus lordului Domnall că eu nu pot purta spadă. Eu sunt episcop! I-aș ajuta pe scoțieni, dar nu pot ucide pentru ei. Dumnezeu nu îngăduie acest lucru!

– Și dacă ai fi luptat alături de corăbiile lui Einar, Æthelhelm ar fi știut că l-ai trădat pe vărul meu.

– Este adevărat, stăpâne.

Dacă Ieremias era într-adevăr nebun, atunci el era un nebun viclean, un nebun isteț, alunecos ca un șarpe. Îi convinsese și pe scoțieni, și pe vărul meu că el este de partea lor, doar pentru

a putea construi noua lui mănăstire în Lindisfarena, indiferent cine ar fi ieşit victorios.

– Chiar crezi că vărul meu îşi va ţine promisiunea? l-am întrebat. Sau că scoţienii îţi vor da voie să construieşti o mănăstire pe pământurile lor? Nu poţi avea încredere nici în unul, nici în ceilalţi!

S-a uitat la mine cu lacrimi în ochi.

– Dumnezeu vrea ca eu să o construiesc, stăpâne! El îmi vorbeşte! Îmi cere acest lucru! Aşteaptă ca eu să-l înfăptuiesc!

– Atunci, trebuie s-o construieşti, i-am spus eu cu căldură. Şi arhiepiscopul înţelege acest lucru. Ţi-a trimis un mesaj.

– Un mesaj? m-a întrebat el cu nerăbdare.

– Îţi trimite binecuvântarea lui şi îţi dă asigurări că se va ruga în fiecare zi pentru izbânda ta. Îţi făgăduieşte că va sprijini lucrarea ta la Lindisfarena şi-ţi va trimite odoare. Dar ce odoare! Cu condiţia să mă ajuţi!

I-am luat mâna şi i-am pus-o pe crucea de pe mânerul Răsuflării-Şarpelui.

– Jur pe sufletul meu că acesta este adevărul adevărat şi jur că, atunci când voi fi stăpânul Bebbanburgului, tu vei fi stareţul, episcopul şi stăpânul Lindisfarenei. I-am apăsat mâna pe măciulia spadei. Jur în numele Tatălui...

– Al Tatălui meu, m-a întrerupt el zorit.

– În numele Tatălui tău, al fratelui tău şi al...

– Şi al celuilalt, m-a întrerupt el din nou. Nu trebuie să rostim numele celuilalt, pentru că asta îl face gelos pe Dumnezeu. Chiar El mi-a spus asta.

– Gelos?

A încuviinţat energic din cap.

– Celălalt este sfânt, a spus el, apăsând pe cuvântul sfânt. Dar Tatăl meu şi fratele meu ar trebui să fie sfinţi, chiar mai sfinţi, dar nu sunt. Şi asta nu e bine!

– Nu e bine, am încuviinţat eu împăciuitor.

– Aşa că Tatăl mi-a cerut să nu rostesc numele celuilalt. Niciodată.

– Şi Tatăl tău îţi va spune şi că trebuie să ai încredere în mine.

Pentru un moment, m-am gândit că am mers cu prefăcătoria puțin cam departe, căci Ieremias nu-mi răspundea, ci doar mă privea încruntat. A închis ochii foarte strâns și a murmurat ceva în barbă. Apoi s-a oprit, parcă ascultând ceva, s-a încruntat, a bombănit iar. La sfârșit, a deschis ochii și s-a uitat la mine cu o bucurie sinceră.

– L-am întrebat, și El mi-a spus că mă pot încrede în Domnia Ta. Slavă Lui!

– Slavă Lui, într-adevăr! i-am spus, încă ținându-i mâna.

Ei bine, acum spune-mi tot ce trebuie să știu.

Și, în vechea biserică din Gyruum, în acea noapte, el mi-a spus tot.

PARTEA A PATRA

Întoarcerea la Bebbanburg

Unsprezece

– Ar fi trebuit să-i sfârteci blestematul de gâtlej, a bodogănit Finan a doua zi dimineaţă, sau, mai bine zis, târziu în noapte, căci îi trezisem pe oamenii mei în puterea nopţii.

Focurile de pe mal, la care fuseseră afumaţi peştii, fuseseră aţâţate de către ei cu lemne de pe mare şi, la lumina flăcărilor, trecuseră prin apa mai puţin adâncă şi urcaseră armurile şi armele pe corăbii. Alte focuri ardeau pe colină, de jur împrejurul clădirii în care îi închisesem pe toţi oamenii lui Ieremias, bărbaţi, femei şi copii laolaltă. Şapte oameni din garda mea păzeau clădirea, în timp ce alţi doi îl ţineau sub observaţie pe Ieremias, care mă implorase să-l las să-şi petreacă noaptea în catedrala lui plină de relicve.

– Mă voi ruga, stăpâne, mă voi ruga pentru victoria Domniei Tale, a stăruit el.

– Roagă-te, l-a luat peste picior Finan. Ar fi trebuit să mă laşi să-i sfârtec blestematul de gâtlej.

– E nebun, dar n-are suflet rău.

– E abil şi viclean, aşa cum ai spus.

– Crede în miracole, am zis eu.

Dagfinnr danezul auzise câte ceva despre miracolele creştine şi era convins că zeul răstignit pe cruce îi va da puterea să le săvârşească şi el doar dacă va strânge destule relicve. Aşa apăruse pe lume Ieremias. Şi-a explicat nereuşita de a transforma apa în vin sau de a vindeca un orb prin faptul că i se tăgăduise dreptul de a stăpâni Lindisfarena.

– E un loc plin de putere cerească! îmi spusese plin de seriozitate. Acolo cerul atinge pământul. Este un loc binecuvântat.

– Vrea să construiască o nouă catedrală în Lindisfarena, i-am spus lui Finan. Apoi va conduce toată Britania.

– Regele Ieremias? m-a întrebat dispreţuitor Finan.

– Nu regele Ieremias, papa Ieremias. Îşi va numi tărâmul „regat al cerului". Toată lumea va trăi în pace, nu vor mai fi boli, nici sărăcie, iar roadele vor fi bogate.

Având încredere în mine, Ieremias îmi destăinuise ambiţiile în cuvinte întretăiate de emoţie.

Am continuat să-i povestesc lui Finan:

– Nu vor mai fi lorzi şi nici fortăreţe, leul şi mielul vor sta alături unul de altul, spadele vor fi topite şi făcute pluguri, nu vor mai exista urzici pişcătoare, iar un bărbat îşi va putea lua atâtea neveste câte va dori.

– Dumnezeule mare, mai e şi altceva?

– Dumnezeu i-a spus că toate miracolele îşi vor avea izvorul în Lindisfarena. Acolo va construi el noul Ierusalim. Şi vrea să dea un alt nume insulei. Se va numi Insula Binecuvântată.

– Binecuvântate sunt fesele mele, a zis Finan.

– Iar eu voi fi Înaltul Protector cel mai Sfânt al Insulei Binecuvântate.

– Dar de ce are nevoie de un protector dacă toată lumea va trăi în pace?

– Pentru că, spune el, diavolul se va vântura prin preajmă ca un leu care rage în căutare de oameni pe care să-i ademenească.

– Diavol deghizat, a spus Finan râzând. Şi i-aţi promis acestui idiot că o să-i daţi ruinele mănăstirii?

– Eu nu pot să i le dau. Aparţin bisericii. Dar pot să-i ofer pământ pe insulă. Şi dacă o să ia şi pământul bisericii? Eu nu-l voi opri.

– Bisericii n-o să-i placă acest lucru.

– Nu dau doi bani pe ce-i place sau nu bisericii, am zis eu cu dispreţ. Iar Ieremias nu este primejdios.

– Te va trăda, aşa cum i-a trădat pe toţi.

Finan îi era potrivnic lui Ieremias, iar antipatia era reciprocă. Mă întrebam dacă nu cumva Finan, creștin și el, era supărat din cauza înșelătoriilor episcopului. Îmi imaginam că unii creștini se gândeau că Ieremias își bate joc de ei, dar nu eram sigur de asta. Îl consideram sincer pe Ieremias chiar dacă era nebun, dar Finan ar fi vrut să-i taie gâtul.

În schimb, eu nu i-aș fi tăiat nici gâtul, nici altă parte a corpului. Îmi plăcea Ieremias. Chiar era nebun, se înșela în multe privințe, dar era și abil, dovadă fiind relațiile lui cu Æthelhelm, cu scoțienii și cu vărul meu, dar toate aceste înșelătorii și minciuni erau menite să-l ajute la crearea miraculosului său regat. Era convins că zeul răstignit pe cruce era de partea lui, iar eu nu voiam să îl jignesc pe acest zeu sau pe oricare altul, nu când urma bătălia la care visasem toată viața. I-am promis că o să aibă terenurile lui pe Lindisfarena, apoi i-am permis să-mi dea binecuvântarea lui. Mâinile lui slăbănoage mi-au apăsat țeasta în timp ce-i adresa zeului răstignit pe cruce o rugăciune pentru victoria mea. S-a oferit chiar să vină cu noi.

– Pot chema îngerii Tatălui să lupte alături de Domnia Ta, mi-a promis el, dar l-am convins că rugăciunile lui sunt la fel de folositoare dacă le spune în catedrala lui.

– Îl puteai lăsa în viață, dar nu trebuia lăsat aici, mi-a reproșat Finan.

– Ce poate face?

– Pleci pur și simplu și-l lași aici?

– Ce-ar fi trebuit să fac?

– Nu am încredere în netrebnicul ăsta.

– Ce poate face? l-am întrebat din nou. Nu poate preveni Bebbanburgul despre sosirea noastră. Pentru asta, i-ar trebui o corabie rapidă și nu mai are nici o corabie.

– E un om al miracolelor. Ar putea zbura.

– E un biet idiot nevinovat, am zis eu.

L-am trimis pe Swithun să cheme gărzile care-i păziseră pe Ieremias și pe oamenii lui în vechea mănăstire. Era timpul să plecăm.

Ieremias era într-adevăr un biet idiot nevinovat. Dar eu nu eram cumva la fel de nesăbuit? Luasem un pâlc de oameni cu mine şi voiam să cuceresc o fortăreaţă inexpugnabilă unde oamenii vărului meu aşteptau, unde Einar cel Alb aştepta şi unde scoţienii aşteptau.

Am plecat spre miazănoapte.

Patru corăbii. *Eadith*, *Hanna*, *Stiorra* şi *Guds Moder* părăseau fortăreaţa Gyruum pe întuneric. Acum eram pe *Guds Moder*. Îl lăsasem pe Gerbruht la comanda lui *Eadith*. Am coborât pe râu, mergând spre mare, şi sunetul scos de vâslele care loveau apa era singurul zgomot mai puternic ce se auzea în acea noapte liniştită. Fiecare coborâre a vâslelor în râul cel întunecat provoca mii de licăriri. Iar atunci când vâslele erau scoase din apă, aceste licăriri se împrăştiau scânteind, ele fiind nestematele zeiţei mării Ran. Am luat aceste scânteieri drept un semn de binecuvântare. Mici petice de ceaţă se târau deasupra râului, dar lumina lunii care pătrundea printre nori era de ajuns pentru a ne arăta malurile întunecate ale râului Tinan.

Am plecat pe apa leneşă a refluxului, dar şuvoiul s-a înteţit pe măsură ce ne îndreptam spre mare. Pentru moment, curentul era împotriva noastră, dar, odată ce vom trece de promontoriu, vom întoarce către nord, şi mareea ne va ajuta. Mai târziu, în cursul zilei, vom întâlni curenţii marini, dar sper că atunci vântul ne va sufla în pânze.

Dar, când am părăsit râul, nu era nici un pic de vânt. Doar liniştea nopţii prin care cele patru corăbii ale noastre înaintau pe nesimţite, împinse de vâsle. Norii se îndreptau spre apus sub cerul pictat cu stele. Deasupra, stelele, jos, nestematele zeiţei Ran. Marea era calmă. Dar se ştie că marea nu e niciodată liniştită, bineînţeles. Suprafaţa unui lac calm e netedă ca o bucată de gheaţă, dar marea se mişcă întruna. O vezi cum respiră, vezi ridicarea şi coborârea întinderii de apă, dar rar mi-a fost dat să văd o mare atât de calmă ca în acea noapte înstelată şi liniştită. Era ca şi cum zeii îşi ţineau respiraţia. Chiar şi oamenii mei erau tăcuţi. Atunci când navighează, echipajele, de obicei, cântă

sau, cel puțin, murmură. Dar, în acea noapte, nimeni nu scotea o vorbă și nimeni nu fredona vreo melodie. *Guds Moder* părea că plutește printr-un deșert ca *Skidblanir*, corabia zeilor, care navighează în tăcere printre stele.

Curentul ascuns al mării ne ducea către miazănoapte. Mă uitam înapoi către limba de pământ de pe râul Tinan încercând să disting vreo urmă de lumină. Îl bănuiam pe Constantin, sau, cel puțin, pe Domnall, că pusese oameni pe malul de nord al râului pentru a supraveghea vasele lui Ieremias. Dacă ar fi fost iscoade scoțiene pe acel mal, ele nu ar fi putut călări până la Bebbanburg mai repede decât puteau înainta pe apă corăbiile noastre, dar ar fi putut aprinde un foc de avertizare. N-am văzut nici un foc. Speram că scoțienii, care ocupaseră partea de sud a teritoriului Bebbanburgului, se retrăseseră, căci forțele lui Sigtryggr ar fi trebuit deja să fi trecut de zid. Promisese că va trimite cel puțin o sută cincizeci de oameni spre nord, dar mă prevenise că nu vrea să ducă o bătălie aranjată cu Domnall, pentru că asta ar fi însemnat un măcel, și el avea nevoie de fiecare spadă pentru atacul violent al saxonilor ce urmau să vină.

Nu era nici un foc de avertizare pe promontoriu. Întreaga coastă era în întuneric. Cele patru corăbii erau singure, înaintând spre nord cu *Guds Moder* în frunte. Ea era cea mai mică și cea mai înceată dintre corăbii, așa încât celelalte trebuiau să meargă cu viteza cu care înaintam noi. Când la orizont, înspre răsărit, a apărut prima geană de lumină cenușie, vâslașii s-au pus pe cântat. Au început cei de pe *Stiorra* care cântau balada lui Ida, un cântec pe care știam că-l alesese fiul meu pentru că povestea cum unul dintre strămoșii noștri, Ida, Purtătorul torței, venise de pe marea înghețată pentru a cuceri fortăreața din vârful stâncii. Cântecul evoca felul în care Ida și oamenii lui erau înfometați și disperați și cum se năpustiseră în sus pe stâncă pentru a fi respinși de un dușman sălbatic. Au fost respinși de trei ori. Morții rămâneau atârnați pe povârniș, uciși și batjocoriți în timp ce încercau să se ascundă pe plajă. Se lăsa noaptea, și de pe mare se apropia furtuna. Ida și oamenii săi erau prinși între fortăreață și talazurile înspumate, având de

ales între a fi omorâți de spadă sau de apa mării. Atunci, Ida a hotărât că moartea va fi adusă de foc. A dat foc corăbiilor lui și a umplut marea de flăcări. A apucat o bucată de lemn în flăcări și a acționat singur. Ca o cunună de flăcări ale cărei scântei rămâneau în urmă, s-a aruncat în sus pe stâncă și i-a lovit pe dușmani în față cu foc. Aceștia au fugit, temându-se de acest luptător cu foc venit de departe. Tatăl meu lua în râs acest cântec, spunând că o lovitură de suliță sau o găleată cu apă ar fi fost de ajuns pentru a-l opri pe Ida, dar era dincolo de orice tăgadă că el cucerise fortăreața.

Cântatul a crescut în intensitate, căci și echipajele celorlalte trei corăbii s-au alăturat pentru a cânta despre victoria cu foc, în ritm cu mișcarea vâslelor care ne duceau spre miazănoapte de-a lungul coastei Northumbriei. Și când soarele a adus la orizont văpaia noii zile, un vânt ușor dinspre răsărit a unduit marea.

Mi-ar fi plăcut un vânt care să bată dinspre sud, chiar și o furtună sau măcar un vânt în rafale puternice care să blocheze corăbiile lui Einar în ancorajul strâmt de dincolo de Lindisfarena. Zeii mi-au trimis în schimb un vânticel dinspre răsărit. Mi-am atins ciocanul lui Thor și le-am mulțumit cu supușenie că nu era un vânt dinspre nord. Ieremias îmi confirmase că Einar cel Alb își ancorase vasele dincolo de insulă. Un vânt puternic dinspre miazăzi i-ar fi îngreunat călătoria către portul Bebbanburgului. Vântul din est l-ar fi aruncat înapoi în canalul de intrare în zona de ancorare, dar, odată trecuți de bancurile de nisip, ar fi putut ridica velele pentru a merge spre sud cu vântul la babord.

– Și mai e și o corabie scoțiană acolo, adăugase Ieremias.

– *Trianaid?*

– E ditamai nava, stăpâne, mi-a spus el. Scoțienilor le place să construiască corăbii grele, așa că aveți grijă să nu vă izbească. Este înceată, dar vă poate fărâma carlinga ca un ciocan abătut pe o coajă de ou.

– Câți oameni are în echipaj?

– Cel puțin cincizeci de oameni, stăpâne. E o matahală.

Îmi adusesem aminte că-l văzusem la Dumnoc pe Waldhere, comandantul trupelor de casă ale vărului meu.

– L-ai scos din Bebbanburg? îl întrebasem pe Ieremias.

– Da, stăpâne, și pe alți doi înaintea lui, mărturisise el.

– Cum ai făcut?

Dacă scoțienii ar fi văzut vasele lui Ieremias la fortăreață, ar fi știut că el îi trădează.

– Ceața, stăpâne, mi-a spus. Am luat una dintre corăbiile mici și m-am oprit în golful Cocuedes până s-a lăsat o ceață deasă.

Cocuedes era o insuliță la sud de Bebbanburg.

– Cine erau ceilalți doi?

– Amândoi preoți, stăpâne, mi-a spus el pe un ton sever, poate din cauză că preoții nu-i recunoșteau autoritatea în calitate de episcop. I-am luat acum o lună și i-am dus până la Gyruum, apoi și-au continuat drumul spre sud pentru a trata cu Æthelhelm.

Chiar sub nasul meu, m-am gândit eu cu amărăciune.

– Fuseseră trimiși pentru a aranja căsătoria?

Ieremias a încuviințat.

– Am auzit că fata are o zestre bogată! Aur, stăpâne! Și este o drăgălașă, a spus el și a suspinat melancolic. Și are niște sâni ca niște mere pârguite. Mi-ar plăcea să-i dau binecuvântarea mea profundă.

– Ți-ar plăcea ce? l-am întrebat eu surprins.

– Să o ating cu mâinile mele, a zis el cu aparentă nevinovăție.

Nu era el chiar atât de nebun.

Pe la mijlocul dimineții, când soarele strălucea deasupra apei ce se spărgea în valuri mărunte, vântul s-a înviorat. Am înălțat vela zdrențuită a lui Ieremias, pe care era desenată o cruce neagră și care flutura la o adiere mai puternică a vântului. Am ridicat vâslele și am lăsat vântul să ne ducă spre nord. Corăbiile din spatele nostru au făcut același lucru, dezlegând velele mari pe care se vedea cerbul lui Æthelhelm, negru ca tăciunele pe fond vopsit cu albastru-deschis de drobușor.

Nu ajunseserăm la jumătatea călătoriei, dar vântul sufla din pupă, valurile înspumate se spărgeau la proră, dârele de

apă lăsate în spate străluceau în soare, iar noi ne îndreptam spre Bebbanburg.

Atunci când suntem tineri tânjim după o bătălie. Ascultăm cântece despre eroi, în saloane, la lumina focului din şemineu: cum îi învinge ei pe duşmani, cum sparg zidurile de scuturi, cum îşi scaldă spadele în sângele inamicilor. Ca adolescenţi, îi ascultăm pe luptători lăudându-se şi râzând când îşi aduc aminte de bătăliile purtate şi ne bucurăm de exploziile lor de bucurie atunci când stăpânul le reaminteşte victoriile obţinute cu greu. Iar acei tineri care nu au luptat niciodată, care nu şi-au lipit scutul de cel al vecinului în zidul de scuturi sunt desconsideraţi şi reduşi la tăcere. Nu ne rămâne decât să facem exerciţii. Ne antrenăm deci, zi de zi, cu suliţele, cu spadele, cu scuturile. Începem de mici, deprinzând loviturile cu spade făcute din lemn şi, ore întregi, lovim şi încasăm lovituri. Ne luptăm cu bărbaţi care ne lovesc pentru a ne învăţa. Ne deprindem să nu plângem atunci când sângele de la o zgârietură la cap ne şiroieşte pe faţă. Încet-încet, căpătăm îndemânare în mânuirea spadei.

Vine apoi ziua când ni se comandă să mărşăluim alături de bărbaţi, nu ca nişte copii care trebuie să ţină caii şi să cureţe armele după încheierea luptei, ci ca nişte bărbaţi adevăraţi. Cu puţin noroc, căpătăm un coif prăpădit, o vestă din piele şi poate chiar o cămaşă de zale care stă pe noi ca un sac. Avem şi o spadă cu tăişul crestat şi un scut zgâriat de spadele vrăjmaşe. Suntem aproape bărbaţi, nu chiar luptători, dar într-o zi decisivă, ne pomenim faţă în faţă cu un duşman, auzim cântecele de luptă, zăngănitul ameninţător al spadelor care lovesc scuturile şi începem să ne dăm seama că poeţii se înşeală, iar cântecele lor înfocate sunt doar minciuni. Chiar înainte de a se aranja oamenii în zidul de scuturi, unii se scapă pe ei de frică. Tremură de spaimă. Beau mied şi bere. Unii fac pe grozavii, dar cei mai mulţi sunt tăcuţi dacă nu îşi alătură şi ei vocea acelora care intonează cântece pline de ură. Unii mai spun glume, dar râsul lor e nervos. Alţii vomită. Comandanţii noştri ne ţin discursuri, ne vorbesc despre faptele strămoşilor noştri, despre cât de

ticăloși sunt inamicii noștri, despre soarta hărăzită femeilor și copiilor noștri dacă nu învingem. Între zidurile de scuturi umblă țanțoș eroii încleștării care ne provoacă la luptă corp la corp. Te uiți la aceștia și ți se par de neînvins. Sunt bărbați masivi, cu fețe aspre, cu lanțuri de aur și zale strălucitoare, siguri pe ei, aroganți, sălbatici.

Zidul de scuturi duhnește de mirosul excrementelor, și toți oamenii ar vrea să fie acasă sau oriunde altundeva, dar nu pe acest câmp unde se pregătește o bătălie, dar nici unul dintre noi nu se va da înapoi pentru a fugi de acolo, căci, dacă ar face astfel, se va acoperi de dispreț pentru totdeauna. Toți pretindem că ne dorim să fim acolo. Iar când zidul de scuturi se pune în cele din urmă în mișcare, pas cu pas, iar inima ți se zbate în piept ca aripa unei păsări în zbor, lumea pare ireală. Gândurile îți hoinăresc, teama te domină. Apoi, se dă ordinul de a grăbi atacul, iar tu alergi sau te poticnești, dar rămâi în rând, căci acesta e momentul pentru care te-ai pregătit o viață întreagă. Pentru prima oară, auzi cum cele două ziduri de scuturi se ciocnesc cu un zgomot asurzitor, auzi zăngănitul spadelor și se dezlănțuie țipetele.

Nu se va sfârși niciodată.

Până când lumea se va sfârși în haosul lui Ragnarok, vom lupta pentru femeile noastre, pentru pământurile noastre, pentru căminele noastre. Unii creștini vorbesc despre pace și despre ticăloșia războaielor, dar cine nu vrea pace? Totuși, când un luptător scos din minți vine către tine urlând numele spurcat al zeului său și singura lui ambiție este să te omoare, să-ți siluiască nevasta, să-ți facă fetele sclave și să-ți ia casa, trebuie să te lupți. Și vei vedea oameni murind cu mațele scurgându-se în noroi, cu țestele zdrobite, cu ochii scoși din orbite. Și îi vei auzi sufocându-se, gâfâind, tânguindu-se, urlând îngrozitor. Vei vedea cum prietenii tăi cad uciși, îți vei pierde echilibrul, căci picioarele îți vor aluneca pe intestinele dușmanilor tăi împrăștiate pe pământ. Vei privi în ochii celui căruia îi vei înfige spada în pântece și, dacă cele trei ursitoare de la poalele lui Yggdrasil vor fi de partea ta, vei cunoaște delirul luptei, bucuria victoriei

şi uşurarea de a fi rămas în viaţă. Atunci te vei întoarce acasă, şi barzii vor scrie un cântec despre bătălia ta. Poate că numele tău va fi slăvit în baladă, tu te vei semeţi cu faptele tale de vitejie, iar cei tineri vor asculta cu invidie şi veneraţie. Nu le vei povesti despre oroare. Nu le vei spune că figurile celor pe care i-ai ucis te bântuie, cum ţi-au implorat milă cu ultima lor suflare şi tu nu te-ai milostivit. Nu le vei vorbi despre băieţii care au murit strigându-şi mamele în timp ce tu răsuceai spada în burţile lor şi le turnai vorbe dispreţuitoare în urechi. Nu vei mărturisi că te trezeşti brusc noaptea chinuit de amintiri, plin de sudoare şi cu inima bătând să-ţi iasă din piept. Nu vei spune nimic din toate acestea, pentru că asta e oroarea, iar oroarea sălăşluieşte ca un secret de nepătruns în adâncul inimii. Şi teama nu va fi acceptată, căci suntem luptători!

Nu ne este teamă. Mergem semeţi. Mergem la luptă ca nişte eroi. Şi puţim a rahat!

Dar îndurăm oroarea pentru că trebuie să ne protejăm femeile, să-i scăpăm pe copiii noştri de sclavie şi să ne păzim căminele. Şi astfel, urletele nu se vor isprăvi niciodată, nu înainte ca timpul însuşi să se sfârşească.

– Stăpâne!

Swithun a fost nevoit să-mi atingă braţul pentru a mă trezi din visare, iar eu, tresărind speriat, mi-am dat seama că vântul bătea din partea laterală a carenei, umflând bine pânzele. Ţineam mâna pe vâsla-cârmă, iar corabia se deplasa perfect.

– Stăpâne? a zis din nou Swithun, care părea de-a dreptul îngrijorat, gândindu-se, probabil, că sunt în transă.

– Mă gândeam la sângeretele pe care-l face nevasta lui Finan, i-am răspuns, dar el continua să mă privească cu o expresie de nelinişte pe chip. Ce este?

– Priveşte, stăpâne, a spus Swithun şi mi-a arătat spre pupă.

M-am întors şi am văzut la orizont, spre miazăzi, printre norii groşi, patru corăbii. Vedeam doar pânzele negre pe fondul albicios al norilor, dar puteam paria spada mea pe un cuţit de bucătărie că ştiam cine sunt. Era ceea ce mai rămăsese din flota lui Æthelhelm, corăbiile mari care fuseseră ancorate la chei în

Dumnoc și care scăpaseră distrugerilor provocate de Einar. Fiind atât de mari, erau mai rapide decât cele patru corăbii ale noastre. Nu doar mai rapide, ci și cu echipaje mai numeroase, așa că nu aveam nici o îndoială că Æthelhelm avea cel puțin două sute cincizeci de oameni îngrămădiți în calele corăbiilor pornite în urmărirea noastră. Pentru moment, erau departe de noi în spate, dar și noi mai aveam cale lungă de străbătut. Se vor apropia.

Fiul meu a schimbat poziția pânzelor pentru ca *Stiorra* să avanseze mai repede. A adus-o mai aproape de tribordul corabiei noastre și a slăbit velele pentru a înainta cu aceeași viteză.

– Æthelhelm este? a strigat el cu mâinile făcute pâlnie la gură.

– Cine altcineva?

S-a uitat de parcă ar fi vrut să mai întrebe ceva, dar s-a răzgândit. Nu puteam face altceva decât să renunțăm la călătorie și să intrăm într-unul din puținele porturi de pe coastă, dar fiul meu știa că nu voi face acest lucru. A lăsat-o pe *Stiorra* să se întoarcă la locul ei.

Spre după-amiază, am putut vedea corăbiile care ne urmăreau, printre care se distingea clar *Ælfswon*, cea cu duneta decolorată. Cele patru corăbii ne ajunseseră din urmă, deși eu socotisem că vom ajunge înaintea lor la Bebbanburg. Sigur că simplul fapt de a fi primii ajunși la fortăreață nu era de ajuns. Aveam nevoie de timp până să intervină Æthelhelm. Dar zeii ne-au dovedit că țin cu noi. Vântul zăbovise în partea de miazăzi și am văzut marile lor vele lăsându-se, umflându-se, apoi lăsându-se iar. Soarele se reflecta din vâslele noastre. Ale lor începuseră să se coboare și să se ridice, dar nici un echipaj nu putea să miște repede corăbiile, în timp ce noi ajunseserăm în bătaia vântului prietenos dinspre răsărit. Pentru ceva timp, cele patru corăbii saxone au pierdut teren, dar vântul a început să sufle din nou și le-a umflat iar pânzele. Au urcat vâslele la bord și au început să se apropie încet de noi. Probabil Æthelhelm recunoscuse corabia jerpelită a lui Ieremias și ghicise că celelalte trei sunt ale mele. Știa că sunt înaintea lui.

Mai târziu, în cursul după-amiezii, am văzut la orizont insulele Farne şi, nu departe de ele, în vârful stâncii înalte, Bebbanburgul. Înaintam repede, iar vântul bătea în rafale, făcând ca velele să ne împingă înainte. Etravele spintecau apa care împrăştia mii de stropi pe punte. Oamenii mei îşi puneau cămăşile de zale, îşi legau spadele la brâu, îşi atingeau ciocanele sau crucile şi murmurau rugăciuni. În spatele nostru, cele patru corăbii ale saxonilor de vest erau destul de aproape şi puteam vedea oamenii de la bord, crucile de la prore şi frânghiile împletite care legau velele. Dar nu erau destul de aproape, aşa că aveam ceva timp la dispoziţie, speram că destul. Mi-am pus cămaşa de zale, cea mai frumoasă cămaşă a mea cu poalele tivite cu aur, iar Răsuflarea-Şarpelui îmi atârna la şold. Un licăr din reflexia razelor de soare m-a ajutat să văd unde îşi ţinea suliţa omul de pe meterezele Bebbanburgului. I-am văzut şi pe scoţieni, un pâlc de călăreţi galopând spre nord de-a lungul ţărmului. Văzuseră corăbiile noastre, recunoscuseră corabia *Guds Moder* şi se grăbeau să-i ducă vestea lui Domnall.

Cele patru corăbii ale mele erau pregătite. Mica mea flotă se apropia de fortăreaţă, marea fremăta în jurul nostru. Vărul meu putea să ne vadă venind, iar oamenii lui se vor fi suit pe metereze ca să urmărească sosirea noastră. Domnall îi ordonase lui Einar să scoată corăbiile pe mare, în timp ce Æthelhelm ne urmărea cu disperare. Haosul urma să se dezlănţuie, dar, pentru a-mi aduce victoria, era nevoie ca toţi să creadă că ceea ce vedeau era ceea ce se aşteptau să vadă.

Vărul meu aştepta ca în ajutorul lui să vină o flotă condusă de Ieremias. Era îngrijorat că Æthelhelm, care furniza oameni şi cea mai mare parte din hrană, aducea o forţă mult prea numeroasă, uzurpându-i astfel dreptul de proprietate asupra fortăreţei. În schimb, el putea vedea cele patru corăbii mici, una dintre ele fiind *Guds Moder* cu crucea neagră pe vele şi cu încălcitura distinctivă de frânghii lăţoase, dar şi cerbul rampant proaspăt vopsit pe vela principală a corabiei *Hanna*. Ar fi putut astfel crede că Ieremias îi aducea sprijinul promis.

Își dădea de asemenea seama, văzând mărimea corăbiilor, că forța care-i venea în ajutor număra mai puțin de două sute de oameni. O forță destul de mare, dar nu îndeajuns de mare ca să poată copleși propria garnizoană. În spatele nostru, la oarecare distanță de insulele Farne, cele spălate de valuri, se aflau corăbiile mai mari ale lui Æthelhelm. După cum puteam vedea, nu aveau nici o flamură pe care să o fluture vântul. Vărul meu putea fi pus în încurcătură de apariția acestora, dar, în mod sigur, el aflase că eu cumpărasem corăbii, și cea mai la îndemână explicație ar fi fost că acele corăbii erau ale mele și că eu pusesem cruci la prorele lor pentru a-l induce în eroare. Nu mă gândeam că Æthelhelm va juca vreun rol în zăpăceala acestei zile, dar mi-am dat seama că prezența lui îmi era de folos dacă vărul meu ar presupune că acele corăbii ale sale sunt ale mele.

Scoțienii și aliații lor conduși de Einar așteptau ceva cu totul diferit. Li se spusese de prea multe ori că va sosi în ajutor o flotă, dar Ieremias îi convinsese că-l va face pe Æthelhelm să se apropie foarte încet și doar cu ajutorul vâslelor.

– Pentru ca flota lui Einar să aibă timp să-i rețină.

– Da, stăpâne.

– Dar cum l-ai convins pe Æthelhelm să încetinească?

– I-am vorbit despre pericole.

– Ce pericole?

– Stâncile! Sunt stânci între insulele Farnes și uscat.

– Dar sunt ușor de evitat, i-am spus eu.

– Eu știu asta, dar saxonii de vest? Câți dintre cei din sud au navigat pe aceste coaste? Le-am spus cât de multe corăbii s-au pierdut pe aici, le-am spus că sunt stânci ascunse la intrarea în port, le-am spus că trebuie să mă urmeze cu mare precauție.

Această precauție și viteza melcului le-ar fi permis corăbiilor lui Einar și corăbiilor scoțiene să blocheze apropierea flotei de sprijin. Æthelhelm ar fi trebuit să ia atunci o hotărâre: fie să-și croiască drum printre inamici, fie să nu accepte bătălia pe apă și să se întoarcă în josul coastei. Oricum, ar fi trebuit să ia această decizie, căci, navigând între insule și fortăreață, am

văzut Lindisfarena în faţa noastră şi corăbiile lui Einar ieşind din ancoraj. Le-a trebuit ceva timp să se lupte cu vântul puternic care bătea dinspre răsărit. Dacă aş fi încetinit, dacă aş fi coborât velele şi aş fi înaintat doar cu vâslele pentru a mă strecura cu precauţie, ca şi cum mi-ar fi fost frică de bancuri şi de stânci, atunci Einar ar fi avut destul timp să mă prindă. Dar n-am încetinit. Apa clocotea şi se spărgea la proră, iar vântul ne ducea direct spre canalul îngust al portului. Curând, foarte curând, Domnall va afla că a fost păcălit.

Iar eu? Ce aşteptam eu? Am atins din nou ciocanul lui Thor de la gât şi crucea de la plăseaua spadei. Mă aşteptam să fiu stăpânul Bebbanburgului la căderea nopţii.

Sau mort.

Toată nebunia depindea de un singur lucru, doar de unul: ca vărul meu să-mi deschidă mie porţile fortăreţei. Am atins din nou ciocanul şi i-am strigat lui Swithun:

– Acum!

Swithun purta robele pe care le luaserăm de la Ieremias, pe care el însuşi le furase dintr-o biserică atunci când încă se numea Dagfinnr şi-l servea pe Ragnar cel Tânăr.

– Sunt toate atât de frumoase, stăpâne, îmi spusese Ieremias în timp ce mângâia cu afecţiune poalele brodate ale unei casule. Aceasta e ţesută din cea mai fină lână de miel. Încearc-o!

N-am încercat-o. Am ales în schimb îmbrăcămintea cea mai ţipătoare. Swithun era îmbrăcat într-o sutană albă cu cruci aurite la poale, care-i ajungea până la glezne, o casulă mai scurtă bordată cu postav stacojiu şi decorată cu flăcări roşii şi galbene despre care Ieremias spunea că reprezintă flăcările iadului, iar deasupra, un pallium ca o eşarfă lată pe care erau brodate cruci negre.

– Atunci când voi fi papă al nordului, nu voi purta decât robe aurite, mi-a mărturisit Ieremias. O să strălucesc precum soarele, stăpâne!

Swithun nu chiar strălucea, dar era viu colorat. Își pusese un coif căptușit cu lână. Eadith luase părul din coada armăsarului lui Berg și-l cususe de căptușeală. Atunci când își scotea coiful de pe cap, Swithun părea un sălbatic cu păr blond în bătaia vântului. S-a dus în partea din față a corabiei *Guds Moder* și a făcut cu mâna spre fortăreață.

Iar oamenii care așteptau în Bebbanburg l-au văzut pe Ieremias venind în ajutorul lor, exact așa cum promisese și exact așa cum se așteptau ei. Au văzut flamura lui Æthelhelm pe vela corabiei *Hanna*. Au văzut crucile de la prora corăbiilor noastre. Au văzut că ajutorul așteptat este adus de vântul puternic dinspre răsărit.

Ne îndreptam direct către intrare. Soarele se lăsa încet spre apus și-mi bătea drept în ochi. Am putut vedea totuși cum oamenii de pe metereze ne făceau cu mâna și le-am poruncit oamenilor mei să facă și ei cu mâna. I-am văzut și pe scoțienii care stăteau pe dunele de la nord de canal și doar ne urmăreau pentru că nu puteau face nimic ca să ne oprească. În spatele lor, se vedea cum corăbiile lui Einar ajunseseră la mare și dezlegaseră velele pentru a se întoarce spre sud și a intercepta flota lui Æthelhelm. Era prea târziu ca să ne mai poată opri, dar cele patru corăbii ale lui Æthelhelm ajunseseră la insule. M-am rugat ca acestea să se lovească de stâncile ascunse în apă, dar vântul dinspre răsărit le împingea departe de acest pericol. Am văzut că pe *Ælfswon* flutura flamura lui Æthelhelm, dar vântul o făcea să fâlfâie direct către fortăreață, ceea ce însemna că oamenii de pe ziduri nu puteau distinge cerbul rampant care era desenat pe flamură. Oamenii echipajelor de pe corăbiile lui Æthelhelm făceau și ei cu mâna spre fortăreață. Dacă Æthelhelm ar fi stat să se gândească mai bine preț de câteva clipe, și-ar fi dat fără îndoială seama că cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să-și împotmolească toate corăbiile pe țărmul de sub meterezele înalte ale Bebbanburgului și să strige cât putea de tare către apărătorii de pe ziduri pentru a-i avertiza în legătură cu ce se întâmplă; în schimb, el a preferat să ne urmărească în continuare, deși nu avea nici o șansă să

ne prindă. Noi înaintam spre țărm purtați de vântul dinspre răsărit, cu prorele despicând apa și cu pânzele complet umflate. Aproape simțeam mirosul uscatului. Vedeam flamura vărului meu fluturând în vârful Bebbanburgului. Fundul mării se ridica pe măsură ce ne apropiam de țărm, iar valurile se micșorau. Ne îndreptam spre un petic de apă fremătătoare unde vântul și mareea se confruntau în vadul puțin adânc. Noi înaintam totuși, și meterezele Bebbanburgului se înălțau în fața noastră atât de aproape încât oricine putea arunca o suliță pe puntea noastră. Am dirijat corabia spre centrul canalului. Pescărușii se roteau în vânt și scoteau țipete deasupra catargului. Am împins vâsla-cârmă, și *Guds Moder* s-a oprit în nisip la câțiva pași de treptele de piatră care duceau la Poarta Mării.

Aceasta era închisă.

A venit și *Stiorra* care s-a așezat pe nisip lângă *Guds Moder*, apoi *Hanna* și *Eadith*. Cele patru corăbii erau acum pe nisip, blocând canalul portului. Câțiva oameni au sărit pe țărm, având pregătite frânghiile cu noduri pentru a lega bine corăbiile. Alții ridicau butoaiele goale și sacii umpluți cu paie, prefăcându-se că aduc alimentele promise pentru a umple cămările din Bebbanburg. Cei care cărau aceste greutăți aveau coifuri, cămăși de zale și spade, dar nici unul nu avea scut. Pentru apărătorii de pe metereze nu trebuia să pară că au venit să se lupte. Jumătate din oamenii mei se aflau încă în corăbii, cu vâslele în mâini, gata să mâne corăbiile spre apele sigure ale portului.

Swithun sărise pe nisip și striga în sus către metereze. Eu eram încă la bordul corabiei *Guds Moder*, stând în picioare la proră cu ochii pironiți pe Poarta Mării. Peste o sută de oameni de-ai mei erau acum pe țărm cărând butoaie, lăzi și saci către arcada din piatră. Berg s-a urcat pe scară și a bătut în poarta solidă din lemn cu mânerul spadei. Finan a venit lângă *Guds Moder* și se uita întrebător la mine.

– Nimeni nu a aruncat încă nici o suliță, am spus privind în sus spre metereze unde erau oameni care se uitau în jos la noi.

Nu aruncaseră sulițe, dar nici nu deschiseseră poarta. M-am rugat să nu mă fi înșelat cu totul astăzi.

– Deschideți poarta! a strigat tare Swithun.

Berg a bătut din nou în poartă. Un val uriaș a adus una lângă alta cele patru corăbii naufragiate ale noastre.

– În numele Domnului celui fără de moarte! a strigat Swithun.

În numele Tatălui, al Fiului și al celuilalt, deschideți poarta!

Am sărit peste bord și m-am uitat spre răsărit. Corăbiile care ne urmăreau, și ale lui Æthelhelm, și ale lui Einar, erau împinse de valuri către noi printre capcanele din apele puțin adânci. Două dintre ele se ciocniseră și am văzut oameni aruncând sulițe unii către ceilalți. Deși ei se luptau acum, noi eram adevăratul inamic al ambelor tabere. În câteva minute, vom fi prinși lângă zidul Bebbanburgului, vom fi mai puțini decât ei și vom fi măcelăriți.

– Poarta! a urlat Swithun în sus către metereze. În numele Domnului, vă poruncesc să deschideți poarta!

Gerbruht a luat un pietroi și a urcat treptele. Fără îndoială, voia să facă țăndări poarta din lemn masiv, dar nici măcar forța lui neobișnuită nu ne oferea șansa de a intra în fortăreață înainte de a fi prinși de corăbiile vrăjmașe. Fiul meu i s-a alăturat și, ca și Berg, lovea în poarta închisă cu mânerul spadei sale. Swithun era îngenuncheat, părul alb din coadă de cal biciuindu-i fața.

– Îndură-te de noi, Hristoase! se tânguia el. Prin mare mila Ta, fă ca acești oameni să deschidă poarta!

– Pentru numele lui Dumnezeu, deschideți această poartă blestemată! a gemut disperat fiul meu.

Eram pe punctul de a le cere oamenilor mei să se întoarcă la corăbii, să-și recupereze scuturile și să facă un zid de scuturi. Dacă tot era să murim, măcar să murim în așa fel încât barzii să rămână uimiți și să compună o baladă care ar putea fi cântată la ospățul din Valhalla.

Dar chiar atunci, poarta s-a deschis.

Doisprezece

Berg şi fiul meu au intrat primii pe Poarta Mării. Nu se grăbeau. Fiul meu şi-a băgat spada Clonţ-de-Corb în teacă şi l-a ajutat pe gardian să deschidă complet uşile grele înainte de a păşi calm prin tunelul de la poartă. Berg îşi ţinea spada cu vârful în jos. Era riscantă trimiterea unui viking care să intre primul pe poartă, dar Berg avea o cruce peste zale, iar gărzile s-ar fi gândit că este un creştin căruia îi place să-şi poarte părul lung, aşa cum fac vikingii. L-am văzut pierzându-se în tunel, urmat îndeaproape de un grup de bărbaţi care cărau saci pe umeri.

– Sunt înăuntru, a murmurat Finan.

– Aşteaptă, am spus, nu atât pentru el, cât pentru a mă îmbărbăta pe mine însumi.

Repetaserăm acest moment. Trebuia să cucerim Poarta Mării fără a atrage vreo bănuială, deoarece în spatele ei era o poartă mai mare la care se putea ajunge pe o scară abruptă cioplită în piatră şi care dădea spre palisada dinspre marginea de miazănoapte a stâncii. Această poartă nu era atât de grozavă pe cât era cea de jos. Acum era deschisă, dar, dacă duşmanul ar fi închis-o, ar fi trebuit să facem eforturi disperate pentru a o cuceri, eforturi care probabil nici nu ar fi fost răsplătite. Vedeam trei bărbaţi la intrare, urmărind ce se întâmplă jos. Nici unul nu părea îngrijorat. Se lăsaseră pe vine; unul stătea lipit de stâlpul porţii.

Mă ispitea gândul de a-i vedea alergând spre această poartă de sus pe oamenii mei care ajunseseră primii la baza scării, înainte ca inamicul să-și dea seama ce se întâmplă de fapt, dar treptele erau prea înalte și prea abrupte, și cacealmaua era totuși cea mai bună tactică. Dar, deodată, am văzut cât de aproape erau urmăritorii noștri, gata să ne prindă. *Ælfswon* era lângă intrarea în port. Am văzut sulițași cu mantiile lor vișinii în partea din față a corabiei, dar un val care s-a sfărâmat de prora decolorată i-a ascuns pentru un moment privirii. Urma o mulțime de corăbii, toate, inamicele noastre. Mi-am întors privirea către treptele înalte din piatră, dar nu l-am văzut pe nici unul dintre oamenii mei.

– Unde sunteți? am întrebat mai mult pentru mine.

– Hristos să ne ajute! se ruga Finan în barbă.

La un moment dat, pe treptele de sus și-a făcut apariția un bărbat îmbrăcat într-o mantie de un albastru-închis și având pe cap un coif din argint. Urca, dar fără să se grăbească.

– Ăsta nu e unul dintre oamenii noștri, nu-i așa? a întrebat Finan.

De regulă, puteam recunoaște ușor pe oricare dintre oamenii mei după îmbrăcăminte sau după armură, dar nu mai văzusem niciodată această mantie albastră lungă.

– Este unul din echipajul corabiei *Stiorra*, a spus Finan. Cred că e Kettil.

– Și-a cheltuit bine banii, nu-i așa? am întrebat eu pe un ton morocănos.

Kettil era un tânăr danez căruia îi plăceau hainele viu colorate. Era un tip greu de mulțumit, cel mai adesea năzuros și ușor subapreciat. Acum se oprise. S-a întors ca să vorbească cu cineva din spatele lui. Apoi, fiul meu și cu Berg l-au ajuns din urmă și toți trei au urcat împreună către poarta de sus.

– Repede! i-am îndemnat eu și, ca și cum m-ar fi auzit, Kettil și-a scos pumnalul și a sărit peste ultimele trei trepte. Am văzut cum a înfipt cu putere pumnalul în pântecele bărbatului care se sprijinea de stâlpul porții. Am văzut cum l-a luat pe om, l-a târât înapoi și l-a aruncat pe versantul stâncos. Fiul meu

şi Berg au trecut de poartă cu spadele scoase. Oamenii care veneau în urma lor au abandonat sacii umpluţi cu paie şi s-au grăbit după ei. Acum! am strigat la oamenii care aşteptau în faţa Porţii Mării. Duceţi-vă! Duceţi-vă!

Am alergat în sus pe ţărm. M-a speriat puţin un bărbat apărut dintr-odată pe metereze, deasupra arcadei din piatră a Porţii Mării, dar, pe urmă, am văzut că era Folcbald, unul dintre neînfricaţii mei frizieni. Nu erau gărzi pe platforma de luptă aflată deasupra acestei arcade. Ce căuta el acolo? Vărul meu crezuse că i-am adus hrană şi întăriri şi, deşi trimisese oameni în partea de nord a stâncii pe care se afla Bebbanburgul, cei mai mulţi dintre ei se îngrămădiseră pe partea dinspre mare a meterezelor pentru a urmări bătălia dintre corăbiile lui Einar şi cele ale lui Æthelhelm. Acestea se aflau aproape în canalul portului. Probabil că unul dintre oamenii vărului meu aflaţi pe metereze recunoscuse cerbul rampant de pe flamura fluturând în vârful catargului corabiei *Ælfswon*. L-am văzut făcându-şi mâinile pâlnie la gură şi strigând la gardienii de la poarta de sus, dar aceştia erau deja morţi.

– I-am întrebat unde vor să punem alimentele, mi-a povestit fiul meu mai târziu. Când şi-au dat seama că nu le suntem prieteni, i-am omorât.

Ceilalţi oameni ai mei au trecut pe sub arcada Porţii Mării şi au urcat treptele din spatele ei. O făcuserăm! Ne-am croit o cale pe meterezele exterioare urcând scara abruptă, apoi pe palisada interioară până în inima fortăreţei.

Poate părea simplu, dar Bebbanburgul este foarte întins, şi noi eram puţini. Fiul meu, care stătea în picioare în dreptul porţii cucerite, putea vedea în faţa lui un spaţiu deschis până la un pâlc de case şi magazii construite la adăpostul colţului de stâncă unde un conac şi o biserică dominau toată fortăreaţa. La stânga lui, pe meterezele dinspre mare, un grup de bărbaţi şi de femei se uitau la corăbiile care se îndreptau spre port. Printre ei, câţiva se distingeau prin strălucirea zalelor, şi acest lux evident m-a făcut să cred că acolo se afla şi vărul meu. Un preot din mijlocul lor s-a îndreptat spre poarta cucerită, dar,

văzând cadavrele întinse pe jos și sângele împrăștiat pe piatră, a dat curs primului imbold și s-a întors în mijlocul luptătorilor în armuri strălucitoare. Striga un avertisment. Tot mai mulți oameni se alăturau fiului meu pentru a forma un rând de apărare a porții cucerite.

– Aduceți scuturile! a strigat fiul meu în jos către Poarta Mării. Ne trebuie scuturi!

Pe mal, oamenii aruncau de pe corabie butoaiele goale și sacii umpluți cu paie și le cărau pe sub arcada Porții Mării. Iar oamenii care rămăseseră la bord ca pentru a fi gata să ducă vasele în zona de siguranță, coborâseră acum pe mal cărând scuturi pentru cei aflați deja în fortăreață. Rorik se chinuia să urce panta cu flamura noastră, scutul meu greu, o mantie groasă bordată cu blană de urs, un corn și coiful meu cu lup pe calotă. Mă voi lupta pentru glorie. Bebbanburgul merită acest lucru, dar înainte de a-mi pune coiful sau de a-mi prinde mantia la gât, trebuia să mă aflu între zidurile fortăreței, căci corăbiile inamice erau periculos de aproape. M-am uitat înapoi și am văzut că decolorata *Ælfswon* tocmai intra pe canal, iar corabia scoțiană *Trianaid* era destul de aproape în spate. Gerbruht alerga pe lângă mine înapoi către corăbii. L-am prins de braț și i-am spus:

– Mergi înăuntru! Acum!

– Ne trebuie mai multe scuturi, stăpâne!

– Luați-le de la dușmani. Acum, intrați! am strigat ridicând vocea. Toți, înăuntru!

Ultimii mei oameni au intrat pe poartă. *Ælfswon* era aproape! Am văzut cum se zbăteau în vânt velele când au fost lăsate libere și prora sa se îndrepta către țărm. Sus, pe punte, se îngrămădeau luptători înarmați și îmbrăcați în zale. Se uitau la mine când am dat drumul unui butoi pe sub arcada porții. Am strigat la oamenii mei să închidă porțile, și doisprezece voluntari au sărit să le împingă. Acele porți ca de plumb stăteau mărturie pentru frica vărului meu. Fiecare era groasă de o palmă, întărită pe interior cu grinzi pătrate lungi și era prinsă cu balamale masive care au scârțâit prelung atunci când porțile au fost închise.

Gerbruht a ridicat drugul de închidere a porții și l-a băgat cu zgomot puternic în suporți. Am auzit de dincolo de poartă târșâitul țipător al chilelor din lemn ale corăbiilor pe nisipul de pe țărm și cum partea din față a corabiei *Ælfswon* se lovește de *Eadith*. Știam că echipajul lui Æthelhelm sărea pe mal. Dar oamenii lui Æthelhelm, ca și cei trei care păziseră poarta de sus, întârziaseră.

L-am lăsat pe Gerbruht împreună cu doisprezece oameni să apere Poarta Mării.

– Fiți atenți acolo sus, i-am spus, arătând cu degetul locul unde stătea Folcbald, pe platforma de luptă de deasupra arcadei zidite. Aruncați pietre peste orice nemernic care ar vrea să intre cu forța.

– Bolovani mari! a răspuns Gerbruht cu satisfacție. A strigat la oamenii lui să înceapă să strângă pietre, care, de altfel, se găseau din belșug, și să le care sus, pe trepte. Apoi s-a întors către mine. O să le facem creierii chisăliță, stăpâne, mi-a promis el.

Chiar în acel moment, de dincolo de porți s-a auzit o nouă izbitură, de data asta mult mai puternică. Auzeam oameni țipând furioși, spadele lovindu-se una de alta și am socotit că o corabie scoțiană masivă o lovise pe *Ælfswon*.

„Las' să se bată între ei afară", mi-am zis și am urcat scara spre Bebbanburg.

În Bebbanburg. Acasă la mine!

Preț de câteva clipe, m-am simțit copleșit. Visasem toată viața să mă întorc acasă, și acum, ajuns între meterezele Bebbanburgului, mi se părea că visez. Sunetele luptelor care se dădeau, strigătele pescărușilor, glasurile oamenilor mei, toate păleau. Mă uitam fix, abia îndrăznind să cred că sunt din nou acasă.

Multe se schimbaseră. Știam acest lucru, căci mai văzusem fortăreața de pe coline, dar tot era o surpriză să descopăr construcții pe care nu le știam. În vârful fortăreței era un palat mare, de două ori mai mare decât cel pe care-l moștenise tatăl meu, iar în partea dinspre mine a palatului se construise o biserică din piatră cu o cruce înaltă din lemn pe frontonul ei

de la apus. În partea de răsărit a ei se afla un turn nu prea înalt cu un clopot agățat de acoperișul lui din lemn. Mai jos, pe o porțiune de piatră dintre palat și meterezele dinspre mare erau niște clădiri carbonizate. Nu mai rămăseseră din ele decât niște cenușă și niște stâlpi înnegriți de foc. Am presupus că erau hambarele care luaseră foc. Alte hambare, magazii și barăci, multe dintre ele noi și construite din lemn, se întindeau între piscul înalt pe care se afla palatul și zidurile de răsărit ale fortăreței. Am auzit alte trosnete pe măsură ce corăbiile se îngrămădeau în canalul portului. Uitându-mă în jos, am văzut că încă două corăbii ale lui Æthelhelm se alăturaseră luptei fără temei ce se dădea la mal. Corăbiile lui Einar se apropiau și ele repede pentru a-i sprijini pe scoțienii care năpădiseră peste *Ælfswon*, iar acum dăduseră nas în nas cu saxonii. Dar această luptă nu mă interesa atât timp cât Gerbruht și oamenii lui aveau grijă ca Poarta Mării să fie în siguranță.

Pe mine mă interesa să mă ocup de oamenii vărului meu din incinta fortăreței, dar, spre surprinderea mea, nu se vedea nimeni.

– Au fugit cu toții, mi-a spus fiul meu pe un ton disprețuitor și a arătat cu degetul spre îngrămădeala de magazii clădite sub piscul pe care se aflau biserica și palatul. S-au dus către acele clădiri.

– Erau toți pe metereze? l-am întrebat.

– Vreo șaizeci dintre ei, dar doar doisprezece purtau zale.

Prin urmare, nu erau pregătiți, ceea ce nu era o surpriză. Apărarea unei fortărețe era o treabă plictisitoare. De cele mai multe ori, asta presupunea să urmărești dușmanii care au încercuit fortăreața; dacă aceștia țin neapărat să înfometeze forțele de apărare dinăuntru, n-ar avea mare lucru de făcut în afară de a se uita la ele. Nu mă îndoiam că vărul meu deținea o forță numeroasă, cu luptători îmbrăcați în zale și bine înarmați, care păzeau Poarta de Jos, și un alt grup mai mic la Poarta de Sus, ambele aflate în partea de sud-est a fortăreței. De ce să se fi temut de Poarta Mării? La aceasta puteau ajunge doar de pe mare sau de pe uscat oameni care ar fi trebuit să meargă mult

pe jos de-a lungul ţărmului pe sub meterezele dinspre apă. Santinelele aflate sus ar fi avut destul timp să dea alarma atunci când un inamic ar fi încercat să se apropie. Dar aceşti pândari crezuseră că noi suntem prieteni. Şi au fost primii care au murit.

– Tată! am auzit vocea neliniştită a fiului meu.

Mă uitam la măreţul palat, minunându-mă de dimensiunile lui şi fiind încă buimăcit de faptul că mă aflu în Bebbanburg.

– N-ar trebui să ne mişcăm? m-a îndemnat fiul meu.

Fireşte că avea dreptate. Îl surprinseserăm pe duşman, care se retrăsese lăsând nesupravegheată partea de nord a Bebbanburgului, iar eu nu făceam altceva decât să lâncezesc lângă poartă.

– La palat! am ordonat.

Am hotărât să ocupăm cel mai înalt punct al fortăreţei pentru a-i obliga pe oamenii vărului meu să lupte urcând panta în încercarea de a ne alunga. Mi-am pus coiful, mi-am închis apărătorile pentru obraji astfel încât duşmanul să vadă doar nişte ochi acoperiţi de umbra lupului de pe calota metalică. L-am lăsat pe Rorik să strângă legăturile apărătorilor, apoi mi-am pus mantia cea grea pe care am încheiat-o cu o broşă de aur. Aveam pe braţe inelele de aur şi de argint, trofee ale luptelor de odinioară. În mâini ţineam scutul meu greu pe care era pictat capul de lup al Bebbanburgului şi spada Răsuflarea-Şarpelui.

– La palat! am spus din nou, mai tare.

Oamenii mei aveau scuturile cu ei. Erau înverşunaţi şi sălbatici, cu feţele încadrate de coifuri. Erau luptătorii mei, puternici şi nemiloşi.

Goneau pe lângă mine, conduşi de fiul meu.

– Picioare tinere, i-am spus lui Finan.

Clopotul din turnul bisericii a început să bată. Vedeam cum se leagănă şi cum frânghia lui era trasă cu frenezie. Clopotul se mişca cu smucituri, iar sunetul lui era strident, răsunător şi cuprins de spaimă.

– Acum s-au trezit, a spus Finan sec.

Clopotul îi trezise şi pe scoţieni, cel puţin pe aceia care nu se îngrămădiseră pe dune să urmărească sosirea corăbiilor. Vedeam bărbaţi şi femei venind în port dinspre bordeiele lor

pentru a se aduna pe mal. Domnall poate se va fi întrebat de ce se dă alarma sau dacă nu cumva era momentul să ia cu asalt Poarta de Jos. Și vărul meu s-ar fi putut întreba ce se întâmplă, dar teama de un atac din partea scoțienilor l-ar fi convins să pună forțe puternice la paza meterezelor dinspre sud.

Cât despre Constantin, mă gândeam eu cu umor negru, acesta nu ar fi prea fericit dacă ar ști în ce măsură ne fac oamenii lui misiunea mai ușoară.

– Înalță flamura! i-am spus lui Rorik.

Era flamura care fluturase deasupra palatului, flamura cu cap de lup a Bebbanburgului.

Am aruncat o privire fugară înapoi, înainte de a-i urma pe tinerii luptători către palat. Canalul portului era blocat de cele patru corăbii ale mele, de cele patru ale lui Æthelhelm, de *Trianaid* și de vasele lui Einar. Câțiva dintre oamenii lui Æthelhelm fugiseră pe malul de nord și erau urmăriți de vikingi, în timp ce alții se luptau cu înverșunare pe punțile corăbiilor. Dar lupta cea mai aprigă se dădea pe mal, chiar sub Poarta Mării care-mi acoperea vederea. Am observat că Gerbruht și oamenii lui se uitau pur și simplu la această încăierare, ceea ce îmi spunea că nici saxonii de vest, nici scoțienii sau vikingii nu vor ataca poarta. Dușmanii mei se luptau între ei, și acest gând m-a făcut să râd zgomotos.

– Ce-i de râs? m-a întrebat Finan.

– Îmi place când inamicii noștri se luptă între ei.

Finan a chicotit și el.

– Aproape că-mi pare rău pentru băieții lui Æthelhelm. Să bați atâta drum doar pentru a avea o cohortă de scoțieni pe urmele tale! Bun venit în Northumbria!

În fața noastră se înălța o porțiune stâncoasă pe care, în vremea tatălui meu, oamenii își exersau iscusința în luptă, iar, în zilele însorite, femeile întindeau la uscat îmbrăcămintea spălată. Dincolo de această zonă, în depărtare, erau magazii, barăci și grajduri. La dreapta, se afla stânca abruptă unde fuseseră ridicate palatul și biserica. La ele se putea ajunge pe un povârniș de piatră ce urma curba meterezelor interioare. Fiul

meu îi conducea pe oamenii noştri pe acest drum în pantă pe care, din loc în loc, fuseseră cioplite trepte. Mergeau repede. Am văzut cum primul luptător al meu trecuse de biserică şi intrase în palat printr-o uşă laterală. Aproape imediat, câteva femei şi nişte copii au ieşit în fugă din palat prin uşile care dădeau spre mare şi de unde se puteau supraveghea magaziile. Au alergat în jos pe scara abruptă, însoţiţi de câţiva luptători ai vărului meu care, mi se părea mie, nu intenţionau să se lupte pentru a apăra acel vârf stâncos. Eu şi Finan am luat-o la fugă şi ne-am avântat pe scara din piatră ce ducea de la povârniş către biserică. Încă se mai auzea dangătul clopotului. Întâi m-am gândit că ar trebui să intru în clădirea din piatră, să văd cine trage de frânghia lui şi să-l reduc la tăcere. Dar apoi mi-am dat seama că acest sunet frenetic nu făcea decât să răspândească panică, şi panica era aliatul meu în această după-amiază. Când ne-a văzut, o femeie a ţipat din uşa bisericii. Nu am luat-o în seamă şi am continuat să-i urmez pe luptătorii mei în întunericul castelului.

– Uhtred! am strigat, căutându-mi băiatul.

– Tată?

– În faţa palatului! Faceţi un zid de scuturi în faţă!

A dat comenzile, şi oamenii l-au urmat afară. Pe pardoseala de piatră a palatului, printre mesele aflate în hol, se aflau patru trupuri, cadavrele a patru bărbaţi care fuseseră prinşi înăuntru şi care avuseseră nesăbuinţa de a sări să se lupte. Focul ardea mocnit în cămin, iar pe marginea din piatră a acestuia se coceau turte de ovăz. M-am urcat pe estradă şi am deschis uşa ce dădea spre o cameră fără ferestre. Nu era nimeni în această cameră care, m-am gândit eu, era dormitorul vărului meu. Erau acolo un pat acoperit cu blănuri, o tapiserie pe perete şi trei cufere din lemn. Conţinutul lor mai putea aştepta. M-am întors în hol, am sărit jos de pe estradă şi m-am răsucit repede când am auzit un mârâit în partea dreaptă, dar nu era decât o căţea aşezată sub una dintre mese. Îşi proteja puii.

„Dar puii mei?“ m-am gândit eu.

Mi-am amintit de zilele când mergeam la vânătoare pe colinele de dincolo de port şi deodată mi s-a părut că acele zile

au revenit și că aud vocea tatălui meu în palat. Nu conta faptul că bârnele din tavan erau acum de două ori mai sus decât atunci, nici faptul că palatul era mai lung și mai lat. Acela era Bebbanburgul! Căminul meu!

– Ia o suliță ca lumea, păduche ce ești! a mormăit tatăl meu în ziua în care am plecat pentru ultima dată împreună la vânătoare de mistreți.

Gytha, noua lui soție și mama mea vitregă, s-a opus spunând că o suliță de bărbat este prea grea pentru un băiat de doar nouă ani.

– Atunci, n-are decât să fie spintecat de un mistreț. Ne-ar face o favoare și ne-ar scăpa de un păduche.

Unchiul meu râsese. Ar fi trebuit să-mi dau seama de invidia și de ura din râsul lui. Acum, după o viață de om, venisem să răzbun răul pe care-l făcuse unchiul meu.

Am ieșit pe ușa principală ce dădea către mare și i-am văzut pe oamenii mei rânduiți pe platoul de jos. Pusesem stăpânire pe piscul Bebbanburgului, dar asta nu însemna că deja cucerisem fortăreața. Trebuia să curățăm stânca de dușmanii care se strângeau deja în partea de jos. Imediat sub noi, la capătul scării pe care fugiseră femeile și copiii, se afla o zonă întinsă de piatră înnegrită, umbrită acum de frontonul palatului și presărată cu bârne carbonizate care, mă gândeam eu, proveneau de la hambarul ce arsese. Dincolo de asta erau alte magazii și barăci, unele cu pereții arși. Oamenii vărului meu, înarmați și purtând zale și scuturi, umpleau ulițele dintre ele.

Mi-am dat seama că făcusem o greșeală. Mă gândisem că, punând stăpânire pe palat, aflat pe cel mai înalt punct din Bebbanburg, îi voi forța pe oamenii vărului meu să ne atace, iar oamenii aceștia, urcând la atac pe scara abruptă, ar fi murit loviți de spadele noastre. Dar oamenii strânși pe ulițe nu dădeau vreun semn că au de gând să moară. Ei așteptau ca noi să atacăm. Mi-am dat seama dintr-odată că, dacă vărul meu ar avea istețimea chiar și a unui purice, ne-ar lăsa în pace în vârful stâncii, ar recuceri Poarta Mării și i-ar lăsa să intre pe oamenii lui Æthelhelm. Trebuia să-i punem pe fugă pe oamenii

vărului meu care se adunau, să-i înfrângem şi să-i scoatem din Bebbanburg înainte ca vărul meu să înţeleagă ocazia ce i se oferă. Singurul mod de a face acest lucru era ca noi să coborâm între construcţiile de jos şi să-i prindem la strâmtoare. Încă nu ştiam câţi oameni comandă vărul meu, dar ştiam că, cu cât mai repede începeam să-i distrugem, cu atât mai repede puteam numi Bebbanburgul casa mea.

– Uhtred! am strigat la fiul meu. Stai aici cu douăzeci de oameni şi fiţi cu băgare de seamă! Voi, ceilalţi, veniţi cu mine! Urmaţi-mă! Am alergat în jos pe scara ce ducea la intrarea principală în palat şi se termina în partea de jos la hambarul ars. Faceţi un zid! am strigat când am ajuns la ultima treaptă. Un zid! Finan! Du-te în partea stângă!

Erau două uliţe în faţa noastră, amândouă pline de inamici. Aceştia erau încă derutaţi. Nu se aşteptaseră la o luptă în această după-amiază. Un om are nevoie de timp pentru a se pregăti pentru perspectiva morţii. Îi vedeam nervoşi. Nu înjurau şi nici nu înaintau ameninţător, doar aşteptau în spatele scuturilor. Nu trebuia să le dau timp.

– Înainte!

Ce vedeau în faţa lor oamenii vărului meu? Vedeau nişte luptători siguri pe ei. Ştiau că noi suntem duşmanul lor de temut, ameninţarea care plutea de atâţia ani deasupra Bebbanburgului. Vedeau luptători nerăbdători să se bată şi ştiau ce victorii obţinuseră oamenii mei de-a lungul anilor. În toată Britania, erau puţine armate cu luptători atât de experimentaţi ca ai mei, care să aibă reputaţia de oameni atât de sălbatici ca ai mei, să fie mai de temut decât ai mei. Câteodată, îi numeam haita mea de lupi, şi războinicii care ne aşteptau pe uliţe se temeau că vor fi sfârtecaţi cu sălbăticie de lupi. Şi totuşi, într-un anume sens, aceşti bărbaţi înspăimântaţi se înşelau. Noi nu eram încrezători în noi, eram disperaţi. Oamenii mei ştiau la fel de bine ca mine că rapiditatea însemna totul acum. Trebuia să terminăm bătălia repede sau, dacă nu, vom fi copleşiţi de cei care, pentru moment, erau încă prea dezorientaţi pentru a înţelege ce se întâmplă. Vom supravieţui dacă vom fi rapizi, vom muri dacă

ne vom mișca încet. De aceea, oamenii mei s-au încărcat cu o dorință puternică de a lupta ce le dădea încredere în ei.

I-am condus pe oamenii mei către ulița din dreapta. Trei oameni erau de ajuns pentru a bloca trecerea îngustă, dar, în loc de a sta fermi pe poziție, inamicii s-au retras. Swithun, care avea încă roba țipătoare de episcop și coiful cu coadă de cal, era la dreapta mea. Avea o suliță lungă și grea pe care a împins-o spre oamenii care se retrăgeau. Unul dintre ei a încercat să oprească cu scutul său lovitura de suliță, dar, în loc de a face acest lucru cu centrul scutului, a folosit marginea lui. Scutul s-a întors într-o parte din cauza forței cu care lovise Swithun. Am lovit cu spada în spațiul lăsat liber, am răsucit tăișul în abdomenul lui și, când s-a înclinat peste spada mea, l-am lovit cu scutul peste grumaz, iar el s-a prăvălit la pământ.

Swithun îl ataca deja pe bărbatul aflat dincolo de cel pe care eu îl împinsesem înapoi după ce scosesem spada din el. Am simțit o lovitură în scut, destul de puternică, astfel încât scutul mi-a atins apărătoarea de oțel a nasului. Am îndepărtat scutul și am văzut o suliță îndreptându-se către ochii mei, m-am dat într-o parte pentru a evita lovitura, am lovit cu spada în direcția sulițașului care scuipa insulte și am întrezărit o mișcare la stânga mea. Sulițașul a parat lovitura mea cu scutul lui și, în același moment, am văzut un bărbat uriaș, cu un coif crestat, care mă ataca cu un topor. Probabil era același topor care îmi lovise scutul atât de tare. Nenorocitul acela cât un munte mânuia toporul cu ambele mâini, și a trebuit să ridic scutul pentru a-mi proteja capul, ceea ce mă făcea vulnerabil la o lovitură joasă a suliței. Dar sulițașul avea o problemă cu scutul și s-a dezechilibrat, astfel că am socotit că zalele mele vor face față loviturii lui.

Instinctiv, am pășit spre cel care voia să mă lovească cu toporul, l-am împins către peretele din stânga uliței pe care ne aflam și, în același timp, am înfipt spada în sulițaș. Ar fi trebuit să folosesc jungherul Acul-Viespii, căci nu era destul loc pentru a mă lupta cu spada mea lungă. Sulițașul s-a tras înapoi, toporul a lovit scutul meu, dar bruta și-a lăsat arma să cadă și a încercat să-mi smulgă scutul.

– Omoară-l! a mugit el. Omoară-l!

Am tras spada în spate şi am reuşit să-mi fac loc pentru a înfige vârful ei în pântecul lui. Am simţit cum acesta pătrunde prin zale şi străpunge vesta din piele, intră în carne şi se freacă de oase. Mugetul s-a transformat în geamăt de durere, dar individul încă se ţinea de scutul meu, ştiind că atât timp cât mă ţine în loc sunt vulnerabil în faţa tovarăşilor săi. Suliţaşul m-a înjunghiat, am simţit o durere în coapsă care a dispărut când Swithun l-a lovit blestemându-l în timp ce îl împingea înapoi cu suliţa pe care i-o înfipsese în piept. Am împins şi am răsucit Răsuflarea-Şarpelui, iar rezistenţa uriaşului a cedat când Vidarr şi Beornoth, un viking şi un saxon care luptau întotdeauna alături, l-au împins pe lângă mine. Vidarr îl invoca pe Thor, iar Beornoth, pe Hristos. Amândoi s-au repezit cu spadele asupra lui. Am simţit cum sângele lui mă împroaşcă, şi toată uliţa părea inundată cu sânge când uriaşul s-a prăbuşit. Suliţaşul gâfâia lângă un alt perete şi cerea îndurare în timp ce alţi lupi de-ai mei se îndreptau spre el. Dar ei n-au avut îndurare. Ceilalţi au fugit cu toţii.

– Eşti rănit, stăpâne? m-a întrebat Beornoth.

– Nu! Mergeţi înainte!

Uriaşul cu topor fusese lovit de cel puţin trei ori, dar făcea încă eforturi de a rămâne în picioare cu chipul schimonosit de durere sau de ură. Beornoth l-a răpus spintecându-i gâtul cu spada. Şi mai mult sânge m-a împroşcat. Ulfar, un danez, care avea spada ruptă, s-a aplecat să ia toporul.

– Mergi înainte! am zbierat eu. Nu-i lăsa!

Uliţa dădea într-un teren liber dincolo de care se găseau grajdurile de sub meterezele dinspre mare. Aceste metereze erau înalte şi aveau platforme de luptă largi făcute din stejar masiv. Pe ele se aflau vreo doisprezece oameni de-ai vărului meu. Păreau că nu ştiu ce să facă. Trei dintre ei aveau suliţe pe care le-au aruncat spre noi. Le-am văzut şi ne-am putut feri uşor de ele. Suliţele au zăngănit neputincioase pe pietre. Oamenii care umpluseră uliţa din dreapta fugiseră înspre sud pentru a li se alătura apărătorilor de la Poarta de Sus, aflată dincolo de

alte câteva magazii, hambare și barăci. Eram pe punctul de a le cere oamenilor mei să atace aceste clădiri și astfel să trimitem apărătorii înapoi la Poarta de Sus, știind că putem da asaltul asupra acestei fortificații de-a lungul platformei de luptă. Înainte de a da acest ordin, Finan a strigat, avertizându-mă. Am văzut că mulți dintre supraviețuitorii luptelor de pe ulițe, cam treizeci-patruzeci de oameni, alergau spre nord către Poarta Mării. Erau cei care apăraseră ulița mai largă pe care o golise Finan. Calea către sud era blocată de luptătorii mei, așa încât se îndreptau spre zona mai sigură a meterezelor de la Poarta Mării. Și oamenii care ne urmăriseră de pe platforma de luptă fugeau în aceeași direcție.

– După ei! am strigat. Finan! După ei!

Probabil că a auzit disperarea din vocea mea, căci imediat a răcnit la oamenii lui să alerge și i-a condus către sud.

Și chiar eram disperat. Mă blestemam pentru prostia mea.

Îl lăsasem pe Gerbruht împreună cu câțiva oameni să apere Poarta Mării, dar ar fi trebuit să las mai mulți. Cei doisprezece oameni ai lui puteau preveni orice atac dinspre canalul portului de pe platforma înaltă de luptă aflată deasupra arcadei, dar acum urma să fie atacați din interiorul fortăreței de către oameni care puteau să deblocheze și să deschidă porțile pentru a lăsa un puhoi de dușmani să intre în Bebbanburg. Gerbruht era un luptător extraordinar și avea lângă el oameni cu multă experiență, dar ei ar fi trebuit să părăsească platforma înaltă și să se lupte pentru a apăra arcada cu de trei sau de patru ori mai mulți oameni. În plus, nu aveam habar dacă Gerbruht știe ce trebuie să facă. L-am înșfăcat de braț pe Swithun și i-am strigat:

– Spune-i fiului meu să meargă la Poarta Mării. Repede!

Swithun a alergat înapoi pe uliță și pe trepte, iar eu m-am dus după Finan, continuând să mă blestem. Mă aflam în încurcătură. Era ceva de neînchipuit ceea ce se întâmpla, un coșmar și nu bătălia pe care o visasem toată viața. Oamenii mei alergau de colo colo prin fortăreață ca o haită de câini fără stăpân care fugăresc când un cerb, când altul, neavând un vânător care să-i călăuzească. Era greșeala mea! Mi-am dat seama că pierdusem

ore întregi plănuind cum să intru în Bebbanburg, dar nu mă gândisem ce ar trebui să fac odată ce mă aflam înăuntru. Acum inamicul conducea bătălia, iar noi eram obligaţi să abandonăm poziţia avantajoasă pentru a ne păzi spatele. Eram complet zăpăcit de haosul pe care îl provocasem.

Şi haosul se agrava. Pentru că uitasem de Waldhere.

Waldhere era comandantul trupelor de casă ale vărului meu, omul care mă înfruntase în ziua în care corăbiile lui Einar veniseră pentru întâia oară la Bebbanburg. Ştiam că este un vrăjmaş periculos, un războinic aproape la fel de experimentat pe cât eram şi eu. Nu fusese în marea bătălie cu ziduri de scuturi care îi scosese pe danezi din Wessex şi-i alungase departe în Mercia, dar petrecuse mulţi ani în confruntările cu invadatorii scoţieni care socoteau că pământul Bebbanburgului este sursa lor de hrană. Trebuie să fii un om puternic pentru a te lupta atât timp cu scoţienii şi a supravieţui. Multe văduve din ţara lui Constantin blestemau numele Waldhere. Îl văzusem la Dumnoc unde, adus în sud de Ieremias, venise să-l însoţească pe Æthelhelm, apoi pe fiica acestuia, Ælswyth, înapoi la Bebbanburg. Navigaseră spre miazănoapte pe *Ælfswon*, cea mai mare dintre corăbiile ealdormanului şi prima dintre corăbiile saxonilor de vest care ancorase pe canalul portului Bebbanburg, unde a fost lovită şi atacată de corabia scoţiană *Trianaid*. Câteva momente mai târziu, tot mai multe corăbii se îngrămădiseră în canalul îngust, stârnind o luptă între scoţieni, vikingi şi saxonii de vest. Se crease un adevărat haos, şi eu mă gândisem că această harababură îmi este de folos.

Dar îl uitasem pe Waldhere şi uitasem că el cunoştea Bebbanburgul mai bine decât mine. Eu petrecusem doar primii nouă ani ai copilăriei mele în fortăreaţă, dar Waldhere trăise aici mult mai mult timp, dedicându-şi viaţa apărării Bebbanburgului de duşmani. De mine.

Pe când se apropia de port, Waldhere şi-a dat seama ce urma să se întâmple. *Ælfswon* urma să fie atacată de *Trianaid* care, la rândul ei, va fi luată cu asalt de corăbiile care se înghesuiau

în spatele ei. În scopul de a evita această vărsare haotică de sânge, el îi strânsese pe Æthelhelm, pe Ælswyth cu servitoarele ei și pe cei mai buni dintre luptătorii cu mantii vișinii ai lui Æthelhelm la prora corabiei *Ælfswon*. *Trianaid* o izbise cu putere pe *Ælfswon*, zdrobindu-i bordajul și strivind luptătorii cu prora ei puternică. Apoi, s-a produs marea învălmășeală. Scoțienii au sărit pe corabia pe jumătate distrusă. Actele de cruzime s-au înmulțit pe măsură ce tot mai multe corăbii se îngrămădeau unele în altele și luptele se extinseseră pe ambele maluri ale canalului portului. Waldhere n-a luat în seamă toată această babilonie. A sărit de pe *Ælfswon* împreună cu grupul pe care-l strânsese și pe care l-a condus mai întâi spre apus, apoi spre sud, de-a lungul țărmului stâncos de sub meterezele dinspre uscat ale Bebbanburgului. Gerbruht îi văzuse.

– Am crezut că sunt fugari, avea să-mi spună el mai târziu.

Dar Waldhere cunoștea Bebbanburgul și știa că nu era posibil un atac al acestor metereze construite pe povârnișul colțului de stâncă acolo unde acesta se înalță din mare. Chiar dacă atacatorii ar fi coborât de pe corăbiile lor, ei ar fi socotit că panta este descurajant de abruptă pentru a te putea cățăra pe ea chiar dacă, sus, ar fi existat o intrare. Nu era nici o poartă, nu erau trepte, ci doar două trunchiuri mari de stejar care arătau la fel ca palisada din lemn. Acea palisadă fusese construită pe stâncă și nu fusese îngropată în pământ ca majoritatea meterezelor. Trunchiurile masive de stejar se sprijineau direct pe stâncă. Zidul era vechi și avea nevoie de reparații. Dar acestea costau mult pentru că trunchiurile mari de copaci trebuiau să fie aduse de departe de pe uscat sau cu corăbiile dinspre sud, și oricum dura o săptămână întreagă doar pentru a-l înlocui pe unul dintre ele.

– Într-o zi, o să facem zidul din piatră, zicea tatăl meu. Tot zidul! De jur împrejur!

Vărul meu începuse această treabă, dar n-o terminase niciodată. Pe meterezele dinspre apus, de deasupra portului, cele care era puțin probabil să fie atacate, se găseau cele două trunchiuri de copaci. Nu erau prinse în cuie de restul zidului și nici fixate

cu grinzi, ci ţinute în loc de nişte piroane mari din oţel înfipte în platforma de luptă. Apucând însă de partea de jos a lor, cele două trunchiuri puteau fi trase afară, lăsând astfel o gaură prin care un om se putea strecura. Urcuşul spre trunchiurile de stejar era anevoios şi, în plus, nu prea ispititor, căci latrinele fortăreţei se aflau pe meterezele de deasupra. Atunci când vântul bătea dinspre apus, duhoarea era insuportabilă şi-i ţinea la distanţă pe oameni de intrarea secretă. Un vrăjmaş asediator ar sta cu ochii pe porţi, neştiind că mai există un loc prin care gărzile pot ieşi. Sau un loc prin care oamenii se pot infiltra în fortăreaţă, aşa cum se întâmpla în acel moment.

Ştiam de acest loc de acces de sub meterezele dinspre mare. Tatăl meu îl făcuse. Chiar mă gândisem la posibilitatea de a mă furişa în fortăreaţă căţărându-mă de pe ţărm până la intrarea secretă. Aşa cucerisem Dunholmul, nebăgând în seamă apărarea masivă de la intrarea în fort şi pe oamenii care dormeau. Intrasem printr-o mică poartă prin care gărzile ajungeau la un izvoraş şi la care se credea că accesul e foarte anevoios. Dar calea de intrare făcută de tatăl meu chiar era greu accesibilă. Pentru ca să ajungi la ea trebuia să te caţări de pe mal pe o pantă abruptă, lucru imposibil pentru un om îmbrăcat în zale şi purtând cu el scut şi arme. Mai mult decât atât, de îndată ce fortăreaţa era atacată, această cale de intrare putea fi uşor blocată din interior, aşa încât am respins chiar şi ideea de a încerca să o folosesc.

Dar nu ştiam de noua intrare din partea de vest. Nu aveam nici un spion în interiorul Bebbanburgului, nimeni care să-mi vorbească despre noua cale de acces sau despre faptul că aceasta era mult mai periculoasă decât cea veche. Odată trecut prin ea, un om ar fi fost ascuns privirii de stânca ieşită brusc în interiorul zidului. Şi iată că acum, fără ca eu să ştiu, Waldhere a tras deoparte trunchiurile, iar Æthelhelm şi luptătorii lui în mantii vişinii s-au strecurat înăuntru. S-au strâns în spaţiul umbrit de sub platforma de luptă, aproape de palat. Iar noi nu i-am văzut, nu i-am simţit, nu i-am auzit. N-am ştiut că ei sunt acolo.

Şi asta pentru că noi încercam să înlăturăm prima năpastă pe care eu o provocasem. Ne luptam pentru a recâştiga Poarta Mării.

*

Gerbruht nu m-a impresionat niciodată cu isteţimea lui. Era uriaş, puternic, devotat, agreabil şi printre puţinii oamenii pe care aş fi vrut să-i am alături într-un zid de scuturi. Dar el era mai încet în gândire decât Finan şi nici hotărât în luarea deciziilor ca fiul meu nu era. Îl lăsasem să păzească Poarta Mării pentru că mi se păruse a fi o sarcină uşoară, potrivită pentru felul lui de a fi, încăpăţânat şi molatic. Dar nu mă aşteptam să fie nevoit să ia o decizie rapidă şi crucială.

Dar a făcut-o. Şi a luat decizia potrivită.

Nici oamenii lui Æthelhelm, nici scoţienii şi aliaţii lor, vikingii, nu se gândeau să ia cu asalt Poarta Mării. Nu era o treabă uşoară, deşi nu chiar imposibilă dacă ar fi folosit catargele corăbiilor în chip de scări. Dar le-ar fi luat toată ziua să se organizeze, iar ei nu aveau timp. Erau prea ocupaţi să se lupte între ei, iar cei câţiva care s-au aventurat pe treptele din piatră au fost întâmpinaţi de bolovani prăvăliţi de sus de către Gerbruht şi oamenii lui.

Dar dintr-odată, Gerbruht i-a văzut pe oamenii vărului meu coborând de la poarta de sus şi a înţeles imediat pericolul. Acei oameni cuprinşi de panică ar fi putut deschide poarta de jos, lăsând să intre o hoardă de duşmani. Gerbruht a părăsit platforma de sus şi şi-a dus oamenii jos, pentru a forma un zid de scuturi sub arcadă.

Oamenii vărului meu fuseseră acoperiţi cu sânge pe uliţe, sfâşiaţi de cruzimea atacului nostru, şi acum îşi căutau un loc sigur. Nu puteau ajunge la palat, căci le blocasem calea spre uşile sudice unde, mă gândeam eu, vărul meu îşi regrupa forţele, astfel că au trebuit să fugă spre nord. Marile fortificaţii din piatră de la Poarta Mării le ofereau siguranţă şi de aceea se îndreptau către nord. Apoi au văzut zidul de scuturi al lui Gerbruht. Era un zid mic, dar bara trecerea spre arcada porţii. Şi însemna moartea celor îndeajuns de viteji ca să îndrăznească un atac. Fugarii ezitau. Nu-i comanda nimeni. Nimeni nu le spunea ce trebuie să facă. Clopotul bisericii încă dăngănea spre panica

lor. Dincolo de Poarta Mării se auzea vacarmul luptei. Fără comandant şi speriaţi de moarte, ei s-au oprit.

Atunci, Finan i-a lovit din spate.

Finan, ştiind ce măcel ar urma dacă Poarta Mării ar fi deschisă, nu a mai aşteptat ca oamenii lui să formeze un zid de scuturi. S-a aruncat asupra duşmanului cu furia lui irlandeză şi îngânând înnebunit cântecul lui de luptă. Avea avantajul de a fi situat mai sus, a simţit teama duşmanilor şi nu le-a lăsat timp să se gândească la avantajul pe care-l aveau. Îi aveau drept aliaţi pe supravieţuitorii lui Æthelhelm aflaţi în dificultate dincolo de poartă. Tot ce trebuiau să facă era să treacă de cei doisprezece oameni ai lui Gerbruht şi să deschidă poarta. În schimb, ei au murit. Oamenii lui Finan, animaţi de cruzimea luptătorilor care au găsit duşmani îngroziţi care le cer milă, nu le-au acordat-o. Ei au transformat treptele de pe stâncă într-o baie de sânge, iar Gerbruht, văzând măcelul, i-a lăsat pe oamenii lui la arcadă şi s-a aruncat în luptă. Până să ajung eu la poarta de sus, oamenii vărului meu erau morţi sau luaţi prizonieri.

– Ne trebuie prizonieri? m-a întrebat ţipând Finan.

Erau cam vreo treizeci de oameni îngenunchiaţi care-şi întindeau mâinile pentru a arăta că nu au arme. Cam jumătate din oameni fuseseră omorâţi sau răniţi în atacul furibund al lui Finan. Pe cât am putut să-mi dau eu seama, nici unul dintre oamenii lui Finan nu era rănit.

Nu voiam prizonieri, dar nici să-i omor nu voiam. Unii dintre ei erau aproape nişte copii. Mulţi erau, fără nici o îndoială, copiii sau nepoţii celor din Bebbanburg pe care-i ştiam din copilărie. Şi dacă această zi va fi o zi a victoriei mele, ei vor fi oamenii mei, poate chiar luptătorii mei. Dar, înainte de a-i răspunde lui Finan, am auzit o lovitură în poartă.

– Gerbruht! am strigat. Du-ţi oamenii pe platforma de luptă!

– Da, stăpâne.

– Gerbruht! Bravo ţie!

Cineva striga de dincolo de Poarta Mării:

– Fie-vă milă! Lăsaţi-ne să intrăm!

Omul a bătut iar în poartă. M-am gândit că este unul dintre supraviețuitorii oamenilor lui Æthelhelm care rămăseseră să apere corăbiile, dar care fuseseră seceraţi de scoţieni şi de vikingii lui Einar. Împărtăşeam mila lui Finan pentru aceşti oameni. Fuseseră aduşi pe această coastă sălbatică şi se treziseră aruncaţi într-o bătălie nemiloasă împotriva sălbaticilor din nord. Din milostenie, puteam deschide poarta pentru a-i lăsa pe acei supraviețuitori să intre. Unii dintre acei saxoni de vest poate chiar luptaseră pentru mine în trecut, dar acum riscul era prea mare şi nu îndrăzneam să mi-l asum. Porta Mării trebuia să rămână închisă chiar dacă acest lucru însemna moartea pentru oamenii lui Æthelhelm prinşi în cursă dincolo de zidul fortăreței. Iar prizonierii noştri trebuiau să rămână în interiorul fortăreței.

– Finan, am strigat eu. Dezbrăcaţi-i pe prizonieri până la piele! Şi aruncaţi armele lor peste zid!

Aş fi preferat să-i dau pe captivi afară din fortăreață, dar asta însemna să-i condamn la moarte. Dezbrăcaţi şi dezarmaţi erau neputincioşi, şi asta era de ajuns.

Bătăile în poartă au încetat. Am auzit un răget de furie venit din afară în momentul în care Gerbruht a aruncat un bolovan de pe metereze. Un bărbat a blestemat în daneză, ceea ce mi-a dat de înţeles că dincolo de Poarta Mării mai erau doar oameni de-ai lui Einar şi scoţieni, şi unii, şi ceilalţi, duşmanii vărului meu.

– Păzeşte-o bine! i-am strigat lui Gerbruht.

– Nu vor intra, stăpâne! mi-a răspuns el tot strigând, şi l-am crezut.

– Tată, mi-a spus atingându-mi braţul fiul meu care îşi făcuse loc printre oamenii îngrămădiţi la poarta de sus. Ar fi bine să vii cu mine.

L-am urmat prin poarta de sus şi am văzut că în mijlocul fortăreței se formase un zid de scuturi care începea de sub stânca pe care se construiseră palatul şi biserica şi se întindea până la meterezele dinspre mare. În centrul lui flutura o flamură, flamura mea cu cap de lup. Sub ea se afla vărul meu care reuşise să-şi adune forţele. Oamenii lui loveau scuturile cu spadele

şi tropăiau. Mai erau şi alţi oameni care formaseră un zid de scuturi mai mic în faţa bisericii. Ambele ziduri erau mai sus decât noi.

– Câţi sunt? am întrebat.

– O sută optzeci pe stânca de jos şi treizeci la biserică, mi-a răspuns fiul meu.

– Adică acelaşi număr.

– E bine că nu ştii să numeri, a zis fiul meu, mai vesel decât ar fi trebuit să fie în această situaţie. Şi tot vin, nenorociţii.

Un grup mare de bărbaţi se înghesuiau între oamenii din centrul zidului în care se afla vărul meu, iar aceştia se dădeau la o parte pentru a le face loc nou-veniţilor. Cred că erau gărzile de la Poarta de Sus pe care vărul meu le chemase la el, lăsându-le pe cele de la Poarta de Jos să împiedice orice atac al scoţienilor. Acum, îl puteam vedea mai bine pe vărul meu. Era călare, şi lângă el mai erau încă trei călăreţi, aşezaţi în spatele flamurii din centrul marelui zid de scuturi de pe stânca mai joasă.

– E gras, am spus eu.

– Gras?

– Vărul meu.

Părea greoi pe calul lui mare. Era totuşi prea departe ca să-i pot vedea faţa înconjurată de coif, dar mi-am dat seama că se uita la noi în timp ce oamenii lui loveau scuturile cu spadele.

– Întâi îl vom lua pe el, am spus eu pe un ton răzbunător. Îl vom omorî pe nemernic, apoi vom vedea dacă oamenii lui mai au vreun chef să lupte.

Preţ de câteva clipe, fiul meu nu a spus nimic. Apoi l-am văzut uitându-se spre partea de sus a Bebbanburgului.

– Doamne, Dumnezeule! l-am auzit zicând.

Cerbul rampant venise în Bebbanburg.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cum au intrat? a întrebat fiul meu, de data asta fără voioşie în glas, ci doar cu mirare.

Oamenii cu mantii vişinii îşi făceau apariţia pe stânca înaltă din fortăreaţă. Erau îmbrăcaţi în zale şi au format şi ei un zid de scuturi. S-au bucurat când au văzut cât de puţini suntem. Oamenii lui Finan se aflau în josul scării spre Poarta Mării şi

nu puteau fi văzuți. Oamenii lui Æthelhelm au crezut pesemne că noi suntem mai puțini de o sută.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cum au intrat? a întrebat din nou fiul meu.

N-am știut ce să-i răspund, așa că n-am spus nimic. În schimb, am numărat luptătorii cu mantii cenușii și mi-au ieșit cel puțin șaizeci de oameni. Încă mai veneau oameni dinspre partea de sud a fortăreței pentru a se alătura zidului de scuturi al vărului meu. Vărul meu, încurajat de sosirea aliatului său, țipa la oamenii lui, precum cei doi preoți care, în fața zidului de scuturi ce se îngroșa, le spunea fără îndoială oamenilor că era voința Dumnezeului răstignit pe cruce ca noi să murim. Deasupra tuturor, pe înălțimile fortăreței, trona Æthelhelm în mantia lui neagră și cu zale strălucitoare. Și el avea un preot care se plimba prin fața zidului de scuturi, binecuvântându-i pe luptătorii care se pregăteau să ne omoare.

Afară, dincolo de poartă, așteptau vikingii răzbunători, înăuntru, moartea ne era pregătită de către cele două ziduri de scuturi. Gândisem prost această luptă, conducându-i pe oamenii mei în atacuri inutile și fiind obligat la o retragere plină de panică. Mai rău de-atât, îi lăsasem dușmanului meu timp să-și revină din surpriza de la început și să-și organizeze trupele. Dar, dintr-odată, văzând dușmanul pregătit și în așteptare, m-am trezit la viață. Fusesem rănit în coapsa dreaptă, înjunghiat de sulițașul care murise urlând pe alee. Mi-am atins rana cu degetele care mi s-au umplut de sânge. Am frecat apărătorile de obraz cu acest sânge, apoi mi-am îndreptat degetele către cer.

– Asta-i pentru tine, Thor! Pentru tine!

– Ești rănit, mi-a spus fiul meu.

– Nu-i nimic, am spus și am izbucnit în râs.

Îmi amintesc cum am râs atunci și-mi amintesc cum s-a încruntat nedumerit fiul meu. Dar ce-mi amintesc cel mai bine este convingerea pe care am avut-o că zeii vor fi de partea noastră, că ei vor lupta pentru mine și că spada mea va fi spada lor.

– Vom învinge! i-am spus fiului meu.

Mă simţeam de parcă Odin şi Thor mă mângâiaseră. Niciodată nu mă simţisem mai viu şi mai hotărât. Ştiam că nu voi mai greşi şi că acesta nu era doar un vis.

Venisem la Bebbanburg, şi Bebbanburgul va fi al meu.

– Rorik! am strigat. Ai un corn de vânătoare?

– Da, stăpâne.

M-am strecurat printre oamenii mei şi m-am dus înapoi prin poarta de sus. Finan luase cincizeci de oameni pentru a veni în ajutorul micului grup al lui Gerbruht; aceştia erau încă acolo, azvârlind peste zidul înalt din piatră armele, zalele şi îmbrăcămintea prizonierilor.

Mi-am dat seama că oamenii văd ceea ce vor să vadă. Vărul meu vedea cam o sută de oameni de-ai noştri la poarta de nord şi a avut impresia că noi ne-am retras; eram acum prinşi între forţa lui copleşitoare şi vikingii neîndurători de afară. El vedea o victorie a sa.

Şi Æthelhelm vedea acelaşi lucru. El ne putea număra, gândindu-se că suntem depăşiţi ca număr şi, în plus, eram în partea de jos a terenului. Vedea că suntem prinşi în capcană şi, cum soarele asfinţea dincolo de colinele dinspre apus, simţea euforia răzbunării.

Doar că eu mă trezisem din uluire. Ştiam cum vor lupta lupii mei până la sfârşitul acestei zile.

– Finan, ţine-ţi oamenii ascunşi până vei auzi cornul! Apoi, lasă şase oameni care să-l ajute pe Gerbruht şi adu-i pe ceilalţi să ni se alăture. Veţi fi ariergarda noastră!

Nu trebuia să-i spun mai mult. Atunci când îi va scoate pe oamenii lui din ascunzătoare, sigur îşi va da seama ce am avut în minte să facă. A încuviinţat din cap şi, chiar în acel moment, clopotul, care dăngănise tot timpul de când intraserăm în fortăreaţă, a tăcut. Oamenii vărului meu au scos strigăte de bucurie.

– Ce se întâmplă? m-a întrebat Finan.

– Æthelhelm a pătruns, nu ştiu cum, în fortăreaţă. Cu şaizeci sau poate şaptezeci de oameni. Sunt mai numeroşi decât noi.

– Cu mult?

– Destul de mult.

Finan trebuie să fi simțit starea mea sufletească. Mi-a zâmbit larg, poate și pentru a-și încuraja oamenii care ne ascultau.

– Așadar, acest nemernic de Æthelhelm este aici. Sunt mai mulți decât noi și se află în partea de sus. Asta înseamnă că atacăm?

– Bineînțeles! i-am strigat. Așteaptă două semnale de corn, apoi vii!

– Vom fi acolo! mi-a spus și s-a întors spre oamenii lui care îi mânau pe prizonierii goi-pușcă spre spațiul liber dintre stâncă și zidul exterior.

S-a auzit un corn sunând. Nu al meu. Sunetul venea din centrul fortăreței. Era un sunet prelung și trist. M-am gândit că vărul meu făcuse să înainteze zidul de scuturi. Dar când am trecut înapoi pe poarta de sus, am văzut doar un călăreț care se îndrepta spre noi. Copitele armăsarului său răsunau tare pe terenul stâncos. Era încă departe de noi, mâna încet calul, iar fața-i era acoperită de apărătorile pentru obraji. Pentru câteva clipe, am sperat că e vărul meu, dar l-am văzut pe acesta în zidul de scuturi. Æthelhelm era printre oamenii cu mantii vișinii, sus pe stâncă. Așadar, cel care se apropia era un luptător trimis ca să-și bată joc de noi.

M-am întors cu spatele la el și m-am uitat după fiul meu.

– Câți dintre oamenii noștri au sulițe? l-am întrebat.

– Poate zece? Nu prea mulți.

M-am mustrat în sinea mea pentru că nu mă gândisem mai înainte la sulițe. Finan precis aruncase câteva peste zid. Dar zece ar fi trebuit să fie de ajuns.

– Atunci când vom porni la atac, pune-i pe sulițași în rândul al doilea, nu vor avea nevoie de scuturi, i-am spus fiului meu și n-am mai așteptat răspunsul lui, căci m-am dus să-l întâlnesc pe călăreț.

Era Waldhere care venise cu Æthelhelm, dar care se dusese la vărul meu de îndată ce putuse. Și-a înfrânat calul la vreo zece metri de zidul meu de scuturi și și-a desfăcut apărătorile pentru

obraji. Astfel, i-am putut vedea faţa. Avea pe el aceeaşi mantie din piele de urs pe care o purtase şi în ziua în care venise Einar. Probabil îi ţinea prea cald, dar îl făcea să pară uriaş, aşa cum stătea călare. Figura lui aspră era încadrată de coiful ce purta semne ale luptelor purtate şi care era împodobit cu o gheară de vultur. Braţele îi erau, ca şi ale mele, acoperite cu inele de aur. Era un luptător în plină glorie. S-a uitat la mine cum mă apropii, apoi a scos ceva dintre dinţii lui îngălbeniţi şi a aruncat spre mine ceea ce găsise.

– Lord Uhtred, mi-a zis referindu-se la vărul meu, îţi oferă şansa să te predai.

– Nu a îndrăznit să vină şi să mi-o spună el însuşi?

– Lord Uhtred nu stă de vorbă cu un rahat din fundul satanei.

– Dar stă de vorbă cu tine.

Dintr-un motiv sau altul, această insultă destul de blândă l-a enervat. Am văzut o grimasă pe figura lui şi i-am simţit furia reprimată din voce.

– Vrei să te omor acum? a mârâit el.

– Da, te rog.

A surâs cu dispreţ şi a clătinat din cap.

– Te-aş omorî cu mare plăcere, dar Lord Uhtred şi Lord Æthelhelm te vor viu. Moartea ta va fi distracţia lor din această noapte la palat.

– Descalecă şi luptă-te cu mine. Moartea ta îi va distra pe oamenii mei.

– Dacă te predai acum, sfârşitul îţi va fi grăbit, a continuat el, fără a băga în seamă provocarea mea.

– Eşti prea înspăimântat ca să te lupţi cu mine, Waldhere?

În loc de răspuns, a scuipat către mine.

I-am întors spatele şi le-am spus cu voce tare oamenilor mei:

– El este Waldhere, un om prea înspăimântat ca să se lupte cu mine! Eu i-am dat ocazia, dar el a refuzat. Un laş!

– Atunci să se lupte cu mine, a zis fiul meu, ieşind din zidul de scuturi.

În realitate, nu voiam ca vreunul dintre noi să se lupte cu Waldhere, nu pentru că m-aş fi temut de iscusinţa lui, ci pentru

că voiam să-i atacăm pe dușmani înainte de a-și recăpăta curajul. Bărbații care se aflau în fața noastră, lovind scuturile cu spadele, nu erau lași, dar trebuia să le reamintim că îi așteaptă moartea. Tuturor ne era teamă de zidul de scuturi, doar un nătărău poate spune altceva, dar oamenii mei erau pregătiți să înfrunte groaza. Oamenii vărului meu abia își reveneau din șocul pe care l-au încercat când și-au dat seama că trebuie să lupte în această după-amiază pentru propriile vieți. Dangătul clopotului îi panicase. Se așteptau la încă o seară obișnuită, iar acum trebuiau să înfrunte moartea. Îți trebuie o viață de om pentru a fi pregătit pentru această întâlnire decisivă. Mai mult de-atât, ei știau cine sunt eu și-mi cunoșteau reputația. Preoții și conducătorii lor le spuneau că trebuie să câștige, dar temerea lor era că eu nu știu să pierd. Voiam să-i atac în timp ce aceste temeri le măcinau curajul. O luptă cu Waldhere ar fi întârziat acest atac. Bineînțeles că de aceea și venise la noi. Cererea lui ca noi să ne predăm, pe care știa că o voi refuza, era făcută pentru a le da timp apărătorilor lui să-și recapete încrederea în ei. Gestul lui de a veni singur pentru a ne înfrunta trebuia să le arate că lui nu-i este frică de noi. Totul făcea parte din jocurile de dinainte de bătălie.

– Și tu cine ești? l-a întrebat pe fiul meu.

– Uhtred de Bebbanburg.

– Eu nu mă lupt cu cățelandrii, a ricanat el. Calul lui, un frumos armăsar cenușiu, a scuturat din cap și a alunecat pe stâncă. Waldhere l-a liniștit, apoi a început să-mi vorbească, dar destul de tare ca să-l audă oamenii mei. Dacă te predai, luptătorii tăi vor rămâne în viață. Apoi a continuat, vorbind și mai tare, pentru a fi sigur că toți oamenii mei vor auzi ce spune: Aruncați armele! Aruncați scuturile și veți trăi! Veți putea pleca nevătămați către miazăzi! Aruncați scuturile și veți rămâne în viață!

Am auzit un zăngănit în spatele meu ca și cum un scut ar fi lovit pietrele. M-am întors și, îngrozit, am văzut că bărbatul cel înalt cu mantie albastră și zale din argint ieșise din zidul de scuturi. Avea apărătorile de obraz strânse, acoperindu-i

faţa. Aruncase scutul şi se îndrepta către Waldhere. Finan îmi spusese că el e Kettil, danezul tânăr şi năzuros.

– Kettil! am mormăit eu.

– Da, stăpâne, a răspuns Kettil din spatele meu.

M-am întors încruntat şi l-am văzut pe Kettil cu un coif de oţel şi fără mantie.

– Stăpâne? mi s-a adresat el nedumerit.

M-am uitat în spate la bărbatul cel înalt. Coiful lui, vedeam asta acum, era încrustat cu un model de cruci creştine, iar o altă cruce, făurită din aur, îi atârna pe piept. Kettil era păgân şi nu ar fi purtat în veci asemenea talismane. Eram pe punctul de a-i porunci laşului acestuia să-şi ridice scutul blestemat şi să-şi reia locul printre ceilalţi, dar până să deschid eu gura, el şi-a tras din teacă spada lungă şi a îndreptat-o spre Waldhere.

– Acest căţelandru va lupta cu mine, l-a provocat el. Se vede treaba că bărbatul acesta nu îşi aruncase scutul în semn că se predă, ci pentru că Waldhere nu avea scut, iar el dorea să-i ofere călăreţului prilejul unei încleştări cinstite. Dacă ai curajul să mă înfrunţi, dar mă îndoiesc, a continuat el.

– Nu! am strigat la el.

Waldhere m-a privit, pus în încurcătură de reacţia mea la hotărârea de a se lupta pe care o luase acest om înalt.

– Ţi-e teamă că o să-ţi omor căţeluşul? mi-a zis în bătaie de joc Waldhere.

– Luptă-te cu mine, am zis aproape implorându-l. Luptă-te cu mine, nu cu el!

A izbucnit în râs. Nu înţelegea de ce eram dintr-odată atât de neliniştit, dar şi-a dat seama că nu voiam să se lupte cu acest om înalt care-l sfidase. A acceptat provocarea.

– Hai, căţeluşule, a spus el şi a sărit din şa.

Şi-a desfăcut încheietoarea mantiei şi a lăsat-o să cadă ca să nu-l împiedice la mânuirea spadei.

L-am prins de braţ pe bărbatul cel înalt şi i-am spus:

– Nu! Îţi interzic!

Nişte ochi negri m-au privit calm din umbra coifului.

– Sunt prinţul tău şi nu-mi poţi da porunci.

– Ce cauți aici? l-am întrebat.

– Îl omor pe acest neruşinat, a spus Æthelstan.

Am auzit un fâşâit când Waldhere şi-a scos spada din teacă. L-am prins pe Æthelstan de braţ şi i-am spus:

– Nu poţi face asta!

El mi-a îndepărtat cu delicateţe mâna şi mi-a spus:

– Comanzi oameni, Lord Uhtred, comanzi armate, dar nu poţi comanda prinţi. Eu îi dau ascultare lui Dumnezeu, îi dau ascultare tatălui meu, dar nu mă supun ţie. Tu trebuie să mi te supui. Lasă-mă să-mi fac datoria. Te grăbeşti să câştigi această bătălie, nu-i aşa? De ce să mai pierdem timpul? M-a împins uşor la o parte şi s-a îndreptat către Waldhere. Sunt Æthelstan, prinţul Wessexului. Aruncă spada şi jură-mi credinţă.

– Te spintec aşa cum aş spinteca un câine sfrijit! a mârâit Waldhere.

Cum Æthelstan ţinea spada în jos, Waldhere l-a atacat fulgerător cu o lovitură puternică, vrând să termine lupta în doar câteva clipe.

Waldhere era un bărbat solid, înalt, lat în spate şi plin de muşchi. Æthelstan era la fel de înalt, dar era slab ca bunicul lui, Alfred. Părea fragil pe lângă Waldhere, dar ştiam că această aparenţă de fragilitate era înşelătoare. Æthelstan era vânjos şi rapid. Prima lovitură a lui Waldhere a fost un salt rapid înainte cu vârful spadei către grumazul lui Æthelstan. Pentru noi, cei care ne uitam, era clar că lovitura era destinată să-i spintece gâtul lui Æthelstan, dar acesta s-a aplecat într-o parte aproape cu un aer dispreţuitor şi nici măcar nu s-a obosit să pareze lovitura când spada lui Waldhere i-a trecut pe lângă nas. I-a atins coiful, dar nici măcar nu i l-a zgâriat.

– Nu ai de gând să începi? i-a spus în batjocură lui Waldhere.

Răspunsul lui Waldhere a fost un al doilea atac. A vrut să-şi folosească forţa pentru a-l doborî pe Æthelstan. Şi-a dus spada în spate, iar Æthelstan încă nu ridicase spada de la pământ. Mugind ca un taur în călduri, şi-a prins spada cu ambele mâini şi a îndreptat-o cu toată forţa spre pântecele lui Æthelstan, dorind să-l lovească pe prinţ, să-l răstoarne la pământ şi să-i

scoată intestinele sângerânde. Avea, poate, de două ori greutatea tânărului bărbat din faţa lui. A văzut că spada lui se îndreaptă acolo unde ţintise şi mugetul lui s-a transformat într-un strigăt de victorie. Dar, dintr-odată, tăişul spadei a fost deviat de Æthelstan care, cu mâna stângă, a parat lovitura care, i-ar fi putut umple de sânge mâna, dacă nu chiar i-ar fi retezat degetele. Dar el purta o mănuşă cu căptuşeală din oţel prinsă de pielea din care era făcută mănuşa.

– Un truc pe care l-am învăţat de la Steapa, mi-a spus el mai târziu. Şi, cum spada lui Waldhere s-a rotit fără sens prin aer, Æthelstan l-a lovit cu mânerul spadei lui drept în faţă. Un truc pe care l-am învăţat de la Domnia Ta, avea să-mi spună el mai târziu.

Lovise cu putere. Am auzit izbitura şi am văzut sângele ţâşnind din nasul zdrobit al lui Waldhere. L-am văzut pe Waldhere cum se clatină, şi nu neapărat pentru că fusese dezechilibrat, ci pentru că nu mai vedea. Măciulia spadei lui Æthelstan îl izbise în ochiul stâng, pe care i l-a spart. Durerea i-a întunecat ceea ce mai putea vedea. S-a întors, a readus spada la loc, dar lovitura lui a fost slabă. Æthelstan l-a împins în lături şi a scos strigătul de victorie în timp ce dădea lovitura lui de luptă.

A fost o lovitură cu elan care i-a zdrobit de tot nasul. Am văzut grimasa lui Æthelstan în timp ce-şi trăgea spada înapoi ca să şi-o avânte înainte. Spada a trecut prin cămaşa de zale, a tăiat pielea şi muşchii, a retezat vasele de sânge şi a ajuns până la şira spinării. Sângele a ţâşnit şi a stropit coiful frumos al lui Æthelstan. Toţi cei aflaţi în mijlocul fortăreţei, care urmăreau ce se întâmplă, au putut vedea clar şuvoiul roşu care se scurgea. Şi au putut vedea cum luptătorul lor se prăbuşeşte.

Zgomotul spadelor lovite de scuturi a devenit şovăielnic, apoi s-a oprit de tot când Waldhere s-a împleticit plecând de lângă Æthelstan. Uriaşul şi-a aruncat spada, şi-a dus amândouă mâinile la nas, apoi a căzut în genunchi. S-a uitat pentru câteva clipe, uluit, la Æthelstan, s-a aplecat în faţă şi s-a prăbuşit lângă mantia aruncată pe jos. Oamenii mei l-au ovaţionat pe Æthelstan când s-a îndreptat spre calul duşmanului său şi

s-a urcat în șa. A înaintat câțiva metri către inamicii noștri fălindu-se cu victoria lui și și-a șters lama spadei de coama armăsarului.

– Acum! am țipat. Sulițașii în rândul al doilea! După mine!

Pierduserăm destul timp. Aveam o bătălie de dat și o fortăreață de câștigat. Și știam cum s-o câștig.

Așa că am atacat.

Existau două moduri în care să atacăm. Puteam să înaintăm către zidul de scuturi al vărului meu. Dar puteam și să urcăm panta abruptă ce ducea către palat, cea pe care merseserăm și noi atunci când intraserăm în fortăreață. Odată ajunși sus, îi puteam ataca pe luptătorii lui Æthelhelm care așteptau pe vârful stâncos abrupt. Ar fi însă o încercare plină de surprize. Un atac în timp ce urci este foarte greu și este cu atât mai anevoios cu cât urcușul e mai abrupt. Opțiunea pe care o aveam era să ne avântăm spre zidul format de vărul meu. În cea mai mare parte, avea două rânduri, în unele locuri, trei. Un zid din două sau trei rânduri e mult mai ușor de spart decât unul din patru, cinci sau chiar șase rânduri. Voiam să înaintez cu un zid format din patru rânduri care, astfel, nu va fi foarte lat. Chiar dacă eram convins că aprigii mei lupi își vor croi un drum sângeros prin mijlocul zidului mai subțire al vărului meu, mă gândeam că, văzând înaintarea zidului meu mai îngust, luptătorii călăiți în lupte ai lui Æthelhelm vor coborî din vârful fortăreței. Și, în timp ce noi am fi spart mijlocul zidului, aripile lui ne-ar fi învăluit. Toate forțele inamice vor fi în același loc, înconjurându-ne. Chiar dacă nu vom fi învinși, vom avea de dus o luptă lungă și sângeroasă, iar pierderile vor fi mult mai mari decât în cazul unui atac scurt și aprig. E clar că nu aveam de ales. Vom alege calea mai grea.

Îi vom ataca pe oamenii lui Æthelhelm aflați în vârful pantei. Vom înfrunta perspectiva de a lupta cu oameni aflați mai sus decât noi, care ne pot lovi mai ușor cu topoarele și spadele lor. Atunci când va vedea că urcăm panta, vărul meu nu va putea să susțină cu ușurință trupele lui Æthelhelm, căci nu era destul

loc pe latura stâncoasă de lângă palat şi de lângă biserică. Ar putea însă, am socotit eu, să vină după noi pe panta abruptă. Şi-ar trimite oamenii acolo unde ne aflam noi acum şi, pe urmă, după noi. Asta şi voiam pentru a-i despărţi pe cei doi duşmani ai mei. Trebuia doar să am două ziduri de scuturi, unul în partea din faţă, care să urce pentru a-l ataca pe Æthelhelm, şi rândurile din spate, în partea de jos, pentru a rezista atacului vărului meu. Aceste rânduri trebuiau să fie cât lăţimea pantei pentru a nu fi depăşiţi pe flancuri.

Inamicul începuse din nou să lovească scuturile cu spadele. La început, zgomotul era slab şi am auzit pe cineva strigând către trupe să lovească mai tare. Câinii urlau departe în pădure. Soarele aproape atingea linia orizontului la apus. Am ridicat scutul şi am atins apărătorile de obraji cu mânerul spadei. „Fii cu mine", m-am rugat lui Thor.

– Mai întâi, îl atacăm pe Æthelhelm, le-am spus oamenilor mei. Apoi, îi vom termina pe ceilalţi. Sunteţi gata?

Au strigat toţi în semn că da. Erau buni, erau foarte buni! Semănau cu nişte copoi nerăbdători să fie lăsaţi liberi. I-am dus spre dreapta, către pantă.

– Strângeţi rândurile, le-am strigat.

Nu era totuşi nevoie să le dau această comandă. Ei ştiau deja ce le cer. Erau nouă rânduri de oameni care urcau ferm panta, o masă compactă de oameni îmbrăcaţi în zale: oameni cu coifuri, nervoşi, agitaţi, încrezători, înspăimântaţi, nerăbdători. Nu aveam ce să-i învăţ despre zidurile de scuturi, fuseserăm împreună în multe astfel de ziduri. Dar în această seară, era ceva diferit. M-am întors spre al doilea rând în care, de obicei, oamenii foloseau scuturile pentru a proteja rândul din faţă. De această dată, acest al doilea rând nu avea scuturi, ci suliţe lungi şi grele.

– Ţineţi suliţele în jos, cât mai ascunse, le-am spus. Am văzut că Æthelstan călărea în spatele ultimului rând. Bănuiesc că tu l-ai adus, i-am imputat fiului meu care se afla la dreapta mea.

Ştiam că el şi Æthelstan erau prieteni.

– El a insistat, mi-a răspuns el zâmbind.

– Iar tu l-ai ascuns.

– Nu chiar. Doar că tu nu te-ai prea uitat la el.

– Ești un idiot.

– Oamenii spun adesea că semăn cu tine, tată.

Am sărit peste trei trepte de piatră. Oamenii lui Æthelhelm scandau și-și loveau spadele. Vedeam și un preot care își ridicase mâinile către cer, rugându-l pe zeul răstignit pe cruce să ne nimicească.

– Ești un idiot, i-am spus din nou fiului meu. Dar ai grijă să rămână în viață, și o să te iert. M-am întors și am strigat: Rorik!

– Da, stăpâne.

– Sună din corn acum! De două ori!

Ecoul primului sunet de corn a răsunat dinspre stâncă înainte de al doilea sunet de corn. Finan aștepta gata pregătit. Oamenii lui au apărut imediat, coborând de la poarta de sus către poalele pantei. Eram la vreo sută de pași, poate ceva mai mulți, de locul unde așteptau oamenii lui Æthelhelm. Rândul din față al lui avea cincisprezece oameni protejați de scuturi și de măștile de metal purtate pe chipuri. În rândul din față, oamenii nu mai loveau scuturile cu spadele lor, doar cei din spate. Preotul s-a întors și a scuipat înspre noi. Am văzut că era părintele Herefrith, dușmanul meu din Hornecastre. Fața lui înfricoșată era furibundă. La baza gâtului, sub robă, se vedea cămașa lui de zale. Învârtea o spadă. Biserica nu-l disciplinase. Era unul dintre vrăjitorii lui Æthelhelm. Țipa tare, dar nu-i auzeam insultele sau blestemele pe care le profera. Nici nu-mi păsa de ele, căci zeii cei vechi erau de partea mea, iar Herefrith era osândit.

M-am uitat spre dreapta și am văzut la umbra colinelor o mulțime de oameni, mai ales femei și copii uitându-se de pe malul îndepărtat al portului. Aproape toți se uitau la noi, ceea ce însemna că Domnall nu făcuse nici o mișcare către poarta de jos. Câțiva, puțini la număr, merseseră către nord ca să vadă ce se întâmplă la Poarta Mării, dar și aceștia își ațintiseră privirea la ce se întâmpla pe stânca din interiorul fortăreței, așa că

Gerbruht şi oamenii lui erau încă în siguranţă. Bătălia se va da aici pe colina stâncoasă ce ducea către piscul Bebbanburgului.

Oamenii lui Æthelhelm ocupau acest pisc. Arătau extraordinar, un zid de scuturi din salcie acoperite cu oţel, dar, în mod sigur, moartea rapidă a lui Waldhere îi zguduise. Însă Æthelhelm avea motive să fie încrezător. Noi atacam urcând, şi înfruntarea se dădea pe un povârniş abrupt. Æthelhelm trebuie să fi fost convins că eu am făcut o greşeală, conducându-mi oamenii către un loc al pierzaniei. Ştia de asemenea că vărul meu, văzând cât de puţin numeroşi eram noi, îşi va aduce oamenii pentru a ne ataca din spate. Noi am fi dus astfel lupta pe o pantă abruptă, atacaţi şi din faţă, şi din spate. Mi-am aruncat privirea înspre stânga şi l-am văzut pe vărul meu, tot călare, îndemnând lungul lui zid să înainteze.

Oamenii lui Finan se grăbeau să ne ajungă din urmă. Plecând de la Poarta Mării, o lăsase la discreţia unui atac din partea vărului meu, numai că acum duşmanii vărului meu aşteptau dincolo de această poartă. Dacă ar fi deschis-o, ar fi fost ca şi cum ar fi invitat un şuvoi de scoţieni şi de vikingi în fortăreaţă. Vărul meu nu dorea ca această poartă să fie deschisă, cel puţin până când ar fi terminat cu mine şi ar fi fost destul de sigur pe el că-i poate ataca pe oamenii de afară. Deci ar fi terminat cu mine mai întâi şi încă repede.

Pesemne că s-a gândit că bătălia se va sfârşi rapid, căci oamenii văd ceea ce vor să vadă. Vărul meu văzuse cât de mică era armata mea, şi acest lucru i-a dat curajul de a-i face pe oamenii lui să înainteze. Dar, dintr-odată, au apărut Finan şi oamenii lui. Vederea acestei întăriri i-a făcut pe luptătorii lui să şovăie. Finan striga la oamenii lui să se aşeze în rânduri în spatele meu. Vărul meu urla şi el la oamenii lui:

– Înainte! Înainte! Dumnezeu ne va duce spre victorie!

Vocea lui era stridentă. Aproape două sute de oameni se grăbeau să urce panta în spatele nostru.

– Pentru sfântul Oswald şi pentru Bebbanburg, a strigat vărul meu.

Am văzut că nu era în primul rând, ci mult mai în urmă. Încă era călare, singurul călăreț în mijlocul trupelor care veneau să ne atace din spate.

Așadar, aveam bătălia pe care mi-o dorisem. În loc să vânez trupele vărului meu prin labirintul de construcții ale Bebbanburgului, le adunasem în fața mea, și acum se strângeau în spatele meu. Tot ce trebuia să fac era să-i omor. M-am întors ca să văd dacă sulițașii își țineau sulițele în jos. Le țineau.

– Ascultați la mine, le-am spus, dar nu prea tare astfel ca oamenii care ne așteptau să nu mă audă. Luptătorii din spatele nostru nu-și țin scuturile prea jos. Ei vor lupta așa cum luptă de obicei. Își vor ține scuturile în așa fel încât să-și acopere pântecele și boașele, deci vor avea picioarele descoperite. Loviți cât mai sus. Loviți-i în coapse și schilodiți-i. Voi îi schilodiți, iar noi îi vom omorî.

– Dumnezeu și sfântul Oswald! a strigat un om din rândurile vărului meu.

Toți erau acum în spatele nostru. O mână de oameni de-ai vărului meu fuseseră trimiși să întărească rândurile lui Æthelhelm. Am socotit că sunt cam o sută cincizeci în vârf, formând un zid de scuturi cu cinci sau șase rânduri de luptători așezați în fața bisericii. Erau mai mulți decât cei din spatele nostru, dar nici ei și nici cei de sus nu ne puteau ataca pe flancuri. Împreună cu oamenii lui Finan care ni se alăturaseră aveam cincisprezece rânduri de luptători, ceea ce era extraordinar. Inamicii îl văzuseră pe mesagerul lor murind. Toți știau că aveau să se lupte cu Uhtred de Bebbanburg. Mulți dintre oamenii din rândurile luptătorilor lui Æthelhelm luptaseră în armate conduse de mine. Acești oameni mă știau și ultimul lucru pe care și-l doreau era să se lupte cu lupii mei în această seară de vară.

Luptătorii în mantii vișinii ai lui Æthelhelm așteptau cu scuturile pregătite. După cum mă așteptam, ei țineau scuturile sus. Acum, le puteam vedea clar chipurile. Își vedeau de aproape drumul către moarte. Erau oameni pricepuți ca și noi, care luptaseră în lungul război pentru alungarea danezilor din Mercia și Anglia de Est, dar noi luptaserăm mai des și mai mult. Eram

haita de lupi, eram ucigaşii Britaniei, luptaserăm de pe coasta de miazăzi a Wessexului până în nordul sălbatic, de la ocean până la mare, şi nu fuseserăm înfrânţi niciodată. Oamenii aceia ştiau toate aceste lucruri. Vedeau topoarele noastre de luptă lucind în soarele care se pregătea să apună, vedeau spadele, vedeau cum înaintăm cu consecvenţă. Aveam de făcut ultimii paşi. Mergeam încet, dar cu paşi hotărâţi, cu scuturile pregătite şi spadele ţinute în jos. Unul dintre oamenii lui Æthelhelm a vomat şi scutul lui s-a clătinat.

– Acum! am strigat. Omorâţi-i!

Ne-am repezit toţi înainte.

Chiar şi între inamicii neliniştiţi există întotdeauna oameni care se bucură de o bătălie, cărora nu le este teamă, care se avântă în mijlocul ororilor. Un astfel de om l-a omorât pe Swithun. Întocmai ca noi toţi ceilalţi din primul rând, el îşi ţinea scutul sus şi s-a ghemuit la adăpostul lui pentru a para lovitura despre care ştiam că va veni. Poate că Swithun a făcut un pas greşit sau poate că s-a aplecat prea mult în faţă. Un bărbat l-a lovit cu toporul în şira spinării. Nu am văzut ce s-a întâmplat, dar am auzit geamătul lui Swithun. M-am aplecat ţinând scutul deasupra capului şi jungherul Acul-Viespii pregătit. Răsuflarea-Şarpelui era în teacă şi acolo va rămâne până când vom reuşi să străpungem zidul de scuturi. Atunci când vrei să ucizi un om care este atât de aproape încât îi poţi simţi respiraţia, cea mai bună armă este un jungher.

Urcam în fugă cu scuturile ridicate, lovite de topoarele duşmanilor care scoteau strigăte de furie şi de victorie. Swithun murise, la fel ca Ulfar, danezul, şi bietul Edric care-mi fusese pe vremuri slujitor. O lovitură a răsunat cu zgomot pe scutul meu, dar nu a fost suficient de puternică pentru a mă îngenunchea. Probabil că fusese o lovitură de spadă. Dacă Waldhere ar fi fost încă viu sau dacă Æthelhelm ar fi fost mai priceput, ar fi trebuit să pună în primul rând luptători cu topoare grele de război care să ne dea lovituri ca acelea care căsăpesc vitele în prag de iarnă. Dar ei aveau spade, iar spada nu e o armă de bătălie. O spadă

poate tăia sau străpunge, dar nu poate înfrânge un dușman pe care să-l transforme într-o grămadă de oase rupte sau de carne măcelărită până la sânge. Nimic altceva nu poate rivaliza cu un pumnal bine mânuit. Oricine m-ar fi lovit cu spada n-ar fi făcut decât să-mi zgârie învelișul de fier al scutului meu din lemn de salcie, și asta ar fi fost ultima lovitură pe care o dădea pe această lume. Eu deja împinsesem jungherul înainte și-l ridicasem în sus; am simțit cum acesta străpunge zalele și mușchii și ajunge la țesutul moale. Am împins cât am putut de tare și am răsucit lama care nu a ajuns la mațele vrăjmașului. O suliță din spate a trecut printre mine și fiul meu și a străpuns coapsa inamicului. Sângele a țâșnit din rană. Omul s-a clătinat. Era cel pe care-l străpunsesem cu Acul-Viespii. Rândurile din spatele meu înaintau. Bănuiesc, deși nu-mi mai aduc aminte exact, că noi toți scoteam strigăte de luptă.

Am ajuns în vârf. Mă împiedicam de cadavre. Am sărit peste ele. O nouă lovitură mi-a atins scutul, destul de puternică pentru a-l înclina. Berg se afla în partea mea stângă și mi-a sprijinit scutul cu scutul lui. Am împins Acul-Viespii înainte, am simțit că am atins ceva din lemn, l-am tras înapoi și am lovit mai jos. De această dată, am simțit că am atins zalele și carnea. Un bărbat cu barbă a țipat la mine pe deasupra scutului, dar țipătul i s-a transformat în agonie când toporul lui Berg i-a zdrobit coastele. La dreapta, fiul meu a scos un strigăt puternic în timp ce lovea cu jungherul printre două scuturi. Omul pe care-l rănise Berg a căzut, iar eu am sărit peste el. Sulițașul din spatele meu l-a ucis, apoi și-a înfipt sulița în vintrele altui inamic. Acesta a scos un țipăt îngrozitor, a scăpat scutul, s-a încovoiat peste pietrele scăldate în sânge. I-am înfipt pumnalul în spate, iar el a căzut. L-am călcat pe cap și am trecut mai departe. Două sau poate trei rânduri ale inamicilor erau distruse. Avansam ținând scuturile strâns în mâini. Priveam către vârf. În interior simțeam spaima, dar am ignorat-o. Mirosea a excremente. Excremente și sânge, mirosul greu al victoriei. Dușmanii sunt mai înspăimântați. Trebuie omorâți. Și scuturile ținute cu putere în mâini. Omorâți!

Un tânăr cu barbă rară s-a repezit la mine cu o spadă. „Mulţumesc", i-am spus în gând. Pentru a mă putea ataca cu spada, trebuia să mişte scutul într-o parte. Şi a murit cu Acul-Viespii înfipt în piept. I-a intrat prin zale ca un bătător de unt. Ore întregi de exerciţii mi-au trebuit pentru a trimite acest tânăr la pieire. Oamenii mei răcneau. O spadă mi-a lovit coiful, alta mi-a izbit scutul. Berg l-a omorât pe cel care îmi lovise coiful. Atunci când eşti într-un zid de scuturi nu trebuie să ai ezitări, trebuie să înjunghii. Fie ca zeii să-mi trimită doar duşmani care îşi bălăngăne spadele. Omul care mi-a lovit scutul s-a dat înapoi, cu o teamă profundă în ochi. M-am împiedicat de un cadavru, am căzut într-un genunchi şi am parat o lovitură de suliţă care venea din partea dreaptă. Fusese însă o lovitură slabă, căci, atunci când m-a lovit, suliţaşul se aplecase în spate. M-am ridicat şi am îndreptat cu putere Acul-Viespii spre cel care-mi lovise scutul. Am mişcat repede jungherul spre ochii suliţaşului, apoi l-am tras înapoi şi l-am împins spre primul. Acul-Viespii i-a spintecat gâtlejul şi un val de sânge a ţâşnit către mine. Am strigat cu voce răguşită, aruncând blesteme peste cei care îşi dădeau acum seama ce înseamnă să-i înfrunte pe lupii mei. Am coborât puţin scutul şi l-am văzut pe Æthelhelm stând împreună cu fiica lui, palidă şi plăpândă, lângă zidul bisericii şi uitându-se cu ochi holbaţi la ce se întâmplă. O cuprinsese cu braţul.

Cerdic ataca alături de mine. Aruncase suliţa şi luase un topor de luptă. Nu avea scut. Alerga pur şi simplu către un duşman, un bărbat masiv şi plin de ură. Toporul lui a rupt scutul în două şi l-a lovit drept în faţă pe cel care se afla în spatele scutului. Lovitura a fost atât de puternică încât a transformat chipul omului într-o explozie de sânge. Am înaintat cu toţii repede pentru a-l ajuta pe Cerdic.

– Sunt terminaţi! a spus fiul meu.

Cerdic urla plin de furie şi învârtea toporul spre cei care-i stăteau în cale. Una dintre loviturile lui chiar mi-a atins scutul, dar el era de neoprit. Un bărbat în mantie vişinie l-a atacat cu spada, dar jungherul meu i-a intrat în gură şi l-am înfipt cât

am putut de tare. Încă strigam la dușmani, asigurându-i că vor muri. Eram Thor, eram Odin, eram cel care domina bătălia.

Æthelstan își adusese calul la poalele pantei acoperite cu cadavre. Desfăcuse apărătorile pentru obraji și stătea în picioare în scări și cu spada mânjită de sânge ridicată în sus.

– Sunt prințul vostru! a strigat el. Intrați în biserică și veți rămâne în viață!

Æthelhelm se uita la el cu gura căscată.

– Sunt prințul vostru! striga fără încetare Æthelstan.

Calul lui sur era tot pătat cu sânge.

– Intrați în biserică și veți rămâne în viață! Aruncați armele! Intrați în biserică!

Hrothard a pășit către Æthelhelm. Hrothard! Urla ca și mine, spada era înroșită de sânge, iar scutul lui avea o pată roșie peste cerbul rampant.

– Lăsați-mi-l mie! am strigat eu.

Dar fiul meu m-a izbit cu umărul și a alergat către cel care și-a împins scutul înainte și a lovit cu spada, țintind picioarele lui. Uhtred și-a coborât scutul pentru a devia lovitura. L-a atacat cu spada pe Hrothard care a parat lovitura. Ciocnirea celor două spade a scos un sunet ca un dangăt de clopot. Hrothard scuipa blesteme, în timp ce fiul meu zâmbea. Spadele s-au lovit din nou. Oamenii urmăreau lupta celor doi. Bărbații cu mantii vișinii aruncaseră armele și țineau mâinile ridicate în semn că se predau. Toți se uitau la spadele care se mișcau atât de repede încât era imposibil să vezi fiecare lovitură. Erau doi maeștri în acțiune. La un moment dat, fiul meu s-a clătinat. Hrothard a vrut să profite de acest prilej și a atacat. Fiul meu s-a răsucit, a făcut o fentă și a ajuns în spatele lui Hrothard. A dus spada la gâtul lui Hrothard și l-a spintecat. Un val de sânge a țâșnit din tăietură, iar Hrothard a căzut.

Părintele Herefrith striga la oamenii lui Æthelhelm să continue lupta.

– Dumnezeu este cu noi! Nu puteți fi înfrânți! Omorâți-i! Ucideți-l pe păgân!

Se referea la mine.

Æthelhelm şi fata lui dispăruseră. Nu i-am văzut când au fugit. Un luptător a încercat să mă lovească cu suliţa, dar lovitura a fost slabă şi am deviat-o cu scutul. M-am apropiat de el şi l-am lovit cu jungherul. A gâfâit trimiţându-şi ultimul său suflu spre mine în timp ce-i spintecam vintrele printre înjurături. A mai scos un ultim sunet şi s-a prăbuşit.

Văzând că jungherul meu este încă în pântecele omului pe moarte, Herefrith s-a îndreptat spre mine. Fiul meu l-a oprit împingându-l cu scutul înapoi către zidul bisericii. Uhtred era creştin, sau, cel puţin, aşa pretindea, iar uciderea unui preot i-ar fi osândit sufletul la chinuri veşnice. Prin urmare, s-a mulţumit să-l împingă la o parte. Mie, în schimb, nu-mi era teamă de infernul creştinilor. Am abandonat Acul-Viespii şi am luat suliţa celui pe care-l omorâsem.

– Herefrith! am strigat eu. Iată-l pe Dumnezeul tău!

Am alergat către el cu suliţa pregătită de atac. N-a reuşit să devieze lovitura cu spada lui când suliţa era la un lat de palmă de el. Vârful ei a trecut prin robă, prin zale, a intrat în pântec, prin şira spinării şi s-a izbit de zidul de piatră al bisericii care s-a umplut de sângele lui.

– Sunt terminaţi! a spus fiul meu care era alături de mine. Sunt terminaţi, tată!

– Nu i-am înfrânt încă, am mormăit eu.

Mi-am scos jungherul din cadavrul celui ucis de mine şi m-am uitat în partea de jos a povârnişului. Vărul meu se uita, nu lupta. A văzut că zidul de scuturi al lui Finan aşteaptă atacul lui şi că aliaţii lui sunt terminaţi şi puşi pe fugă. Oamenii lui ajunseseră la mijlocul pantei. Văzuseră sălbăticia noastră. Teama se zbătea în ei aşa cum se zbat aripile unei păsări aflate în captivitate.

– Prinţe, i-am spus lui Æthelstan care se afla în spatele oamenilor lui Finan.

– Lord Uhtred?

– Păstrează douăzeci de oameni cu tine. Străjuieşte acest loc. Şi rămâi în viaţă, fir-ar al naibii să fie! Rămâi în viaţă!

Vocea îmi era răguşită şi gâtlejul iritat de atâtea ţipete.

Eram mânat de furia luptei. Fusese cât pe ce să pierd această bătălie. Fusesem neglijent la început, când aproape pierdusem controlul asupra Porții Mării. Dar am avut noroc. Am ținut strâns în mână mânerul jungherului și le-am mulțumit zeilor pentru ajutor. Și acum voi face ce mi-am jurat atâția ani că voi face. Îl voi omorî pe uzurpator.

– Finan!

– Stăpâne?

– Mergem să-i măcelărim pe aceşti nemernici.

Am urcat cu pași mari în vârful pantei înroșite de sânge. Înspre apus, cerul era pictat în nuanța stacojie a asfințitului. De acolo, de sus, am strigat destul de tare ca oamenii vărului meu să mă audă:

– Vom scălda această stâncă în sângele vostru! Sunt Lord Uhtred! Eu sunt stăpân aici! Aceasta este stânca mea!

Am coborât panta, trecând printre rândurile compacte ale oamenilor lui Finan. I-am dat lui Rorik Acul-Viespii și am tras spada din teacă. M-am gândit că zidul de scuturi n-o să reziste. Urma un măcel, și Răsuflarea-Șarpelui era însetată de sânge.

Eram alături de Finan în ceea ce fusese rândul nostru din spate, iar acum devenise rândul din față. Vărul meu era tot călare, cu șase sau șapte rânduri mai în spate de primul rând de luptători. Aceştia m-au văzut zâmbind. Mi-am desfăcut apărătorile pentru obraji, lăsându-i să-mi vadă fața plină de sânge, zalele pline de sânge, mâinile pline de sânge. Eram omul cu aur și cu sânge. Eram un maestru al războiului, mânat de furia luptei. Eram la zece pași de dușmani. Am înaintat cinci pași și am ajuns singur în fața lor.

– Aceasta este stânca mea! le-am strigat.

Nu s-a mișcat nici unul. Am văzut teama în ochii lor. O simțeam.

– Fiți pregătiți! l-am auzit pe Finan spunându-le oamenilor lui care înaintau încet, împinși de dorința de a ucide.

– Sunt Uhtred! Uhtred al Bebbanburgului.

Știau cine sunt. Vărul meu mă batjocorise ani în șir. Dar bărbații aceştia auziseră povestirile despre bătălii de departe.

Acum eram în faţa lor. Mi-am înălţat spada şi am îndreptat-o către vărul meu.

– Între mine şi tine! am strigat eu.

Nu mi-a răspuns.

– Între mine şi tine! am zis din nou. Nu trebuie să moară şi alţii! Lupta asta e între noi doi!

Doar se uita fix la mine. Am văzut că de calota coifului atârna o coadă de lup. Avea aur la gât şi la căpăstru. Era cam dolofan şi zalele îi stăteau fix peste abdomen. Era îmbrăcat ca un războinic, dar vedeam că îi este frică. Nici măcar nu-i venea să deschidă gura pentru a le ordona oamenilor săi să atace.

Aşa că le-am ordonat eu oamenilor mei:

– Omorâţi-i!

Le spun nepoţilor mei că încrederea conduce la câştigarea bătăliilor. Nu vreau ca ei să se lupte. Aş vrea mai degrabă să transform lumea lui Ieremias în realitate şi oamenii să trăiască în armonie. Dar există întotdeauna un om, de obicei un bărbat, care se uită cu invidie la pământurile noastre, care vrea să ne ia căminul, care crede că zeul lui împuţit e mai bun decât zeii noştri, care va veni cu foc, spadă şi oţel să ne fure şi să-şi însuşească ceea ce am construit noi. Şi dacă nu suntem pregătiţi să luptăm, dacă nu am petrecut ore întregi ca să deprindem arta mânuirii spadei, a scutului, a suliţei şi a topoarelor, atunci acest om va câştiga, şi noi vom fi aruncaţi în braţele morţii. Copiii noştri vor fi robi, nevestele noastre, târfe, iar vitele ne vor fi măcelărite. Trebuie să luptăm, şi oamenii care luptă cu încredere câştigă. Un bărbat pe nume Ida a venit în urmă cu aproximativ patru sute de ani pe aceste meleaguri. A debarcat de pe corăbiile pline cu oameni fără milă şi a cucerit această fortăreaţă construită pe stâncă, i-a distrus pe apărătorii ei, le-a folosit nevestele pentru plăcerea lui şi le-a înrobit copiii. Eram urmaşul lui Ida. Duşmanii lui, care erau galezi, l-au numit Flamdwyn, Purtătorul torţei. Dăduse el într-adevăr foc inamicilor lui de pe această stâncă? Poate. Adevărat sau nu, balada despre Ida evocă un singur adevăr. Ida, Purtătorul torţei venise pe această stâncă cu încrederea că va dura un nou regat pe această insulă bătrână.

Acum călcam pe urmele Purtătorului torței pentru a acoperi din nou stânca aceasta cu sânge. Aveam acest drept. Oamenii vărului meu nu au rezistat. Ei nu au avut încredere. Unii dintre ei și-au aruncat scuturile și spadele, și acestora li s-a dat șansa de a trăi. Dar celor care au vrut să lupte li s-a îndeplinit dorința. Și eu mi-am aruncat scutul, neavând nevoie de el. Inamicii noștri se retrăgeau dându-ne cale liberă. Unii chiar fugeau de pe povârniș. Cei mai temerari dintre oamenii vărului meu făcuseră zid în jurul armăsarului său. Noi i-am atacat. Am lovit scuturile, uitând că o spadă nu va nimici un zid puternic de scuturi. Dar furia, da. Răsuflarea-Șarpelui a ciopârțit marginea de oțel a unui scut și a spart coiful celui care-l purta. Acesta a căzut în genunchi. Un om m-a atacat cu suliță, mi-a rupt zalele, mi-a atins mijlocul. I-am smuls un ochi cu spada, iar fiul meu a sărit peste mine și l-a omorât. Finan lupta cu sânge-rece, Berg țipa în limba lui maternă, Cerdic spărgea scuturi cu toporul. Treptele de stâncă pline de sânge erau alunecoase. Oamenii mei strigau, urlau și omorau. Își croiau drum printre oamenii zdrobiți. Vărul meu a încercat să-și întoarcă armăsarul printre oamenii din ultimele rânduri, însă Cerdic i-a zdrobit calului picioarele din spate cu toporul. Bietul animal a urlat de durere și a căzut. Cerdic i-a retezat grumazul și l-a tras pe vărul meu jos din șaua căptușită cu lână. Oamenii lui se predau sau, măcar, încercau să se predea. Un preot urla la mine să mă opresc. Femeile țipau. Fiul meu a apucat de păr un luptător fără coif și l-a tras înspre tăișul jungherului său cu care i-a spintecat vintrele și l-a aruncat într-o parte. Apoi și-a înfipt pumnalul în pântecele altui luptător.

Și atunci a sunat cornul.

Un sunet prelung și limpede.

Soarele apusese, dar cerul încă era strălucitor. Era sângeriu spre asfințit și purpuriu spre răsărit. Stelele nu apăruseră încă. Cornul a sunat din nou pentru a vesti sosirea lui Æthelstan. Acesta cobora panta călare. El îi poruncise lui Rorik să sune din corn pentru a anunța încetarea bătăliei.

– S-a terminat, Lord Uhtred, mi-a spus când a ajuns lângă noi. Ai învins.

Mulţi oameni erau în genunchi. Oameni care făcuseră pe ei. Oameni care se uitaseră la noi cu teroare în suflet. Oameni care se tânguiau pentru că înfruntaseră oroarea pe care noi o provocaserăm. Noi eram lupii Bebbanburgului care luaseră înapoi ceea ce cucerise mai demult Ida, Purtătorul torţei.

– S-a terminat, a spus din nou Æthelstan, mult mai liniştit acum.

Deja corbii veneau în zbor dinspre coline. Pe piscul din spatele nostru câinii amuşinau sângele. Se terminase.

– Nu încă, am zis.

Vărul meu era încă în viaţă. Se clătina încet. Cerdic îl păzea. Spada i-a căzut. Am ridicat-o de lângă leşul calului său şi i-am dat-o.

– Tu şi cu mine, i-am spus.

A clătinat din cap.

L-am ucis. L-am străpuns cu spada, şi nimeni nu a încercat să mă oprească. M-am oprit doar atunci când trupul lui a fost doar o grămadă de sânge, haine, oase sfărâmate, zale rupte şi carne măcelărită. Mi-am şters spada de mantia lui.

– Tăiaţi-i capul, i-am poruncit lui Rorik. Şi câinii să-i mănânce trupul.

Mă întorsesem acasă.

Epilog

Einar s-a dovedit într-adevăr a fi fără de noroc. Împreună cu echipajul corabiei *Trianaid* a înfrânt ce mai rămăsese din forţele lui Æthelhelm în faţa Porţii Mării, dar a fost străpuns în pântece de o suliţă şi a murit chiar în acea noapte. Scoţienii au vrut să asalteze poarta, dar bolovanii aruncaţi de oamenii lui Gerbruht i-au descurajat. Oamenii lui Einar, văzând că stăpânul lor este rănit, nu au mai avut chef să continue lupta. Au jefuit corăbiile lui Æthelhelm, au luat tot aurul care fusese adus în nord ca zestre a lui Ælswyth, şi asta era o victorie îndestulătoare pentru ei.

Scoţienii nu au atacat Poarta de Jos. Vărul meu lăsase treizeci de oameni care să apere acest bastion formidabil. Cu treizeci de oameni puteam asigura paza acestei porţi până când haosul va pune stăpânire pe lume. Dimineaţă, am deschis poarta şi am călărit afară împreună cu fiul meu, cu Finan şi cu Æthelstan. Împreună am aşteptat pe poteca îngustă unde Einar începuse să construiască o palisadă. Într-un târziu, a venit şi Domnall să se întâlnească cu noi. Era un bărbat impresionant. Avea ochi negri, era brunet şi lat în umeri şi stătea cu eleganţă în şaua superbului său armăsar negru. Nu a spus nimic, doar a murmurat un salut. Venise singur.

– Vesteşte-i stăpânului tău că Uhtred de Bebbanburg este acum stăpân aici, i-am spus. Iar graniţele pământurilor mele sunt aceleaşi de pe vremea tatălui meu.

S-a uitat pe deasupra mea la Poarta de Jos pe care atârnau tigvele puse de vărul meu în semn de avertizare a invadatorilor. Eu adăugasem încă două: rămăşiţele capului zdrobit şi plin de sânge al vărului meu şi capul lui Waldhere.

– Nu contează cine domneşte aici, a glăsuit Domnall cu voce neaşteptat de moderată, fiind iarăşi războinicul care nu se foloseşte de insulte pentru a insufla teamă. Noi tot vom asedia aceste locuri.

Şi-a întors privirea către mine în timp ce-i spuneam:

– Nu, n-o veţi face! Mi-am schimbat poziţia în şa pentru a-mi alina puţin durerea din picior. Fusesem rănit, dar lovitura nu fusese adâncă şi nici nu-mi secţionase coapsa. Eu nu sunt ca vărul meu, i-am spus lui Domnall. Nu voi sta ascuns în spatele acestor ziduri.

– Mă sperii, a răspuns el sec.

– Transmite salutările mele regelui Constantin, am continuat eu. Şi spune-i să fie mulţumit cu teritoriile pe care le are de la tatăl său, tot aşa cum şi eu sunt cu ce mi-a lăsat tatăl meu.

– Şi-i mai poţi spune ceva, a rostit Æthelstan care venise călare lângă mine. Sunt Æthelstan, prinţul Wessexului, şi acest teritoriu este sub protecţia tatălui meu.

Era o afirmaţie fără acoperire şi mă îndoiesc că regele Edward ar fi fost de acord cu ea, dar Domnall nu a comentat-o. În plus, ştia foarte bine că Sigtryggr era la mai puţin de o jumătate de zi distanţă şi că el deţinea o armată numeroasă de călăreţi. Eu nu ştiam acest lucru încă, dar Domnall ştia. Şi nu era prost. Ştia şi că Bebbanburgul fusese consolidat şi că ar fi avut o armată mult mai numeroasă dacă Sigtryggr ne-ar fi venit în ajutor.

La căderea nopţii, scoţienii plecaseră cu partea lor din aurul lui Æthelhelm, cu toate vitele din Bebbanburg şi cu tot ce au mai putut lua cu ei.

– Peste două zile, vom lua şaizeci de călăreţi şi vom pleca spre nord pentru a verifica graniţele, i-am spus fiului meu. Şi, dacă vom găsi războinici scoţieni, îi vom omorî.

Voiam să le arăt lui Domnall şi stăpânului său că Uhtred de Bebbanburg este acum stăpân aici.

Sigtryggr și-a ținut făgăduiala, așa cum și eu mi-am ținut-o pe a mea. Îi promisesem că nu va pierde nici un om. Tot ce i-am cerut a fost să aducă o armată pe teritoriul Bebbanburgului cu care să-i amenințe pe scoțieni. Domnall a fost obligat să trimită oameni care să supravegheze această armată, slăbind astfel forțele care asediau Bebbanburgul. Mă îndoiam că el ar fi ordonat un asediu, dar amenințarea lui Sigtryggr a făcut acest eventual asediu și mai puțin probabil. În acea după-amiază, ginerele meu a adus mai mult de o sută cincizeci de oameni peste istmul îngust, prin poarta cu cranii, până sus în Bebbanburg.

Æthelhelm a scăpat cu viață. El și mulți dintre oamenii lui și-au găsit adăpost unde și-au abandonat armele. Au trimis un preot care să negocieze condițiile capitulării. Eu aș fi vrut să-l omor, dar Æthelstan mi-a interzis acest lucru. A petrecut mult timp discutând cu ealdormanul și a poruncit ca Æthelhelm să rămână în viață.

– Ești un nătărău, prințe, i-am spus. Tatăl tău l-ar fi ucis.

– Îl va ajuta pe tata, mi-a răspuns Æthelstan.

– A promis el asta? Ce te face să crezi că-și va ține promisiunea?

– Da, pentru că o țin ostatică pe fiica lui.

Asta chiar m-a luat prin surprindere.

– O țin ostatică pe Ælswyth?

– Da, a zis Æthelstan zâmbind. Și fiul tău îmi va fi recunoscător pentru asta.

– La naiba cu ce-și dorește fiul meu, am zis eu, gândindu-mă ce necazuri mizerabile îmi va aduce această relație. Și crezi că Æthelhelm nu va da în schimb o fiică pentru un regat?

Æthelstan a încuviințat dând din cap.

– E un om puternic. Și are supuși puternici. Da, o va sacrifica pe Ælswyth pentru ambițiile sale. Dar dacă moare, fiul lui cel mare va dori să se răzbune. Nu faci decât să schimbi un dușman bătrân cu unul mai tânăr. Și, în acest fel, Æthelhelm îmi rămâne îndatorat.

– Îndatorat ție? l-am întrebat luându-l peste picior. Crezi că el știe să fie recunoscător? Te va urî și mai mult.

– Probabil. Dar va rămâne aici până îţi va plăti o răscumpărare. Este un om bogat, şi tu, prietene, ai cheltuit mulţi bani pentru a câştiga această stâncă. După ce va plăti răscumpărarea, nu va mai fi bogat. Şi astfel îl vlăguim.

Am mormăit ceva pentru a-mi ascunde plăcerea pe care mi-o provoca acest gând.

– Într-o zi, tot îl voi omorî, am zis apoi, admiţând fără prea mare tragere de inimă acest argument.

– Poate că da, stăpâne, dar nu azi şi nu până nu îţi va umple cuferele cu aur.

În acea seară am dat o petrecere. A fost o petrecere sărăcăcioasă, cu nişte peşte, pâine şi brânză, dar cu multă bere, şi acest lucru a produs multă veselie. Câţiva dintre oamenii vărului meu, cei în care aveam încredere, mai ales tineri, au benchetuit cu noi. Pe ceilalţi i-am scos din fortăreaţă ca să trăiască pe coline ca oameni fără stăpân. Supravieţuitorii îmbrăcaţi în mantii vişinii din garda lui Æthelhelm erau în curtea interioară între Poarta de Jos şi cea de Sus. Îi voi trimite a doua zi dimineaţa spre miazăzi. Voi lăsa ca unul din trei oameni să poarte armă pentru a se putea apăra pe drumul lung către casă. Æthelhelm însuşi a stat la masa de onoare, aşa cum i se cuvenea unuia de rangul său. Era amabil ca de obicei, deşi ochii îi erau înnegurаţi. Am văzut cum fiul meu îi turna bere fiicei lui, o fiinţă drăguţă şi blondă. Şi am văzut-o pe ea râzând când fiul meu s-a aplecat spre ea pentru a-i şopti ceva la ureche. Æthelhelm a auzit-o râzând şi mi-a surprins privirea. Pentru câteva momente, ne-am uitat unul la altul, încă duşmani fiind. Dar, apoi, hohote de veselie au izbucnit de la celelalte mese, şi acest lucru ne-a oferit prilejul de-a ne uita în altă parte. Îmi era dor de Eadith; una din corăbiile lui Æthelhelm mai putea naviga, aşa că, în zori, îl voi trimite pe Berg împreună cu un mic echipaj să aducă femeile şi familiile noastre la noul lor cămin.

Harpistul vărului meu a cântat balada lui Ida. Oamenii mei au cântat şi au dansat. S-au lăudat cu faptele lor de vitejie, au povestit despre bătălie, dar nu au mărturisit despre ororile

trăite. Într-o încăpere mai mică erau prea mulți răniți. Oamenii curățaseră pânzele de păianjen și igrasia, rupseseră flamurile vărului meu pentru a face bandaje și încercaseră să le oprească sângerările, dar îl văzusem pe unul dintre preoții vărului meu, un bărbat tânăr, dându-le ultima binecuvântare celor care erau creștini. Alții zăceau cu mâinile încleștate pe mânerul spadei sau al jungherului. Unii chiar își legaseră armele de mâini, hotărâți să mă întâlnească într-o zi în Valhalla.

În acea noapte, am stat cu Finan pe marginea stâncii din afara palatului. Luna se ridicase mult deasupra apei. Oglindirea ei în apa mării era ca o cărare sclipitoare, aceeași pe care Ida, Purtătorul torței o urmase pentru a-și găsi un nou sălaș pe această ciudată stâncă. Lacrimile din ochi mă făceau să nu mai disting această lungă și strălucitoare cărare.

Pentru că mă întorsesem acasă.

Notă istorică

Această notă istorică este locul unde îmi mărturisesc păcatele, dezvăluind ce este simplă născocire în acest roman sau unde am schimbat în mod flagrant istoria, deşi *Purtătorul torţei* conţine atât de multă plăsmuire încât o notă istorică este lipsită de sens, căci aproape totul în acest roman este născocire. Nu a avut loc nici o întâlnire între Edward, Æthelflaed şi Sigtryggr, nu a fost nici o bătălie la Hornecastre şi nici o invazie scoţiană în Northumbria în anul 917 după Hristos.

Uitând de această mărturisire, cititorul trebuie să fie cât de cât încredinţat că multe dintre personajele romanului au existat şi că le-am pus în cârcă ambiţii şi acţiuni care se potrivesc cu politicile şi felul lor de a fi. Singura excepţie de la această încercare şubredă de a mă apăra îl priveşte pe ealdormanul Æthelhelm. El a existat într-adevăr, a fost un nobil saxon de vest, extrem de bogat şi de puternic, dar a murit probabil înainte de anul 917. Eu i-am prelungit viaţa pentru că era un adversar pe măsură al lui Uhtred. Era socrul regelui Edward, şi nu e chiar greşită presupunerea că el dorea ca Æthelstan să fie renegat şi dezmoştenit în favoarea celui de-al doilea fiu al lui Edward, Ælfweard, care, bineînţeles, era nepotul lui. Rivalitatea dintre Æthelstan şi Ælfweard se va agrava în timp, dar în cursul poveştii spuse în *Purtătorul torţei* ea serveşte la a-i da lui Æthelhelm motive de a provoca necazuri. Acei oameni care, asemenea lui, negau legitimitatea lui Æthelstan, pretindeau că Edward nu

o luase de soţie pe mama acestuia şi, drept urmare, Æthelstan era un bastard. Consemnările istorice nu sunt clare în privinţa verosimilităţii acestor informaţii. De aceea, am ales în romanele mele să cred în legitimitatea lui Æthelstan. Aparent, Edward a încercat să-l protejeze pe tânărul Æthelstan, trimiţându-l la sora lui, Æthelflaed, care era conducătoarea Merciei şi, astfel, Æthelstan a fost în siguranţă în acel regat. Romanul de faţă încearcă să sugereze că Edward se înstrăinase de Ælflæd, fiica lui Æthelhelm, şi se pare că aceste două lucruri sunt adevărate.

Povestea din spatele romanelor despre Uhtred vorbeşte despre naşterea Angliei, sau Englaland, cum se numea atunci. Romanele încep cu mult timp înainte, în anii 870, când Anglia nu exista. Şi, firește, nu existau nici Ţara Galilor sau Scoţia. Insula Britania era împărţită în mai multe regate. Aceste regate se hărţuiau fără încetare, dar incursiunile şi cuceririle vikingilor au determinat un răspuns pe măsură ce a condus la crearea unui regat unit al Angliei. Un proces similar a avut loc şi în Ţara Galilor, în special sub Hywel Dda, şi în Scoţia, sub Constantin, ambii regi magnifici care au început unificarea ţinuturilor lor. L-am defăimat pe Constantin atunci când am insinuat că el a făcut o incursiune neîncununată de succes a Northumbriei, în anul 917, dar ideea nu e nici pe departe ridicolă; el va face o astfel de incursiune, dar mai târziu. El era preocupat de creşterea puterii saxonilor de la sud de el şi, în timp, a încercat să o oprească.

Atunci când Uhtred se năştea, ţara care avea să se numească Anglia era împărţită în patru regate. Danezii cuceriseră trei dintre ele şi erau aproape gata să-l ocupe şi pe cel de-al patrulea, Wessex, în partea de sud. Istoria naşterii Angliei este despre cum acest regat al Wessexului a reuşit să recâştige toate teritoriile dinspre nord. Visul unei Anglii unite îi aparţine de fapt lui Alfred cel Mare, rege al Wessexului, care a murit în anul 899 şi a cărui mare realizare a fost consolidarea Wessexului fără de care acest proces n-ar fi fost posibil. Alfred a adoptat sistemul burgurilor, adică al târgurilor care erau oraşe fortificate. Danezii,

luptători neînfricați de altfel, nu erau pregătiți pentru asedii, iar existența acestor orașe cu ziduri puternice și garnizoane mari i-a descurajat. Aceeași tactică a fost folosită și în Mercia, unde soțul lui Æthelflaed a domnit peste cea mai mare parte a sudului acestei țări. După moartea lui, Æthelflaed, recunoscută drept conducătoare a Merciei, a împins granițele ei spre nord în teritoriile ocupate de danezi și și-a consolidat cuceririle, construind noi burguri. Fratele său, Edward, era regele Wessexului și a făcut același lucru în Anglia de Est. În felul acesta, către anul 917, danezii pierduseră aproape toate teritoriile, cu excepția Northumbriei. Vechiul regat al Angliei de Est nu fusese reînviat, fusese pur și simplu înghițit de Wessex, dar Mercia revendica încă propria identitate. Saxonii de vest voiau fără îndoială să includă Mercia în regatul lor, dar exista o puternică rezistență din partea Merciei față de ideea de a deveni doar o altă părticică din puternicul Wessex. În ciuda faptului că fratele ei era regele Wessexului, Æthelflaed a încurajat Mercia să-și păstreze independența. Cu toate astea, în preajma anului 917, Mercia era cu siguranță foarte îndatorată și supusă influenței monarhiei Saxoniei de Vest. Anglia nu se născuse încă, iar ideea unei singure țări a tuturor celor care vorbesc limba engleză, așa cum apăruse în vremea lui Alfred, era un vis imposibil. Mai trebuia cucerită doar Northumbria, stăpânită de către Sigtryggr, deși m-am pus singur în încurcătură, însurându-l pe acesta cu Stiorra, un personaj fictiv.

Fortăreața Bebbanburg a existat. Și încă există, numai că acum se numește castelul Bamburgh. Este un bastion magnific și bine restaurat, construit pe locul unde se afla vechea fortăreață. Un bărbat din neamul anglilor, pe nume Ida, pe care vrăjmașii lui britanici l-au numit Ida, Purtătorul torței, a venit pe mare dinspre Europa și a cucerit această stâncă și fortăreața de pe ea pe la mijlocul secolului al VI-lea. A creat un mic regat numit Bernicia, care cuprindea cea mai mare parte a comitatului Northumberland și sudul Scoției. Cu multă îndărătnicie, i-am numit saxoni pe cei din triburile vorbitoare de limbă engleză,

dar, firește, printre ei erau angli și iuți. Și, ca o ironie, englezii au preluat de la ei numele țării, în locul numelui saxonilor predominanți în sud. Cei din familia anglică a lui Ida au rămas stăpânii Bebbanburgului până în secolul al XI-lea și mulți dintre ei s-au numit Uhtred. Uhtred din romanul meu este un personaj fictiv, și efortul lui de a intra în posesia Bebbanburgului (care fusese astfel numit după numele reginei Bebba a Berniciei, soția nepotului lui Ida) este tot o ficțiune. Este totuși remarcabil faptul că marea fortăreață a rămas în stăpânirea acestei familii în toată perioada ocupației daneze, fiind o enclavă saxonă și creștină într-o țară vikingă și păgână. Bănuiesc că ei au subzistat împreună, dar nu putem fi siguri. Cert este că această fortăreață a fost formidabilă, una dintre citadelele mărețe ale Britaniei prenormande. Vizitatorii de astăzi ai castelului se vor fi întrebat unde sunt portul și canalul, dar, de-a lungul veacurilor, acest ancoraj de mică adâncime și intrarea în el au fost colmatate și nu mai există. Dar familii care poartă numele Uhtred încă există și variante ale acestui nume încă apar în numele de familie, deși nu mai trăiesc în Bamburgh. Eu sunt un descendent al lor, ceea ce m-a convins că-mi pot permite anumite libertăți legate de distinsa lor istorie.

În lumea mea imaginară, Uhtred este din nou stăpânul de drept al Bebbanburgului. Nestrămutata lui ambiție de a recuceri fortăreața tatălui său s-a împlinit, dar ambiția și mai mare, aceea de a avea o singură țară pentru toți cei care vorbesc limba engleză, rămâne să fie desăvârșită. Ceea ce înseamnă că, orice ar gândi Uhtred, povestea lui încă nu s-a sfârșit.

CUPRINS

Toponime 7

Partea întâi. REGELE 9
Partea a doua. CAPCANA 59
Partea a treia. EPISCOPUL NEBUN 161
Partea a patra. ÎNTOARCEREA LA BEBBANBURG 261

Epilog 323

Notă istorică 329

LOIALITĂȚI ÎMPĂRȚITE, IUBIRI IMPOSIBILE, EROISM DINCOLO DE LIMITE

PURTĂTORUL TORȚEI este al zecelea roman din seria de succes *Ultimul regat* scrisă de Bernard Cornwell, o cronică a istoriei Angliei de la începuturile sale, „la fel de captivantă ca *Urzeala tronurilor*, dar inspirată din evenimente reale" (*The Observer*), serie care a stat la baza unui excepțional serial de televiziune realizat de BBC.

ANGLIA se află într-o stare de pace fragilă. Conducătorul Northumbriei, Sigtryggr, și regina Merciei, Aethelflaed, au convenit asupra unui armistițiu. Uhtred are în sfârșit șansa de a-și lua înapoi căminul care i-a fost furat cu mulți ani în urmă. Dar soarta este neînduplecată, și dușmanii lui au jurat să-l împiedice să recucerească Bebbanburgul. Printre aceștia, Constantin al Scoției, care își conduce armatele către sud. Dar Uhtred este hotărât ca nimic să nu stea în calea împlinirii visului său...

BERNARD CORNWELL scrie un roman istoric și de aventuri excepțional, un roman despre curaj, trădare, datorie, devotament, dragoste și luptă, așa cum se văd prin ochii unui războinic a cărui loialitate este împărțită între două lumi.

„Bernard Cornwell descrie scenele de bătălie
mai bine decât orice alt autor pe care l-am citit vreodată,
clasic sau contemporan."
George R.R. Martin

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3073-5
9 786063 330735
eBook disponibil